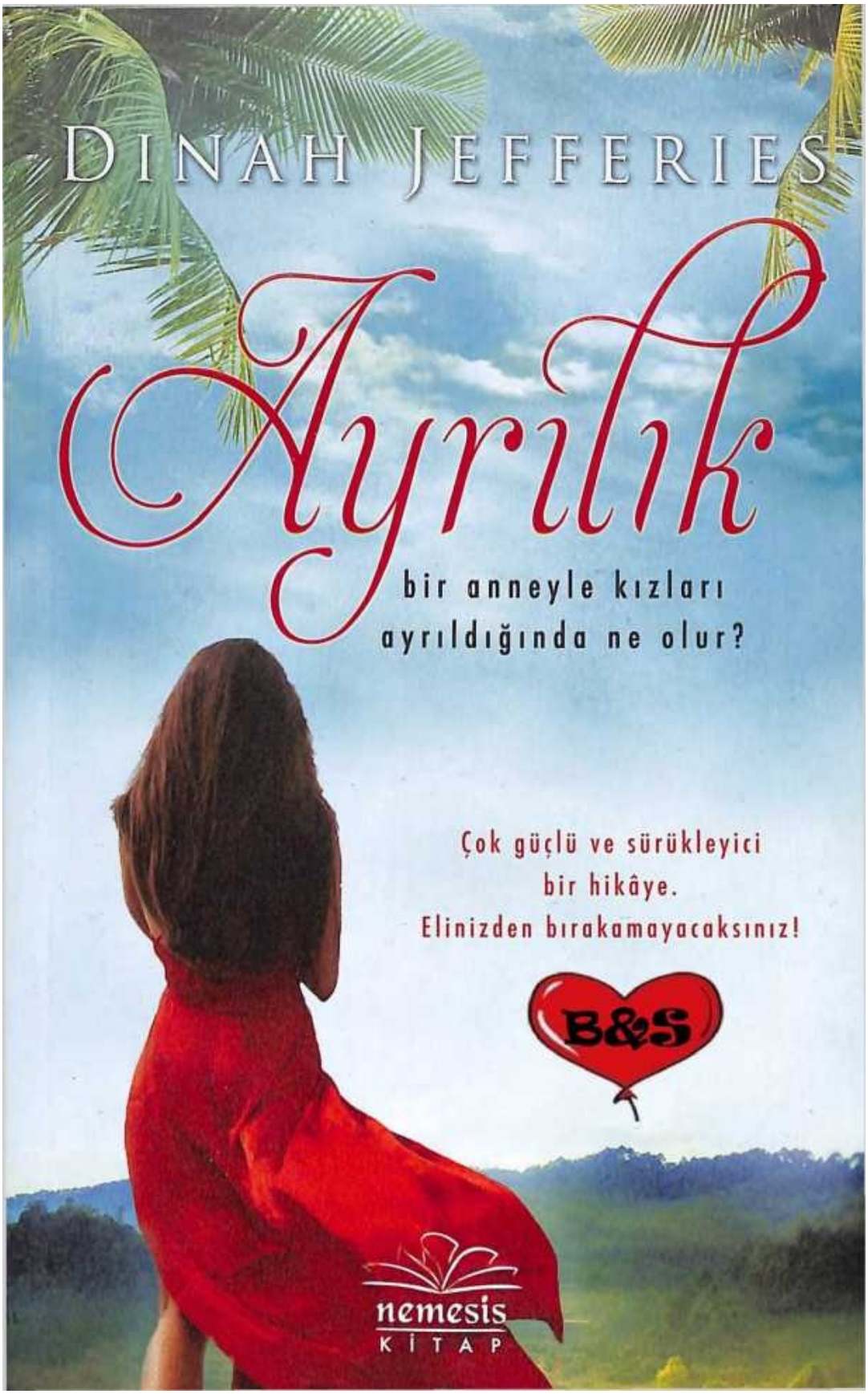
DINAH JEFFERIES
Ayrılık
bir anneyle kızları
ayrıldığında ne olur?
Çok güçlü ve sürükleyici
bir hikâye.
Elinizden bırakamayacaksınız!
B&S
nemesis
KİTAP

Malakka'da 1955 yılı.
Lydia Cartwright hasta bir arkadaşını ziyaret etmek için ayrıldığı evine geri döndüğünde hiç beklemediği bir manzarayla karşılaşır. Hizmetçileri gitmiştir. Telefon hatları kesilmiştir. Kocası Alec ortada yoktur. Peki ya küçük kızları Emma ve Fleur? Çocukları nereye kaybolmuştur?

Korku dolu ve umutsuz bir halde onları savaş boyunca İngiltere adına çalışmaları için Malakka'ya gönderen resmi görevliyi arar. Ondan, kocasının İngiltere'ye geri döndüğünü öğrenir. Ama Alec'in onu almadan gitmesi ve geride hiçbir mesaj bırakmaması Lydia için yüzleşmesi zor bir durumdur. Savaştan kaçıp kendi ülkesine dönmenin ve kızlarına kavuşmanın hayali dışında yaşama tutunmasını sağlayacak hiçbir şeyi kalmayan Lydia'yı vuran ayrılık, sonunda onu büyük bir ihanetle karşı karşıya bırakacaktır.

B&S

₺ 27,50
ISBN 978-605-9545-23-5
9 786059 545235

instagram.com/nemesiskitap
facebook.com/nmssktp
twitter.com/nemesiskitap

nemesis
KİTAP

Ayrılık

Dinah Jefferies

Kitabın Özgün Adı: The Separation

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 360

Yazan: Dinah Jefferies

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Düzelti: Leyla Yılmaz

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9545-23-5

© Dinah Jefferies © Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın haklan Onk Telif Haklan Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Şubat 2017

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinbumu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No:34191

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

KİTAP

nemesis

Ayrılık

DINAH JEFFERIES

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

KİTAP

nemesis

GİRİŞ ***1931: Weston-super-Mare, İngiltere***

Adam, aslanın pençelerini, suya batırdığı bir süngerle düzeltti ve sonra belindeki keseden bir bıçak çıkarıp kendini izleyen kalabalığa bir göz attı. Başını eğerek hayvanın pençelerini sivriltmeye başladı.

Birkaç metre ileride dizlerinin üzerine eğilmiş olan küçük kız, parmak uçlarıyla aslanın yelesine dokunmak istedi.

“Hayır!” diye bağırdı adam, çocuğu iterek. “Henüz değil.”

Kız, bir süre kalakaldı ve omzunun üzerinden, arkasında bekleyen kadına bakıp gülümsedi. Daha sonra da dönüp hayvanı incelemeye devam etti.

Hafif bir rüzgâr, kumun bir kısmını uçurdu ve havada kum tanelerinin dönerek, dans etmesine neden oldu. Adam hızlı davranıp daha fazla kumun uçmasına engel olmak için, aslanın yüzeyini ıslattı.

Adamı izlemekte olan kadın ürperdi. Bakır rengi saçlan kısa kesilmiş, düzenli durması için de saçına bukleler yapılmıştı. Elbisenin ucunda daha koyu renkte peygamberçiçek-lerinin olduğu açık renk bir elbise giymişti. Birden soğuyan havaya önlem olarak da, pamuklu beyaz bir hırka vardı yanında.

Heykeltıraş, aslanın tamamlandığından emin olunca, insanları selamladı ve kalabalığın arasında yürüyüp ters çevirdiği şapkasını dolaştırdı. Kadın, bozuk paralann şıngırtılarını dinlerken elini çantasına götürdü.

Atların ayak sesleri arkalarındaki gezi yolunun parke taşlarında duyulmaya başladı ama kadının dikkatini dağıtan ses, bu değildi. Gözleri, kumun üzerine diz çöken küçük kıza odaklanmıştı. Kız, soluk güneş ışığında, altın rengi kumları avuçluyordu.

Yoğun kalabalık dağılırken, etrafı insaülann konuşmaları, martıların çığlıkları ya

da okyanusun dalgaları yerine, havayı metale vuran bir çekicin sesi kapladı. Kadın, bir zamanlar büyük bir iskele olan yere baktı. Zarif işlemeli metalleri yangından dolayı eğilmişti: Sirkede bekletilmiş midye kokusunu hissetti.

“Acıktın mı?” diye sordu çocuğa.

Küçük kız hayır anlamında başını salladı. Çocuğun hafifçe kızarmasından, tereddüt ettiğini ve çok da emin olmadığı anlaşılıyordu.

“Meyan kökü çubuğuna ne dersin?”

Kadın çocuğun yanma diz çöküp ona yanaştı. Saçının güzel kokusunu hissedebilecek kadar yakındı. Uzun ve yavaş bir nefes alıp hafifçe titreyen dudaklarından koyverdi nefesini. Ayağa kalkıp çiçekli elbisesinin ucundaki kumları silkeledi. Kızın elini tuttu.

“Hadi koşalım, olur mu?”

Birbirlerine bir bakış atıp sahilde koşmaya başladılar. Koşarken kumları ve deniz kabuklarını sıçratıyorlardı. Orada bekleyen rahibeye kadar, sendeleyip kayarak koştular.

Rahibe duygusuz biri değildi. Kibar bir bakışla, kadının omzuna dokundu. Dokunuşu çok hafifti ve bu, her şeyin çok sakin gerçekleşeceği mesajını veriyordu. Gözyaşlarına ve duygularına hâkim olacaktı. Çocuk başını çevirdi ve ela gözleri iki kadın arasında gidip geldi. Sonra da koyu kaplayan, kırmızı mavi bayraklara baktı.

Kadın için gün, heyecan ve sevinçle başlamıştı ama artık bitmek üzereydi. Gözlerini çocuğun keskin hatlı ve incecik bedeninden ayıramıyordu. Kızın kumral saçlarım okşayıp o ânı zihnine kazıdı.

Ama çocuk için her şey çok daha farklı olacaktı. Çocuk büyüyüp hafızası zayıfladıkça, geçmiş iyice bulanacak, bugünün, aslanın ve kadının sadece bir hayal ürünü olup olmadığından emin olamayacaktı. Asla eksik parçalan dolduramayacaktı. Hafif bir gölge gibi kalacaktı — bu elbise, bu gülücük. Sadece o kadar. Ve kadın da acısını bastırmaya devam edecekti.

“Hadi gel,” dedi rahibe ve çocuğun elini tuttu. “Bu tramvaya binmemiz lazım yoksa istasyona vaktinde ulaşanlayız.”

Mavi elbiseli kadın uzaklaştı ve sonra altın renkli kumdan yapılan aslana bakmak için arkasına döndü. Deniz kabardığında, dalgalann aslanı yıkıp geçeceğinin farkındaydı.

1955: Malaya

Sütunların üzerine kurulu olan evin aşağısında durduğumu göremediler. Ama ben onları gözetliyordum. Sütannemizi ve küçük kız kardeşim Fleur'ü. Verandadan gelen topuk sesini duydum ***-tak, tak, tak, tak-*** ve koşan Fleur'ün hıçkırıklarını. Ve bir de eski pembe tavşanının, parke zeminde kulaklarından sürüklenirken çıkan ses vardı.

Sütannenin Çince bağıran sesi geldi arkadan. "Şimdi buraya gel Missy. Seni şımarık tavşan! Getir onu."

"Bana ne! Gitmek istemiyorum," diye bağırdı Fleur. "Ben burayı seviyorum."

"Ben de," diye fısıldadım ve ölü kertenkeleler ile uzun bacaklı örümceklerin kokusunu hissettim. Umurumda değillerdi.

Saklandığım topraklı yerden geçip bahçenin sonuna doğru yürüyünce, kimsenin yanma gitmeye cesaret bile edemediği uzun otlar vardı. Ama ben onlardan da korkmuyordum.

Benim ***korktuğum*** şey buradan gitmekti.

Daha sonra, gökyüzü pembeleştiğinde, babam da aynı manzaraya dalıp gitti. Şimdi, üst kattaki balkonda, elindeki Tiger birası ile otların ve tepelerin bittiği yere doğru bakıyordu. İngiltere'ye.

"Orası ocak ayında çok soğuktur," demişti kendi kendine konuşup çenesini kaşırken. "Elmacıkkemiklerini sızlatan sert bir rüzgârı vardır. Buradaki gibi değil. Buraya hiç benzemiyor."

"Baba?"

Kemikli yüzünü, büyük âdemelmasını ve dümdüz dudak çizgisini izledim.

Yutkunduğunda, âdemelması, yukarı aşağı hareket etti. Sonra da bizi yeni hatırlamış gibi, Fleur ile bana baktı. Hafifçe gülümseyip omzumuzu sıktı.

“Hey, ikiniz, gelin bakalım. Böyle perişan görünmenize gerek yok. İngiltere’de mükemmel bir hayatımız olacak. Ağaçlarda sallanmayı seviyorsunuz, öyle değil mi Em?”

Başımı salladım. “Yani, evet, ama-”

“Peki, sen Fleur?” diye lafımı kesti. “Yüzeceğiniz bir sürü dere olacak.”

Fleur hâlâ dudaklarını büzüyordu. Ona baktım ve suratımı astım. Bana ormandan bahsediyormuş gibi geliyordu.

“Hadi,” dedi babam. “Sen artık koca bir kızsın Emma. Neredeyse on iki oldun. Kız kardeşine örnek ol.”

“Ama baba,” demeye çalıştım.

Babam kapıya gitti. “Emma, konu kapandı. Yanma almak istediğin kitaplarını toparla. Seni oyalayacak olanları. Sadece birkaç tane. Buraya gel Fleur.”

“Ama baba.”

Babam gözyaşlarımı görünce durdu. “Eğer korktuğun buysa, orayı seveceksin. Söz veriyorum.”

Çok sıcakladım ve annemi düşününce nefesim kesildi.

Babam kapıyı açtı.

10

Î

İ

AYRILIK

“Ama baba,” diye seslendim arkasından. Fleur ile birlikte dışarı çıktılar. “Annemi beklemeyecek miyiz?”

il

Lydia tozlu valizini yere bıraktı. Kızlarının bisikletleri, verandadaki jakaranda ağacının yanına bırakılmıştı.

“Emma, Fleur,” diye seslendi. “Anneniz geldi.”

Verandadan aşağı doğru bir adım atıp uzun otların arasına giden parke taşlı zemine bir göz attı. Hava kararırken ormanın derinliklerinden gelen koca bir gece kelebeği yanağına çarptı. Kelebeğin yanağında bıraktığı siyah izi eliyle temizleyip yaklaşan yağmurdan korunmak için eve girdi.

“Alec?” diye seslendi yeniden. “Ben geldim.”

Eşinin pürüzsüz hatları geldi gözünün önüne. Çin marketinden alınan sabun kokusuna sahip teni, arkası ve yanları kısa kesilmiş olan açık kahverengi saçları. Cevap gelmedi.

Çok sessiz olan evin kendisine yaşattığı hayal kırıklığını yok saymaya çalıştı. Gelmeden önce Alec’in istediği gibi telgraf yollamıştı. O halde neredeydi ailesi? Yürüyüşe çıkmış olamazlardı çünkü hava çok sıcaktı. Belki havuza gitmişlerdir ya da Alec, kızları kulübe çay içmeye götürmüştür diye düşündü.

Yatak odasına giden merdivenleri çıktı ve Emma ve Fleur’ün komodinde duran fotoğraflarına baktı. Yoğun bir sevgi hissetti. Onları çok özlemişti.

Üzerini değiştirdikten sonra, elini omzuna kadar inen kızıl saçlarında gezdirip vantilatörü açtı. Hem yolculuğun hem de bir ay boyunca hasta arkadaşına bakmanın verdiği yorgunlukla, banyo yapmaya ihtiyaç duyuyordu. Gardırobun kapılarını iyice açtı ve aniden durup kaşlarını çattı. Nefesi kesilmişti — Alec’in kıyafetlerinin hiçbiri yoktu. Gevşek örgülü kimonosunu üzerine geçirip yalınayak kızlarının odasına doğru koştu.

Birileri, kızlarının dolaplarını açık bırakmıştı ve uzaktan bile tamamen boş olduklarını görebiliyordu. Sadece en üst raflarda birkaç tane özensiz katlanmış şort vardı. Ve bir alttaki rafta da buruşturulmuş bir kâğıt parçası. Çocukların kıyafetleri neredeydi?

Farz edelim... diye düşündü içinden ama bu cümle boğazında düğümlenip dışarı çıkamadı. Nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı. Onların istediği de buydu: ormandaki adamların. Bizi korkutmak. Alec'in ne diyeceğini düşündü: ***Başını dik tut. Onların kazanmalarına izin verme.*** Ama insanlarla dolu bir pazara bomba attıklarını bildiğin zaman başka ne hissedebilirdin ki?

Bir çığlık duyunca, arkasını döndü ve pencereye koştu. Omuzları birden çöktü çünkü sadece uçan tilkilerin ağaçlardan gelen sesleriydi bunlar.

Elini kalbine götürüp parmaklarını buruşmuş kâğıdın altına uzattı. Bir ipucu bulma umuduyla Em'in defterlerinden birini çıkardı. Kâfur ağacından yapılmış sandığa oturup rahatlatıcı kokuyu içine çekip defteri göğsüne yasladı. Derin bir nefes alıp defteri açtı:

}) DİNAH)EFFERIES {{

Kabile reisi, sarkık boyunlu ve kilolu bir kadın.

Adı, Harriet Parrott. Kuru üzüm rengi gözleri, sürekli pudrayla saklamaya çalıştığı parlak yağlı bir burnu var. Küçük Çin terlikleri giyiyor ama uzun etekler giydiği için terlikleri sadece eteğinin ucundan görünüyor.

Harriet. Harriet'a mı gitmişlerdi?

Lydia birden durdu ve sandığın ucuna tutundu. İçinde tırmanan sıcaklığı ve paniği dizginlemeye çalışıyordu. Bir şeyler eksikti. Bir not. Tabii ki. Alec bir not bırakmış olmalıydı. Ya da uşaklarla ileteceği bir mesaj.

Merdivenleri ikişer ikişer inerken dengesini kaybetti ve ardından hızla aşağıdaki odalara girdi: oturma odaları, mutfak, bulaşıkhane, uşakların zaman geçirdikleri boş alan ve kilerler. Sadece birkaç tane sepet bırakılmıştı. Her yer karanlık ve boştu. Uşaklar gitmişti. Sütannenin sallanan sandalyesi, aşçının divanı, bahçıvanın tüm aletleri kaldırılmıştı. Lydia odayı inceledi — not yoktu.

Tırnaklarını kemirerek yağmurun sesini dinleyerek zihnini zorladı. Bir şeyler düşünebilmesi çok zordu. Eve dönüş yolculuğunu düşündü. Kalabalık trende, cama yapışarak geçen uzun saatleri. Burnuna kapattığı eli. Midesi bulanan Hintli bir çocuktan gelen iğrenç kusmuk kokusu. Uzaktan yükselen silah sesleri.

Lydia iki büklüm oldu ve çocukların yokluğunun nefesini kestiğini hissetti.

Nefes almaya çalışıyordu. Bu olamazdı. Yorgundu. Sağlıklı düşünemiyordu. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı tüm bunların. Olmak zorundaydı. Gitmek zorunda

kalsalar, Alec bunu kendisine söylemenin bir yolunu bulurdu. Değil mi?

Arkasını dönüp yeniden seslendi, “Emma, Fleur!” Hıçkırıklarına engel olmaya çalışarak Fleur’ün fotoğraftaki gam-zeli çenesine, mavi gözlerine ve bombeli açık renk saçlarına baktı. Sonra da çaresiz insanların üzerini saran ormandaki sisi hatırlayıp mantıklı umutlarının yerini korkularına bıraktı. Kimonosunun altından ter akıyordu. Gözleri acıyordu. Dudaklarını avucuyla kapattı.

Alec’in patronunu aramak için titreyen ellerle telefonu aldı. O, ne olduğunu biliyor olmalıydı. Lydia’ya ne yapması gerektiğini söylerdi.

Daha sonra telefon kucağında öylece oturdu. Tenindeki ter soğuyor, tepesinde böcekler uçuşuyor, vantilatör ***tik, tik, tik*** diye ses çıkarıyor ve gece kelebeği kanatlarını havada çırpıyordu. Hat kapalıydı.

Limana giderken bindiğimiz takside, babam, annemin döneceğini söylese de, annemin eve neden vaktinde gelmediğini düşünüyordum. Malakka’daki evimizde geçirdiğimiz son gün, son dakikaya kadar, annemin bize yetişeceğini düşünmüş, sürekli pencereye koşmuştum.

Babam evle ilgili işlerde çok beceriksizdi ve annem yanımızda olmadığından, eşyalarımızı toplayan sütannemize ben yardım ettim. Fleur henüz sekiz yaşındaydı ve sadece ayak bağı oluyordu.

Önce annemin benim için yaptığı, pembe pamuklu parti elbisesini alıp sandığa koydum. Uzun bir eteği, kabarık kolları vardı. Sevdiğim tek elbisem buydu. Giymek için artık fazla büyüdüğümden Fleur’e vermek zorunda kaldığımda ağlamıştım.

Babam odamıza geldi. “Parti elbiselerine ihtiyacınız olmayacak,” dedi.

“İngiltere’de parti yapmıyorlar mı?”

Babam bir nefes verdi. “Malezya tarzı kıyafetlerinizi burada bırakın. Tek söylemek istediğim bu. Ve bir an önce yola çıkmalıyız.”

“Bıraktığımız şeylere ne olacak? Tekrar dolaba mı yerleştireyim?”

“Gerek yok. Sütannen onlarla ilgilenir.”

“Ne kadar süreliğine gidiyoruz?”

Babam hafifçe öksürdü ama konuşmadı.

Elbiseyi sütannemiz Mei-Lien’e verdim. O da elbiseyi istenmeyen kıyafetler yığınına ekledi.

“Taç giyme töreni kıyafetlerimize ne olacak?”

Fleur’ün kırmızı mavi şeritlerle süslü olan beyaz elbisesini yukarı doğru kaldırdım. Artık çok küçülmüştü.

Babam başını salladı ama taç giyme töreninden kalan telli bebeğimi arkama sakladım. Üzerinde biri altın rengi olmak üzere yedi adet beyaz at resmi vardı. Geride bırakmak için fazla güzeldi.

“Fleur nerede?”

Sütannem dışarıyı işaret etti.

“Sanırım bir tür parende atmayı deniyor,” dedi babam. “İkiniz halledebilirsiniz, değil mi?”

Başımı salladım.

Babam tam gidecekken durdu ve yatağıma baktı. “O ne?” “Anneme not yazdım.” Görmesi için zarfı kaldırdım. “Ah,” dedi babam kaşlarını kaldırarak. “Ne yazdın?”

“Sadece onu ne kadar özlediğimi ve onunla İngiltere’de görüşmeyi dört gözle beklediğimi.”

“Tamam, bana ver.”

“Koridordaki masaya bırakmak istiyorum.”

Babam elini uzattı. “Gerek yok. Ben hallederim.”

“Ben kendim yapmak istiyordum.”

“Emma, ben hallederim dedim.”

Seçme şansım kalmamıştı.

“Akıllı kız,” dedi babam ve gitmek için arkasını döndü.

“Baba, gitmeden önce.” Fleur’ün tavşanını ona doğru kaldırdım. “Peki, bu? Onu da valize koyayım mı yoksa Fleur kamarada yanında olmasını mı ister?”

“Tanrı aşkına,” dedi babam. “Küçük detaylarla uğraşacak zamanım yok. Büyük değişimler yolda Emma. Büyük değişimler.”

Kaşlarımı çattım. Ne yapacağımı bilemedim. Bana göre, büyük değişimler zaten gerçekleşmişti. Üç haftadan daha uzun bir süre önce. Bence o zaman başlamıştı her şey.

Bir düğünden çıkmıştık. Yağmurlu ve karanlık bir akşamdı. Annem düğünde parlak sarı elbisesi ve yüksek topuklu, timsah derisi ayakkabılarıyla dans etmişti. Annem, babamdan daha gençti ve gerçekten çok güzeldi. Güzel açık renk teni ve ela gözleri vardı. Babam savaş zamanı aldığı yaradan dolayı dans etmiyordu. Ama bu yara, tenis oynamasına engel değildi. Arabaya bindiğimizde, annem parmaklarıyla alnını ovuyordu ve babamın da sinirli olduğunu görebiliyordum.

“Yavaş ol Alec!” diye bağırdı annem. “Kızgın olduğunu biliyorum ama arabayı çok hızlı sürüyorsun. Yerler ıslak. Tanrı aşkına, şu yola bak!”

Pencereden dışarı baktım. Bir dağ eteğindeydik ve yerler çok ıslaktı.

Arkadan, babamın boynunda beliren damarları görebiliyordum. Annem, direksiyonu tutmak için eğildiğinde, ker-

Î

AYRILIK

*

tenkele şeklindeki küpesinin düştüğünü gördüm. Ona tam bunu söyleyecekken, araba yolun diğer tarafına doğru kaydı. Ayağı hâlâ gaz pedalında olan babam, bizi tekrar doğru tarafa geçirmeye çalıştı. Bir virajdan dönmeye çalışırken frene yüklendi.

Araba kenara doğru büyük bir gürültüyle bambu yığınının yanındaki drenaj kanalına çarptı.

Annemin sesi titriyordu. “Tanrı aşkına Alec, sen çıldırmışsın! Lanet olsun, şu yaptığına bak.”

Başımızın dertte olduğunu biliyordum çünkü annem normalde bizim duyacağımız bir yerde böyle konuşmazdı. Sadece ikisi de çok fazla alkol aldıklarında böyle konuştuğunu duymuştum. Bu kelimeleri kafama kazıyıp içimden tekrar ediyordum. Hatta bazen sessizce dışımdan da söylüyordum.

Annem, babama yalvarıyordu.

“Bizi burada bırakma. Ya yolu kestilerse?” Sesi korkmuş gibi çıkıyordu ama bu, babamı durdurmaya yetmedi.

“Al. Gerekirse bunu kullan,” dedi babam ve sürücü koltuğuna doğru bir tabanca ".ıtı. “Emma, Fleur’e göz kulak ol.”

Babam yardım çağırmak için gider gitmez, orman daha da yakınlaşmış gibi göründü. Yapraklar kızartma tavası bü-yüklüğündeydi ve dalların arasından sanki birileri göz kırpıyordu. Annem bize doğru dönüp hıçkırmayı bıraktı. Sanki birden arkada oturduğumuzu hatırlamış gibiydi. Bacaklarımız sıcak deriye yapışıyordu. “Emma, Fleur. îyi misiniz?”

“Evet, anne,” dedik ikimiz birden. Fleur’ün sesi benimkinden daha ağlamaklıydı.

“Her şey yolunda çocuklar. Babanız yardım getirmeye gitti.” Bize bakıyordu. Her şey yolundaymış gibi konuşuyordu ama ben öyle olmadığından şüpheliydim. Ormanda yaşanan terörden haberim vardı. Dikkatlerini çeken insanları ağaca bağlayıp başlarını kesiyor, sonra da kafaları bir çubuğa geçiriyorlardı. Bana bakıp sırıtan bir başı düşününce korkarak gözlerimi

kapattım sıkıca.

Annem mırıldanmaya başladı.

Kısa süre sonra hava kararacak ve yıldızlar ortaya çıkacaktı. O zaman her şey daha iyi olurdu. Ama annem, terör konusunda, balmumu heykel müzesinde çok daha fazlasını gördüğümü bilmiyordu. Kesik kafaların yanından geçtikten sonra, “Çocuklar Giremez” yazan bir bölüm daha vardı. Orada fazla kalmadım. Sadece yere canlı canlı mıhlanmış beyaz bir kadınla çocukların balmumundan heykellerini görmüştüm. Kırmızıya boyanan dudaklarını çığlık atmak için aralamışlardı. Normalde asfaltı düzleştirmek için bir Japon tarafından kullanılan dev bir silindir de onlara doğru geliyordu. Ama bu sefer, araç o insanları düzleştirmek için kullanılıyordu. Dışarı çıkınca bir çöp kutusuna küsmüştüm.

Japonlar kötü insanlardı. Annem ve babam öyle diyorlardı. Ama şu anda ormanda olan ve ailemin terörist diye adlandırdığı insanlar Çinliydi. Bunu anlayamıyordum. Sütannemiz Mei-Lien de Çinliydi ve ben onu çok seviyordum. Neden eskiden Japonlar ve şimdi de Çinlilerin bazıları kötüydü? Bu hiç anlamlı değildi.

Arabamız anayolun dışında bir yerde kalakalmıştı. Tam da eşkıyaların olduğu bir bölgede. Ama ormanın daha da derinliklerinde çocukları yiyen kötü ruhlar yaşıyordu. Dudakları hurma yemekten kırmızı olan bahçıvanımız söylemişti bunu.

“Eğer ormanda kaybolacak olursanız, ***hantu hantuan***'la-ra dikkat edin,” demişti. Gözlerini korkunç bir şekilde kısmıştı ama kafamız çok karışmıştı çünkü bize hiçbir zaman onların nasıl göründüğünden bahsetmemişti.

“Emma, kollarını ve bacaklarını hareket ettirir misin?” dedi annem.

Kollarımı ve bacaklarımı oynattım..

“Fleur?”

Fleur kollarını ve sol bacağını oynattı ama sağ bacağına gelince bir çığlık attı.

“Muhtemelen incinmiş. Ayağı şişmeden ayakkabısını çıkar Emma.”

Fleur, bana karşı koysa da çıkardım. “Ben bunu hiç sevmedim. Babam nerede?”

Ona, sessiz durması gerektiğini ve babamın yardım bulmaya gittiğini söyledim. Burnunu çekip biraz mızmızlanıp sonra da sustu.

Akşam saatiydi ama uzakta bir yerlerde bir patlama sesi, sessizliği böldü.

“Anne!” diye bağırdık ikimiz birden.

“Şşşt! Yakınımızda değil.”

Gökyüzü kahverengiye döndü ve beyaz sis dağların tepelerinden aşağı doğru indi. Ama en azından tam olarak tepede değildik. Çünkü ***“Ada bukit, ada paya ”*** — tepelerin olduğu yerlerde bataklıklar vardı. Ve insanları olduğu gibi yutabilirlerdi.

Babam sonunda Malakka’ya gitmekte olan zırhlı bir kamyonla geri geldi. Askerler arabayı drenaj kanalından çıkarmaya çalışırken bizim dışarı çıkmamız gerekti. Yatağa gittiğimizde daha önce hiç bu kadar geç bir saat olmamıştı.

Ertesi gün bizi okuldan annem değil, babam aldı. Yüzünde, ***sorularınızla uğraşacak havamda değilim***, ifadesi vardı. Annemin nerede olduğunu sorduğumuzda bizi duymazdan geldi. Sadece İngiltere’ye gideceğimizi söyledi.

Eve gidince annemin evde olup olmadığını kontrol etmek için üst kata koştuk. Yoktu. Odamızın penceresinden limon otu kokusunu alabiliyordum. Annemin koca gülümsemesini ve dalgalı saçlarını düşündüm. Turuncu bir cennet kuşu çiçeği tokasıyla tuttururdu saçlarını ama öğle yemeği vakti gelene kadar saçları dağılıp aşağı sarkmış olurdu. Ve her zaman şarkı söylerdi.

“Hadi Em,” dedi Fleur. “Annem burada değil. Dışarıda oyun oynayalım.”

Başımı salladım.

Fleur parende atmak için dışarı çıktı. Bileği iyiydi. Her zaman her şeyi abartırdı zaten.

Saçımı taradım. Anneminkinden daha kıvırcık ve kızıldı. Annem saçlarımın çok asi olduğunu söylerdi. Yastığımın altında duran defterimi aradım. Ama defterimle birlikte, bir zarf da geldi elime. Fleur’e ve bana yazılmıştı. Zarfı açarken mektup bırakmak için ne kadar saçma bir yer diye düşündüm.

Çocuklar, diye okumaya başladım.

Bugün Suzanne aradı. Çok özür dilerim ama ona yardım etmek için gitmek zorundayım. Suzanne'ye çok kötü bir ***hastalık teşhisi konmuş ve kendine bakamıyor. Kocası Eric, Borneo 'dan birkaç hafta içinde dönecek. O yüzden birkaç haftadan daha uzun bir süre orada kalmamayı umuyorum. Kendinize dikkat edin. Uslu durun. Babanız ve Mei-Lien okul konusunda ne yapılması gerektiğini biliyor. Otobüsle gidebilirsiniz. Hep öyle istiyordunuz zaten, biliyorum. Yardıma ihtiyacınız olursa, sütannenize, Cicely 'yi ya da Harriet Parrott'ı aramasını söyleyin. Adresleri kırmızı kitapta.***

Sevgiler, anneniz.

Zarfı yastığımın altına koydum ve evin altına saklanmaya gittim.

Evde son günümüzdü ve annemin gidişinin üzerinden üç haftadan daha uzun bir zaman geçmişti. Gemiye gitmek için yola çıkmadan hemen önce, sütannem hâlâ işe yarar kıyafetleri sandığa yerleştiriyordu. Pantolonlar, iç çamaşırları, birkaç kazak. Hiç umurumda değildi. Pembe pamuklu parti elbisem, istenmeyen kıyafetler yığınının üzerinde duruyordu. Yatağa oturdum ve okulumu, Holy Infant Kolej'i düşündüm. Palmiye ağaçlarının yanında, beyaz boyalı ve penceresinde camı olmayan ekleme sınıflara sahip bir okuldu.

Sadece okuldan eve döndüğümüz zaman kapatılan bambu kepenkleri vardı.

Çok üzgündüm. Artık oraya gitmeyecektik ama asıl üzüntüm belli ki annem dönmeden gidecek oluşumuzdu. Çünkü öyle olursa, annem boş bir eve gelmiş olacaktı. En azından mektubumu alacak oluşu sevindiriciydi.

Mei-Lien okulda giydiğim tuniğimi kaldırdı. "Bunu saklamak ister misin?"

Tuniğe bakıp başımı salladım. "Gerek yok."

"Babanız hazırlanmayı bitirmemizi söyledi. Hayal kurmak yokmuş. Hadi acele edin."

Tuniği aldım ve düzgünce katlayıp istenmeyen kıyafet yığınının üzerine koydum. Annemin notunu da sandığa koyup ela gözleriyle bize baktığı çerçeve içindeki fotoğrafını aldım. En sonra da Fleur'ün pembe tavşanını valize koydum. Eğer kamaraya yanımıza alacak olursak, tavşan kaybolabilir ya da orada

unutabilirdik.

Yarım saat sonra, yola annemsiz çıktık. Sandıkları almak için bir TIR geldi ve taksi de babamı, Fleur'ü ve beni aldı. Malakka'dan giderken, denizi seyrettim ve yabani orkidelerin kokusunu alabilmek için camı açtım. Çok güzellerdi ama aklımda bir sürü soru vardı ve gözyaşlarıma engel olabilmek için kendime sıkı bir çimdik atmam gerekti.

Geniş kolonyal konağa geldiğinde, MalezyalI uşak, Ly-dia'yı, geniş, cam tavanlı ve kristal avizeli salona aldı. Girişte kraliçenin çerçeve içinde bir fotoğrafı vardı. Yerler siyah ve gümüş rengi kareli mermer kaplıydı. Açık yeşil duvarları ağır mobilyalar çevreliyordu. Gelenleri etkilemesi beklenen resmiyet, Lydia'nın kalbinin daha hızlı atmasına neden olmuştu.

Harriet Parrott'ın kocası George, bölgenin idari amiriydi ya da genellikle söyledikleri gibi ÎA'ydı. Malaya Ingiliz Yönetimi'nde komisyon üyeliğinden sonra en yüksek pozisyondaydı ve Ingiliz ordularının desteklenmesi gibi de önemli bir rolü vardı. Eğer o da bilmeyecekse, kim bilebilirdi ki diye düşünmüştü Lydia.

Salon bir verandaya açılıyordu. Lydia'dan, koca bir ang-sana ağacının gölgesinde beklemesi istenmişti. Gündüz güneşinden korunabildiğine sevinerek etrafa bakındı ve sakin nefesler almaya çalıştı. Bahçenin ön tarafında, kızıl karınlı bir güneş kuşu, güzel kokulu birkaç altın amberçiçeğinin üzerinden uçtu, ileride hindistancevizi ağaçlarının dallan gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Bu işte bir yanlışlık vardı. Çocuklan okuldan alma vaktiydi. Gözlerini kapatıp arabayla okula gittiğini hayal etti

ama kafası çok karışıktı. Sanki kötü bir rüyadaymış gibi kalakaldı. Sürekli bir ses duyuyordu. ***Kızlar nerede? Nere-deler?*** diyordu bu ses. Okulun ana binası zihninde canlandı birdenve kızların okulun ön tarafındaki çakıltaşlarının üzerinde sırt çantalarıyla koştuklarını hayal etti.

Mutfaktan acı biber kokusu geliyordu. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Bugün cuma mıydı? Zorlukla yutkundu. Günlerden ne olursa olsun, okula gitmesine gerek yoktu ve sıcak çöktükten sonra, artık araba olmadan bir yere gitmesi de imkânsızdı. Mavi gökyüzüne baktı. Araba. Garajı kontrol etmemişti. Alec'in şoförü onları resmî araçla bir yerlere götürmüş olabilir miydi?

Ayak seslerini duyunca, döndü ve uzun boylu, geniş bedenli kadının, Harriet'ın, dik ve kendinden emin bir şekilde kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü.Tombul yüzünde bol pudra ile kapatılmış kırışıklıkları, siyaha boyanmış ve tepeden tutturulmuş saçları ve turuncu dudaklarıyla karşısında duran bu kadın, turuncu renkler giyip tercihinisadece ipekten yana kullanmasıyla bilinirdi. Bugün yeşil ve sarı renklerde giyinmişti. Ve Em'in kadını tanımlarken kullandığı kelime biraz abartılı olsa da, Lydia şimdi neden ona kabile reisi dediğini anlayabiliyordu.

"Lydia. Tatlım," dedi Bayan Parrott kemikli elini ve Çin turuncusu ojeli parmaklarını uzatırken. Keskin ve siyah gözlerinde yarım bir gülümseme vardı.

Lydia saatin erken olduğunun farkına varıp hafifçe yutkundu ve teninin kızardığını hissetti. "Çok üzgünüm — ama telefon hatlar ı kesikti," dedi.

Bayan Parrott başını eğip geniş hintkamışından yapılmış bir koltuğa oturdu. Lydia da kendi koltuğunun ucuna ilişti ve derin bir nefes aldı.

"Alec ve çocuklar evde değiller. Her şey gitmiş." Kelimeleri hızla söylerken, sesi iyice azalıyordu. Titremelerine engel olmak için ellerini sıkıca tutuyordu. "Taksiyle geldim. Saat erken olduğu için üzgünüm. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Alec'in patronu olduğuna göre, sence George bir şeyler biliyor mudur?"

Harriet, kalemle çizdiği kaşlarını iyice kaldırdı. "Tatlım. Hiçbir fikrin yok mu? Polise gittin mi?"

Lydia başını salladı ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. "Dün gece gitmeliydim ama evden ayrılmaya cesaret edemedim. Aptal kafam. Geri döneceklerini düşünmüştüm."

"Belki de gerek yoktur. Eminim George biliyordur. Alec ve George çok samimidir." Harriet zili eline aldı. "Şanslısın. Bugün evden çalışıyor."

Birkaç dakika içinde küçük kalçalı çalışanları, Noor, efendisini çağırmak için gönderildi. Hemen.

Lydia pencereden dışarı bakıp Harriet'm haklı olması için dua ediyordu. George'un derin sesinin ofisinin dışındaki koridor duvarlarında yankılandığını duydu. Lydia oturduğu yerden bile, adamın sinirli olduğunu anlayabiliyordu.

“Bu da ne böyle Harriet? Meşgulüm,” dedi George verandanın kapısını geniş bedeniyle kaplayıp öfkeyle patlayarak.

Harriet hemen yan tarafında oturan Lydia’yı işaret etti.

“Lydia, Alec ve çocukların nerede olduğunu öğrenmek için can atıyor.”

Tropik kumaşlar giyinmiş olan George, dönüp Lydia’ya baktı ve kalın kaşlarını çattı. Öksürerek elini beyazlayan saçlarında gezdirip çenesini kaşıdı. “Üzgünüm. Seninle görüşmedi mi?”

Lydia, George’un üstdudağında parıldayan tere baktı.

Bir an için sustu.

“Sana not bıraktığını düşünmüştüm,” dedi kırmızı yanaklarıyla bir nefes vererek. “Kuzeye göreve gitti. Ipoh’a. Acil bir iş. Genç finans müdürü aniden ölmüş. Sanırım kalpten.”

Lydia bir nefes verdi. Odanın döndüğünü hissederek elini göğsüne koydu. “Ah Tanrım. Teşekkür ederim. Bu her şeyi açıklıyor. Çok teşekkür ederim George. Bir açıklaması olacağını tahmin ediyordum. Not kaybolmuş olmalı.”

“Alec birkaç gün önce gitti. Belki de banka aracılığıyla sana bir not bırakmıştır. Bilirsin ya, sen dönmeden önce evin başkasına tahsis edilmesi ihtimaline karşı.”

Harriet başını salladı. “Bu doğru.”

“Ipoh’un yollan kötüdür,” dedi George.

“Ne kadar sürer?”

“Arabayla birkaç gün sürer, kara mayınlan ve arabaya bağlı olarak. Tabii ki otobüsle daha uzun. En iyisi trenle gitmek. Ipoh’ta mükemmel bir Fas istasyonu var.”

“Alec’i arayıp beni karşılamasını söyleyebilirim.”

“O bölgede telefon ya da posta çalışmaz. Tüm hatlar kesik. İnanılmaz bir karmaşa. Penang’a gitmek kadar kötü değil ama yine de...” George arkasını

döndü ve Harriet'm yanından geçerken bir şeyler mınldandı.

"Bana adresi verir misin?" diye seslendi Lydia arkasından.

İ

AYRILIK.

l

Omzundan arkaya doğru baktı. "Sadece misafirhane var orada. Normalden büyük, elliden fazla odası var sanırım. Yeni bir ev tahsis edilene kadar, geçici olarak. Olağanüstü halin olduğu yerlerde tek başına seyahat ederken dikkat et."

George kapıya doğru giderken bir sessizlik oldu.

Harriet, Lydia'ya baktı.

"Çok kötü olmasan da iyi de görünmüyorsun. Her zamanki Rita Hayworth görüntünden eser yok."

Lydia saç diplerindeki tere dokundu ve tenine yapışan sinekleri kovdu. Otuz bir yaşında, güzel bir vücusa sahip neşeli bir kadındı İnsanların ilgisini nasıl çekeceğini biliyordu ama saçı dışında, söylediği film yıldızına benzerliği çok azdı.

"Eski bir arkadaşım polyo hastalığına yakalandı. Suzanne Fleetwood. Yeni döndüm. Çocukları beklediğimden daha uzun süre yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmedi. Neredeyse bir ay sürdü ama kocası Borneo'daydı ve Suzanne ona ulaşamadı. Adamın istihbaratta olduğunu biliyorsun."

Harriet hızla George'un uzaklaşan siluetine baktı.

Lydia bir nefes verdi. "Aramızda kalsın. Asıl kötü olan, kadını yapay solunum cihazıyla İngiltere'ye gönderiyor olmaları."

"Çok üzücü. Ona çok yardımcı olmuşsun. Ama artık ailenin nerede olduğunu öğrendiğine göre kendini daha iyi his-sediyorsundur, değil mi?"

Lydia'nm gözleri ışıldadı. "Ah evet. Onları yeniden görmeyi o kadar çok

istiyorum ki.”

“Kahvaltı yaptın mı?”

Lydia başını salladı. Harriet dudaklannı sıktı. “Doğru. Buraya bir şeyler getirsinler. Bu berbat havalarda gücünü korumalısın yoksa bitkin düşersin. Biliyorsun ya.”

Lydia kaşlannı kaldırdı.

“Ah, bir şey kastetmedim. Sadece kendine dikkat etmezsen çok çabuk çakılırsın. Şimdi, krep ister misin?”

Hava hiç esmiyordu. Lydia kıyafetlerinin altındaki teri hissetti. Gökyüzüne bakarak hızla yürüdü. Berrak gökyüzünde sadece çok küçük bulutlar vardı. Hiçbir yağmur belirtisi yoktu. Malakka’ya gitmek için yerel bir otobüse bindi ve kalabalık sokaklarda ilerledi. Yollar dardı ve kızarmış tuzlu balık ve açık tuvalet kokusu havayı daha da ağırlaştırıyordu. Boğazındaki boğucu histen kurtulmaya çalıştı.

Bankadaki iki etkisiz tavan fanı, sıcak havayı dağıtmaya çalışıyordu. Ensesi ürpererek bekledi sırasını. Parrott’ların evindeyken durumun ciddiyetini fark edememişti ama şimdi önünde uzanan seyahat onu ürkütmeye başlamıştı. Aklından bir liste hazırladı, ilk olarak otobüs ve tren saatlerini öğrenecek daha sonrasında ise garajı kontrol edip eşyalarını toparlayacaktı. Ipoh ne kadar uzaklıktaydı? Tek hatırladığı Kinta Vadisi’nde olduğuydu. Yüz altmış kilometre miydi? Hayır, belki üç yüz elli de olabilirdi. Üç yüz elli kilometre boyunca muhtemelen mayın döşeli yollar vardı. Ve otobüsle gidecek olursa, yolculuk günler sürecekti.

Bu sabah aceleden saçını toplamamıştı. Ellerini başının arkasına götürdü ve saçını ensesinden kaldırıp yüzüne yapışanları itti.İngiliz kadınların çoğu saçlarını kısa kesmeyi tercih etse de, o kestirmemişti. Rahibe Patricia, uzun saçın kadınlığın sembolü olduğunu söylerdi ama diğer kadınların da bir bildiği olmalıydı. Lydia da kestirecekti. Öne doğru eğildi ve omuzlarındaki gerginliği atmaya çalıştı.

Kızları düşündü. Arabada olduğunu ve onların okuldan çıkışlarını beklediğini. El sallayarak, az katlı binaların, çiçekle kaplı yolların arasından yürüyerek geldiklerini. Karşıdaki seyyar satıcı, bir tahtaya, bayrak gibi lolipopları geçirmiş,

birkaç cente satıyordu. Lydia, sadece cumaları bu lolipoplardan almalarına izin verirdi. Onu tek rahatsız eden şeker değildi. Aynı zamanda bir-iki tanesinin içinde saklı olan bir dolarlık banknota ulaşmak için hem şekeri yiyip hem kumar oynuyor olmalarıydı.

Lydia başını salladı. Kızların bunu çok erken yaşta öğrenmesini istemiyordu. Çok dikkatli olmak gerekirdi.

Sonunda sıranın önüne ulaştı. Hafif dalgalı saçlı ve soluk tenli genç MalezyalI veznedar ona gülümsedi.

“Biraz para çekmem gerek,” dedi Lydia.

Genç, başını eğdi. “Tabii ki efendim.”

“Cartwright. İsim Cartwright.”

Genç adam dosya dolabına baktı ve kısa süre sonra bir dosya daha aldı.

“Sanırım elli dolar yeter.”

Genç, Lydia’ya bir bakış attı ve eğilip kâğıtları inceledi.

Lydia kaşlarını çattı. “Bir sorun mu var?”

“Burada yazana göre, hesabınızda sadece on beş dolar kalmış.”

“Ama bu çok saçma,” dedi yanakları yanarken. “Geçen ay çok harcamadık.”

Adam dudaklarını sıktı. “Bay Cartwright birkaç gün önce geldi ve yüklü bir miktar para çekti.”

“Bir şey söyledi mi?”

“Bir seyahatten bahsetti.”

“Bana bir mektup bırakmadı mı?”

“Üzgünüm. Sadece artık başka bir banka kullanacağını söyledi. On beş dolar bıraktı ve bu para çekildikten sonra da hesabı kapatmamı söyledi.”

Lydia derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı.

“Yani başka bir not bırakmadı?”

Adam başını salladı.

Lydia zorlukla sinirlerine hâkim olabiliyordu. Önemli olan kızlarına ulaşabilmesiydi. Ama on beş dolarla Ipoh’a kadar tüm o yolu gidebilir miydi? Bu, veznedarın suçu değildi ama neler oluyordu?

Babam, hiçbir yere gitmeyip güvertedeki metal merdivenlerin yanında beklememizi söyledi. O da, bu sırada kamaralarımız hakkında kamarotlarla konuşmak için aşağı indi. Hareketsiz bir şekilde durup sesleri dinledim.

“Şşş,” dedim kız kardeşime, nemli parmaklıklara yaslanıp merdiven boşluğuna bakarken. “Duyamıyor musun onları?”

Fleur yüzünü ekşitti. “Hayır.”

Kaşlarımı çattım. Aşağıdaki tuzlu geçişte yankılanan ayak seslerini duymamak imkânsızdı.

“Bu gemi lanetli,” diye fısıldadım ve suratıma korkunç bir yüz ifadesi yaptım. Kız kardeşim gözlerini devirip arkasını döndü.

“Tamam, tamam. Hadi koşalım Un Kurdu.”

Annemin en sevdiği isim Emma’ydı. Kertenkele şeklindeki küpelerinin arkasında E ve M harfleri kazılıydı. Bu harfler, hem benim adımı hem de Fleur’ün ikinci adı Emilia’yı simgeliyordu. Benim için o, Unlu Millie ya da Un Kurdu’ydu.

Birbirimize bağırarak güvertede koşturduk ve nefessiz kalınca da belimizi tutarak iki büklüm olduk. Sonra durup okyanusu izledik. Güneş okyanusun üzerinde batıyordu ve gün, sona eriyordu. Suyun üzerinde pembe ve sarı noktalar

vardı. Su meyankökü kadar koyu görünüyordu, deniz kuşlarının sesleri limandan

güverteye kadar geliyordu.

“Kayıkları görüyor musun?” diye sordum.

“Kayık ne?”

“Küçük gemi, aptal. Göremiyor musun?”

Kayıklar, gemimize doğru gelen büyük gemilerin arkasında kaybolurken çığlık attık. Fener ışıkları suyun üzerinde titreşiyordu. Adamlar ayağa kalkıp bağırdı ve sonra da koca sepetlerle dolu bir kayıkla yanımızdan geçtiler. Gemicilerden azar işittmeden önce, geleneksel terlikleri ve parlak boncukları görmüştük. Babamızı görene kadar, geminin içinde oradan oraya koşmak, Fleur’le ikimiz için bir masal diyarında olmak gibiydi.

“Eğlencenizi bozmak istemem,” dedi babam bize doğru hızla gelerek. “Ama burada böyle taşkınlık yapamazsınız.”

“Ama baba!”

“Aması yok Emma.”

“Çok yaklaşmayız,” diye yalvardı Fleur.

“İyi deneme tatlım ama maalesef olmaz. Özellikle de geceleri, yanınızda bir yetişkin olmadan olmaz. Kendi başınıza asla olmaz. Ayrıca size merdivenlerin yanında beklemenizi söylediğimi hatırlıyorum.”

“Hiç adil değil,” diye homurdandım sessizce.

“Ben ciddiyim Emma. Her şey olabilir.”

Hiçbir şey söylemedim ve güvertedeki şezlonglardan gelen uğultulu sesleri dinleyip gölgeli şekillerin beni boydan boya sardığım hayal ettim. Öyle olmasa da, deniz beni güverteden alıp Orpheus’un, suyun ruhlarıyla dans ettiği yerlere götürürdü. Orpheus’u okulda öğrenmiştim.

“Emma?”

“Tamam.”

Babamla içeri girdik ama elimi arkama götürüp parmaklarımı çapraz yapmıştım. Kendime engel olamadım. Dünya mora dönüp ardından da mürekkep siyahına doğru ilerlerken okyanusu izlemek çok güzeldi.

Gizlice bunun bir macera olduğunu düşünüp Fleur'ün uyumasını bekledim. Sonra kamaradan çıkarak güverteye giden dar metal merdivenlerden geçtim ve etrafta kimse kalmayana kadar bekledim. Filikalardan birine doğru koştum. Güvertenin çok yukarısındaydı ama birilerinin önceden bıraktığı bir kasa bulup üzerine çıkarak kendimi yukarı doğru çektim. Önce başımı uzattım filikaya, ardından da sırtüstü yatıp gökyüzüne baktım. Hava hâlâ ılıktı ve yıldızlar gökyüzünü kaplamıştı. Hareket edince filika sallanıyordu. O yüzden hareketsizdim. Tıpkı deniz gibi.

Bahçemizdeki çimlere uzanıp limon şerbeti gibi dağılan bulutları izlermiş gibi hissediyordum. Elimden geldiğince fazla şey hatırlamam gerekiyordu; çünkü bir daha ne zaman geri döneceğimizi bilmiyordum. Zihnimden zayıf bir ses, ***tabii*** eğer geri dönecek olursan, dedi. Oturup denize baktım. Kendime sıkıca sarılıp tuzlu havayı içime çektim. Suya atlayıp annemin olduğu yere doğru geri yüzmek istedim. Ama sessiz deniz beni sakinleştirdi ve çok üşüyene kadar filikada oturmaya devam ettim.

Akşam yemeğinde, masamızı Bay Oliver ve kız kardeşiyle paylaştık. Kadının adı Veronica, adamınki de Sidney'di. Veronica uzun ve zayıftı. Neredeyse babam kadar uzundu.

Hafif uçuşan bir elbisesi, sıkı sıkıya tutturulmuş san bukleleri ve yumuşak bir ses tonu vardı. Saçını arada düzeltiyordu. İkisi de açık tenliydi. Sanki Malezya güneşinden uzakta yaşıyormuş gibiydiler. Gerçi Veronica'nın yanakları, boynundaki cam boncuklar kadar pembeydi. Bizden hoşlanıyor gibiydi. Özellikle de babamdan. Güzel mavi gözleriyle gülümseyip babamın şakalarına kıkırdıyordu.

Bay Oliver ve Veronica öğle yemeğine gecikmişlerdi ve biz de masada yalnızdık. Onları beklerken babam, Ve-ronica'nın Londra'da bir apartman dairesi olduğunu ama Cheltenham adında bir kasabada yaşadığını söyledi. Bizim gittiğimiz yere çok uzak değilmiş. Veronica'nm üzücü bir hikâyesi olduğunu ve ona karşı kibar olmamız gerektiğini de söyledi. Çocuğu yokmuş ve kocası da okul müdürüymüş, kolera diye bir hastalıktan dolayı ölmüş.

“Kolera ne?” diye sordum. “Gözlerinin dışarı fırlamasına mı neden oluyor?”

Babam derin bir nefes verdi. “Hayır Emma. Böyle bir şeye neden olmaz. Sadece çok yorgun ve bitkin hissetmene, sonra da daha da kötüleşmene neden olur.”

“Ve sonra da ölürsün.”

Babam başını salladı. “Muhtemelen.”

Arka taraftan, Doris Day, annemin en sevdiği şarkılardan birini söylüyordu: “Secret Love”. Annemin güzel oval yüzünü ve ışıltılı gözlerini düşününce üzülüyordum. Ela rengin üzerinde, tavus kuşunun kuyruğundaki gibi yeşil-mavi noktalar vardı. Bir kaşı diğerinden daha yukarıdaydı. Oturup annemin, kaşlarını aynı hizaya getirmeye çalışmasını izlemek hoşuma giderdi. Hiçbir zaman aynı hizaya getiremezdi.

Öğle yemeğinde Malezya’ya özgü yemekler vardı. Kaf-fır limi yaprağının tatlı kokusu çok hoşuma giderdi. Puding masası çok güzel değildi ama yine de kamımı ağrıtacak kadar çok peşmelba yemiştim. Babama kamarama gidip uzanabilir miyim diye sordum.

Veronica babama gülümsedi. Babam dışarıda çok fazla kaldığı için bronzlaşmıştı. Teni buruşuk ve kuruydu. Kaplumbağa kabuğu desenli gözlükleri vardı. Her zamankinden daha şık görünmeye çalıştığını fark etmiştim.

“İsterseniz Fleur’e ben göz kulak olurum,” dedi Veronica neşeli bir sesle. “Emma sen de rahatça uyur, sabaha daha iyi kalkarsın.”

Kamarada, fitilli yatak örtüsünün üzerine uzandığımda, kulaklarım uğulduyordu. Fleur’ün alt kattaki ranzasına yattım çünkü kamım ağrırken merdiven tırmanmak istemedim. Küçük kamaramızda eski ve tuzlu bir koku vardı. Geminin uğultusu ve dalgaların yan kısımlara vurduğu duyuluyordu. Gözlerimi kapattım ve motorun gürültüsü kısa sürede uyumamı sağladı.

Kısa bir süre sonra kapının tıkırtısına uyandım. Bay Oli-ver içeri girdi. Babamın, onu nasıl olduğumu kontrol etmesi için göndermiş olabileceğini düşündüm ama yine de Veroni-ca’nın değil de onun gelmiş olmasına şaşırmıştım.

Yatağın kenarına oturdu. Nefes nefeseydi ve ofluyordu.

“Biraz kenara kay hayatım,” dedi sırıtarak.

Yüzü o kadar yakınımdaydı ki, burnundaki çatlamış kırmızı damarları görebiliyordum.

“Gözlerini kapat tatlım,” dedi ve çok hafif bir şekilde alnımı okşamaya başladı. Okşayanın o olduğunu unuttum.

Başta gayet güzeldi. Bana annemi hatırlattı. Rüyaya dalar gibi oldum. Annemi çok özlemiştim ama babam, onun ne zaman geri döneceğini söylemiyordu. Ama sonra kamımda ve bacaklarımda tuhaf bir şeyler hissettim. Yanlış bir şeyler oluyordu. Bay Oliver odadan ayrılıp beni yalnız bırakırken bir nefes verdim.

Biskay Körfezi’ne girdiğimizde, gökyüzünde gümüş rengi bulutlar vardı ve öğle yemeği zamanında gemi sallanıyordu. Bay Oliver bana çok yakın oturuyordu ve masanın altından terli elini çıplak baldırımın üzerine koydu. Bundan hiç hoş-lanmamıştım. Bedenimi ondan uzaklaştırıp arkama yaslandım. Bana göz kırptı, yanaklarım kızardı. Herkes havadan bahsetmekle meşgul olduğu için, yüzümün kızardığını fark etmediler.

Öğle yemeğinden sonra havanın kararmasını izlemek için güverteye oturdum. Neyse ki Bay Oliver gemiden pek hoşlanmıyordu ve yemekten sonra kamarasına ilk giden o oldu. Sonra Fleur’ün midesi bulanmış, Veronica ile babam da onu kamarasına götürmüşlerdi. Babam onları takip etmemi söyledi ama dışarıda tek başıma kalmak daha çok hoşuma gittiği için, orada kaldım. Böylesi daha iyiydi. Su, giderek daha da yükseliyordu. Güverte sürekli sallanıp titriyordu. Mürettebattan bazılarının bile midesi bulanmıştı.

Ben ise gemi yolculuğuna alışmıştım, koca dalgalar güverteye çarpıp beni oradan oraya salladıkça çığlıklar atıyordum. Kuşlar ötüyor, rüzgâr uğulduyordu. Bay Oliver’m sıcak elini ve hatta annemi arkamızda bıraktığımızı bile unuttum. Tuzlu havayı koklamak için olduğum yerde kaldım ve sonra da ellerimi pürüzlü parmaklıklarda gezdirip parmaklarımda kalan tuz kristallerini yaladım. Tıpkı kokularında olduğu gibi tuz ve balık tadı vardı.

Yolculuğumuzun geri kalanı çabuk geçti ve son gün hava aydınlanmadan uyandım. Kamaranın penceresinden bakmak için bir sandalyeye tırmandım. Çok uzaklarda uzun, karanlık bir siluet gördüm. İngiltere’ye dair gördüğüm ilk görüntüydü. O sabahın ilerleyen saatlerinde, gemi demir attığında,

merdivenlerden çıkıp kaygan güverteye doğru gittim. Bir süre soluk gökyüzüne baktım. Sonra gözlerimi kapatıp güzel annem için dua ettim ve denizin üzerinden ona bir öpücük gönderdim. Bir an önce yanımıza gelmesini istedim.

Liverpool Rıhtımı'nda bir sürü insan yolu kapatmıştı ve havada yağlı bir koku vardı. Kumaş şapkalı adamlar, iskeledeki ağır metal direklere halatları bağlıyordu. Metallerin sesleri, çarklar, gazete satıcıları, kasaların yere çarpma sesleri etrafı kaplamıştı. En çok da bağıran insanlar vardı. Sisten kimse birbirini görmediği için, insanların önünden çekilmek gerekiyordu. Duman, demişti babam.

Beklerken kendimi çok küçük hissettim ve derin bir nefes aldım. Sanki babamın bize vaat ettiği parlak gelecek gerçekten bizi bekliyormuş gibi düşünmeye çalıştım. Ama öyle değildi. Gayet ağır kokulu, soğuk ve griydi. O zamana kadar grinin ne olduğunu bilmiyordum. Annemin elini tutmak istiyordum. Bana gülümseyip, "Her şey güzel olacak. Göreceksin," demesini istiyordum.

Babam üzgün göründüğümü söyleyince böyle söylemişti ama anneminkiyle aynı değildi.

Veronica'yı ve hasta gibi görünen Bay Oliver'ı öpüp veda etmemiz gerekiyordu. Yüzümü ekşittim ve bu iş biter bitmez, rıhtımın kenarında koşmaya başladım. Dondurucu bir şubat günüydü, koşmak içimi ısıttı.

"Çok yaklaşma," diye bağırdı babam.

Çok uzaklaşmadım. Ayaklarım acıyordu. Fleur ve ben genellikle terlikle ya da çıplak ayakla oyun oynardık. Babam da bize güzel ve vahşi olduğumuzu söylerdi. Şimdi bağcıktı ve düğmeli kahverengi ayakkabılar giymek zorunda kalmıştık. Ve bir de uzun kaşındırıcı çoraplar. İkimiz de bunları giymekten memnun değildik ama annemin bir sonraki seyahatimiz için örüp kenara koyduğu kırmızı ceketlerimizi gururla taşıyorduk. Hatırladığım tek bir seyahat vardı ve onda da İngiltere'ye dair puslu bir görüntü vardı zihnimde.

Annemi düşününce kalbim çok acıyordu.

Şu âna kadar babam, annemin gecikmesiyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Rıhtımda oan bir kez daha sordum.

Babam gözlüklerini çıkardı ve koluyla camlarını silip bir nefes verdi. "Şu anda

burada değil. Sanırım size tek söyleyebileceğim bu,” dedi sadece.

“Ama ne zaman gelecek?”

“Emma, bilmiyorum.”

“Ona yazdığım mektubu bıraktın mı?”

“Tabii ki.”

Muhtemelen annemin işi uzamıştı. Belki de babam bir şey söylemek istemiyordu çünkü söz verip sonrasında tutamayacak olursa bizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyor olabilirdi. Ama bu, hayal gücümü durduramazdı. Ve gittiğimiz her yerde annemi görmeme de engel olamamıştı. Dumanın ve isin gözlerimizi yaktığı, bir hamal beklediğimiz büyük ve soğuk bekleme odasında bile. Annem orada olmasa da, dünyanın ortasında ince bir ip olduğunu hayal ettim. Batıdan doğuya doğru gidip gelen görünmez bir ipti bu ve bir ucu annemin kalbine, diğeri de benimkine bağlıydı. Ve ne olursa olsun, bu ipin asla kopmayacağını biliyordum.

Lydia omzundan arkaya doğru bir bakış attı. Haki renkli bir arazi taşıtında, MalezyalI polisler, makineli tüfeklerle geçiyordu. MNLA gerillaları, Ingiliz Yüksek Komisyon Üyesi Sir Henry Gumey’yi 1951’de öldürdüğünden beri, hiç kimse kendini güvende hissetmiyordu. Lydia, elini boynuna götürdü ve sonra da Cicely’nin Portekiz tarzı evinin kapısını çaldı. Dekoratif kemerli pencereleri ve altta da bir sıra sü-tunlu yürüyüş yolu olan açık pembe ve güzel bir binaydı burası. Birkaç dakika sonra, arka taraftaki ferah bir odaya alındı. İçerisi açık maviye boyanmıştı, içerideki serinlik, yakıcı günün ardından hafif bir ferahlık vermişti.

Cicely odaya girince, Lydia arkasını döndü. Cicely pembe elbisesiyle uyumlu parlak pembe ojeli ellerini uzattı.

“Tatlım. Ne büyük bir sürpriz,” dedi alçak sesle, harfleri uzatarak.

Platin sarısı saçları, açık teni ve koyu renk dudakları ile zarif bir güzelliği vardı. Otururken, üstü kapalı bir bıkkınlıkla bacak bacak üzerine attı. Boyalı dana

derisinden yüksek ve aşırı ince topuklu ayakkabısından parmakları görünüyordu.

“Özür dilerim... ama yardımına ihtiyacım var. Çok saçma bir durum.” Lydia bir an için tereddüt etti ve dik durup

kendini acındırmadan konuşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Cicely, uzman eller tarafından şekil verilmiş, yay gibi kaşının birini havalı bir şekilde kaldırdı. İkisi de sömürge top-lumunda yaşayan dedikoducu ve hiçbir şeyi sindiremeyen tipik eşlerden değillerdi. O yüzden de bir şekilde arkadaş olmaları kaçınılmazdı.

Lydia saçını düzeltme ihtiyacına karşı koyup konuşmaya devam etti. “Bunu sormak zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama bana biraz ödünç para verebilir misin?”

Arkadaşının sarı yakut ve zümrüt yeşili renklerde ışıldayan gözleri keyifliydi. “Ah, tatlım neler oldu?”

Lydia temkinli bir şekilde devam etti. Cicely tam olarak kötü niyetli biri değildi ama Alec’in dediğine göre, sevgisiz bir evliliği sürdürüyor ve eşinin ihanet hikâyelerini dinleyip duruyordu. Bir sessizlik oldu. Sadece fanın sesi dolduruyordu odayı. Lydia da bu sırada olayların ne kadarını anlatması gerektiğini düşünüyordu.

Eski Çin bölgesindeki kalabalık insan yığınının vebisikletle çekilen iki tekerlekli araçların arasından dirsekleriyle etrafta-kileri ittirerek zar zor ilerlediler. Cicely, onu bir sokak arkası pazarına götürdü. Bir grup insan da bambu kafeslerinde öten mavi kuşların sesleri eşliğinde, çin dominosu oynuyordu.

Cicely, Çinli dükkân sahipleri ve MalezyalI seyyar satıcılara baş sallayıp gülümsedi. Bir sepet canlı yengecin yanında durdu ve birkaç poşet yiyecekle geri döndü. Lydia etraftaki ağır kanalizasyon kokusunu alıp gözlerini kocaman açtı.

“Bunu denemelisin tatlım. Çok lezzetli.” Cicely gülümseyip Lydia’nın ağzına körili muz yaprağından tıkıştırdı. “Hadi tatlım. Her şey iyi olacak. Çok fazla endişeleniyorsun. Gerçi Alec neden arkasından gitmen için yeterince para bırakmadı anlayamıyorum. Bu çok saçma!”

Cicely dar bir sokağın sonundaki Lucky Strike sigarasının parlak reklam

posterlerinin yanındaki kırmızı bir ejderha tabelasının önünde durdu. Seksi resimlerin olduğu kapıya doğru eğildi. Sert bir koruma, kucağında bir tabancayla oturuyordu.

“İşte geldik,” dedi Cicely. Küçük yüzünde koca bir gülümseme belirmişti. Boynundaki tek sıra inci parıldıyordu.

Yan tarafta bir bitki satıcısı ve yılan oynatıcısı vardı. Adam, dükkânının dışında duruyordu. Betel ağacı çiğneyen iriyarı bir Hintliydi. Lydia, yılan sepetlerine baktı.

“Endişelenme tatlım,” diyen Cicely gülerek kapıyı açtı. “Kobralar güneş batana kadar uyurlar.”

Lydia dükkânın içine girince, burnunu kapattı ama içerisi sadece ucuz tütsü ve hindistancevizi yağı kokuyordu. Kasanın arkasındaki Çinli adam nakışlı kırmızı bir elbise giymişti, düşmanca bakışları vardı. Lydia’nın gözleri, hiç çekinmeden bir poşet şans bileziğini, altın küpeyi ve yarım düzine kolyeyi boşaltan Cicely’ye kaydı.

Lydia’nın alnı terledi ve kızardığını hissetti. “Ama bunlar gerçek mücevherler.”

Cicely omuzlarını silkip Lydia’nın elini sıktı. “Geneli Çin örgüsü. Gerçekten. Merak etme. Şimdi, güzel kızlarının fotoğrafı var mı sende?”

Lydia başım eğip karışık çantasından cüzdanını çıkardı. İçinde iki küçük fotoğraf vardı. Biri Emma’nın, diğeri de Fleur’ün fotoğrafıydı. Hayvanat bahçesinde çekilmişti. Fleur’ün hafif kıstığı gözleriyle, Alec’inki gibi ciddi bakışlarına ve Em’in de eğri sırıtışına baktı. Fotoğrafta büyük kızının düz burnu ve sivri yüzü belli oluyordu ama gülen turkuvaz gözleri ve güneşin altında pırıl pırıl parlayan kıvırcık saçları tam olarak belli olmuyordu. Yaşına göre boyunun çok uzun olduğu ya da çok zeki olduğu da belli olmuyor diye düşündü Lydia gururla.

“Çok büyümüş,” dedi Cicely.

“Kim?”

“Emma tabii ki. Fleur daha güzel ama çok az konuşuyor.”

Lydia küçük kızını düşündü ve kalbi acıdı. Zatürre geçirdiğinden beri, Fleur

daha fazla içine kapanmıştı. “Konuşuyor ama Em, kelimeleri daha çok sever. Daha üç yaşındayken bile okuyabiliyormuş gibi bir şeyler anlatıp dururdu.”

“On iki yaşından daha büyük görünüyor.”

Lydia hızla gözlerini kırptı. “Neredeyse on iki.”

Cicely, Lydia’yı rahatlatmak için elini omzuna koydu. “Doğru,” dedi tezgâhtaki gümüş bir zincirin ucundaki madalyonu alırken. “Benden sana bir hediye. Boynunda olması daha güvenli olur. Ve nakit parana da dikkat et. Merak etme, kısa süre sonra kızlarını bulacaksın. Şu zayıf kocanı da.”

Lydia başını salladı ve huzursuzluğunun nedenini anlayamadı. Kızlarından uzak olmayı hiç sevmezdi. Bir de bu durumun olağanüstü hal durumunda yaşanması oldukça rahatsız ediciydi. Yoksa bundan daha fazlası mı vardı?

“Ve sonra yine huzura ve sessizliğe hasret kalacaksın. Bunun üstesinden nasıl geldiğini bilmiyorum. Yani anne olmaktan bahsediyorum.”

Çünkü onları seviyorum diye düşündü Lydia.

“Peki Jack. Ona karşı ne hissediyorsun?”

Lydia göğsünden yüzüne doğru bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Henüz kendine bile itiraf edemediği duygularından bahsetmesi gerekip gerekmediğinden emin olamadı.

Cicely gözlerini kıstı. “Ben anne olamadım. Hadi saçımızı kestirmeye gidelim.”

Sonunda yağmur hafifçe çiselemeye başladı. Nemli havayı serinletmeye yetmese de, Lydia’yı rahatlatmaya yetmişti. Garaj kapısına doğru uzanan begonvili itmek zorunda kaldı. Her şey çok çabuk büyüyordu. Garaj kapısı açılırken gıcırdadı ve Lydia, açılan kapının ardında Humber Hawk’m park etmiş iri gövdesini gördü. İçine bakıp bir rahatlama hissetti. Anahtarı hâlâ kontağın üstündeydi. Alec en azından arabayı bırakmıştı. Benzin miktarını kontrol etmek için sürücü koltuğuna oturdu.

Yatak odasında işe yarayacak birkaç kıyafeti valizlere yerleştirmesi çok uzun sürmedi. Nemli elbisesini çıkarırken evin boşluğu içine işledi. Sessizliğin içinde havayı içine çekti. Her zamanki gibi cila kokmuyordu ve onlar olmadığı için

artık burayı evi gibi hissetmiyordu. Hint elbisesinin ipeğine dokundu. Hiç beklenmeyen renklerin karışımından oluşuyordu elbise: pembe, turuncu, yeşil, tavus kuşu mavisi, cila kırmızısı ve siyah. En sevdiği elbise tipi geleneksel dokunuşları olanlardı ama hafif lacivert bir elbiseye karar verdi. Böylece daha az kir gösterirdi. Pullu iki elbisesinin dışında kenara ayırdığı Hint elbiseleri, geride bırakmak için fazla güzellerdi.

Emma'nın defterini çantasına attı. Kızlarını ne kadar çok özlemişti: onlara dokunup koklamayı. Kızlan düşününce içi ürperdi ama not defterini okuma isteğine karşı koydu. Kızlarını çok kısa bir süre sonra görmeyi umuyordu.

Koridora döndüğünde tuhaf bir şeyler fark etti. İçeride bir kıpırtı vardı. Belki de George yanılmıştı ve Alec, onu almak için geri dönmüştü. Birden kalbi hızlandı. Belki de adadaydı ve henüz Ipoh'a gitmemişti. Lydia derin mavi ada sularını, tuzlu esintileri ve çocukların tenine sürdüğü limon yağını düşündü.

Mutfaktan sürekli sesler geliyordu. Nefes alış verişler, boğuk hıçkırıklar ve hızlı Çince konuşmalar. O halde uşaklardan biri olmalıydı. Hızla mutfağa gidip kapıyı açtı. Bıçak gibi keskin öğle sonrası güneşinden gözlerini korumaya çalıştı.

Köşede gergin hatlanyla ince bir kız duruyordu. Siyah saçlarını topuz yapmıştı. Badem şeklindeki gözlerinde korkmuş bir ifade vardı. Yere bağdaş kurup oturmuştu. Yine düz, Çinlilere özgü saçları olan küçük bir çocuk da kucağına oturmuş, yüzünü kızın göğsüne saklamıştı. Geniş mavi pantolonu, çıplak ayakları ve tek ayağındaki boncuklu halhalıy-la yeterince beslenememiş gibi görünüyordu. Lydia, bu kızı daha önce bir kez evlerinden çıkarken gördüğünü hatırlayarak baktı ona.

"Efendim." Kız ayağa kalktı. Gözleri çok kederliydi. "Ben Suyin. Bu da kız kardeşimin oğlu."

Lydia, kızın parlak tuniğini incelerken tanıdık bir şeyler olduğunu fark etti.

"Çocuğun adı ne?"

"Maznan Chang, efendim. Hastanedeydi. Eve gidemiyor. Lütfen, sizinle gelsin."

Lydia saatine baktı ama kız o sırada sert ve solgun bir şekilde ona doğru gelip yalvardı.

“Orman onun için güvenli değil. Ona zarar verirler.”

Çocuk ayağa kalktı ve tişörtünü kaldırıp yan tarafındaki kırmızı bir izi gösterdi. Lydia, çocuğun zayıf olmasının yanı sıra, çok da kirli olduğunu fark etti. Belli ki yarası çok tazeydi.

“Size yardım eder efendim. Malayca ve Çince konuşabiliyor.”

“Çok küçük görünüyor.”

“Yedi yaşında. Yaşından küçük görünüyor.”

Çocuk, nemli gözlerini Lydia’ya çevirdi ve beceriksiz bir şekilde gülümsedi. Lydia’nın kafası karışmıştı. Çocuğun, kız gibi güzel ve düz bir yüzü, koca delikli tam bir Malezya**lI** burnu ve solgun gözleri ile çoğu MalezyalIdan daha açık renk, amberi andıran bir teni vardı. Sadece saçları Çinlilere benziyordu. Yine gülümseyip düzgün dişlerini gösterdi.

Lydia olan biteni düşündü ve geciktiği için hissettiği stresi unutmaya çalıştı. Aklından Emma’nın görüntüsü geçti ve sanki kızı diğer odadaymış gibi sesini duydu. ***Acele et, anne. Hâlâ gelmedin mi? Sana anlatacağım yeni bir hikâyem var.*** Lydia gözlerini kapattı ve kalbinin acıdığını hissetti.

“Efendim?” dedi kız, Lydia’nın düşüncesini yarıda keserek.

*****

AYRILIK.

İ

“Neden burada güvende değil?” diye sordu Lydia.

“Annesi. İçeri’ye kaçtı.” Kız, söylemek istediğini vurgulamadan önce bir tepki bekledi. “Ormanda efendim. Eğer şimdi gelip çocuğu almazlarsa, bir sonraki sefer diğerleri gelip alır.”

Şimdi anlıyordu. Çocuğun annesi komünist isyancılara katılmaya gitmişti.

“Hangi diğerleri?”

Kız utanmış gibiydi. “Beyaz insanlar, kızıl saçlılar. Lütfen. Çocuğu yerleştirme köyüne ya da bir MalezyalI köyüne götürün. Onlar çocuğa bakar.”

Lydia tereddüt etti. “Peki ya polis?”

Kız dudaklarını büzüp yere tükürdü.

Lydia çok kötü hissetti. Kızlarını bulması gerekiyordu. Gün bitmeden bir trene binmeliydi. Ama sonra yalnız kalıp bir yabancının merhametine kalanın kendi çocukları olduğunu hayal etti. “Tamam,” dedi hızla bir karar vererek. “Onu da yanımda götüreceğim. Adresin ne? Ayrıca onu götüreceğim yerin adresini de söylemen gerek.”

Kızın zayıf yüzüne baktı. Sonra birden aklına geldi. “Sen şoförün kızı mısın?”

Kız başını salladı.

“Baban onu alamaz mı?”

Kız başını salladı ve Lydia, kızın gerildiğini fark etti.

“Eşimi Ipoh’a baban mı götürdü?”

Kız başını salladı. “Babam hasta.”

“O zaman bana adresini ver de çocuğu nereye bıraktığımı sana bildireyim.”

Kız ileri doğru bir adım attı. Çocuğun tek elini tutup diğer elini de Lydia’nın eline bıraktı. Sonra eğildi ve yine hızlı bir Çinceyle çocuğun kulağına bir şeyler söyledi. Çocuk başını sallarken yuvarlak yüzünün önüne saçı düştü. Kız ayağa kalktı, dönüp kapıya doğru hızla ilerledi ve kapıdan çıktıktan sonra uzun otların içinde kayboldu.

Lydia seslendi ama gitmişti. Bir nefes verip çocuğa baktı. Gözleri neredeyse bir Avrupalı çocuğun gözleri gibiydi. Gerçekten tehlikede miydi? Aklında yetimhanenin bir görüntüsü canlandı. Kasabanın eteklerindeki gri acımasız bina. Eğer orada yaşanan efsaneler doğruysa, orası bu küçük çocuğa hiç de uygun bir yer değildi. Kızlarının oraya gönderildiğini düşünmek bile nefesini kesiyordu.

Çocuk başını kaldırıp Malay dilinde boncuklarını saymaya başladı. “***Satu, dua,***

tiga, empat, lima”

Lydia hafif bir nefes verdi. ***Zavallı çocuk, ben seninle ne yapacağım*** diye düşündü. ***Hiçbir yere uymayacakmış gibi görünüyorsun.***

Garaj tarafından gelen bir ses dikkatini çekti. Lanet olası kediler. Çocuğu kendine doğru çekip başına bir öpücük kondurdu. Yeniden saatine baktı. Zaman ne kadar çabuk geçmişti böyle? ikisinin de banyo yapıp bir şeyler yemeleri gerekiyordu. Sonra çocuğu Emma’nın yatağına götürdü ve sabah güne erkenden başlamadan önce kendisi de biraz uyumaya çalıştı.

Evden çıktıktan hemen sonra erken saatlerde ortalığı kaplayan duman, yerini şaşırtıcı derecede parlak bir havaya bıraktı. Sokaklar hâlâ sessizdi. Sadece turuncu ve san Malaya peştamalı giymiş birkaç erkek, çay ocaklarının yanında durmuş dedikodu yapıyorlardı. Uzaklarda MalezyalIların hızla geçen bisikletleri ve dağlann eteklerinde sallanan uzun kulak memeleriyle koyu renk bitkileri kesen parlak yüzlü Tamil kadınları görünüyordu.

Lydia yola çıktığı için mutlu bir şekilde şarkı söylüyordu. Sesi güzeldi ve kendine güvenirdi. Arabanın tekerleri, asfalt yollarda gürültüyle ilerliyordu. Sesini daha da yükseltti. Arka koltukta oturan '‘ocuk kıkırdadı.

“Sesim o kadar kötü md?” diye sordu Lydia, çocuğa bakarak.

Çocuk başını sallayıp gülümsedi.

Yol kenarında durduklannda doyurucu bir kahvaltı yapmışlardı, Lydia bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşünmüştü.

Yeşilin binlerce tonundan ağaçlar, yanlannda dalgalanırken, Lydia yolculuğu aklından geçiriyordu. Seremban’a doksan kilometreleri vardı. Yani oraya üç saat içinde ulaşabilirlerse, öğle sıcağına kalmadan, erken bir yemek molası

verebilirlerdi. Sonra da hava kararana kadar gidebildikleri kadar giderlerdi. Bu da geceyi geçirmek için ucuz bir yer bulmaları gerektiği anlamına geliyordu. Belki Rawang’da ya da Tanjung Malim’de. Oradan Ipoh kaç kilometreydi acaba? Jack’i düşündü. Tanjung Malim’e gitmese iyi olurdu. Daha

fazla belaya bulaşmaya çalışmak anlamsızdı.

Bir buçuk saat geçtikten sonra, araba birden sarsıldı ve aniden durdu.

Lydia arabadan inip yola baktı. Tozun içinden mavi bir duman yükseldi. Eski Humber Hawk'ın yağlı kaportasını kaldırdı ve motora baktı. Alec'in kendisine öğretmeye çalıştığı, motorla ilgili bilgileri hatırlamaya çalıştı. Maznan, Lydia'nın avucundaki yağ izini gösterdi. Lydia ofladı. Çocuk haklıydı. Arabalarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve o yüzden de üzerini kirletmenin bir anlamı yoktu.

Kaportayı kapattı ve ellerini elbisesine sildi. Eğilip elini sürücü koltuğunun altına uzatarak bir kullanım kılavuzu aradı. Kullanım kılavuzu yoktu ama eline keskin bir şey geldi. Kaybolan kertenkele şeklindeki küpesini çıkarıp gülümsedi. İşte bu. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

Ellerini göğsünün üzerinde birleştirip çocuğa baktı. Şimdi ne olacaktı? Olağanüstü hal zamanında hiçbir yabancıya güvenilmezdi. Bir İngiliz polis devriyesinin gelmesini bekleyebilirdi ama ya bir yerde kalıp arabanın tamir edilmesi için tüm parasını harcamak zorunda kalırsa? Lanet olsun Alec, neden birkaç gün daha bekleyemedin?

Otobüsü beklemeye karar verdi. Polisi daha sonra arayıp arabayı almalarını isteyecekti. Bir nefes verip kısa bir bambunun gölgesine, bir yerli gibi çöküp oturdu. Sessiz çocuk da yanına geldi. Parlak turuncu bir orman kelebeği Lydia'nın dizine kondu. Çocuk kıkırdadı ve elini uzattı. Çocuğun özgüveni, ona Em'i hatırlatmıştı.

"Kelebekleri sever misin?" diye sordu.

Çocuk başını salladı.

Ormanın kenarları yabani zencefil, tarçın ve incirle doluydu. Uzun ağaçlar, güneşi kesiyor, guguk kuşlan ötüşüyordu. Bir açıdan güzeldi ama orman canlılarının sesleri, Lydia'yı huzursuz etti.

Em'in defterini çıkanp sayfalara göz gezdirdi. Doris Day's'in "Secret Love" şarkısının sözleri, Em'in kendinden emin elyazısıyla yazılmıştı. Şarkıyı mınldanmaya başladı ama sonra sesi titredi ve başparmağının derisini kemirdi. Birden ayağa kalktı. Sıcakta iki valizi birden taşımak zor olacaktı. O yüzden büyük valizi aldı ve küçük olanı da eğ-reltiotlarının içine doğru attı.

Kulüpte bir şeyler içtikleri, çocukların yataklarında güvende olduğu güzel zamanları hayal etti. Ama bu lanet ülkede, Alec'ten başka kim mutlu olabilirdi ki?

"Peki, bağımsızlıklarına kavuştuklarında ne olacak?" diye sormuştu bir seferinde sultanın yıllık balosundan dönerken Alec'e.

"Benim gibi birine her zaman saygı duyarlar," demişti Alec, Lydia'nın endişesini yok sayarak. "Ve bu sebepten dolayı bir daha ailemin evine ya da İngiltere'ye dönmem mümkün değil."

Yolu çevreleyen uzun ve jilet gibi sivri ***lallang*** otuna baktı. Ona inanmamak için bir nedeni yoktu. Alec ailesi ile iletişim kurmuyordu ve evlerinde de huzursuz bir ortam vardı.

Çocukla birlikte biraz yürüdüler.

Hiç esinti yoktu ve otların pembe tüyümsü uçlan tamamen hareketsizdi. Temkinli, şişman engerek yılanlan otların arasında gizleniyordu ve daha iri olanlan ise ağaçlara sanl-mış durumdaydı. Guguk kuşlannın sesleri giderek artıyordu.

Maznan hâlâ boncuklarını saymak dışında bir şey söylememişti. Sürekli tekrar tekrar beşe kadar sayıyordu. ***Satu, dua, tiga, empat, lima.***

Lydia bir an için gözlerini kapattı. Gözkapaklarındaki ter akmak üzereydi. Görmeden önce sesini duydu. Parlak sarı ve kırmızı renklere boyanmış bir Bedford yolda gürültüyle onlara doğru geliyordu. Bağırarak araca doğru koştu. Çocuk da onunla beraber koşarak Malay dilinde bir şeyler mırıldanıp valizi taşımasına "yardım" etti. Sürücü iyice yavaşladı ve kollarını açarak başını salladı. Pencerelerden kendilerine bakan otuz çift gözü fark edince, Lydia'nın kalbi duracak gibi oldu. İnsanlar, valizler, tavuklar ve keçilerle doluydu otobüs.

Sürücü motoru yeniden hızlandırdı. Arka taraflardan patlak gözlü Hintli bir kadın ayağa kalktı ve Lydia ile çocuğu işaret etti. İtiraz ediyor gibiydi. Sürücü başını bir kez daha salladı ama kadın kazanmış gibiydi. Adam omuzlarını silkti ve otobüs hareket ederken Lydia'yı çağırdı.

Lydia otobüse binince, çocuğun elini sıkıca tuttu ve bir yandan da valizi çekti. Arka koltuklara doğru ite kalka ilerlediler. Başında çiçekli bir şal olan Hintli

kadın, yana doğru kaydı. Lydia bir nefes vererek metal oturağa oturdu. En azından böceklerin yerleşeceği döşemelik kumaşla kaplı değildi.

Kadın sırıttı ve bu sırada da betel ağacı çiğnemekten pembeleşen birkaç dişi ile sakızı göründü. Lydia da kendinden emin bir şekilde gülümsedi. MalezyalIlar, arada siyah bol pantolonlu Çinliler ve Hint elbiseleri giymiş Tamil işçilerinin yanındaki tek beyaz kadındı Lydia. Herkesin gözünün üzerinde olduğunu fark etti ve ne dediklerini anlamamasına rağmen, bazı kelimeleri seçebildi. Malay diline oldukça hâkim olduğunu zannediyordu ama şimdi anlıyordu ki bu sadece karşısındaki kişi çok yavaş ve kendisine bakarak konuşursa mümkündü. Burada herkes istediği gibi konuşurdu ve hiç kimse de onun uşaklarla dolu koca bir evin hanımı olduğunu umursamazdı.

Kendisinden yavaşça uzaklaşan gözlere bakarak belirsiz bir şekilde gülümsedi ve sonra da otobüs yeşilliklerle dolu bir tünelinin içinden sağa sola doğru sallanarak ilerlerken camdan dışarıyı izledi.

Etrafa bakarken kalbinde bir acı hissetti. Çocuğa kolunu doladı, çocuk da ona yaslandı. Kızları kalbini de beraberlerinde götürüp gidene kadar Lydia, sevginin ne demek olduğunu bilmiyordu ama şimdi onlarla olabilmek için her şeyini verirdi.

Birkaç dakika sonra, bir kâğıt hışırtısı duydu ve ağırlaşan gözleriyle, Hintli kadının Maznan'a bir kek verdiğini gördü. Çocuk keki yiyip bir tane daha alabilmek için elini uzattı. Kadın sırıttı ve iki tane daha çıkarıp birini çocuğa verdi. Lydia'yı da dürtüp ona da diğerini verdi.

Lydia, tarçın ve hindistancevizinin tadını çıkardı ve birkaç kelime söylemeye çalıştı. Kadın onu durdurdu. "İngilizce konuş," dedi ve narenciye çayı kokusu olan bir termos ile sarı renkte küçük bir krep uzattı. "Güzel kek. Pontianak'tan korur."

"Pontianak?"

"Ölü kadının şeytani ruhu. Gelip çocuğunu alır. Kek onu korur," dedi kadın, Maznan'ı işaret ederek.

"Ah, hayır. O benim çocuğum değil. Benimkiler kocamla birlikte kuzeyde. O..." Ve sustu. Hintli kadın gülümseyip onu can kulağıyla dinlediğini belli etti.

“0-” Lydia sustu, “bir tanıdığımın çocuğu.”

Kadın şüpheli bir bakış attı.

Lydia bir nefes verip çocuğun yüzünü kendisine doğru çevirip pürüzsüz tenini okşadı.

“İyi bir çocuk.”

Maznan gülümsedi.

İnsanlar uyuyakalıyordu. Horultuları ve nefesleri, tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Lydia’nın ailesine olan özlemi giderek artıyordu. Kızlarına ve Alec’e olan. Bir partide tanıştığı ilk adamdı o. Gözlerini kapatıp o geceyi düşündü.

Tipik bir savaş zamanı partisiydi. Alec’in dışarıda duvara yaslandığını görmüştü. Kendisinden yaşça büyük, uzun boylu ve üniformalıydı. Adam, Lydia kendisine yaklaşırken, bacaklarını ovup başını çevirmişti. Lydia’nm üzerinde yeşil çizgili bir elbise vardı. Beli incecikti. Henüz on sekiz yaşındaydı ve kendine çok güveniyordu.

“Sigara içiyor musun?” diye sormuştu Alec, bir kutu Woodbines açarak.

Lydia tereddüt ederek bir tane almıştı.

Alec’in yüzünü inceledi. Zayıftı ve sürekli gözlerini kırpıyordu. “Oturman gerekmiyor mu?” diye sormuştu.

Alec omuzlarını silkti. “Doğruyu söylemek gerekirse, oturmaktan sıkıldım.”

“KHK[1] mı?”

Alec kaşını kaldırdı. “Çok belli oluyor.”

“O zaman neden Player’s Airman içmiyorsun?” dedi Ly-dia saçını sallayarak.

O zamandan beri çok şey olmuştu. Öncelikle Lydia artık bir bireydi. Bir eş, bir anne olmuştu ve şimdi de Malaya Fe-derasyonu’na geldiğinden beri yaşayacağı üçüncü bir başlangıcın eşiğindeydi.

Otobüsün penceresinden bir kez daha baktı. Parlak ışıklar ve zihnindeki düşüncelerle gözlerini kıstı. Yeşil ağaçlann ardından daha fazla yeşil ağaçlar beliriyordu. Bir kez daha Alec'le bir şeylerin başlangıcını düşündü. Sanki bir cevap arıyor gibiydi.

İkinci kez bir araya gelmişlerdi. Fiddler's Arms'ta konserve et ve marullu sandviç yemek için. Alec, kalın rustik perdelerle döşediği evinde, bir kahve ikram etmişti ona. Elinde sigarası vardı. Işıklar sönüktü ve sigarasının ateşi bile fazla belli olmuyordu. Lydia'nın boynuna yanlışlıkla dokundu, Lydia kızardığını hissetti.

"Takma dişini bulmak için kibrit çakan adama on şilin para cezası verildiğini duydun mu?" diyerek sinirlerini yatıştırmaya çalıştı Lydia.

Alec gülmedi. Sadece Camp kahvesini kaldırdı. Etiketinde, kahvesini içen Iskoç etekli bir adamın başında bekleyen türbanlı Hintli bir kadın resmi vardı.

Alec, Malaya Federasyonu'nun güzel günleri yaklaşınca, yıldızların aydınlattığı tropik gökyüzünü, geceleri Pimms içeceklerini alıp palmiyelerle kaplı gümüş renkli sahillerde dolanacaklarını anlattı. Tabii ki bunun için evlenmeleri gerekiyordu.

Lydia bir nefes verdi. Şimdi bunların hepsini, o güzel eski İngiliz havasına değişebilirdi. Tam o güzel mevsimi ne kadar çok özlediğini düşünürken bir patlama oldu ve otobüs hafifçe savruldu. Gözlerini kocaman açan insanlar birbirlerine çarptılar. Ardından korkunç bir çarpma sesi duyuldu ve birden durdular. Dışarıda keskin sesler Çince emirler veriyordu. Çocuğu sıkıca tuttu ve bir yerinin incinip incinmediğini kontrol etti. Çocuk kocaman açılmış gözlerle ona baktı. Sanki Lydia'ya gerçekten güvenip güvenemeyeceğinden emin olmak istiyor gibiydi.

Lydia çocuğun omzunu okşadı ve Hintli kadına döndü.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı kadına.

Kadın, parmağını dudağına götürdü ve çiçekli şalını Lydia'nın omzuna attı.

"İçeridekiler. Yere bak," dedi kadın. "Bana yaslan."

Lydia çocuğu şalın altına sakladı ve kendi yüzünü de eğdi. Kalabalık pazaryerine

atılan bombanın kör edici beyaz ışığını hatırladı ve bedenine bir korku yayıldı. Komünistler. Ne istiyorlardı? Min Yuen'deki insanlara yardım edecek kadar insan toplamak mı, kendi demeklerine destek mi, yoksa daha kötü bir şey miydi istedikleri? Başını kaldırdı. Zayıf ve kılıksız isyancıların, otobüsün ön tarafından iki Çinliyi aldıklannı gördü. Teröristlerin yaptığı işkencelerle ilgili eziyetler zihninde canlandı. Ön tarafta kaskatı kesilip oturan insanların şaşkınlığını hissedebiliyordu. Küçük çocuk saymaya başladı. ***Satu, dua.***

Tozlu pencereden, yolun ormanın derinliklerine doğru uzandığını gördü. İki Çinli adam uzun bir ağaca bağlanmışlardı. Birkaçını da zorla otobüsten indirdiler. Yere indirdiklerinde ellerini bağladılar. İsyancılar, adamları birkaç metre deli gibi bağırtarak sürükledikten sonra yola çıkarıp zorla koşturdular. Diğerleri otobüste kaldı.

Lydia ve Hintli kadın birbirlerine baktılar. Hintli kadın omuzlarını silkti. Gözleri şüpheliydi. Silah sesi duyulunca, çocuk titredi. Lydia dudağını ısırdı ve pencereden dışarı bakmamaya çalıştı. Ama silah sesi yankılanırken ortalık sessizdi ve akimdan sadece tek bir ürkütücü düşünce geçiyordu. Elini madalyonuna götürüp sıkıca tuttu.

Kuşlar hâlâ ötüyordu. Dışarı bakmaya cesaret ettiği anda, korkunun yerini öfke aldı. Malaya Federasyonu'nun böyle olacağını hiç ummamıştı. Alec, vızıldayan sivrisineklere karşı hiç bitmeyen mücadeleden, bunaltıcı nemli sıcaklardan ya da olağanüstü hal dedikleri savaştan hiç bahsetmemişti.

Ön tarafta saçı kısa bir adamın hareketsiz bir şekilde oturduğunu gördü. Adamı daha önce fark etmemişti ama şimdi otobüsün yarısı boşaldığı için diğerlerinden daha uzun olan düzgün kahverengi bir kafa ile omuzlarını görebiliyordu. Adam Malaya tuniği giymişti. Renkleri soluktu ama ayağa kalktığında Lydia, bunun, gümüş ve turkuvaz renkte Malaya peştamalı olduğunu gördü. Boyu, diğerlerinden ayrılmasını sağlıyordu. Sıradan bir Malay gibi değildi. Başka bir yerden geliyor gibiydi. Belki Avrasyalı? Yan gözle bakarken, iki isyancının koridordan kendisine doğru geldiğini gördü. Onlara bakıp nefesini tuttu. Biri dilini dişine sürttü ve uzun adamın yanından geçerken alaycı bir şekilde gülümsedi. Adam sert bir yüzle ona baktı. Meraklı koyu gözlerle, gergin bir şekilde ona doğru ilerlediler. Bir an için Lydia ile gözleri buluştu.

Hintli kadın, Lydia ve çocuğa sarıldı. Ama bu da işe yaramadı. Adam, silahı üçüne birden doğrulttu. Lydia'nın kalbi bir an için durdu ama çocuk hemen

ayağa kalktı ve elini Lydia'ya uzattı. Lydia sendeleyerek ayağa kalktı. Metale oturduğu için kalçası uyuşmuştu. Pencereden yakınlarındaki siyah bulutu gördü. Çocuğa sıkı sıkı tutunarak otobüsten inmeyi başardı.

Donmuş bir ormana karşı uyandım. Buz tutan pencerelerden koca nilüfer çiçekleri görünüyordu. Pencerelerin kenarından ve kapının altından soğuk geliyordu. Titredim ve ağzımdan buhar çıktığını fark ettim. Pencerenin açık ya da kapalı olması bir şeyi değiştirmediği için pencereyi açtım ve komşunun bahçesinde güvercinlerin öttüğünü duydum. Boynumu uzatıp yuvalarındaki güvercinleri görmeye çalıştım.

Karşıda kahverengi şeritlerle çevrelenmiş bir yol kiliseye kadar gidiyordu. Arkasında da koyu renk ağaçlar sıralanmıştı. Diğer binaların arkalarından yükselen tepeler görünebiliyordu. Gelip bakması için Fleur'ü çağırdım ama o, çoktan babamı bulmak için gitmişti.

Aşağıda, büyükbaba Cartwright sırtımızı okşadı ve büyükanne de gözyaşlannı sildi. Büyükanne kısa boylu ve topluydu. Başını sallayıp gülümsedi. Kenarlan kırışık masmavi gözleri vardı ve bluzu ile eteğinin üzerine karmaşık bir şey giymişti. Omzundan geçip iki yanına dolanıyor, askılarla üzerinde duruyordu. O, buna önlük diyordu ve bu şey, aslında daha şişman görünmesine neden oluyordu. Ayaklannda terlik vardı ve beyazlamış saçlan komik bir şekilde yüzüne dökülüyordu. Annem gibi şık değildi.

Büyükbaba da yaşlıydı. Saçları bembeyazdı. Hareket ederken acı dolu bir ses çıkarıyordu. Burun deliklerinde siyah tüyler, iri ellerinin üzerinde de yaşlılık lekeleri vardı.

Bize evi gezdirdiler. Kahverengi çiçekli duvar kâğıdı ila kaplıydı ev. Halıların rengi çok çirkindi ve çok fazla mobilya olduğu için oyun oynamak için yer yoktu. Mutfak, büyükannenin dünyasıydı. Onun için tek neşeli yer orasıydı. Duvar kâğıdının domuz ve tavuk desenlerini gösterirken gülüyordu. Görülecek pek bir şey olmamasına rağmen, büyükanne eviyle gurur duyuyordu. Rampton, Worcestershi-re'da dar bir kasaba yolunda kare şeklinde yarı müstakil bir evdi. Evin üç yanını saran ve komşu evin bahçesiyle birleş-meyen koca bir bahçesi vardı. Arkada, bahçe ile araziyi bir tel örgü ayırıyordu.

Şöminenin olduğu tek odada, büyükanneye uşakların bölümünün neresi olduğunu sordum. Hafifçe ellerini birbirine vurup yüzünü önlüğüne silip büyükbabanın göğsüne vurdu.

“Tanrım, küçük ördekler, burada bulabileceğin tek uşak benim. Öyle değil mi Eric?” Eric büyükbabanın adıydı ve o da oturup pipo içtiği sandalyeden başını salladı.

Fleur beni dürttü ve ağzına siper ettiği elinin arkasından fısıldadı. “Biz ördek değiliz, değil mi Em? Neden bize öyle diyor?”

Onu susturdum ve raftaki şekerlemelere baktım. Büyükanne bakışımı yakaladı ve birazını bize verdi. Daha sonra da kaç tane verdiğini unutup vermeye devam etti.

“Kendinize gelmenize yardımcı olur,” dedi.

“Ne yaptığını sanıyorsun anne?” diye sordu babam. Büyükanne aksi bir ses çıkardı.

“Çok fazla şeker çocukların iştahını olumsuz etkiler.” Babam kravatını gevşetti. “Ve burası çok sıcak. Kömür dumanının Fleur için kötü olduğunu bilmiyor musunuz? Temiz havaya ihtiyacı var. Baksanıza, öksürmeye başlamış.”

Fleur zorla öksürdü.

“Solumasına gerek yok,” diye itiraz etti büyükbaba.

Babam ona döndü. “Senin konuşmaya hakkın yok.”

“Bakın,” dedi büyükanne, “bu konuları yeniden açmanıza gerek yok. Üzerine ne kadar az konuşursanız, o kadar çabuk unutulur.”

Büyükbaba bakışlarını çevirdi ama babamın dudaklarını sıktığını fark ettim.

Babam gidince, kapının eşiğine oturup babamın eski pulları kutuya atma oyununu oynayıp sokağı izlerken sigara şeklindeki şekerlemelerden yedik. Şekerlemeleri çiğnemek zorunda kalana kadar gerçek sigara içiyormuş gibi yapıyordum. Sokaktan bisikletle geçen bir çocuğu izledik. Bisikleti çok büyüktü ve sürebilmek için ayakta durması gerekiyordu. Çok fazla sallanıyordu

çünkü her iki tarafında da geniş sepetler vardı. Evlere tek tek seslenirken arkasında da güzel bir pastane kokusu bırakıyordu. Bizim evde durduğunda, Fleur, büyükanneye seslendi.

Çocuğu biraz olsun sevmeye çalışarak dikkatle baktım. Çok zayıftı. Başında bir kasketi vardı ve dişleri ağzına göre çok büyüktü. Ama gülen kahverengi gözleriyle burnunda da çiller vardı. Sırıttığı zaman dişlerini unutuyordunuz; çünkü yüz hatları birbirini tamamlıyordu.

Ertesi gün okula başladık. Babama tekrar sormadım ama annemin bizimle beraber olmasını istiyordum ve gelişini beklerken iyice sabırsızlanıyordum. Malakka'daki evimize dönüp dönmediğini merak ediyordum. Acaba mektubumu okumuş muydu? Her şeyi yoluna sokan hep annem olmuştu. Büyükannemlerin evinde olsaydı, koridorda durup gülümseyerek yolcu ederdi bizi. Okuldayken de bizi çıkışta beklediğini ve biz dondurulmuş kurabiyelerimizi yiyip minyatür şişelerdeki soğuk sütü içmeye çalışırken bize el salladığını hayal ettim.

Teneffüste, etrafta bir uğultu vardı. Fleur'e dondurulmuş kurabiyenin bayat olduğunu söylerken pastanede çalışan çocuk kızgın bir ifadeyle döndü. Bu sefer kafasında kasketi yoktu. Saçının kötü bir şekilde kesildiğini gördüm. Tepesinde birkaç tutam kalmıştı.

"Çok güzeller, çok. Bayat değiller," dedi.

"Çok bayatlar. Malaya Federasyonu'nda daha iyileri var. Nyonya kekleri ve güzel Çin kuehleri." Söylerken bile ağzım sulandı.

"Aaah, Malaya Federasyonu öyle mi? Orada mı inekler eve giriyor?"

Ellerimi kalçama koyup ayağa kalktım ama içten içe titriyordum. "Öğrenmek istersen söylediğin şeyin Doğu'da olduğunu söyleyebilirim. Ve bizim sizin gibi korkunç soğuk

*****

AYRILIK

}■

sütlerimiz de yok. Taze sıkılmış şekerkamışı suyumuz ya da hindistancevizi sütümüz var.”

“O zaman neden oraya geri dönmüyorsun? Seni burada istemiyoruz. Kibirli şey! İngiliz bile değilsin. Göçmensin.”

Küçük bir grup çocuk daire oluşturup tempo tutarak bağırmaya başladı. “Göçmen. Göçmen. Geldiğiniz yere dönün.” Fleur gözyaşlarına boğuldu ama ben çocuğun saçındaki tutamlardan bir avuç yakalayıp yüzüne doğru bağırırken bir yandan da saçını çekmeye başladım. “Ben de en az senin kadar İngiliz’im seni püskül kafa!”

Yere düştük ve birbirimize tekme atıp vurmaya başladık. Diğer çocuklar da ıslık çalıp gülüyordu. Daha iyi görebilmek için birbirlerini ittiriyorlardı. Çocuğun kazağını tutup çektim. O da benim tuniğimi çekti ve arkasının yırtıldığını hissetim. Ah hayır, diye düşündüm. Büyükanne beni öldürecek.

“Vur. Vur!” diye bağırıyordu diğerleri de. “Hadi, Billy. Göster ona gününü.”

Biraz yuvarlandık ama başöğretmen yanımıza gelip tepemize dikildiğinde, tezahüratlar kesildi. Domuz pembesi yüzüne baktım. Sessizliği bölen bir şekilde bağırıyordu.

“Emma Cartwright, burada bir yabani gibi davranamazsın,” dedi öğretmen. “Burası Ingiltere.”

Adam o kadar yaklaşmıştı ki gözlerindeki damarları görebiliyordum.

Çocuğun kulağını çekti ve yüzünün pancar gibi kızarmasına neden oldu. Benim de avucuma cetvelle beş kez vurdu. Ağlamadım ve korkmadım. Sadece kızgındım.

Kızlar daha beterdi. Yüzlerini ellerinin arkasına saklayıp kıs kıs gülüyorlardı. îp atlayıp şarkılar söylüyorlar ya da ellerinde top çevirip benim oyunlarına katılmama izin vermiyorlardı. Bana küçümseyen bakışlar atıp arkalarını dönüyorlar ve yüksek sesle konuşuyorlardı. Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak burnumu havaya diktim. Gerçi bronz tenim ve güneşten rengi açılan saçlarımla, diğerlerinden farklıydım. Ne olursa olsun benden nefret ediyorlardı. Sınıfta arkamdan konuşuyorlar, öğle yemeğinde beni sıranın en sonuna atıp günün sonunda da ellerini bellerine koyup önüme dikiliyorlardı. Fleur’e karşı

daha iyi davranıyorlardı çünkü o, ip atlamada gerçekten çok iyiydi.

Babam, eve geldiğimizde, Veronica'dan cumartesi günü çaya gelmek istediğini söyleyen bir mektup aldığını duyurdu. Annemin bu konuda ne düşüneceğinden emin değildim. Veronica'yı çok sevmiştim ama ya erkek kardeşini de getirirse? Bunu babama sordum ama her şeye burnumu sokmamamı söyledi. Büyükannem, babamla Veronica'nın arkadaş olduklarını söyledi. Veronica'nın Londra'da bir apartman dairesi vardı ama Cheltenham'a yirmi beş kilometre uzaklıkta Drake Broughton adındaki kasabadan bir kır evi kiralamıştı. Cheltenham'ı seviyordu ve Londra'daki evini buradan bir ev almak için satabilirdi. Büyükannem bize Veronica'nm özel gelirleri olduğunu söylerken bundan çok etkilenmiş gibiydi.

O gece artık sivrisinek telinin altında yatmama gerek kalmayan yatağa gittiğimde, annemi düşündüm. Eskiden olduğu gibi yatağımın kenarına oturup bana "Baby, It's Cold Outside" şarkısını söylediğini hayal ettim. Bu şarkı hep kıkırdamama neden olurdu; çünkü Malaya'da hava her zaman sıcak olurdu ama burada şarkının sözleri artık daha anlamlıydı.

Okul bahçesinde ağlamamış olsam da, Fleur uyuduktan sonra yatağımda ağladım. Büyükanne beni duydu ve parmak uçlarında içeri geldi. Ona yalnız kaldığımı söyleyince, bana sarıldı.

"Sana yüz çeviriyorlar, değil mi?" Gözlerini kıstı ve yanakları daha da dolgun göründü. "Biliyorum, ördek," dedi başını sallayıp saçımı okşarken. "Senin de onlar gibi görünmeni sağlayacağız. Aynı onlar gibi olacaksın. Göreceksin. Şimdi güzelce uyu."

"Bay Oliver da çaya gelecek mi?" diye sordum büyükanne, gitmeden.

"Evet. Yurtdışında yeni bir iş bulmaya çalıştığı süre boyunca Veronica ile yaşıyormuş."

İçimden, çaya gelemeden bir iş bulmasını diledim.

Lydia, yakıcı güneşin altında, hâlâ ağaca bağlı olan cansız bedenlere bakmaya dayanamıyordu. Başlan terk edilmiş kuklalar gibi önlerine düşmüştü. Lydia

arkasını döndü ve içinde hissettiği dehşet onu yeniden o tarafa bakmaya zorladı. Sanki sadece bakarak bunun gerçek olduğuna kendini ikna edebilirmiş gibi hissetti. Maznan hıçkırarak ağlıyordu ve Lydia da aldığı kan kokusunun kendisini bayıltmasına izin vermemek için savaşıyordu. Çocuğu kendisine doğru daha çok çekti ve ona sarılıp tenine konan sinekleri uzaklaştırdı. Çocuk da, başını Lydia'nın elbisesine gömdü. Lydia gökyüzüne bakıp sessizce dua etti.

İsyancılar yaklaştı. İçlerinden biri, çocuğun çenesini avucuna alınca, Lydia bir adım geri attı. Çocuğu da kendisiyle beraber geriye çekmek istedi ama Maznan kıpırdamadı. Gözlerini silip adama dik dik baktı. Lydia adamın sıska ve kısa boylu olduğunu fark etti. Gözleri çökmüştü ve yüzündeki derin çizgiler de kirden kararmıştı. Lydia, adamın kafasının arkasından ve başının iki yanından gelen böceklerin uğultusunu duyuyordu. Ses, giderek yaklaştı. Lydia, başı dönünce gözlerini kapattı. Artık ses, beyninin içindeydi. Uğuldadı. Uğuldadı. Gözlerini açıp adamın yüzüne yeniden baktı ve gözlerindeki nefreti fark edince, ürktü.

Adam diğerine bir şeyler mırıldanıp tüfeğini kaldırdı. Ly-dia sadece aksanlı bir şekilde tek bir kelime edebildi hızla: "İngilizce." Nefesini tuttu ve dik durmaya çalıştı. Gerçi dizleri titriyor ve her an devrilebileceğini hissettiriyordu. Diğer daha tıknaz görünüşlü ve yanakları buruşuk olan adam, Lydia'ya doğru bir adım attı. Belli ki patron oydu. Başını salladı ve Lydia'yı geniş gövdeli bir ağaca doğru itti. Ly-dia'nın nefesi kesildi — bir an için karşı koymayı düşündü ama çocuğun başım hafifçe sallayıp olan bitene razı olduğunu gördü. Onu takip edip çocuğun elini sıkıca tuttu. Tıknaz adam, ikisini birden ağaca bağlarken Lydia, adamın yüzündeki ifadeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Zayıf adam, Hintli kadını da yanlarına bağladı. Tıknaz adam uzaklaştı.

Lydia'nın kasları kaskatı kesildi ve boğazı o kadar kuruydu ki yutkunamadı. Çocuğu da mı öldüreceklerdi? Şimdi mi? Hem çocuğun hayatı hem de kendi hayatı için yalvarmak mıydı? Kızlarının hatırına? Ama Hintli kadın parmağını dudaklarına götürdü. Lydia gözlerini kapatırken zihninden anılar geçmeye başladı. Açık renk saçlı, küçük ve kalkık burunlu Fleur'ün masanın karşısından gözlerini kısıp ona bakışı ile Em'in kavanozdaki bir muz örümceği ile etrafta koşuşturması.

Zayıf adam tüfeğini indirdi ve Lydia'ya doğru yaklaştı. Lydia, adamın ekşi nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Tüfeğin soğuk ucunu bacağında hissedince, çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Adam elbisesinin ucunu, tüfekle yavaşça kaldırdı. Lydia dondu kaldı. Diğer eliyle de, yakasının içinden tenine

dokunuyordu. Parmağını göğüslerinin arasına doğru indirdi. Lydia, Maznan'ın yere baktığını fark etti ve bir an için kendisi de aynısını yaptı ama tıknaz adamın geri döndüğünü görünce başını kaldırdı. Adam kısa adamı kenara itip Lydia'ya sırıtarak baktıktan sonra başını ağaca doğru itip çenesinin hemen altından boğazını tuttu. Lydia, adamın elinin giderek sıkılaştığmı hissediyordu. Parmakları tenine gömülüyordu. Diğer eliyle de boğazını keser gibi bir hareket yaptı. Lydia'nın kalbi yerinden oynadı ve dudağını o kadar sert ısırdı ki ağzına dolan kanın tadını aldı. Gözyaşları yanaklarına döküldü ve sonunda onu öldürmemeleri için yalvardı.

Ama adam birden arkasını dönüp otobüsün on iki tekerine birden ateş etti. Lydia'nm nefesi kesilmişti. Adam ellerini kalçasına koyup bir kahkaha attı. Otobüs eğilip lunaparktaki oyuncaklar gibi sallanırken içinde kalan birkaç yolcunun kocaman açtıkları gözlerindeki şoku izledi.

Mavi taçlı papağanlar ağaçların arasından uçtu. Altlarındaki bir grup uzun burunlu maymun, aşağıda yaşanan gösteriyi izliyordu. Temiz sabah havası, hızla siyah bulutların içinde kayboldu ve o berbat kokunun içinde sanki dünya durmuş gibi hissettiler. Lydia yutkunup gözlerini kapattı. Eskiden çok toydu. Hiçbir şeye aldırmazdı. Şimdi bunca tehlikenin içinde, kızlarından başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Hiçbir şeyin.

Yeniden kan ve sidik kokusuna odaklandı. Guguk kuşlarının anlamsız seslerine ve verilen Çince komutlara.

Çocuk sessizce konuştu. "Endişelenmeyin efendim," dedi açık bir İngilizceyle. "Bizi öldürmeyecekler."

Lydia nefesini tuttu.

"Ve otobüsü de ateşe vermediler." Şok sayesinde dili açılmıştı ve ilk kez bu kadar çok konuşmuştu.

Çocuk haklıydı. Adamlar yolun karşısına geçip uzun ***lallang*** ağaçlarının arasından ilerlediler. Ormanın içinde kaybolurken arkalarından çektikleri, başları yerde seken iki cansız bedeni izleyip keyifleniyorlardı. Otobüsteki insanlar da aşağı indiler. Soluk yüzler ve karanlık gözlerle kandan dolayı kayganlaşan zeminde ilerlediler. Şaşkınlardı.

Hintli kadın kendini çözüp sonra da Lydia ile çocuğun düğümlerini açmaya

çalıştı. Kadın, Lydia'nın şaşkın ifadesine cevap olarak, "Hepsi gösteri. Bugünlerde kadınları ve çocukları öldürmüyorlar. Bizim yardımımıza ihtiyaçları var," dedi.

"Ya öldürdükleri?"

"Onlar ihanet edenler."

Maznan uzaklaştı. Lydia rahatlayarak titrerken çocuğun otobüsten bir grubun yanma gidip Malay dilinde bir şeyler konuştuğunu fark etti. Bir anda çalıların arasına eğilip kustu.

Yüzünü eteğine silerken çocuk ona doğru koştu.

"Bu adam bir köye giden yolu biliyor," dedi çocuk telaşla. Lydia'ya gülümsedi. Yaşadıkları zorluklar onları bir bütün haline getirmişti. "Gel."

Hintli kadına hızla bir bakış attı ve kadın da ona sırıttı. "Git onlarla. Diğerlerini de götürecek."

"Peki, sen?"

Kadın omuzlarını silkti. "Tanrı'nın dediği olur. Yarın bir otobüs daha gelir."

Korkunun yerini artan bir yorgunluk hissi aldı ve Ly-dia'nm zihni şüpheyle doldu. Alışkanlıktan, etrafta kızlarını aradı ama tabii ki burada değillerdi. O da burada kalıp bir diğer otobüsü beklemeli miydi? Bekleyecek olursa, başka ne gibi tehlikelerle karşılaşabilirdi? Yoksa çocukla gitmeli miydi? Gece çökünce, yolda kalmak çok tehlikeli olurdu. Özellikle de sokağa çıkma yasağının olduğu bir bölgedeyseler. Maznan, tek elini uzatmış onu bekliyordu.

"Sen bana göz kulak ol, ben de sana," dedi çocuk utangaç bir gülümsemeyle.

"Anlaştık," dedi Lydia, çocuğun elini tutarak.

En azından çocuk konuşuyordu ve terör sona ermişti. Galiba birlikte hareket edeceklerdi.

Dağınık grup, yoldan hafifçe saptı. Maymunlar gürültüyle, bağrışarak kaçıştılar. Lydia kısa bir süreliğine omzundan arkaya doğru baktı. Hâlâ emin değildi.

Kafası kaşınıyor saçından da ter akıyordu. Yabani orkidelerin yoğun kokusunu hissetti. Dili damağına yapışmıştı ayrıca midesi de kazmıyordu. Saçını düzeltti ve çocuğun hatırına sakin görünmeye çalıştı ama adamın kendilerini bir tuzağa götürüp götürmediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Sütçüyü görmek için erken kalkmayı severdim. Büyükanne, yakında sütçünün bir araba alacağını ve onu bir daha at arabasıyla göremeyeceğimi söylüyordu. Dantel perdeleri kenara çekip dışarı baktım. Adam, cumartesi günleri biraz geç geliyordu. O yüzden dışarı çıkıp kapının eşiğinde dolandım. Ayağımla da "You Belong to Me" şarkısına tempo tutuyordum. Annemin bize eskiden söylediği bir savaş zamanı şarkisiydi bu ve şarkının ormanla ilgili kısmında ben de anneme katılırdım. Boş boş dolandığım için annem bana hep kızardı. ***Ortalıkta dolanma Emma. Yerinde dur.***

Aylardan nisandı ve bir ay önce on iki yaşıma girmiştim. Bahçede kuşlar ötüyor ve güneş kendini gösteriyordu. Koyu renkli ağaçların arkasından, gökyüzündeki sarı çizgiler görünüyordu. Evlerin ve aralarında yükselen kilisenin pembeye dönüşmesini izledim. Kızaran bir gökyüzü hayra alamet değildi. Belki de yağmur yağar, diye düşündüm. Sütçünün bizim sokağa doğru döndüğünü gördüm. Şık beyaz üniforması ve kasketiyle yürüyordu. Büyükannenin evine gelince, merdivene iki tane yarımşar litre süt bırakıp bana ***erkenci kuş*** dedi ve şeker almam için bozuk para verdi.

Kahvaltıdan sonra, ağıla gidip ortalıkta panter gibi sıçradım. İnsanlar annem gibi yürüdüğümü söylerlerdi. O da bir

kedi gibi çevik ve esnekti. Ben de zayıf ve uzun boyluydum ama onun gibi çillerim yoktu. Annem en güzel yerimin gözlerim olduğunu söylerdi. Turkuvaz mavisi. Fleur farklıydı. O, benim gibi sırık değildi. Ve yavaştı. Bebeklerini arabayla gezdirmeyi severdi. Ve bunu hep yapardı. Küçük ve kalkık bir burnu vardı. Dik oturur, şortlardan çok elbiseleri severdi — babamın dediği gibi tam da sevimli ve güzel küçük bir kızın olması gerektiği gibi.

Malaya'dayken babam çok fazla egzersiz yapardı. Tenis, rugby ve hatta kriket bile oynardı. İngiltere'de egzersiz yapmıyordu ve üzerinde neredeyse her zaman takım elbise ile kravat oluyordu. Genellikle de kahverengi ya da gri renkler giyiniyordu. Hafta sonu büyükannenin ördüğü bir İskoç yeleği giydi.

Kıyafetlerimin düzensiz göründüğünü fark edince, derin bir nefes verdi. Zaten kıyafetlerimi genellikle beğenmezdi.

Ahşap ağıl, yan yolun arka tarafındaydı. Büyükannemin ve büyükbabamın evine yirmi dakikaydı. Kingsland Hail adındaki geniş bir evin zemin katındaydı Ağıl yakın olmasına rağmen, arada geniş bir dere vardı ve oraya geçmek istersen, uzun bir yolu takip etmen gerekiyordu. İçinde fareler ve hatta sıçanlar bile olabilirdi ama orada yaşayan birkaç çocuk yine de içinde oyun oynuyorlardı. Tam anlamıyla aralarına kabul edilmesem de, peşlerine takıldım. Merdivenlerden çıktık ve meraklı gözlerden uzaklaştık. Erkekler bize pantolonlarının altındakileri gösterdiler ve bizim de karşılığında onlara özel yerlerimizi göstermemizi istediler.

En zayıf olan ve daha önce kavga ettiğim çocuk Billy, gözlerimin önünde pantolonunu indirdi ve görebileceğim bir köşede işedi. Ona gizli bir bakış attım ve ön tarafında bir çubuk gibi sallanan küçük şeyi görünce kızardım. Oyuna katılmayı reddettiğimde, bana berbat isimler taktı. Diğerleri de benimle alay ediyordu ama ben dimdik durdum. Onlardan biri olmak istiyordum ama hiçbir şey bana böyle bir şey yaptıramazdı.

Diğer çocuklar erkenden gidince, Billy yanıma oturdu. Çamur ve küflü odun kokuyordu. Fena değildi. Atkestanesi rengi gözleri ve koca bir gülümsemesi vardı. Dişlerine bir kez alışınca sorun olmuyordu ve saçları da biraz uzamıştı. Yeni çıkan ve püskül gibi görünen saçlarının sarı olduğu belliydi.

Bana bakıp sırıttı ve bir sürü kirli kart çıkardı.

“Saçların değişmiş,” dedim.

“Bit,” dedi çekinmeden. “Annem kesti. Sana göçmen dediğim için özür dilerim. Öyle değilsin. Sadece bir yabancısın. Bir tane ister misin?”

Başımı sallayınca bana büyük mor bir şekerleme verdi.

“Nerede yaşıyorsun?” diye sordu.

“Büyükannemin evinde ama yanılıyorsun. Ben İngiliz’im.”

“Peki, peki. Kızma.” Çocuk başını kaşıdı. “Çocuklar sana ‘***Kibirli, ’*** diyor biliyor musun?”

“Biliyorum. Sana da ‘ ***Pis kokulu,*** ’ diyorlar.”

İkimiz de güldük.

“Bana oralardan bahset. Geldiğin yerden. Nasıl bir yer?”

“Her gün yağmur fırtınası olur ve ormanda milyonlarca hayvan vardır.”

“Maymun?”

Başımı salladım.

“Gerçek bir maymun görmedim hiç. Ama bir resmim var.”

Kenan eğilmiş bir kart çıkarıp bana uzattı. Yüzü parlaktı ama tırnakları ve parmak uçları kemirilmiş, derileri soyulmuştu.

“Malaya’da binlerce maymun vardır. Her boydan. Küçük maymunlar annelerinin tüylü karınlarına asılırlar ve gerçek bebekler gibi ağlarlar.”

“Vay canına!”

Şekerlerimizi yiyerek sessizce oturduk.

“Islık çalabilir misin?”

“Evet.” Ona göstermek için, şekerimi ağzımdan çıkardım ve annemin bana öğrettiği, çeşmedeki bozuk paralarla ilgili bir şarkıyı ıslıkla çalmaya başladım. “Annem, bir erkek gibi ıslık çaldığımı söyler.”

“O nerede? Annen?”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve zorlukla yutkundum ama onun görmesini istemedim. “Yakında gelecek.”

“Yarış arabası yapmama yardım etmek ister misin?”

“Olur.”

Merdivenden aşağı indik. Eski ahşapları, eğilmiş çocuk arabası tekerlerini, paslı metalleri ve bir de ahşap kasayı sakladığı bir köşeye doğru gitti. Samanın altına

baktı ve bir çekiç ile birkaç çivi çıkardı.

“Babamın,” dedi ve nasıl yapacağımız konusunda tartışarak işe başladık.

Neredeyse bitmek üzereyken, biraz geri çekildik. Her yerimiz çizilip kesilmişti. Arabamıza baktık. Güzel görünmüyordu ama yürüyordu ve bu, bizi çok mutlu etti.

Saatime baktım. Beş buçuk olmuştu. Veronice dörtte gelecekti. Evde bekleyip televizyon izliyor olmam gerekiyordu ama sonra o gün televizyonda hiçbir şey olmadığını hatırlamıştım. Babam benimle sadece beni azarladığı zamanlarda konuşurdu. Ayrıca, temiz hava almanın gerekliliği ile ilgili söylediklerinin aksine, akşamlarının büyük çoğunluğunu büyükbabanın televizyonunun karşısında geçirirdi. Büyükbaba ile babam, birbirlerinin yüzlerine bakmıyor olsalar da, bu televizyonu, ona babanı getirmişti.

Şimdi azarı yiyeceğim, diye düşündüm.

“Yarın okulda görüşürüz,” dedi Billy sırıtarak.

“Evet,” dedim kızararak ve düzgün bir arkadaş edindiğim için mutlu oldum.

Kömürcü gelirken eve ulaştım. Yan tarafta ***Wilsonlar*** yazıyordu. Herkes kaldırıma çıkmıştı. Soğuk bir rüzgâr esti. Babam ve Fleur’ün yanındaki Veronica’yı izlerken gözlerim sulandı. Babam Veronica’yı yanağından öptü. Veronica kızardı ve bukleleriyle oynayıp şalını saçma örttü. Eteği de rüzgârdan havalanıyordu. Sonra evden Bay Oliver çıktı.

“Ah, işte burada,” dedi bana bakıp sırıtarak.

Babam beni gösterdi. Hep oradaymışım gibi davranabilmeyi istiyordum. Âdemelması kıpırdadı ve dudaklarını sıktı. “Seninle sonra görüşeceğim genç hanım,” dedi babam sessizce. “Sidney ve Veronica’ya veda etmek için arabaya gel. En azından bunu yap bari.”

Bay Oliver’dan uzakta durabilmek için geri çekildim ama arabaya ulaştığımızda, Veronica beni yanma çağırdı.

“Seni özledim Emma. Bir ara seninle dışarıda bir gün geçirelim. Sadece sen ve ben.”

Lavanta ve kola kokuyordu. Bana sarılmak istedi. Kollarını boynuma sardığı anda yalnızlığını hissettim ama hemen geri çekildi. Arabaya binip pembe eldivenli elini salladı. Erkek kardeşi de elini kalçama koyup beni okşuyordu bu arada. Buna katlanmak zorundaydım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Annem olsa ona anlatabilirdim ama babama söyleyemezdim.

“Görüşürüz. Çok yakında,” dedi Bay Oliver sırıtarak; çok beyaz dişlerini ve pembe sakızını gösterdi.

“Buna dayanabilirsem,” diye fısıldadım ve yoğun kokusu yüzünden suratımı ekşittim. Sonra midemin kasıldığını hissedip babama dönüp, “Bk çörek yiyebilir miyim?” diye sordum.

Babam bana kızgın gözlerle baktı. “Belli ki iyi değilsin. Odana çık.”

Merdivenleri bir bir tırmandım. Babam da arkamdan geliyordu. Korkudan kalbim deli gibi atıyordu.

“Eğil,” dedi babam odama girince.

Eğildim ve yırtık pırtık halıya baktım. Milyonlarca kilometre uzakta olabilmeyi diliyordum. Oda çok sessizdi. Babamın bana tokat atacağını düşündüm ama o, derin bir nefes alıp kemerini çıkardı.

Titriyordum ama korktuğumu belli etmemeye çalıştım. Sonra uyluklarımda şiddetli bir yanma oldu. Halıdaki soluk gül ve yaprak desenleri gözümün önünde iyice soluklaştı. Gözyaşlanma hâkim olmaya çalışıp tırnaklarımı avucuma geçirdim.

“Bir daha.” Yanma hissi bir daha geldi. “Kurallarıma.” Şak. “Uymamazlık.” Şak. “Etme.”

Ağlamadım ama kalktığımda babamın yüzünün domates gibi kızardığını gördüm. Muhtemelen benim acıyan popomdan daha kırmızıydı. Doğrudan gözlerine baktım ve elimden geldiğince net bir şekilde konuştum. “Hayır baba. Özür dilerim baba.”

Çenesinin kasıldığını gördüm ama bana bakmadı.

“Bu senin iyiliğin için Emma,” dedi ve kemerini geri taktı. Kemeri yerine

geçirmesi hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. İşi bitince, yine bana bakmadan gitti.

“Senin iyiliğin için,” dedi yine. “Bu hayatta istediğin her şeyi yapamazsm ve bir geri zekâlı gibi davranmayı ne kadar çabuk bırakırsan, senin için o kadar iyi olur. Şimdi odanda kal.”

Daha önce bana hiç vurmamıştı ve kemer canımı acıtmış olsa da, acıdan ziyade olan biten acıtmıştı canımı. Bana daha önce bağırmıştı. Sabrının taştığı olmuş ve hatta kulağımı da çekmişti. Okul formama mürekkep döktüğümde ve beyazlatıcıyla temizlemeye çalıştığımda mesela. Bana bağırdığında yüzünü ekşitip kıpkırmızı olmuştu o gün. Ama bu hiç adil değildi. Sadece bir kazaydı ve beyazlatıcının, lacivert formamı pembemsi bir beyaza dönüştüreceğini bilmiyordum. Formamı o halde giymek zorunda olduğumu söylemişti ve ben de ona bağırıp bunu reddetmiştim. Kontrolümü kaybetmiştim. Bana formayı o şekilde giydiremeyeceğini söyleyerek bağırmıştım. Bunun yerine ölmeyi tercih ederim deyip sehpadan aldığım vazoyu yere atmıştım.

O gece, beni kemerle dövdükten sonra, karanlıkta uzandım ve annemin geri dönmesini diledim. Duvarlara rağmen babamın horultularını duyuyordum. İçten içe babamın beni sevmesini diliyordum ve bazen benden hoşlanmadığını hissetmek içimi acıtıyordu. Fleur’e hiç vurmamıştı. Fleur kısık gözleriyle babama benziyordu ve genellikle annemle ben, babamla o olurlardı.

Büyükannem olduğu için şanslıydık çünkü anne tarafından hiç akrabamız yoktu. Annem, rahibeler tarafından büyütülmüş ve annesini hiç tanımamıştı. Ona bir kez neden annesini bulmaya çalışmadığını sormuştum ve o da, “Artık sen ve Fleur varsınız. Benim için bundan başka hiçbir şeyin önemi yok,” demişti.

Ama aklımda bir ses yankılanıp duruyordu: ***Eğer gerçekten bize önem veriyorsa, neden bizimle gelmedi?***

Kes sesini. Kes sesini. Arkadaşı hastaydı.

Gözlerimi kapatıp annemi görmeyi umdum ama görüntüsü bulanıktı ve yüzü görünmüyordu. Gözyaşlarımı silip halıdaki gül ve yaprak desenlerini düşündüm. İğne şeklindeki çiçeklerin balını emdiğimiz, güzel bahçemizi hayal ederek uyumaya çalıştım. Fleur’ün parende atarken buzlu limonataları devirdiğini, annemin gülerek gözlük takması gerektiğini söylediğini hayal ettim. Bahçemiz, Asya maymunlarının seslerinin geldiği ve avlanmış orman hayvanlarının ezilmiş yüzlerinin olduğu çalılığın hemen yanındaydı.

Yılanlardan dolayı kimsenin gitmeye cesaret edemediği uzun otlar da o taraftaydı.

Lydia çocuğun ön tarafta akıcı bir şekilde Malay dilinde konuşmasını dinledi. Ağaçlardan oluşan büyük gölgenin altında, çalıların üzerinde ilerlerken parlak bir kuşun yukarıdan gelen kahkahaya benzer ötüşünü duydu. Em'in insanın içine işleyen gülüşünü düşündü. Sonra toparlanıp başının etrafında dönen böcekleri kovdu. Malaya'da hayatın nasıl olduğuna dair ilk zamanlar kurduğu romantik hayalleri düşünüp öylece kalakaldı.

Rüya gibi bir yer değildi. Tam tersine pis kokulu, gürültülü ve korkunçtu.

Arkadaki sararan gökyüzünde, silueti beliren koyu renk ağaçlara baktı ve ağustosböcekleri ile çekirgelerin birbirine karışan seslerini dinledi. Otobüste gördüğü, tam bir Avras-yalı gibi görünen adama baktı. Adam rahat Malay adımlarıyla, Lydia'nın arkasından geldi. Lydia gergin bir şekilde, ilerideki çocuğa baktı.

"Malu-malu'\ara dikkat et," dedi adam, güzel pembe çiçekleri işaret ederek. "Köklerinde dikenleri vardır."

Lydia, adamın derinden gelen sesine dikkat ederek başını salladı. Çekik gözleri ve zeki bir adam olduğunu düşündüren güzel yüz hatları vardı. Adamın yüzü tipik bir Malay yüzü değildi. Daha farklı görünüyordu. Batılı gibiydi.

DINAH JEFFERIES

Odun ateşi kokusunu hissedebiliyordu. Maznan köyün kenarındaydı. Sekerken tıpkı ***The Jungle Book*** kitabındaki Mowgli'ye benziyordu. Dizi, dirsekleri ve savrulan saçlarıyla. Lydia, çocuğu tutup saçını düzeltirken çocuk sırıtıyordu.

Köyü çevreleyen sebze bahçelerinden ilerleyip yüksek sütunların üzerine kurulan, sazdan yapılmış evlerin arasından yürüdüler. Lydia toprağı eşeleyen kümes hayvanlarına dikkat ederek yürüdü.

Maznan güldü. "Onlar sadece tavuk."

“Daha önce bir metre boyunda tavuk görmemiştim hiç.”

Maznan gülmeye devam ederek başını salladı.

“Malu-malu ne demek?” dedi Lydia.

“Utangaç bir çiçek.” Maznan kollarını kaldırdı ve elleriyle kapanan bir çiçek taklidi yaptı.

Lydia otlanan buffalodan uzak durmaya dikkat etti ama köydeki aile ortamı oldukça rahatlatıcıydı ve buraya gelerek doğru bir karar verdiğini düşündü. En azından şu an için güvendeydi.

Dereden geçen dar köprüde, çocuklar yanıp sönen ateş-böceklerini yakalamaya çalışıyordu. Zıplayıp dönüyorlar, yaklaştıklarında da ellerini çırpıyorlardı. Alec yerel köyleri bu şekilde anlatmamıştı. Sıçanlar tarafından istila edilmiş haldeler demişti. Hastalıktan kırılıyorlar.

“MalezyalIlar çok tembeldir,” demişti Alec, Lydia sakinliklerinden bahsettiğinde.

Alec, İngiliz Yönetimi’ne çok bağlıydı. İşine, dışarıdaki hayatına, kulübe. George, Harriet ve onun gibilere imrenir-di. Hepsi aynı düşünüyorlardı. Lydia, gün gelip buralarda olabileceğimi kim bilebilirdi ki diye düşündü, hindistancevizi yağının kokusunu içine çekip gırtlaktan gelen Malezya şarkıları ile yüksek sesli müziği dinlerken.

Maznan, yanık portakal rengi Malaya peştamalı giyen iki adamın yanma gidip onlarla konuşmaya başladı ve Lydia’yı da kendisini takip etmesi için çağırdı. Lydia emin olamadı. Maznan geriye dönüp kadını elinden çekti. Lydia, burasının çocuğu bırakması gereken yer olup olmadığını düşündü, çocuk kendisini bir kulübeye doğru çekerken.

Tipik yumuşak gözlere sahip, yuvarlak yüzlü ve tüm MalezyalIlar gibi parlak teni olan genç bir kadın, Lyida’ya geniş bir kâsede ılık su uzattı. “Lela,” dedi kadın kendini tanıtarak. Maznan, Lydia’ya elini ve yüzünü yıkaması gerektiğini söyledi ama Lydia onun yerine kâseyi aldı ve çocuğa uzanıp tişörtünü çıkarmaya çalıştı.

“Hayır!” Çocuk geriye kaçtı.

“Sadece yıkamak istiyorum Maznan. İzin verir misin?”

Maznan kaşlarını çattı. Sanki Lydia’nın sözlerini tartar gibiydi.

“Sadece yıkayacak mıs-n? Almayacak mısın?”

“Hayır, tatlım. Almayacağım. Söz veriyorum.”

Maznan karşı koymayı bıraktı ve Lydia’nın tişörtünü çıkarmasına izin verdi. Lydia, önce yan tarafındaki yarayı, ardından da Maznan’ı baştan aşağı yıkadı. İkinci bir kâseyle de, kendi yüzündeki kusmuğu temizleyip elbisesini süngerle sildi.

Turuncu gökyüzünde hilal şeklinde bir ay belirmişti. Hava karardıkça, köyün ilerisinde bacalar tütüyordu. Lydia, kısa süre sonra yemek yiyeceklerini tahmin etti. Eğer doğru anladıysa, dışarıda ateşin etrafında yiyeceklerdi. Çocuk da koca bir gülümsemeyle bunu onayladı.

“Pirinç köftesi,” dedi Maznan dudaklarını yalayarak. “Yapış yapış olanlardan.”

Lydia gülerek Maznan’ın çenesini kaldırdı. Çocuklar dünyanın her yerinde aynıydı. Kızlarını çok özlediğini fark etti. Çok derin bir özlem hissetti. Banyoda birbirlerine şarkı söylerken attıkları kahkahaları hayal etti. Bu daha ne kadar sürecekti?

Karanlıkta, ışıl ışıl ateşböcekleri havalandı. Dere boyunca, ağaçları aydınlatıyorlardı ama Lydia kendini kaybolmuş gibi hissediyordu. İnsanların dediği gibi bir uzvunu yitirmekten ziyade, kalbini yitiriyor gibi hissetti.

O gece derme çatma bir yatağa uzandı ve camsız pencerelerden mavi ay ışığını izledi. Küçük çocuk yanma kıvrılınca, onu korumak adına tek kolunu çocuğa sardı ve aklı kızlarına gitti. Kızların yatakta, kendisi tarafından değil de, sivrisinek telleri tarafından korunarak uyuyan görüntüleri aklında canlanırken ağladı.

Maznan’ın gözyaşlarını sildiğini hissetti ve uyuması için çocuğa bir şarkı söyleyip soğuk ormanın kilometrelerce uzağında olan kızları için dua etti.

Açık mavi elbisesi ve elbisesinin ucunda koyu renk çiçek desenleri olan bir kadın görüntüsü canlandı zihninde. Bir sahilde duruyor ve elbisesi bacaklarını

okşuyordu. Lydia bu görüntünün daha net olmasını çok istiyordu. Ama netleşmiyor-du. Hiçbir zaman netleşmemişti. Ama bu anıyı hiç unutmadı ve St. Joseph'te geçirdiği yıllar boyunca zihnine gömdü. Kadının kim olduğunu sorduğunda, rahibeler konuyu değişti-

*

AYRILIK.

İ

riyor ve o da hayal gücüyle idare etmek zorunda kalıyordu. Görüntünün yok olmasına izin verdi ve boğucu Malezya sıcağına rağmen, güzelce uyuyup gün içinde yaşadıklarını unutarak kendisini köyün huzuruna bırakabildiğine şaşırdı.

Güneş kulübenin duvarlarına vururken Lydia uyandı. Olgunlaşmamış ananas ve mango kokusunu hissetti. Dışarı çıkıp kokuyu içine çekerken uzun bacaklı Maznan'ın, geceden kalan ateşin üzerinden kaç kez atladığını saymakta olduğunu gördü. Maznan'm ateşin soğuduğunu bildiği halde attığı sahte korku çığlıklarına gülümsedi. Saat erken olmasına rağmen, toprağa eğilmiş erkekler sebze tarlalarıyla uğraşmaya başlamıştı. Kadınlar da kulübelerinin çevresindeki tozları süpürüyorlardı.

"Maznan," diye seslendi Lydia.

Maznan sırıtarak baktı ve Lydia'yı keçilere doğru götürmeye çalıştı. Bej rengi küçük keçiler açıklıkta otlanıyordu.

"Sekiz tane," dedi Maznan. "Onlara dokunabilirsin."

Lydia temkinli bir şekilde elini en küçüğüne uzattı.

Maznan güldü. "Bebekler ısırmaz."

Lela, biri Maznan'a diğeri de kendine olmak üzere iki tabure getirdi. Lydia, çocuğun süt sağmaktaki ustalığını görünce çok şaşırdı. Buranın, onu bırakmak için doğru yer olup olmadığını bir kez daha düşündü. Bunu bilmek çok zordu. Şoförün kızı, belirgin bir şey söylememişti.

“Efendim.” Maznan onu teşvik edercesine gülümsedi. “Denemek ister misiniz?”

Lydia başıyla reddederken Maznan’ın gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. “Burada kalmak ister misin?” diye sordu Lydia.

“Ne kadar süreliğine efendim?”

“Bana adımla hitap edebilirsin Maznan. Adım Lydia.”

“Evet, efendim. Siz de bana Maz diyebilirsiniz.”

Lydia bir nefes verdi. “Yani, teyzen seni alana kadar burada yaşamak ister misin Maz?”

Maznan ona dikkatli gözlerle baktı. “Teyzemle değil efendim. Ben sizinle gideceğim.”

Lydia çocuğa dikkatle bakıp başını salladı. Çocuk, ona Malakka’daki çaresizliğini hatırlatıyordu ve şimdi bir sürü yeni derdi vardı.

Yarı MalezyalI, yarı Çinli olan bir kız, Maznan’ı bir Malezya köyüne ya da Çinli bir yerleştirme köyüne götürmesini istemişti. Maznan’ın iki tarafta da akrabaları vardı ama kız, hangi köy olduğunu söylememişti ve bu bölgede bir sürü köy vardı. Çocuğu Ipoh’a kadar sürükleyemezdi ve olağanüstü hale rağmen, burası mutlu bir köydü. Lydia, acaba onu en başından polise mi bırakmalıydım diye düşündü ama sonra kendi çocuklarının kapalı bir hücrede bekletildiği bir görüntü geldi gözünün önüne.

Çocuk hâlâ, solgun umut dolu gözlerle kendisine bakıyordu.

“Ama kendi halkınla kalman gerek çocuk. Ben ailemi bulacağım.”

Çocuk süt sağmayı bırakıp Lydia’nın yanına gitti ve elini kadının elinin içine bırakıp yaşlı gözlerle ona baktı. “Lütfen. Benim burada ailem yok.”

Lydia, köyün üzerinden uçan kırlangıçlara bakıp kuşların, keçilerin, tavukların sesini ve arkadan gelen gürültüyü dinledi. Sönmekte olan ateşin diğer tarafındaki uzun boylu adam, koyu gözlerini kırpmadan onları izliyordu. Lydia da ona baktı. Adam başını salladı. Dün öğleden sonra yanma geldiğinde, uzun bir süre sessizce yürümüşlerdi ve o zamandan sonra onu sadece akşam yemeğinde

görmüştü. Adam, yine dikkatle Lydia'ya bakmıştı.

Lydia bakışlarını uzaklaştırdı. Adam ona doğru geldi. Bir atlet gibi, çok rahat ve düzenli adımlarla ilerliyordu. Bir koşucu gibi. Elini resmî bir şekilde uzattı. "Adım Adil," dedi.

Lydia başını salladı ve ürperen avucunu geri çekip yere baktı. Adamın, geniş ve çıkık elmacıkkemiklerini, sivri burnunu, soğuk, koyu renkli gözlerini ve şekilli kaşlarını fark etmişti.

"Neden otobüse pusu kurdular?" diye sordu Lydia, sırf konuşmuş olmak için.

"Zorda bırakmak ve gasp etmek için. Bir dahaki sefere, şirket eğer 'kayıt olmazsa' otobüsü yakarlar."

"Bu işleri biliyor musun?"

Adam omuzlarını silkti.

Çok genç görünmese de, belki kırklı yaşlardaydı ve al nında hiç çizgi yoktu. Saçı da Lydia'nın otobüste de fark ettiği gibi tıraşlı ve kahverengiydi. Burnundan dolgun dudaklarına doğru iki çizgi iniyordu. Adam inceydi ama omuzlan genişti ve oldukça koyu tenli olmasına rağmen, Lydia nereli olduğunu anlayamıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam.

"Ipoh," derken buldu Lydia kendini. "Eşimin yanına."

Adam çenesini kaşıdı. "Ah, peki. Birlikte gideriz. Zor bir yoldur. Ben de o tarafa doğru gidiyorum."

Lydia adamın sözlerini düşünürken biraz tereddüt etti. George Parrott'm doğru anlamış olmasını, Alec ve kızlarının hâlâ orada olmalarını umuyordu. Şu anda nerede olduğunu ve bu adamın kim olduğunu bilmiyordu. Adam içine kapanıktı ama Lydia'nın alıştığı gibi saygılı da değildi. Herkes olabilirdi.

"Ah. Muhtemelen ben yalnız gideceğim," dedi Lydia sonunda.

"Israr ediyorum," dedi adam dostça bir ifadeyle gülümseyerek. "Benim yanımda daha güvende olursun Lydia. Lydia mıydı?"

“Nereden biliyorsunuz?”

Adam omuzlarını silkti ve avucunu kaldırıp Maz’ı gösterdi. “Çocuğa söylerken duymuş olmalıyım. Onu burada mı bırakıyorsun?”

Bundan ona neydi? Bu bir sorudan çok, bir öneri gibiydi. Adamın kendine olan güvenini fark etti ve az önceki şüpheleri birden yok oldu. Konuşurken başka bir yere bakmaya çalıştı. “Hayır, o da benimle geliyor.”

- Maz, Lydia’nın bacağına sarıldı ve o sırada sarı p
- Channa da kabullenip daha yükseğe itti ve Maz da h
- Lydia sabahlığı üzerine geçirdi. Tabii ki ipekti.
- “Yani, Maz annesiyle?” diye sordu asfalta ulaştıkl
- $
- “Bayan Lydia, efendim?”

1

Kraliyet Hava Kuvvetleri. (Ç.N.)

Maz, Lydia’nın bacağına sarıldı ve o sırada sarı parlak kelebekler üzerlerinden uçtu. Lydia, Maznan’ın kelebekleri saymaya çalıştığını fark etti ama çok hızlı ve çok fazlaydılar. Adam umursamaz bir şekilde başını eğdi ama Lydia, dudaklarını sıktığını fark etti.

Lydia uzaklaşıp Maz’ın kuruyan tişörtünü giymesine yardım etti. Çocuk neşeyle gülümserken inci gibi sıralı beyaz dişlerini gösterdi ve sonra da tişörtünü eliyle okşadı.

Lydia valizi yeniden düzenledi. İki ayakkabısını ve bir gece elbisesini çıkardı. Toz, gözlerini acıtıyordu. Yeni kestirdiği saçlarının terlediğini hissetti. Yüzünden vızıldayan böcekleri uzaklaştırdı ve dizindeki ısırıkları kaşıdı. Önlerindeki yolun çok kötü olmaması için dua etti. Madalyonunu tutup derin bir nefes aldı. Uzun sürmeyecek güzellerim. Uzun sürmeyecek.

Sadece birbirlerine başlarıyla işaret verip köyden ayrıldılar ve karmaşık bir yoldan ilerlerken neredeyse hiç konuşmadılar. Bir saat kadar sonra, istasyona benzer bir yer buldular. Burası, sade bir telgraf kulübesi ile ormanın kenarında küçük bir platformdan ibaretti. Lydia metal bir banka oturdu. Terlemişti, yorgundu ve bileğinde kendisini sinir eden ısırıklar vardı. Bir banyoda yıkanabilmek için her şeyini verebilirdi. Çocuk, Lydia’nın beline sarıldı ve başını göğsüne yaslayıp uyuyakaldı. İlan panosunda, İçeridekiler’e yiyecek yardımı yapanların öldürüleceğini yazan birkaç broşür ile Tiger Beer birasının reklamıyla Dinah Shore’ın şarkılarının olduğu posterler asılıydı.

“Kızlarını görmek için sabırsızlanıyorsun,” dedi Adil. Lydia kaşlarını çattı. Adama Emma ve Fleur’den bahsetmiş miydi? Belki de etmişti.

“Aileden daha önemli bir şey yoktur.” Peştamalının altında gizli bir cebe uzanıp bir portakal çıkardı. “Bunu al, çocukla paylaş.”

“Teşekkürler,” dedi Lydia. “Portakalı severim ve ayrıca çok susamıştım.”

Lydia kabuğu soydu. Portakalın asitli kokusu, ağız sulan-

AYRILIK.

f

diriyordu ama Maznan'ın gözlerindeki heyecanı görünce, tamamını ona verdi.

Adil hiçbir şey demedi.

Bir tıngırtı duyunca, raylara baktı ve trenin içinin serin olmasını umut etti. Trenin arkasında bıraktığı dumana bakarken Lydia'nın omuzları çöktü.

Öğleden sonra dışarıda olmaya alışık olmadığından, sıcaktan eridiğini hissetti ve yağmurun geç kalmamasını umdu. Adil, Lydia'nın valizini taşımasına rağmen nemden onun kadar rahatsız görünmüyordu. Adil dudaklarını sıkıp kaşlarını çatarak başını salladı.

"Demiryolu zarar görmemiş gibi görünüyor. En azından bir kısmı," dedi. Adil etrafa bakındı ve sonra da, Lydia'ya bir şeye bakması gerektiğini söyleyip telgraf kulübesine doğru ilerledi.

Adil gidince, heyecanlı bir örümcek avcısı kuşu gördü. Kuş kızgındı çünkü Lydia tam da yuvasının altına oturmuştu. Adil geri döndüğünde, Lydia konuşmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Kendi koltukaltından gelen tuzlu ve nemli kokuyu hissedip Alec'e küfür etti. Kolunda bir dokunuş hissedip çocuğa baktı.

"Ben hâlâ açım efendim," dedi çocuk kamını ovarak. Lydia'ya kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

Lydia gülümsedi. "En sevdiğin yemek ne?"

"Nasi Dagang. Annemin yaptığı."

Çocuk ilk kez annesinden bahsetmişti. "Ormanın neresinde annen Maz? Biliyor musun?"

Çocuk omuzlarını silkip yere baktı.

"Sana bu tişörtü annen mi aldı? O yüzden mi çıkarmamı istemedin?"

Çocuk burnunu çekti.

Lydia bir an için düşündü. “Bana ***Nasi Dagang'ı*** anlat.”

“Balıklı hindistancevizi pilavı.”

Lydia ceplerini karıştırdı. Uyuz bir köpek onlara doğru umutla yaklaştı. Adil’le konuşmaktan başka çaresi yoktu. Gerçi adamın içine kapanıklığı, Lydia’nın da dilini bağlıyordu.

Lydia kısık bir sesle konuştu. “Ne yapabiliriz? Yiyecek hiçbir şey kalmadı.”

Adamın bakışları canlı ve zekiydi. Birbirlerine bakakaldıklarını fark edince, Lydia başını çevirdi.

“Eğer bir tren gelirse, yiyecek alabiliriz. Bazıları sadece satış yapmak için gezer. Hâlâ paran var mı?”

Lydia başıyla onaylayıp konuşmaya devam etti. “Kimsenin yiyecekle yolculuk yapmasına izin verilmiyor sanıyordum. Ayrıca bilete verdikleri para boşa gitmiş olmuyor mu?”

“Para ödemiyorlar. Gizlice binip iniyorlar,” dedi Adil, Lydia’ya bakmaya devam ederek.

“Zarar görmüyorlar mı?”

“Bunu sadece yerliler yapıyor,” dedi Adil, ifadesiz bir şekilde.

Adil onunla alay ediyor olmalıydı. Lydia, beton platformun kenarlarında yetişen otlara baktı ve başka bir yolculuğunu düşündü. Alec ile birlikte, Johore’deki gümrükten iki tane Siyam kedisi kaçırdıkları zamanı. ***Onlar*** için her nasılsa kuralları çiğnemek sorun olmamıştı.

Lydia yanında oturan adama baktı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Biraz sonra, bacaklarında çıkmaya başlayan tüyleri fark etti ve saklamak amacıyla bankın altına doğru soktu.

Eski bir tren, zorlukla durduğunda, havayı demirhindi ve zencefil kokusuyla karışık, motor dumanıyla yağmur kokusu kapladı.

Trene binip kendilerine bir koltuk buldular. İnce telli saçları olan bol pantolonlu

bir kadından guava meyvesi ve kö-rili pirinç mantısı aldılar. Lydia, yasağa rağmen taşman illegal yiyecek ve hayvanlan gördü. Kadının yiyecekle dolu bir çantası vardı ve kapaklı bir sepette de canlı tavuk taşıyordu.

“Güvenlik güçlerini atlatmanın yollannı buluyorlar,” dedi Adil.

“Peki, ormandaki isyancılara da bu şekilde yiyecek gitmiyor mu?”

“Kimseye bunu söylememelisin,” dedi Adil kaşını kaldırarak. Gözleri kalın kirpiklerle çevrelenmişti.

Yüzüne ışık vuruyordu ve Lydia, gözlerindeki samimiyeti görebiliyordu. Başını indirdi ama sonra hemen yeniden kaldırdı. Adil ilerledi ve gözlerindeki samimiyet birden kayboldu. Lydia zorlukla yutkunup ne yapması gerektiğini bilemedi. Daha önce beyaz olmayan insanlarla yakın bir ilişkisi olmamıştı. Beyaz olmayanlar, ya Alec’in altında ya da kendisi için çalışanlar oluyordu. Ve sultanın sarayındaki yıllık akşam yemeğini de, yakın ilişki olarak adlandırmak zordu.

“Ye,” dedi Adil. “Bir süreliğine yediğimiz son yemek olabilir.”

Tren hızlanırken içinden geçtiği koyu yeşil okyanusu

hızla aşıyorlardı. Tuvalet yoktu ve tren yeniden yavaşladığında, bir sürü insan çalıların arasına doğru koşturdu. Lydia pencereden adamların işediklerini görünce, gülümsemesine engel olmaya çalıştı.

Maz aralarında uyuyordu. Başını Lydia’nm başına yas-lamıştı ve trenin hareketleriyle sallanıyordu. Lydia, ara ara adamın yüzüne bakıyordu. Yandan çok sert görünen çenesine ve kapalı ağzına. Bir seferinde gözlerini açıp Lydia’nm kendisine baktığını fark etti. Lydia utanarak yutkundu ve başını çevirdi.

Bir süre sonra Lydia birilerinin kendilerine baktığını fark etti. Uzun boylu, askeriyeden bir adam ve eşi, koridorda ilerliyordu ve Lydia’nm yanma gelince durdular. Adam bir seksen boylarında, iri yapılı ve mor burunluydu. Belli ki iyi bir içiciydi.

Adam, Lydia’ya doğru eğilip şaşkın bir şekilde baktı. “İyi misiniz?”

“Evet, teşekkürler. Çok iyiyim. Ülkenin iç kesimine doğru seyahat ediyorum.”

Kadın kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve yüzünü buruşturdu. “Bahçıvanınla birlikte mi tatlım?”

Lydia, Adil adına utandı. “İyiyim. Sorduğunuz için teşekkürler. Hoşça kalın.”

“Pekâlâ!” dedi kadın yüzü kızararak. Eşi, dirseğinden tutup onu koridorun ilerisine doğru itti. Kadının diğer kompartımanda hâlâ sinirle konuştuğu duyulabiliyordu.

Lydia bir nefes verdi ve Adil’in sırıttığını gördü.

“Zakkum ağacını budayayım mı, efendim?”

Lydia, pencereyi açıp yağmur sonrası ormanın ve esintiyle gelen yabani frezyaların güzel kokusunu içine çekti. Güldü ve her şeyin yeniden yoluna girdiğini hissetti.

İlerliyorlardı. Yarım saat sonra, başını pencereye yaslamış, nehrin yanındaki dağ geçidini izliyordu. Güneş, bulutların arkasında kayboldu ve tepenin ortalarındaki bir saray kalıntılarını açığa çıkardı.

“Bu ne?” diye sordu Lydia, Adil’e dönerek.

“Sanırım Selangor sultanının sarayı olabilir. Yani burası Klang Vadisi olmalı.”

Lydia kaşlarını çattı. İngiliz coğrafyasında bile iyi değildi, kaldı ki Malezya’nınkine iyiden iyiye yabancıydı.

“Kuala Lumpur’a çok uzak değiliz.”

Alec’in ofisinde, masasının arkasında asılı olan haritayı hayal etti. Lydia’ya oradan buradan bir şeyler gösterir ve onu gerçekten aydınlatıp aydınlatmadığını hiç umursamazdı. Şimdi hatırlaması çok zordu. Johore Bahru’yu, Malak-ka’yı ve Singapur Adası’m biliyordu. Hepsi de güneydeydi. Bir de en başlarda, doğu kıyısında Kuala Terengganu’da kısa ama huzurlu bir tatil yapmışlardı. O zamanlar mutlu sayılırlardı.

Ipoh’un nerede olduğuyla ilgili pek fikri yoktu ve haritada hatırladığı yerler

sadece kendi ziyaret ettiği yerlerdi.

“Yolun yarısını geldik sayılır,” dedi Adil ve bir kalemle yıpranmış bir defter çıkardı. “Sana göstereyim.”

Lydia, uyuyan çocuğu dikkatle kaldırıp onunla yer değiştirdi.

Yaklaşınca, Adil’in tenindeki sedir yağı kokusunu aldı.

“Bak, Penang batıda. Doğuda bulunan Kuantan’ın da tam karşısında.”

Malezya’nın uzun şekli zihninde belirirken Lydia başını salladı. “Peki Ipoh?”

“Burada,” dedi Adil bir çarpı koyarak. “Penang’m biraz altında ve Kuala Lumpur’a giderken yan yolda.”

Lydia, yolumuz hâlâ çok uzun diye düşündü. “Bu tren bizi nereye kadar götürecek?”

“Raylann durumuna bağlı ama Tanjung Malim’e kadar gitmesi gerekiyor normalde.”

Lydia’nın nefesi kesildi. “Orayı biliyorum. Bir arkadaşımın orada bir fidanlığı var. Jack. Jack Harding.”

Bir an için Jack’in koca gülümsemesini hayal etti. Fidanlıkta, kaslı bacaklan, yürürken sallanan kollan ve omuz-lannda panldayan teriyle dolandığını düşündü. Tanıştıktan kısa bir süre sonra, Jack’in söylediği bir şey zihninde canlandı. Lydia’mn gözlerine bakıp koca ellerim sıkarak, “Lanet olsun Lyddy. Ormanda ölmek istemiyorum,” demişti.

Lydia da tropik fırtına gibi etkili olan gülümsemesine ve eneıj isine karşı koyamayıp onu dudaklanndan uzun uzun öpmüştü.

“Endişelenme tatlım,” demişti Lydia. “Ölmeyeceksin. Ama buraya en başında niye geldin ki?”

“Burma’dan sonra, sıradan bir hayat fikrine katlanamadım.”

Jack, kırklı yaşların ortalanndaydı. İyi bir aileden gelmiş, özel bir eğitim almış

ama sonra tüm bunlara sırt çevirmişti. Jack başkalarının fikirlerini önemsemezdi. İstediklerini düşünsünler, boş ver, derdi omuzlarım silkerek. Yakışıklı ve sarışın olduğu için kalabalık bir topluluk içinde bile kendini hemen belli ederdi. Lydia bir zamanlar, onu altından yapılmış tanrılara benzetirdi. En başından beri onu, kötü bir adama benzettiğini hep görmezden gelmeye çalışmıştı.

Artık sadece zihnindeki anılar kalmıştı.

Trenin ritmi ve sıcaklığı herkesin uykusunu getirmişti. Maz, Lydia'nın yanına kıvrılmış, uykuda gibiydi ama çocuğa baktığı anda, Maz'm eli ona doğru uzandı ve bacağını hafifçe okşadı.

"Şimdi annem İçeride. Onu göremiyorum," dedi.

Lydia onu kendine doğru çekti. Zavallı küçük şey, diye düşündü, hızla yürüyen bilileri koluna çarparken.

MalezyalI bir kadın, şalla göğsüne sabitlediği bebeğiyle kapıya ulaşmaya çalışıyordu. Koridorun diğer ucunda bir kondüktör bilet soruyordu. Lydia arkasına bakarken Adil'in ayağa kalktığını fark etti.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Adil cevap vermedi ve ayakta duran yolcuları itip kadını takip etti. Lydia görebilmek için başını eğdi. Kadın elini uzatmış, kapının kolunu çeviriyordu. Tüm kompartıman olayı fark ettiği için, herkes onları izliyordu.

Kapı açıldı. Lydia bir nefes alıp ayağa kalktı ve elini ağzına götürdü. Tren yavaşlamadı. Zaten bir istasyona da yakın değillerdi. Ama bir kolunu çocuğuna sarmış olan kadın, çoktan tek bacağını aşağı sallandırmıştı. Öne doğru eğildi ve tam atlayacakken Adil onu şalından yakalayıp geri çekti. Sonra da kollarını sıkıca tuttu.

Lydia, Adil'in yüzündeki kaygıyı görebiliyordu. Başını salladığını gördü. Kadınla konuşuyordu ve kadın da başını eğmiş onu dinliyordu. B aşını kaldırdığında, yüzü gözyaşla-nyla ıslanmıştı. Adil cebinden cüzdanını çıkardı ve kondüktörü işaret edip kadına bozuk parayla, beş dolar verdi.

Onların koltuğuna yaklaşan kondüktör omuzlarını silkti ve Adil hepsinin bilet parasını ödedi.

“Bu yaptığın büyük bir iyilikti,” dedi Lydia.

Adil kaşlarını çattı. “Biletler mi?”

“Onun için de teşekkür ederim ama ben kadını kastetmiştim. Atlayacağını nereden anladın? Ölebilirdi.”

“Daha önce fark ettim. Büyük bir şey değil,” dedi Adil utanmış gibi Lydia’nın takdirini yok sayarak.

Ama Lydia çok etkilenmişti. Sadece kibarlığından değil aynı zamanda hızlı reaksiyonundan da.

Dışarıda rüzgâr, tozun, kirli bulutlar halinde havalanmasına neden oluyordu. Tren, küçük bir istasyonda dururken Lydia, küçük bir otobüsün beklemekte olduğunu gördü. Kapılar çarptı, kuşlar uçtu ve insanlar eşyalarını sürükledi. Şanslı olanlar otobüse binebildi. Onlar ilerlerken kalabalığın içinde belinde tabanca asılı bir rahip vardı. Gülümseyerek Lydia’ya baktı. Bir zamanlar silah görmek, Lydia’nın içini ürpertirdi ama artık her yerde gördüğü için kaşını bile kaldırmadı. Tozlu hava ve otobüs kendilerini almazsa ne yapacakları şu anda daha önemli kaygılardı.

Adil onlara ortalardan bir yer buldu.

Lydia bir nefes verip saç diplerindeki teri sildi. Maz, Ly-dia’nın mutsuzluğunu fark etti. “Bence güzelsiniz efendim,” dedi.

Lydia’nın gözleri yaşardı. Bir zamanlar belki güzel olabilirdi ama şimdi kendini sadece yorgun ve kirli hissediyordu.

Bir uğultu vardı. Lydia başını eğip baktığında, yolda bir polis aracının ardında giden bir düzine TIR gördü.

Adil dışarı baktı. “Çinli göçmenleri, ormandaki yerleştirme köyüne götürüyorlar.”

Rüzgâr kendilerine doğru eserken hoparlörün uğultusunu duyabiliyordu.

“Malezya’da Çinliler için hiçbir şey kalmadı,” dedi Adil. “Sadece kamplar ya da İçeride yaşamanın verdiği dehşet.”

Lydia, Alec’ten, polisin ve hatta ordunun da yerleştirme programına dahil olduğunu öğrenmişti.

“Birçok kişi hükümetin istediğini yapmıyor mu?”

“Yani, sen yapmaz miydin? Bu, İngilizleri destekledikleri anlamına gelmiyor. Sadece şiddetten bıkmışlar.”

Lydia’nın başı ağrıyordu ve günlerin getirdiği yorgunluktan dolayı omuzları kasılıyordu. Gözlerini kapatıp uyudu. Maz, bu sefer dizindeydi ve Adil ile arasında bir boşluk oluşmasını sağlıyordu. Manastırda geçirdiği çocukluğuyla ilgili rüyalarla boğuşarak hiç tanımadığı annesine duyduğu özlemi düşünürken, otobüs birden durdu. Gözlerini açtı ve mavi elbiseli kadın zihninden aniden yok oldu. Otobüs durmuştu.

Lydia uyandı ve derin bir nefes aldı. Şimdi ne olacaktı? Çatlayan dudaklarını elinin tersiyle sildi ve biraz nemlendirmek için dudaklarını yaladı. Bu, sadece dudaklarının daha çok yanmasına neden olmuştu.

Adil, koridorda dolanıyordu. İnsanlar ayağa kalkıp gevşemeye çalışıyor ve birbirlerine sorular soruyorlardı. Çocuk kıpırdamadı. Hava kararırken lacivert gökyüzünde gümüş rengi çizgiler oluşmuştu ama Lydia önlerindeki yolu göremiyordu. MalezyalIların yaptığı gibi öğrenmek için bekledi. Alec olsa kesin onu îngilizlere özgü o inatçı ısrarıyla utandırırdı. Adil geri döndüğünde, sabrı için ödüllendirildiğini hissetti.

“Yerel polis durdurdu otobüsü. Otobüsün geri dönmesi gerekiyor. Yolda mayın varmış. Risk almak istemiyorlar.”

Lydia olduğu yere çöktü. Neden her şeyin lanet bir şekilde zor olması gerekiyordu?

“Ama kızlarım?” dedi. “Ben geri dönemem.”

“Arkadaşının fidanlığına gitmen için sana bir araç ayarladım. Buradaki polislerden biri sabah oraya gidecekmiş. Seni de götürmeyi kabul etti ve yola şimdi çıkacak.”

Jack’i göreceğini düşününce, kalbi duracak gibi oldu. Fidanlığın mavi tepelerini ve koyu yeşil vadilerini düşündü. Tıpkı Jack’in anlattığı gibi. Kertenkelelerin

yatak odasının penceresinde çıkardığı ses, kurbağaların gırtlaklarından gelen vıraklamalar. Lydia başını salladı. Buraya Jack için gelmemişti.

“Jack’i nereden tanıyorsun?”

“Bana onu anlatmıştın, hatırladın mı? Buradaki polise sordum ve Bert de oraya atanan polislerden biriymiş. Sana ve çocuğa dinlenme, yeme, uyuma ve temizlenme konusunda da yardım edecek.” Gözleri, Lydia’nın yüzünde ve kıyafetlerinde dolanırken bakışlarında bir keyif vardı. “Çocuklarınla bu haldeyken buluşmak istemezsin değil mi?”

Lydia loş ışıkta, su toplayan ayaklarına ve çiziklerle dolu bacaklanna baktı. Gülümsedi. Her yeri kaşınıyordu. Bir an için tereddüt etti. Bu, büyük bir riskti. Tüm bedeninin yorgunluğunu hissederken elini başına götürdü ve şişen parmaklarını oynattı. Alyansını kıpırdatmaya çalıştı.

“Jack’e geri dönemem.”

Adil ona kibarca baktı. “Bu senin için en doğrusu. Otobüs bu tarafa bir hafta daha gelmeyecek.”

“Peki sen? Sen de gelecek misin?”

“Hayır, ben otobüsle geri döneceğim. Hemen kalkacak.”

Lydia bir nefes verdi ve yaşadığı hayal kırıklığına şaşırdı.

“Seninle geri dönemez miyim?”

Adil başını salladı. “Bir hafta uzun bir süre. Ne yapacaksın?”

Lydia pes etti. Adam haklıydı. Bu sayede Emma ve Fleur’e daha çabuk ulaşacaktı ama Alec bunu öğrenirse ne derdi?

Adil, Lydia’nın valizini taşıdı ve Maz’ın elini tutup onları zırhlı polis arabasına doğru götürdü. Bodur bir İngiliz polis, yeşil kamuflajıyla başında sarık olan bir Sih polis memurunun yanında sigara içiyordu.

Adil onlara başıyla selam verdi. “Bu, Bert.”

Lydia, fenerin ışığından dolayı elini gözlerine siper edip kendilerini götürecek adama baktı. Diğer eliyle de havada uçuşan böcekleri savuşturuyordu. Gördüğü kadarıyla, Bert'in arkadaşça bir yüzü vardı. Dalgalı saçlarını arkaya taramıştı ve yüzü de Lydia'nınki gibi çilliydi.

"Bir hanımefendiye yardım etmek için elimden geleni yaparım," dedi gevşek York aksanıyla. "Zaten sabah oraya gidecektim."

Lydia belirsiz bir şekilde gülümsedi ve İngiltere'yi ne kadar çok özlediğini fark etti.

Lydia, Maz'ı oturtup arabaya bindi. Kapıyı tam kapatacakken bir an için durdu. Bert sürücü koltuğuna geçti. Anahtar kontaktaydı ve gitmeye hazırlardı.

"Pardon," dedi Lydia. Dışarı çıkıp Adil'e doğru gitti.

"Sen kimsin? Gerçekten soruyorum. Çok... çok kibarsın." Lydia, adamın eline dokundu. Adil'in yüzü gölgedeydi ama gülümserken gözlerinin ışıldadığı belli oluyordu. Ağırbaşlılığı ve içine kapanıklığının ona, kızlarına eskiden okuduğu hikâyelerdeki güçlü, yerli rahipleri hatırlattığını fark etti. Adil gibi sakin ama içten içe savaşçı olan rahipleri.

"Sorun değil. Tehlikeli dönemlerden geçiyoruz."

Bir dakika boyunca birbirlerine baktılar ve Lydia bundan çok hoşlandı.

"Neyse, her kimsen, sana teşekkür etmek istedim. Kibarlığın için."

"Sorun değil. Bir arkadaş. Öyle hatırlarsın."

Bert, boş asfalt yolda ilerledi. Hava karardıkça, ağaçların arasından köy ateşlerini görebiliyorlardı. Dikenli tellerin çevrelediği bir yerde durdular. Bert fenerini yaktı ve Lydia da ağaçların altına kısmen gizlenen bir kuleden kendilerine bakan iki polisi gördü. İkisinde de makineli tüfekler vardı.

Bert, kimliğini kapıdaki üçüncü bir adama da gösterdi ve adam, onları eve götürdü. Uzakta daha fazla gözetleme kulesinin ışığı vuruyordu fidanlığa.

Arazinin içindeki yol, Lydia'nın beklediğinden daha uzundu. Dikenli tellerle çevrili ve fazla aydınlatılmış iki katlı binaya geldiklerinde, Lydia^nm kalbi

duracak gibi oldu. Bir diğer kapının kilidini açan koruma, onları içeri aldı. Adam, bir direğe asılan lambayla aydınlanan açelyanın yanından dolanıp karanlıkta bekledi.

Burası, kare şeklinde, bahçe gibi görünen bir verandayla çevrelenmiş etkileyici bir evdi. Yanında ek bir bina daha vardı. Lydia burayı daha önce hiç görmemişti. O günlerde genellikle otellerde ve bazen de risk alıp Lydia'nın evinde buluşmuşlardı.

Lydia bunun ne kadar mantıklı olduğunu merak etti. Birden ortaya çıkmasına Jack ne diyecekti? Bir hafta beklemek zorunda olsa bile, Adil'le dönmesi daha doğru olurdu.

Girişte sessiz bir şekilde dururken etrafına bakındı ve emin otamayarak derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı. Ortada duran mavi bir Çin kiliminin dışında, içeris boş gibiydi. Az miktardaki mobilyaya, koyu ahşaplara ve tütün ile mumun erkeksi kokusuna odaklandı.

Gülümsemeyen, zayıf Çinli bir kız, beline kadar uzanan ipeksi simsiyah saçlarla pürüzsüz zeminde ilerliyordu. Soluk bir teni ve kusursuz vücut hatları vardı. Yürüyüşünden oldukça şehvetli olduğu hissediliyordu. Lydia sıcaklayıp terlese de, gülümsemeye çalıştı.

"Evet," dedi kız İngilizce konuşarak. Onlara bakıyordu.

Bert biraz şaşırmış gibiydi ama kibarlığından ödün vermedi. "Jack burada mı acaba?"

"Hâlâ uyanık olabilir. Kim geldi diyeyim?"

"Bert Fletcher. Buradan sorumlu ek özel polislerdenim. Yarın gelmem bekleniyordu."

Lydia, Jack'in fidanlığında bir sorun olduğunu tahmin ediyordu ama Jack'in özel polise ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti.

"Geçici olarak. Daha sonra yeni yerleştirme köyüne geçeceğim," dedi Bert, Lydia'ya dönerek. "Biz ikili çalışıyo-

ruz.

Kız ayrıldı ve Lydia, pembe-kahverengi bir kelerin duvarda ilerleyişini izledi. Nemli elbisesini çekiştirdi ve yüzündeki böcekleri uzaklaştırdı. Bir keler daha geçti. Lydia az öncekini izliyordu. Bu iyiye işaretti, kendini duvarı izlemeye o kadar kaptırmıştı ki, Jack'in içeri girdiğini fark etmedi. Ayak seslerinin geldiği yöne doğru dönene kadar, o an geçmiş, Jack'in ilk tepkisinin ne olduğunu görememişti. Jack'in ayaklan çıplaktı ve kaslı omuzlarını belli eden mavi bir sabahlık giymişti. Kollannı katlamıştı, saçları da nemliydi. Lydia, onun parlak mavi gözlerine baktı ve ne hissettiğini anlamaya çalıştı.

Çinli kız da sessizce arkasında duruyordu. Arkadaki standart ampul, kızın düzgün hatlarını belirginleştiriyordu.

"Lyddy," dedi Jack ona doğru yaklaşarak. "Bu ne sürpriz?"

Lydia çiziklerinin ve kirli saçının farkındaydı ama ağlama isteğine engel olup kendince cesur bir ifade takınmaya çalıştı. Jack, ona bakarken hiç de şaşırmış görünmüyordu.

Lydia yorgunluğuna rağmen, kendinden emin bir şekilde saçını düzeltti.

"Bu Maznan," dedi Lydia kendisine sarılmış olan çocuğu eteğinden uzaklaştırarak. "Kısaca Maz. Ona bakıyor sayılırım."

Jack, çok coşkulu görünüyordu. Koyu sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp kıza döndü ve hızla Çince bir şeyler söyledi.

Kız başını eğip odadan çıktı.

"Lili, banyoyu hazırlayacak size. Bir de yiyecek bir şeyler. Bitap görünüyorsunuz." Jack ona doğru yaklaşıp Ly-dia'nın omziinu tuttu. Birden yüzü aydınlandı. "Fikrini mi değiştirdin? O yüzden mi geldin?"

Lydia titrediğini hissetti ve başını sallayıp ellerinin titrediği anlaşılmasın diye kendi ellerini tuttu.

Jack, Lydia'nm çenesini kaldırdı. "O halde ne oldu?"

Lydia gözyaşlarına engel olmak için dudağını ısırdı ama yaşlar yine de

yanaklarından aşağı süzüldü. Jack'in kendisine destek olmasını istiyordu. Kendisini yatağa götürmesini ve her şeyin geçmesine yardım etmesini umuyordu. Ama Alec'e söz vermişti. Tercihini yapmıştı.

Jack, Lydia'nm yüzündeki yaşları sildi. "Pekâlâ. Görüyorum ki şu an bunun için uygun bir vakit değil. Gün doğmadan uyanmam gerek. On ikiye kadar geri dönmüş olurum. O zaman anlatırsın. Boş odada çift kişilik yatak var."

Jack, Bert'e başıyla selam verdi. "Koruma nereye gideceğinizi gösterecek. Yarın görüşürüz Lyddy." Alnına küçük bir öpücük kondurup hafifçe gülümseyerek uzaklaştı.

Metaller pencereyi elmas şeklinde üç bölüme ayırmıştı. Güneşin pembeleştirdiği yazdan kalma gökyüzüne baktım ve evimi özlediğimi hissettim. Malakka'daki evin altındaki casusluk yapmak için gizlice girdiğim o tozlu yerin kokusunu hâlâ alabiliyordum. Dışarı her çıktığımda Un Kurdu küçük burnunu havaya kaldırır ve, "Böööğ. Çok kötü kokuyorsun," derdi. O, asla evin alt kısmına girmezdi. Ve annem de, "Al işte Emma. Sana ne demiştim? Bir şeyler seni ısıracak ve öleceksin," derdi.

Annemin benekli gözlerini özlemiştim. Tekrar tekrar bozulan saçlarım toplarken gülüşünü hayal ettim. Bizsiz de hâlâ gülüyor olabilir miydi? Bensiz? Onu artık rüyalarımda görmek gittikçe zor oluyordu. Rüyalarıma geldiğinde de, parfümünü koklamak ve onu özlemekten nefes nefese kalıyordum.

Altı aydır İngiltere'deydik ama Malezya'ya dair anılar hâlâ içimi acıtıyordu. Ormandan ve evimizin altından gelip bizi kasabaya kadar takip eden kokuları ve canavarları özlemiştim. Eğer şansızsanız sizi saçınızdan yakalayıp sarar ve boynunuzdan çalılıklara doğru çekerlerdi. Worcestershire'daki ağaçların öyle kokuları yoktu ama ben yine de temkinli davranıyordum.

Saat henüz erkendi ve kız kardeşim uyuyordu. Büyükanneyle beraber, Fleur'ün dokuzuncu yaşgünü için bir oyuncak bebek evi yapıyorduk. Şimdilik plastik bir çay seti alacağını zannettiği için, sürprizi bozmamamız gerekiyordu. Büyükbaba ahşaplan biz okuldayken birleştiriyordu. Büyükanneyle ben de, Fleur'den uzak kalabilmek için boya ve dekorasyonu büyükannenin odasında yapıyorduk. Duvarlara, artan turuncu renkli duvar kâğıdını bile yapıştırmıştık. Zemini de

kahverengiyle kapladık. Artık, bebeklerden birini dikmeye başlamıştım. Büyükannem önlüğü ve terlikleriyle oturmuş, kibrit kutularından masa ve sandalye yapıyordu. Tam masayı bitirmiş, sandalyelere başlayacaktı ki, kapıdan bir tıkırtı geldi.,

“Orada mısın?” dedi babam.

Homurdandım.

Sesi bir kez daha geldi. “Veronica ve erkek kardeşi öğle yemeğine geliyorlar. On birde burada olacaklar. İki saat var. Orada olmanı bekliyorum Emma. Geldikleri andan itibaren. Kız kardeşini örnek al biraz. Anladın mı?”

Fleur babamın kucağına oturur, gamzelerini göstererek gülümserdi. Onun gülümsemesi, babamın da ona yumuşak bir ifadeyle gülümsemesine neden olurdu. Hastalığı geçtiğinden beri babama daha çok benziyordu. Onun gibi soğuk mavi gözleri ve çok düzgün saçları vardı. Şömine rafındaki kahverengi saatin sesini duydum. Duymamış gibi yapıp orada değilmişim gibi davranmak istedim. Ama babam içeri girip beni bulurdu. Büyükannem beni dirseğiyle dürttü.

“Evet baba,” diye seslendim kendimi gülümsemeye zorlayarak.

Veronica ile ilgili bir sorunum yoktu. Veronica’nın kocası hastalanmca, Bay Oliver özel okul konusunda ona yardım etmek için yanma gitmiş ve ölümünden sonra da kız kardeşine çok iyi davranmıştı. Babam, ona destek olmak için İngiltere’ye döndüğünü söylüyordu. Anladığım kadarıyla Veronica biraz üzgündü ama o etrafta olunca, babam daha çok gülümsüyordu.

Büyükannenin mutfağa gitmesi gerekiyordu. O yüzden bebek evini, onun büyük gardırobuna ittik ve ben de Billy’yi görmeye gitmek için hazırlanmaya başladım.

Son parça kıyafetimi üzerime geçirirken Fleur uyandı ve ellerini kalçasına koydu. Fleur bebekleri çok severdi ve o yüzden yatağıma doğru hızla yaklaştığını görünce diktiğim bebeği, yastığımın altına saklamam gerekti. Benim bir iş üzerinde olduğumu anladığını ve eğer onunla da paylaşmazsam, bunu herkese anlatacağını söyledi. O kadar kızmıştım ki neredeyse inat olsun diye anlatacaktım ama o çok küçüktü ve bu çok saçma olurdu. Ve bir de artık gözlük kullanması gerekiyordu. O yüzden burnuma dokunup, kendi işine bakmasını söyledim. Yüzünü biraz ekşitti ama bu konuda ciddi olduğumu görünce, komik

bir şekilde bir yetişkin gibi omuzlarını silkti.

“Dışarı çıkmıyor musun?” diye sordu.

“Sadece kısa bir süreliğine. Söyleme, tamam mı?”

Fleur başını yana eğip gözlerini kısarak baktı bana.

Billy’yle benim ortak bir yanımız vardı: İkimiz de hayal gücümüzü kullanmayı seviyorduk. Bir aydır, dünyada var olabilmenin başka yollarını düşünüyorduk ve bunu her cumartesi ağılda yapıyorduk. Billy genellikle saat ondan önce gelmiyordu ama merdivenden çıktığımda, onu hep orada otururken buluyordum.

“Ah güzel,” dedi dişlerini sergileyen bir sırıtışla. “Gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Öğlene kadar burada olabilecek misin?”

Homurdandım. “On bire kadar dönmem gerek.”

Billy çok şakacıydı ama bu konuda benim kadar kötüy-düydü. Ellerimizi birbirine vurup, yüksek sesle, ***“Benim*** gibi kötüüü,” dedik. Sonra da gülmeye başladık. İnsanların hayatını kurtarmak için bir yol bulma sırası bendeydi. Eğer aklına hiçbir şey gelmiyorsa, kıyafetlerinden birini çıkarmak zorunda kalırdın. Ben de bu yüzden, bir yelek, uzun kollu pamuklu bir bluz, bir kazak, bir ceket, tayt, çorap ve etek giymiştim. Hepsi dar montumun altındaydı. Aylardan ağustostu ve çok terliyordum.

Billy’nin çok fazla kıyafeti yoktu ve bol şortunun altından cılız bacakları görünüyordu. Bir de erkek kardeşinden aldığı uzun bir yelek giymişti. Göğsünü bile tam örtmüyordu üzerindeki. Bu hiç adil değildi. O yüzden montumu ona verdim. Billy’nin ailesi, babası bir ayyaş olduğu için çok fakirdi. Büyükbaba öyle demişti. Köyün ucunda bir kulübeleri vardı. Yıkandığını söylese de, arada çiş kokardı. Ben de burnumu buruşturup onu koklarken, iyi yıkanmadığını söylerdim.

Hayal kurmaya başladık ve saati unutuverdik.

“Işık yerine ses yardımıyla görmeye ne dersin?” diye sordu Billy çatlak bir profesör gibi çenesini öne uzatıp dudaklarını aşağı eğerek, hayalî bıyıklarını kıvırırken.

Güldüm. “Yarasalar gibi mi?”

“Evet! Yarasalar gibi görmediğimizi düşün.”

En son hatırladığımda, samanların üzerine iç çamaşırlarımızla uzanıp, sıcak kalmak için birbirimize tokat atıyorduk.

“Saat kaç?” diye bağırdım.

“Bilmiyorum.”

Saatime baktım. Ah hayır! On iki buçuktu. Yemek on iki kırk beşteydi. Nasıl olmuştu da yine unutmuştum?

Billy bana bakarken, ayağa fırlayıp kıyafetlerimi darmadağınık giyinmeye başladım.

“Ne?” diye sordum.

“Saçında saman var.”

Geriye doğru adım attım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Merdivenlerden indim ve bağlamadığım bağcıklarıma takılarak çamurun içine bastım. Eve gittiğimde çok kirliydim. Kurtulabileceğimi umut ederek arka kapıdan içeri girdim. Bahçede bir şeyler yaptığımı söyleyecektim. Babam, büyükanne ve Veronica mutfaktaydı ve masada yeni kareli masa örtüsü seriliydi. Veronica pembe rujuyla çok güzel görünüyordu ve yürürken salman uzun, pamuklu bir elbise giymişti. Babamın yüzü sertti. Dudaklarını sıkıyordu ve Malezya’da bronzlaşan teni de sapsarıydı.

Büyükanne elini dağılmış saçında gezdirdi ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Parıldayan gözlerinin kenarı kınşmıştı. “Ah, baca temizleyicisi de geldi,” dedi.

Kahverengi zemin kaplamasına baktım.

“Sana ne demiştim Emma?” diye sordu babam.

Babama bakmak için cesaretimi topladım. Susmalıydım ama beceremedim. Konuşarak onları gülümsetmeye devam edebilirim diye düşündüm.

“Billy’ye maymunları öğretmekle meşguldüm. Ne yediklerini merak ediyormuş. Kuzu bacağı yediklerini söyledim. Billy buna inanmadı ama bu doğru, değil mi... Annem birinde kenara bir tane bıraktığını ve maymunların da onu kemirdiğini söylemişti. O yüzden kuzu bacağını seviyor olmalılar.”

Büyükannemin eliyle saklamaya çalıştığı gülümsemesini yakaladım ama babamın sıktığı çenesinden, işleri daha da zora soktuğumu anlayabiliyordum.

“Bu kadar yeter Emma,” dedi babam sert bir sesle. Konuşurken, âdemelması, yukarı aşağı hareket ediyordu.

“Sakin ol, oğlum,” dedi büyükanne. “Kötü bir şey yapmak istememiş. Sadece biraz yaramaz. Zararı yok.”

Veronica gülümseyip başını salladı.

Hiç konuşmadan ona arkamı döndüm. Büyükanne saçımdaki otları temizlemeye başladı.

“Neyse ki öğle yemeğini kaçırmadı,” dedi büyükanne. “Gerçi neden bu kadar çok kıyafet giydiğini bilmiyorum. Bunları çıkarıp, elin. yüzünü yıkasan iyi edersin ördek.”

Gördüğüm kişileri aklımdan geçiriyordum. Şu âna kadar Veronica’nın erkek kardeşini görmemiştim. Tam bir nefes vermiştim ki büyükbaba, salondan Bay Oliver’la birlikte içeri girdi.

Öğle yemeğinden sonra babam, büyükanne ile büyükbabayı doktorun cumartesi günkü muayenesine götürdü ve ardının

dan da Veronica ve Fleur ile arabayla gezmeye çıktı. Büyükbabanın çarpıntısı olunca, büyükanne ancak bu şekilde onu doktora gitmeye ikna edebilmişti. Doktor, haftanın yedi günü de eve gelebilirdi ama büyükanne, temiz havanın büyükbabaya iyi geleceğini söyledi. Geç gelip, Veronica’ya saygısızlık yaptığım için ben odama gönderilip, cezalandırılmıştım. Ona nasıl bir saygısızlık yaptığımı bilmiyordum. Özür dilemek istedim ama sözcükler boğazıma dizildi ve dışarı çıkmadı. Annem olsa, pire için yorgan yaktığımı söylerdi.

“Ama Emma ile kim ilgilenecek?” diye sormuştu büyükanne.

“Ah, bu hiç sorun değil,” dedi Bay Oliver. Bana göz kırptı.

Kalbim duracak gibi oldu. Bağırmak istedim, “Hayır. Beni onunla bırakmayın!” Ama ne dersem diyeyim, uydurduğumu düşüneceklerdi. Üst kata çıktım ve sessizce odamın penceresini açtım. Aşağı atlayıp atlayamayacağımı kontrol ettim. Hâlâ kapının önünde konuşuyorlardı.

“Ona ne olduğunu bilmiyorum,” diyordu babam. “Her zaman zor bir çocuk olmuştu ama artık daha da kötü. Onun bu şekilde yabanileşmesinden annesi sorumlu.”

Babamın elini havaya kaldırıp, gözlerini devirdiğini ve endişeli bir ifadeyle başını salladığını hayal edebiliyordum. Muhtemelen Veronica’ya çapkın bir şekilde gülümseyip, çaresizliğini anlatmaya çalışıyordu.

Dışarıdan Veronica’nın sesini duydum, “Ona kötü davranma. Annesini özlüyor,” diyordu. Ona kabalık etmiş olmak içimi biraz daha acıttı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Malezya’yı düşündüm. Gerçekte hiç gitmediğin, geceleri rüyamda gittiğim o derin yerleri.

Bahçıvanımız, akşam karanlığının cazibesine dikkat etmemizi söylerdi. Akşamlan, şeytanlar, uzun otlann arasında oynamaya gelir derdi. Çocuklara hindistancevizi ve keten helvasından yapılmış lezzetli şeyler verdiklerini ve sadece biri kaybolunca ortaya çıktıklarını söylerdi. Kaybolmamaya dikkat etmeliydik. Eğer yolumuzu bulmak için daha da ileri gidecek olursak, bizi tatlı misket limonlan ve şeker ağaçlarıyla kandırmaya çalışırlardı. Ve eğer onları bir kez bile takip etmeye kalkacak olursan, o zaman bir daha seni asla kimse göremezdi.

Ama yine de o uzun otlann arasında olmanın, burada Bay Oliver ile Worcestershire’daki bir evde yalnız kalmaktan daha güvenli olduğunu düşünüyordum o anda.

Lydia, güneş ışığının yoğun bir şekilde girdiği odada uyandı. Komodinin üzerinde bir fincan soğuk çay vardı. Kız, pencereyi açmak için içeri girmiş olmalıydı. Lifi. Adı buydu değil mi? Lydia yatağın içinde doğruldu ve kollarını

uzatıp, esnedi. Günlerdir ilk kez bedeninde enerji hissediyordu. Bugün Jack ile konuşacaktı. Bunun için sabırsızlanıyordu. Sonuçta konuşmaktan bir şey olmazdı, değil mi?

Buz gibi suyla bir duş, kitaplıktan bir kitap ve verandada bir kahvaltı.

Küçük ahşap bir masada, mangostanla dolu bir kâse, bir sürahi kahve ve ***Malay Mail*** gazetesinin yanında da bir tabak dolusu kızarmış ekmek duruyordu. Lydia, Jack dönene kadar bu huzurun tadını çıkarmaya karar verdi. Güneş henüz etkisini tam olarak göstermese de, yerden dalgalar hafinde sıcaklık yayılıyordu ve etraf kömür kokusuyla kaplanmıştı. Uzun ve yuvarlak kauçuk ağaçları, parlak ve koyu renk yaprakları ile tepelerini kaplıyordu. Kauçuk sütünün tuhaf ve tatlı kokusu hissediliyordu. Bunun Jack'in dünyası olduğunu düşünerek, kokuyu iyice içine çekti Lydia.

Ahşap bir platformun karşısındaki canlı otlar büyük bir alanı kaplamış, evin üç tarafını sarmıştı. En uzak kısımda,

üstü kapalı bir koridor, uşakların kaldığı yere doğru gidiyordu. Kauçuk ağaçlarının ilerisinden ormanın güçlü kokulan geliyordu.

Lydia kitabını bırakıp, ikinci bir fincan acı kahve aldı ve evin dışını keşfetmeye çıktı. Büyük ve şekilsiz, ahşap bir binaydı. Güzel kiremit çatısı ve kahverengi jaluzileri vardı. Olağanüstü hal olmasa, güzel bir ev olabilirdi. Güzeldi.

Jack, Lydia ile birlikteyken, buradaydı. İlişkilerinin sürdüğü o bir yıl boyunca, buradaydı. Ve Lydia burayı milyonlarca kez hayal etmesine rağmen, hiç görmemişti. Ve şimdi sanki bunun acısını çıkarır gibi, her ağacın gölgesinde Jack'i görüyor, her seste onu duyuyordu. Alec'e verdiği tüm sözlere ve aralarındaki ilişkiyi bitirenin kendisi olmasına rağmen, Jack'i yeniden görmeyi ne kadar çok istediğini kendine bile itiraf edemiyordu.

Evin arkasında, kauçuğun gölgesinde bir miktar meyve ağacı yetişmişti. Muz, papaya ve chakka meyvesi. Ve uzun bir ağacın arkasında, tek tek uçan papağanlara güneş vuruyordu.

Lydia, Fransız balkonda a girip, kendini ahşap bir ofisin içinde buldu. Halı, ya da resim yoktu içeride. Sadece Jack'in metal masasında bir lamba ile rahat görünüşlü bir sandalye vardı. Vernikli iki kapıdan uzak olanı seçip, yavaşça açtı ve soluk boyalı bir diğer koridora doğru ilerledi. Bu odanın ikisinin de aralık

duran kahverengi kapılan vardı. İçeriye kafasını uzatınca, kapılardan birinin loş bir koridora, diğerinin de Jack'in yatak odasına gittiğini gördü. İkinciye doğru ilerledi.

İçerisi serin ve karanlıktı. Pencereler, içeri sinekliklerden hava girsin diye sonuna kadar açılmıştı ama sunta jaluziler ve verandanın kapısı güneşe engel olmak için kapalıydı. Ja-ck'in tıraş losyonu, sigara ve ter kokusunu içine çekti. Bir an için tereddüt etti. Başka bir şey daha vardı. Oldukça egzotik bir şey.

Lydia etrafına bakındı ve yeni yıkanmış çamaşır yığını ile cilalı zemini gördü. Bu, bildiği Jack değildi. Jack böyle evcil değildi. Heyecan verici şeyler onu hayatta tutardı.

Sabun kokulu banyoya doğru ilerledi. Jack'in gizli dünyasına göz atabiliyor olmak çok güzeldi. Kozmetik ürünleri rengi solmuş bir lavabonun üzerindeki cam rafta duruyordu. Sağ tarafta büyüteçli bir tıraş aynası ve solda da küçük metal bir banyo dolabı vardı. Banyonun kenarından Jack'in nemli havlusu sallanıyordu. Duş başlığından ara ara su damlıyordu. Lydia havluyu alıp, yüzüne götürdü. Dumansı bir kokuydu. Katran sabunu olduğunu düşündü. Ellerini, Jack'in musluğunda yıkadı ve yüzüne de su çarptı. Su, tozlu akmasına rağmen serindi. Lydia ellerini ve yüzünü, Jack'in havlusuyla kuruladı. İkisinin kokusu birbirine karışmıştı. Havluyu aldığı şekliyle bıraktı ve duvardaki dolaba doğru döndü. Bunu gerçekten yapmamalıyım dedi kendi kendine. Ama elini kaldırıp, dolabın kilidini açtı.

Dolabın içinde, Jack'in diş macunu ve diş fırçasının yanında, bir kutu Pond's yağlı krem, bir ruj ve küçük bir şişe de parfüm vardı.

Kollarını göğsünde birleştirdi. Nefesi kesilerek, küvetin kenarına oturdu. Aklından bir ses aptal olmamasını söylüyordu. Başka kadınlar tabii ki olabilirdi. Alec olduğunu söylemişti. Ve Cicely de, Lydia, Jack'le görüştüğü zamanlarda bile başkaları olduğunu ima etmişti hep. Ama kendisine yal-

Î

AYRILIK

f

varan Jack’ti. Terk et, benimle yaşa, demişti. Lydia’yı öpüp, bitmemesi için yalvaran da oydu.

Lydia, Jack’e ilk gezilerinde kimseyle evlenemeyeceğini ve kimseyle yaşayamayacağına dair dört yıllık bir kontratı olduğunu hatırlattığında, Jack ona bunun yolları olduğunu söylemişti. Kontrattan kurtulmak için para biriktiriyordu. Kızları alıp, İngiltere’ye dönebilirlerdi. Sonunda Alec her şeyi öğrenmişti ve Lydia hiçbir şey yapamamıştı.

Kalbi hızla atıyordu. Kimdi bu kadın? Gerçi, kadının eşyaları belki de Lydia onunla tanışmadan çok önce konmuştu oraya. Ruju aldı. Tanımadığı bir markaydı. Kapağını açtı. Açık pembe. Arkasında çiçek tomurcuğu yazıyordu. Parfümün etiketinde sadece iki Çince karakter vardı ve Lydia hiçbir şey anlamadı. Bileğine hafifçe sıktı. Yasemin? Hayır. Kesinlikle, Jack’in odasındaki tanıyamadığı koku buydu. Kalbi acıdı. Kadın yakın zamanda gelmişti yani. Lydia, saatine baktı. Neredeyse on iki olmuştu. Jack, onu burada bulmamalıydı. Toparlandı ve kapıdan verandaya doğru gizlice gidip, evin önündeki sandalyeye yerleşti.

Elini kalbine götürüp, kendisine doğru yaklaşan ve yanına oturan Maz’a gülümsemeye çalıştı. Çocuk bir şeyler anlatıp, kelebeklerin sayamayacağı kadar çok takla atışını gösterdi. Birlikte bir çiçek gagalayan kuşunun sesini dinlediler. Lydia, incinmiş hissetse de, sızlanmanın anlamı yoktu. Sonuçta yakında ailesinin yanma gitmek için yola çıkacaktı. Jack dönene kadar, nefes alış verişleri normale dönmüş, yüzü toparlanmıştı.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi Jack, bir sandalyeye oturup, san saçlarını yorgun gözlerinden uzaklaştırarak.

“Kirliyken, seni korkutmuş olmalıyım. Tahmin edersin ki yolculuğa o şekilde başlamadım. Hatta başta gayet hoş görünüyordum.” Lydia gülümsedi. Temizlenemeyecek halde olan lacivert elbisesi, beyaz lekelerle dolu bir şekilde çöpteydi artık.

Jack güldü. “Bana her zaman güzel görünüyorsun. Gerçi saçının uzun olmasını tercih ederim. Hareketli saç kesimi dedikleri bu mu?”

Lydia elini kısa saçma götürdü. “Tam olarak değil. Böyle daha kolay oluyor.”

Jack, acelesi varmış gibi, körili erişte çorbasını hızla bitirdi ve ardından da tavuk

sataya geçti.

“Bu ne?” dedi Maz.

“Bir saksağan. Neden yakalamayı denemiyorsun?”

Maz, kuşu aramaya gidince, Lydia tüm hikâyeyi anlatabildi. Sadece kızlardan bahsederken, boğazı düğümlenmişti.

“Ve Ipoh’ta olduklarından eminsin. Öyle mi?” diye sordu Jack.

“George, misafirhanede olduklarını söyledi. Birkaç gün daha kalabilir miyiz?” Yan taraftaki ağaçların arasında koşup, en güzel taşları cebine atan Maz’a baktı.

“Daha fazla kal. Önümüzdeki hafta sonu Ipoh’a gideceğim. Sizi kamyonetle götürürüm. Hatta firmanın ofisi de hükümet binasının hemen yanında. Seni doğrudan oraya götürebilirim. Alec orada görevde değil mi?”

Lydia minnetini başını sallayarak belli etti. “Evin güzelmiş,” dedi eliyle işaret ederek.

AYRILIK

f

“Kötü değil. Eskiden şirketin sahibinindi. Patronum burada yaşamak istemeyince, ikinci sırada ben vardım. Japon-lar savaş sırasında ele geçirmişler ve sonra da berbat bir halde bırakmışlar.”

Lydia, Jack’in banyosundaki parfümden bahsetmedi ve konuşacak başka bir şeyler aradı ama parfüm şişesi sanki hep aralarında duruyor gibiydi.

“Burada işler nasıl?” diye sordu sonunda.

“Çok iyi değil. Birkaç çalışan tehdit edilmiş. Hatta birini dün, bağlanıp, ***parang'*** la ölüme terk edilmiş halde bulduk. Çinli eşkıyalar, mermilerini harcamak istemiyorlar.” Tek kaşını kaldırdı. “Mermileri bize saklıyorlar. Ve dün gece bir konak yakıldı.”

“Ölen?”

Jack hafif bir nefes verdi. “Hayır, ama dün berbat bir gündü. Muhtemelen siz geldiğinizde o yüzden berbat bir haldeydim.”

Lydia omuzlarını silkti. “Sorun değil.”

“Öğle yemeğinden sonra genellikle, uyurum. Sıcakla baş etmenin en iyi yoludur.”

Jack ayağa kalktı, gerinip kollarım esnetti ve sonra da Lydia’nın sandalyesinin yanında durdu. Omuzlarına masaj yapmaya başladı. Lydia terliydi ve tepkisini bastırmakta zorlanıyordu ama sırtını kasmasına engel olamadı. Jack bir eliyle, Lydia’nın ensesini okşayıp diğerini de göğsüne doğru indirdi. Lydia, Jack’in bileğinde kıvrılan san tüylere dokundu. Güçlü ve iri bileğine. Jack’in avucunu çevirdi ve tenine göre çok soluk olduğunu fark etti. Bunun bir önemi var mıydı?

*

*

“Tanrım Lyd. Taş gibiler. Omuzların.”

Jack karşısına geçip ona baktı. Lydia hafifçe ürperdi. Dudaklarım aralayıp arkasına yaslandı. Jack, çenesini tutup Lydia’nın doğrudan gözlerine bakmasını sağladı ve sonra da dudaklarını dudaklarına götürdü.

“Hadi,” dedi Jack geri çekilirken. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

“Ama çocuk?” dedi Lydia, Maz yanında belirirken.

Maz yüzünü ekşitti. “Kuşu göremedim.”

Jack, çocuğun çenesini tuttu. “Her zaman ikinci bir sefer vardır. Şimdi, genç adam. Yatağa.”

Lydia, Maz’ı odasına götürdü ve çocuk yatınca kapısını kapattı.

Yatak odasına gitmeden önce, Jack, jaluzili bir odanın kapısını açtı. “Dün gece

söylemem gerekirdi ama eğer bir saldın olursa, çocuğu da alıp buraya gir. Dolapta su ve konserve yiyecekler var.”

Lydia kum torbalarıyla tavana kadar kaplanmış duvarlara baktı. “Ama nereden anlayacağım?”

“Anlarsın. Eğer karanlıksa, bekçiler boş tenekelere vurarak yüksek sesli bir alarm verirler. Evdeki tüm ışıklar söner ve konuşmamanız gerekir.”

“Tannm!”

“Endişelenme. Burada uzun süre kalmayacaksın. Silah kullanabilir misin?”

Lydia başını salladı ve bir melodi mınldanmaya devam etti. Alec, kansı mınldandığı zamanlarda sinir olurdu ama

Lydia sinirlendiğinde kendine engel olamazdı.

“Bu şarkı hangisi?” diye sordu Jack. “Bunu biliyorum.”

“Stranger in Paradise.”

Jack güldü. “Hepimiz öyle değil miyiz? Bu arada telefon koridordaki duvarda. Sen buradayken, telefon gelebilir.”

“Ipoh’taki ofisi arayıp Alec’le konuşmak istedim ama George hatların kesik olduğunu söyledi.”

“Doğru. Yerel polis karargâhı, hattımızı her gün kontrol ediyor. Buranın da kesilip kesilmediğini takip ediyor. Özel bir kod var. O yüzden sen telefona cevap vermesen iyi edersin. Zaten tekrar arayacaklardır. Ve hava karardıktan sonra da sakın kapıyı açma.”

Lydia, Penunggu şakalarıyla ilgili hikâyeleri dinlemişti. Gecenin bir yarısı kapıyı çalıp, telefonla arayabiliyorlardı. Lydia gülümsedi. “Başka bilmem gereken bir şey var mı?”

“Hayır. Sadece dev kırkayaklara, zehirli akreplere ve ölümcül ısırığı olan engerek yılanlarına dikkat et!”

Jack gülerek, Lydia’nın elini tuttu ve onu duvara doğru çekti. “Burada mı yoksa yatakta mı?”

Lydia kendini suçlu hissetti. Bir an için durup Alec’i düşündü ve nefesini tuttu. Ama o ânın sıcaklığı galip geldi. Suçluluk duygusunu bir kenara atıp gülümseyerek kendini bıraktı. Jack’in daha serin yatak odasına doğru yürürken, Lydia’mn ayakları yere vuruyordu. Lydia içeride hızla bluzunun düğmelerini çözdü ve yeşil şeritli kumaşı yere attı. Jack çoktan pamuklu ve ince çarşafın altına girmişti. San saçı, fandan gelen hava ile dalgalanıyordu. Gözlerini kapatıp ellerini başının arkasında birleştirmiş, gelip beni al der, gibi gülümsüyordu Lydia’ya. Lydia yanına geçti ve sıcak teninin kokusunu içine çekti. Ürpererek, avucunu, Jack’in göğsüne koydu. Kalp atışlarını dinleyerek ona baktı. Parlak mavi gözlerinin kendisine baktığını gördü. Özlemle titredi.

“Bu hoşuna gidiyor mu?” dedi Jack, ona dikkatle bakıp iri ellerini yavaşça bacağının iç tarafında gezdirerek.

Lydia, teninin sertliğini ve tüm bedenine yayılan sıcaklığını hissedebiliyordu. Ah Tanrım, ne yapıyordu böyle? Yaşananlar gerçek olamazdı. Buna bir son vermeliydi. Alec’e söz vermişti. Ama Jack ile yakınlaşmaya çok ihtiyacı vardı. ***Ona*** çok ihtiyacı vardı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama kendisine engel olamadı. Jack her nasılsa kalbinde büyük bir yer edinmişti ve Lydia onu çok istiyordu. Bu, gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Lydia dudağını ısırdı.

Jack şaşkın bir şekilde çenesini ona sürttü. “Ağlama. Hey, Lyddy, seni sevdiğimi biliyorsun.”

Jack, Lydia’nın tuzlu gözyaşlarını sildi ve parmaklarını yalayıpboynundan aşağı doğru sürttü.

“Seks tamamen kadınla ilgilidir,” dedi gülümseyerek. “Çoğu erkek bunu bilmez.”

Lydia güldü.

Sıcak havada, Jack, Lydia’nın bacağının ve kulağının arkasını keşfedip, boynunda terleyen kıvrımları okşuyordu. Gözkapaklarım öptü.

Lydia, Jack’in omzunun arkasından, yamalı duvarlardaki, kapıdaki ve

kıyafetlerinin üzerindeki ışığa baktı. Alec ile üç içkiden sonra, kendini kandırabilirdi. Jack ile çok farklıydı. Derin bir nefes alıp Jack'in kokusuna kendini bıraktı. Bunu dile getirmese de, tehlike, aralarındaki sıcaklığı iyice yükseltiyordu.

"Lanet olsun Lydia, seninle birlikte olmayı deli gibi istiyorum," dedi Jack ve bedenleri yanarken birlikte gidip gelmeye başladılar.

Biraz sonra, Lydia bileğindeki yaraların kabuklarım soyup Jack'in tıraş olmasını izliyordu. Jack jileti teninde gezdirirken, odayı katran sabunu kokusu kapladı. Lydia, Jack'in yüzünün eğilip, bükülmesine güldü. Burnu sağa sola doğru oynuyordu.

"Komik olan ne?"

"Sen."

"Kendini ruj sürerken görmelisin."

Jack tek elini kalçasına koyup aynaya baktı ve dudaklarını koca bir yuvarlak yaparak ruj sürüyormuş gibi elini oynattı. Sonra Lydia'nın yanağını okşayıp, boynunu öpmek için geri döndü.

"Tanrım Lyd. Seni çok özledim."

"Öyle mi?"

"Bu nasıl bir soru?"

Lydia, çarşafı üzerine iyice çekti. Jack onu özlemiş miydi? Parfüm şişesini hatırladı ve ayrılıklarının acısını hissetti.

Jack işe gittikten sonra, Lydia uyumak için odada kaldı. Ağaçlardan bir esinti, serin havayı da beraberinde getirince, uyandı. Duş alıp saçını kuruttu ve sonra da Maz ile birlikte yemyeşil akşama doğru çıktı. Yakındaki kauçuk ağaçlarının gölgesinde yürüdüler. Ağacın ipeksi dalları lambaya doğru uzanıyordu. Lydia, dalların ve yaprakların üzerinden yaklaşan hızlı ayak seslerini duyduğunda, Maz çoktan kulaklarını dikmişti. Bu ses, Lydia'ya hep var olan tehlikeyi hatırlatmaya yetmişti.

“Geri dönsek iyi olur,” dedi Lydia. “En azından verandaya.”

Havada böcek sesleri vardı. Jack tozlu kıyafetleri ve orman botunun içinde çıkageldi. Onları görünce, Jack’in yüzü aydınlandı ve birlikte yeniden yürümeye başladılar. Jack durup, eğildi ve elini yukarı kaldırdı. Avucunu açıp Maz’a kırmızı yeşil kelebeği gösterdi. Kanatlarını açmıştı.

“Neden uçmuyor?” diye sordu Maz, meraklı gözlerle.

Jack omuzlarını silkti. “Korkarım ölmüş. Hadi yürüyelim yoksa bizi de canlı canlı yerler.”

Hava hızla kararıyordu ve maymunların çığlıkları havada yankılanıyordu. Turuncu güneşin batışını izlemek için tam vaktinde döndüler.

“Bak Maz,” dedi Jack. “Hava tamamen kararmadan.”

Maz, Jack’in gösterdiği verandanın altındaki düzensiz kuş yuvalarına bakıp kıkırdadı. Yuvalar, kuru yapraklar, dallar ve yosunlarla yapılmıştı. “Saksağan yuvası. Ama kuşlar uçmuş.”

Lydia gökyüzüne baktı. “Burada günbatımı çok güzel,” dedi. “Ama çok çabuk bitiyor.”

Jack, kolunu Lydia’nın omzuna koydu ve hafifçe sıktı. Sonra da yorgun bir şekilde parmaklıklara yaslanıp omuzlarını düşürdü.

Arkalarından bir kapının açıldığını duydular. Lili dışarı çıktı, eğilerek Jack’e bir şeyler söyledi. Yüz hatlarından ne söylediğini anlamak mümkün değildi. Kız, hazır bir şekilde bekledi. Jack, Lydia’dan bir adım uzaklaşıp Çince bir cevap verdi. Kız, gözlerini kıstı ve heyecanlanmış gibi görünerek, geri gitti. Bu bakışta rahatsız edici bir şeyler vardı. Lydia,

Jack’in yanına gitti ve kendisine bir şey açıklamayınca da kaşlarını çattı.

“Hiç gülümsemiyor,” dedi Lydia yeniden oturarak.

Jack de karşısına oturup bronz bacaklarını hafifçe araladı. “Doğru. Şu anda gülümsemiyor. Haklısın,” dedi ve Lydia’ya ifadesiz bir şekilde baktı. Gözlerinin kenarı kısılmıştı.

Sessizlik uzun bir süre devam etti.

Lydia saatine baktı. “Maz’ın yatması gerek. Ben onunla ilgileneyim.”

Jack rahatlamış gibi görünüyordu.

Yatak odasında, Lydia yataklarının etrafına dağılmış olan çakıltaşlarım gördü.

“Elli yedi,” dedi Maz. “Koruma için.”

Lydia kızlarına sarılmayı çok özlemişti. Onun yerine Maz’a sarıldı. Maz da onun elini tutup, öpücükler kondurdu.

Ani bir esinti, içeri greyfurt ağaçlarının kokusunu getirdi.

“Bana işinden bahset,” dedi Lydia sandalyesini Jack’e yaklaştırırken. “Fidanlıktan bahset. Her gün ne yapıyorsun?”

“Lanet olsun, hiç de umduğum gibi değil. Sana bunu söyleyebilirim. Derelere düşüp, omzumuza kadar uzan ***lallang*** otlarının arasından yürümeye çalışıyorum. Sanırım bu beni formda tutuyor.”

Lydia gözlerini kapattı.

“Kauçuğu kullanmak tam bir sanat,” dedi Jack. “Kesik düzgün olmalı yoksa ağaç kanayıp, ölebilir.” Jack bir nefes verdi. “Ve onlarca iyi ağacın yanmasını izlemek ne kadar kötü sana anlatamam. Ağaçlan ateşe veriyorlar ve yapabileceğimiz pek bir şey olmuyor.”

Bir motosiklet sesi, Jack’in lafını böldü, evin önünden birileri adını seslendi.

Jack kalkıp kol kaslarını esnetti ve verandadan çıkıp arka taraftaki ofisine gitti. Neredeyse akşam olmuştu. Gün sona erince, tropik yerlerde gün durur, dünya gecenin seslerinin başlamasını beklerdi. Lydia, eliyle sivrisinekleri uzaklaştırdı ve birden kendisini olmaması gereken bir yerdeymiş gibi hissetti. Gerçek hayatından çok uzaktaydı. Kendinden. Dakikalar uzuyordu. Uzaktan bir kanat çırpışıyla tanımadığı bir hayvanın çığlıklarını duydu. Ardından da yarasalar başının hemen üzerinden geçince, yerinden sıçradı.

Jack’in, “Tanrım!” dediğini duydu. Sesi bir mırıltı gibi geliyordu. Konuştukça

alçalan sesini dinlemeye devam etti Lydia.

Yatağıma uzanıp bir şeyler okumaya çalıştım. Bir yandan da Bay Oliver'ın öğle uykusuna yatmasını ve diğerleri dönene kadar yanıma gelmemesini diliyordum. ***Heidi ve Siyah Güzel*** kitabını zaten biliyordum. O yüzden şimdi ***Hazine Adası*** zamanıydı. Bu evdeki sayılı kitaplardan biriydi bu. Büyükanne tüm kitapları savaş zamanı, kitap toplama kampanyasına verdiklerini söylediğinde çok şaşırmıştım. Kâğıtlara karne için ihtiyaç vardı. Babam onun yerine bir dergiye abone olabileceğimizi söyledi. ***Eagle*** dergisi istedim ama bunun erkekler için olduğunu söyledi. Daha sonra kapıya ***Giriş*** dergisi gelmeye başladı.

Çok sıkıcıydı.

Gerçi çok heyecan verici bir şey oldu. Cuma günü üzerinde Malezya damgası olan bir mektup, koridordaki masada babamı bekliyordu. Annemin eve dönüp benim mektubumu okumuş olduğunu düşündüm ve babama mektup yazarken bana da yazmış olmasını diledim. Babam o sırada dışarıdaydı ama ben gün boyunca zarfın yanma gidip annemden olduğunu düşünerek onu alıp, öptüm. Kesin bize ne zaman geleceğinden bahsediyordu. Daktiloda yazıldığı için, elyazısından anlayamıyordum ama babama başka kim mektup

yollayabilirdi ki? Bunu öğrenmek istedim ama başım yine dertteydi ve babama sormak için çok da uygun bir zaman değildi.

İngiltere'nin soluk yaz güneşinde, Malezya'nın denizin üzerinde batana kadar yakan sıcak güneşini özlüyordum. Annemi deli gibi özlemiştim ve birlikte gideceğimiz yerleri düşünerek heyecanlanıyordum. Ağıl, kedilerin yaşadığı kilisenin yanındaki dar sokak ve köyün çevresinde uzun yürüyüşler.

Bay Oliver'ı düşünmemeye çalıştım ve bunun için de halının üzerindeki sayısız soluk güllleri ve duvar kâğıdındaki dalgaları saymayı denedim. Artan parçalar, Fleur için yaptığımız bebeğin evinin duvarlarını kaplamıştı. Büyükanne evin duvarlarına yapıştırmak için yapay çiçekler ve bir ağaç bile yapmıştı.

Karşıdaki araziye baktım. Siyah ve beyaz ineklerle kaplanmıştı. Ve en sonda da

yeşil ağaçlar birer çizgi gibi görünüyordu. Güneş bahçeyi aydınlatıp köydeki çatıları gümüş rengine çevirirken, kendimi dışarı atmak istedim. Orada saklanıp, arabanın gelip gelmediğini izleyebilirdim.

Ama yaz olmasına rağmen, güneş kayboldu ve birden yerini gri ve nemli bir havaya bıraktı. Açtım. Öğle yemeğinde pek bir şey yememiştim ve reçelli bir sandviç için her şeyi yapabilirdim. Çay saati için Catherine Wheels kurabiyesi ile cevizli çikolata vardı. Büyükanne de Dundee keki yapmıştı ama aşağı kadar parmaklarımın ucunda bile gitmeye cesaret edemedim. Eğer Bay Oliver uyuyakaldıysa, onu uyandırma riskini göze almak istemezdim. Pencereden yeniden baktım. Belki araba erken döner diye umut ediyordum. Ama sadece

Worcestershire balık ve patates kızartması aracını gördüm. Yan tarafında da "Evlere Yemek Servisi" yazılıydı.

Alıştırma kitabımı çıkardım ve yere bağdaş kurup oturdum. Kendi kendime en son hikâyeme odaklandım. On yedinci yüzyılda bir manastırda geçiyordu ve İspanya'daki bir ölümle ilgiliydi. Bunu anneme göstermek için sabırsızlanıyordum. Başrahip, güzel bir mahzende zehir içerek ölmüştü. Herkes ne yaptığını bilecekti çünkü artık yaşamak istemediğini ve kendi canına kıyacağını söyleyen bir not bırakmıştı. Henüz nedenini bulamasam da, dramatik bir şeyler olacaktı. İntihar korkunç bir günahtı ve genç bir rahip notu bulunca ortadan kaldırmaya karar vermişti çünkü efendisini korumak istiyordu.

Genç rahibin bundan nasıl kurtulacağını bulmaya çalışırken, balık ve patates kızartması arabasından gelen koku dikkatimi dağıttı. Kalkıp yeniden dışarı baktım ve balıkçının beyaz aşçı önlüğü giydiğini gördüm. Bir de uzun beyaz bir şapkası vardı. Ağzım sulandı. Şans eseri başımı çevirdim ve Bay Oliver'ın kapıda durduğunu gördüm. Merdivenleri çıktığını duymamıştım ama derin bir nefes alıp yatağıma doğru koştum ve sırtımı duvara yasladım. Kucağıma da bir yastık çektim. Pürüzsüz ve beyaz yüzüyle bana doğru yaklaştı. Midem kasıldı ve çişim geldi.

"Merhaba," diyerek kapıyı kapattı.

Kendi kendime, hâlâ şansım varken kaçmam gerektiğini söyledim ama bedenim beni dinlemedi. Nedenini bilmiyorum ama hareket edemiyordum.

Bay Oliver'ın sol kaşı kalktı ve bana komik bir bakış attı. Yatağıma oturduğunda yakasındaki beyaz noktalan fark et-

tim. Çenemi avucuna aldı ve hafifçe sıkarak, yüzümü kendine doğru çekti.

“Lütfen git,” dedim.

“Ama seni görmeyi çok istiyordum,” dedi ve alnımı okşamaya başladı. “Bunu seviyorsun, değil mi?”

Geriye doğru kaçtım.

“Şimdi, korkacak bir şey yok, değil mi?” Gözlerini kıstı ve çenemi bıraktı.

Bir an için gideceğini zannettim ama sonra beni kollarımdan tuttu. “Eğer sakin ve hareketsiz durursan, daha kolay olur tatlım.”

Beni omuzlarımdan itti.

Bağırmak istedim ama ağzımdan tek çıkan cılız bir çığlık oldu. Karşı koymaya çalıştım. Yatağın diğer tarafına yuvarlanmak için uğraştım. Beni sıkıca tuttu ve bir eliyle yastığı fırlatıp diğer eliyle de beni tutmaya devam etti.

“Gitmeme izin ver. Lütfen. Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim,” diye yalvardım.

“Aptal olma tatlım. Tabii ki kimseye söylemeyeceksin.”

Eteğimi biraz kaldırdı ve elini tam da sol bacağımın iç tarafına koydu. Çok korkmuştum. Yatağı ıslatacağımı zannettim. Bu korkuyu daha önce de yaşamıştım. Ama bu daha kötüydü. Çok daha kötü. Onu yeniden itmeye çalıştım.

Gözlerim yaşlarla dolmuş olsa da, Bay Oliver başını sallayarak gülümsedi.

Annemi özledim. İçim acıyordu. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Neredesin? Nabzım kulaklarımda atıyordu ve zihnimden kapıdan çıkıp anneme koştuğumu hayal ettim.

Yeteri kadar konsantre oldukları zaman, bedeninden ayrılıp uzaklaşabilen insanlar olduğunu duymuştum. Ben de denedim ama işe yaramadı.

Duvar kâğıdına bakıp oradaki çiçekleri saymaya başladım ama sadece annemi

düşünebiliyordum. Bay Oliver'ın parmakları tenimde gezerken, başım zonkluyor, göğsüm acıyordu. Nefes alamıyordum. Çok güçlüydü ama belki dikkatinin dağılmasını ya da ellerini gevşetmesini beklersem, o zaman belki... Kapının altından bir rüzgâr esti. Tek yolu buydu. O anda hiçbir cezayı düşünmedim. Komodinimin üzerindeydi. Dün Fleur ile birlikte oynuyorduk onunla. Yatağın kenarına doğru kaydım.

"Pekâlâ, demek ki hoşuna gittiğine karar verdin," dedi Bay Oliver, ona doğru kaymamı yanlış anlayarak. Parmakları o sırada külotumun lastiğinden içeri kayıyordu.

Kusmuğum boğazıma kadar geldi ama kendimi zorladım.

Bay Oliver'ın gözleri kapalıydı ve nefes nefeseydi. Beni yatakta tutan elini kaldırdı ve sol elinin tersiyle de alnını sildi. Şimdi, diye düşündüm. Şimdi yap. Onun dikkatini çekmemek için tek kolumu yavaşça uzattım ve çekmeceyi açtım. Dartın okunu çıkardım ve sahip olduğum tüm güçle boğazına sapladım.

Eli, külotumun lastiğinde kaldı ama artık hareket etmiyordu. Gözlerini kocaman açtı ve kıpkırmızı oldu. Bir an için gözlerinin dışarı fırlayacağını zannettim.

Sonra başını salladı. Elini üzerimden çekti ve boynuna götürdü. Dartın oku oraya saplanmıştı. Elini çekip kanlı parmaklarına baktı ve derin bir nefes vererek öksürmeye ve tükürükler saçmaya başladı. Konuşmaya başladığında, sıktığı

dişlerinden tükürükler sıçrıyordu. "Seni — küçük — sürtük."

Sonra bana saldırdı.

Kandan korkmuyordum ve tokadına karşı kendimi savundum. Üzerime doğru sallandı ve ben de yataktan sıçrayıp, koşarak merdivenlerden aşağı indim.

Erkek çocuklarının savaş ve korsan gemileri oyunu oynadığı çiftlik barakalarına doğru koştum. Burası hava kararınca çok korkunç oluyordu. Robin Hood'un Maid Marion'la film çektiği ormandan geçtim. Çok korkunçtu. Koşmaya devam ettim ve ağrıdan iki büklüm olunca yanlarımı tutup, nefes nefese bir halde durdum. Ahıra ulaşana kadar, neredeyse hava kararmıştı.

Merdiveni çıktım ve ahşap sütunun üzerine oturdum. Başımı dizlerimin arasına koydum. Midemin bulantısı geçince, samanları üzerime çekip, altına saklandım. Dünyadan saklanmak istiyordum. Sıçanlar bile umurumda değildi. Evde neler olduğunu hayal etmeye çalıştım. Veronica'nın yaşadığı şoku. Kanı. Babamın öfkesini. Bay Oliver yalan söyleyecekti. Kendisinin hiçbir şey yapmadığını ve benim ona durup dururken saldırdığımı anlatacaktı. Ve ben onlara gerçeği söyleyecek olsam da, onlar yine de Bay Oliver'a inanacaklardı. Şiddetli bir öfkeye sahip olan bendim. Ama ya öldüyse? Ya onu öldürdüysem? Bunu düşününce ürperdim.

Billy sabah gelecekti. Benim buradan çıkmama, saklanmama ve sonra da kaçmama yardım eder, diye düşündüm. Liverpool'a gidecektim. Kaçak bir yolculukla oraya gidip annemi bulacaktım. Kan görünce bayılmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Annem olsa bayılırdı.

AYRILIK

Ah, anne.

Yalnızlık iyice kendini gösterip bir daha asla çıkamayacağım derin bir kuyuya düşmüşüm gibi hissettirince, annem için daha önce hiç ağlamadığım kadar çok ağladım.

Jack'in yüzünden pek bir şey anlaşılmıyordu. Elleri kalçasında, ucu açık eski sandaletlerine bakarken tuhaf görünüyordu.

Lydia ayağa kalktı. "Kötü bir haber aldın, değil mi?"

"Pek iyi sayılmaz. Arayan polis habercisiydi. Ipoh'taki hükümet ofislerinin hedef alınacağını düşünüyorlar. Tüm çalışanlar ve evraklar, misafirhaneye taşınıyormuş. Çok sıkışık olacak ama tehlikeyi yok sayamazlar."

"Kızlarım iyi olacak mı?"

Jack başıyla onayladı. "Tabii ki. Ama benim toplantım iptal edildi. Patron, her

yer tamamen temizlenene kadar ofisin yakınına uğramaz.”

Lydia’nın yüzü düştü.

“Hayır, öyle demek istemedim. Ben seni yine de götüreceğim Lyddy. Sorun yok. Sadece doğrudan misafirhaneye gideceğiz. Kasabadaki ofislere gitmeyeceğiz. Ve bunun da biraz çabuk olması lazım. Daha doğrusu yarın olması lazım.”

Jack üzgün görünüyordu ama Lydia’nın kalbi hızlanmıştı. Onu incitmek ya da üzmek istemiyordu ama kızlarıyla

birlikte olacaktı. Hem de çok kısa süre sonra. Derin bir nefes alıp, yavaşça bıraktı. Yarın. Madalyonunu açtı ve kızlarının yüzlerine baktı. Onları çok özlemişti. Jack’e yeniden döndüğünde, gözleri dolmuştu.

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Başına dert açtığım için üzgünüm.”

“Hiçbir zaman başıma dert açmadın,” dedi Jack.

Lydia, Jack’in uzattığı eli tuttu ve parmak uçlarını öpüp yüzüne baktı. Onu özlemişti ama başını indirip elini bıraktı.

“Hiçbir şey değişmedi, değil mi?” dedi Jack ve bambu sandalyeyi çekip üzerine bıraktı kendini.

“Üzgünüm. Alec’e bir şans vermek zorunda olduğumu biliyorsun. Kızlarımın hatırına.” Lydia dudağını ısırdı. “Belki bir gün.”

“Bir gün ben gitmiş olabilirim.”

“Ah, Jack.” Jack’in arkasına geçti. Jack de başını Ly-dia’nın kamına yasladı. Lydia kolunu ona sardı ve boynunu öpüp kulağını hafifçe ısırdı.

Hareketsizce oturuyordu.

Jack’in göğsündeki tüylerin üzerinde gezdirdi parmaklarını.

“Pekâlâ, en azından misafirhane gayet boştu,” dedi Jack neşeyle. “Yani gelen herkese yetecek kadar yer olacak. Herkes orada. Bu gece herkesi neşelendirmek için bir parti verecekler. İyi bir parti olacak.”

“Bu gecemiz var,” dedi Lydia. Jack’in önüne gelip dizlerinin üzerine çöktü. Elini onun kasıklarına koyup, gözlerine baktı. Gözlerinde, kendisinin ulaşamayacağı kadar uzakta

derin acılar gördü ve bunu telafi edemeyeceğini düşündü. Ona yaklaşmaya çalıştı.

“Yapmasak iyi olur,” dedi Jack, Lydia’nm elini çekerek. “Sabah erken yola çıkacağız.”

Zamanın onu değiştirmiş olması Lydia’nm içini acıttı ve ilk buluştukları andaki heyecanı hatırladı.

Komik bir şekilde, Jack ile de Alec gibi partide tanışmıştı. Jack içeri girip tanıdığı bililerine gülümsemiş ve sonra odaya bakınırken, Lydia’yı görmüştü. Lydia üzerindeki siyah ve dar Çin işi elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Üzerinde turuncu ve altın renkli çiçekler, yanlarında da derin yırtmaçlar vardı. Siyah elbise, açık ten rengiyle çok güzel bir kontrast yaratıyordu. Çok fazla cin içmişti ve Jack, yanındaki Cicely ile ona doğru gelince, kızardı.

“Ona dikkat et tatlım. Benim diğerlerinin yanma gitmem gerek.” Ve Cicely ikisine birden göz kırpmıştı.

Alec de oradaydı, içki ve sigara içen bir grubun içinde, arkası dönük bir şekilde oturuyordu. Jack ve Lydia başka bir odada, riskleri yok sayıp, gecenin büyük bir çoğunluğunda dans etmişlerdi. Parti dağılırken, Lydia, koridorda Alec’i bekliyordu ve o sırada Jack gelip, Lydia’nm saçının bir tutamını, sol kulağının arkasına atıp, kulak memesini ısırmış, sonra da avucunu, eteğinin altına doğru kaydırmıştı. O andan itibaren, Jack’in teri ve Lydia’nm Shalimar parfümünün baş döndüren karışımı aklından hiç çıkmamıştı. Jack bir şeyler fısıldamıştı ve Lydia da boynuna değen nefesiyle ürpermişti. Teninin karıncalandığını hissetmişti. İçki, sigara, arzu. Ve bir de yakalanma riski üzerine eklenince, Lydia ne yapacağını bilememişti.

“Nerede? Ne zaman?” diye sordu Jack.

“Parkta,” dedi Lydia, köşeden gelen Alec’i gözucuyla görünce. “Bir çay ocağı var. Yarın sabah dokuz buçukta.”

“Sabahlan seven bir kadın demek?”

“Pek sayılmaz. Okula bırakmam gereken iki çocuğum olduğu için.”

Lydia başını sallayıp, bu anının yok olmasını diledi. Her şey değişmişti. O zamanlar çok yakın olup, birbirine dokunmamak düşünülemezdi.

Gök gürüldemeye başladığında, Jack uyumak için kendi odasına gitti ve Lydia da boş odadaki Maz’ın yanındaki yatağına geçti.

“Bana bir hikâye anlatır mısın?” dedi Maz, çarşafın altına iyice sokuldu. “Lütfen.”

“Saati yiyen timsahla ilgili olanı biliyor musun?”

Çocuk gözlerini kocaman açtı. “Ölmüş mü?”

“Hayır, ama bu Kaptan Hook’u korkutmuş.”

“O kim?”

“Kaptan Hook bir korsan.”

Maz keyifle bir nefes verdi.

Peter Pan hikâyesi bittikten sonra, gök gürültülü hava, Lydia’nın içine işledi ve ona rahat vermedi. Penceresinden gelen ağustosböceklerinin sesleri ve yabani köpeklerin uğultuları gecenin sessizliğini bölüyordu. Pamuklu çarşafı burnuna kadar çekti. Dışarıdaki sesler azalıyor, başka seslerle karışıp gürültünün dalgalar halinde tam bir gece cümbüşüne dönüşmesine neden oluyordu. Gayet ayık olan Lydia, kuşların kanat çırpışlarını, jeneratörün sesini ve Emma’nın yalnız

}) DİNAH JEFFER1ES

hayalet kuşlannın sesi olduğunu söylediği rüzgârın arasındaki o sesi dinledi.

Kızlarını özlüyordu. Gitmeleri en iyisiydi ve Jack ile yaşadıklarının da sonuçta sadece tek bir gece olduğunu düşünüp, suçluluk duygusunu silmeye çalıştı.

Ertesi sabah, gün doğmadan, eski bir zırhlı araçla yola çıktılar. Jack, gözü hâlâ sımsıkı kapalı olan Maznan’ı yatağından kaldırdı. Çocuğu dikkatle arka koltuğa,

Lydia’nın kucağına yatırdı. Önde de MalezyalI bir polis oturuyordu. Maz sakince uyuyor olmasına rağmen, Lydia bir saniye bile uyu-mamıştı. Hava hafifçe aydınlanırken, fidanlık yolunda uzun ağaçlar göründü. İşçilerin binasının yanından geçerken, umutsuzluğa kapıldı. Kimse konuşmuyordu.

Rahatlayabilmeyi umarak ayakkabılarını çıkardı.. Ama Jack’in yakınlığı ve katran sabunu kokusu, Lydia’nın gerilmesine yetiyordu.

“Sabret Lyd,” dedi Jack fidanlığın içinde sürmeye devam ederken, Lydia’ya dönerek. “Uyuyabiliyorsan uyu. Henüz yolumuz uzun.”

Lydia, aralarındaki o eski samimiyetin geri gelmesini istiyordu ama hep bir mesafe vardı ve polis oradayken, dili bağlanmış gibiydi. Ayrıca daha başka ne söyleyebilirdi ki? Lydia gözlerini kapattı ve kızlarını hayal etti. Kollarını onlara uzatıp, tenlerindeki pudra ile saçlarındaki elma kokusunu içine çekti. Fleur bekliyor, Emma da dönüp sabırsız bir şekilde ellerini çekiştiriyordu. ***Hadi anne, acele et.***

Arabanın ilerlerken yarattığı ritme kendisini kaptırdı ve

derin bir uykuya daldı. Sadece bir kez hafifçe uyandı. Araba bir polis barikatına geldikleri için yavaşlamıştı.

Birkaç saat sonra, güneş, soluk pembe bir gökyüzünde bulutların ardından doğarken, Lydia’nın rüyaları arabanın aniden durmasıyla bölündü. Boynunun terlediğini hissedip gözlerini açtı. Arabayı durdurmuşlardı ve Jack aşağıda, MalezyalI bir polise bir şeyler anlatıyordu. Gelen sesler sert olduğu için, Lydia da dikkat kesildi. Jack’in bir an için başını eğdiğini ve iki adamın da hızla arabaya doğru geldiğini gördü.

Birden içi ürperdi. “Jack,” diye seslendi pencereden.

Jack, hafifçe öksürüp Lydia’nın yüzüne baktı. Mavi gözleri, sanki çamur rengine dönmüş gibiydi ve yüzünde de tuhaf bir ifade vardı.

“Jack?”

Yanlarındaki orman sessizdi ama rahatsız edici bir sessizlikti bu ve misafirhanenin arkasından ormanın sesi duyu-labiliyordu. Lydia dışarı çıktı ve çıplak ayaklarıyla asfalta bastı. Yanık kokusunun nereden geldiğini anlamaya

çalışırken, burnunu kapattı. Sağ tarafta soluk gökyüzüne gri dumanlar yükseliyordu.

Lydia koşmaya başladı. Jack de polisle birlikte koşuyordu.

“Madam,” diye seslendi adam. “Madam, olmaz. Orası sınırın dışı, tehlikeli. Hiçbir şey kalmadı.” Adam Lydia’yı kolundan yakaladı. Nefesinde tuzlu balık kokusu vardı.

Lydia adamdan kurtuldu ve Maz’ın küçük ayaklarının da arkasında olduğunu fark etmedi.

Jack, Maznan’ın elini tuttu. Çocukla konuşmak için eğildi. “Bu adamla kal. Tamam mı? Burada dur.”

“Geri dönecek misiniz?” diye sordu Maz.

“Döneceğiz.”

Lydia koşmayı sürdürdü. “Neden dumanı görmedin?”

“Gördüm ama ne olduğunu anlamanın yolu yoktu.”

Ormanın içinde yeşil tünellerin arasından koşup, uzun köklere takılıyor ve alçaktaki dallara çarpıyorlardı. Her çıkmaz yoldan geri döndüler. Ağaçların geniş örtüsünün altında, dumanın nereden geldiğini anlamaya çalıştılar ve Hükümet Misafirhanesi yazısını bulana kadar devam ettiler. Büyük kolonyal binaya geldiklerinde, binanın dışı isten dolayı kararmış, çatısı çökmüştü. Siyah çatısından hâlâ duman yükseliyordu ve içeriden de yanık kokusu geliyordu. Bir polis memuru, girişi koruyordu.

Ayaklan küllere gömülen Lydia donup kaldı. Gözleri karardı ve sanki İngiliz kışını yaşarmış gibi dişleri titredi.

“Tann aşkına, Jack. Kızlann dışan çıkıp çıkmadığını sor.”

Polis memuru onu duydu. “Üzgünüm ama hiç kurtulan olmamış madam.”

Lydia yeniden harabe haline gelen binaya baktı. Dışarıdan bakan biri gibi hissetti kendini sadece. Hızla gözlerini kırptı ve dizlerinin üzerine çöktü. Küllerden bir

avuç aldı. Jack de yanma geldi ve yüzündeki kiri silmeye çalıştı.

“Kalk. Lanet olsun kalk.”

Lydia midesinin bulandığını hissetti. Maz’ın arkadan bir yerlerden hıçkırıkları geliyordu ve ona şaşkın bir bakış attı. Jack, Lydia’yı kucağına almaya çalıştı. Lydia birden kendine geldi, ayağa kalkıp Jack’i ittirerek şaşkın memuru geçip, yakılan binaya doğru koştu.

Milyonlarca toz partikülü ışıkta dans ediyordu. Daha ileride koku boğazını yaktı. Çatı hâlâ yanıyordu ve içeride hiç oksijen yok gibiydi. Lydia hareketsiz bir şekilde durdu ve başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Kanının pompalandığını kulaklarında hissedebiliyordu ve tuhaf bir ıslık sesi vardı. Ne taraftan geliyordu? Koşmaya başladı. Ya bir dolaba ya da banyoya saklandılarsa? Hâlâ orada olabilirlerdi. Hâlâ güvende olabilirlerdi. Lydia tüm binayı dolanıp nereye saklandıklarını bulmaya çalıştı. Sadece iskeleti kalan bir metalle, kırık bir cam yolunu kesti. Kendi güvenliğini düşünmeden eğilip, bükülerek ilerledi. Sadece nefes almak için durdu. Aklında çocuklarının sesleri vardı. ***Anneciğim! Anneciğim!*** Közlerin ayağım yaktığının farkında değildi.

Jack, binanın içinden bir yerden ona sesleniyordu. Aklında bir düşünce belirdi. Belki çocuklar dışan kaçmıştı ve ormana saklanmışlardı. Hâlâ orada olabilirlerdi. Korkmuş bir halde birilerini bekliyorlardı belki de. Bir ışığın peşinden sürünerek gitti. Ellleri ve ayaklarının üzerinde ilerlerken, ağaçlara doğru seslendi ama ne kadar dikkatli bakarsa, o kadar çok hareket eden gölge görüyordu.

“Emma, Fleur. Neredesiniz? Anneniz geldi.”

Jack, arka kapıya doğru koştu, onu bulup dışarı çıkarmaya çalıştı. “Lyd, yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Lydia hâlâ dizlerinin üzerinde bir köpek gibi, Jack’e karşı koydu. Lydia dudaklarını araladığında, boğazı düğümlendi. Kendi sessiz çığlığını bile duyamıyordu. Elleri havada sallanıyor, gözleri dehşetle kocaman açılmış bir halde etrafa bakınıyordu. Ağaçlar karardı. Kanat çırpışları uzaklara doğru kök saldı. Jack’in ve ilerideki bir adamın sesleri geliyordu. Zihninde, san alevlerin binanın içinden ıslığa benzer bir ses çıkararak ve çıtırdayarak yükselişi canlandı. Kapılarının altından içeri dolan kara dumanlan düşündü. Kızlannın gözlerindeki korkuyu gördü. Onlann acısını içinde hissedip bebeklerinin yanık tenlerinin kokusunu içine çekti. ***Anneciğim! Anneciğim!*** Zihni durdu ve boşaldı birden.

Bacakları güçsüz düştü ve eteği toparlanırken, yere oturdu.

Yanında, plastik gözleri erimiş, isten kararmış bir oyuncak ayı duruyordu. Kaldırıp, kollarına götürdü. Şişen ve batan gözlerle, keskin ve parlak Malezya göğüne baktı. Son hatırladığı, eğilirken yerin ayaklarının altından kaydığı ve gökyüzüne doğru yükseldiği hissiydi.

Bay Oliver'ın, yatak odamın zemininde ölmüş bir halde yatıyor olduğunu hayal ettim ve Billy'nin gelmesini sabırsızlıkla bekledim. Köşeye işedim ve sonra da onu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Hep bir sihirbaz olmayı hayal eden Billy, genellikle aniden ortaya çıkıp aniden kaybolurdu. İhtiyacı olan sahne malzemelerini yavaş yavaş hazırlıyordu. Şimdiden bir şapkası ve bir deste iskambil kâğıdı vardı. Ona gümüş rengi yıldızları ve pembe şeridi olan siyah bir pelerin yapacağıma söz vermiştim. Annem, iğne ve ipliği nasıl kullanacağımı öğretmişti. O yüzden çok zor olmayacaktı.

Billy'nin hayalini anlayabiliyordum. Ben, onun üzerinde hikâyelerimi deniyor ve o da bunun karşılığında benim üzerimde sihirlerini deniyordu. Hıçkırığıma engel olmaya çalıştım. Şu anda içinde olduğum durumdan beni çıkarması için sihirden daha fazlasına ihtiyaç vardı.

Hava kararmıştı ve ahırın içini nemli bir küf kokusu sardı. Gözlerimi kapattım. Ahırın parlak yapraklar ve eğreltiotla-rıyla kaplandığını, parlak mavi kuşların havalandığım hayal etmeye çalıştım. Ama tek düşünebildiğim Bay Oliver'ın öfkeli yüzü ile kan içinde kalan boynu ve elleriydi.

Uyandığımda, olanlar mideme bir yumruk gibi inene kadar nerede olduğumu hatırlayamadım. Susuzdum ama içecek bir şey yoktu. Bu yüzden ahırın bir köşesine kıvrıldım ve babam ile Veronica'nın seslerini duyana kadar başımı ellerimin arasına gömdüm. Sonra da parmak uçlarımda kenara kadar gittim ve gerçekten orada olup olmadıklarını kontrol ettim. Billy'yi söylemesi için zorlamış olmalılardı; çünkü Billy de merdivenlerin uçundaydı. Yüzü kıpkırmızıydı. Dudaklarını büzmüştü.

Merdivenin gerisine çekildim ve sırtımı kaşıyarak bekledim. Billy başım uzattı ama bana bakmadı. Sadece içeriyi koklayıp burnunu yırtık kazağına sildi. Babama baktım. Yüzü kaskatıydı ve ellerini yumruk yapmıştı. O kadar

korkmuştum ki altıma yaptım ve bacağıma yayılan sıcaklığı hissettim. Babam eteğimde beliren koyu lekeyi gördü ve dudaklarını sıktı.

Veronica dizlerinin üzerine çöktü. Saçları dağılıp yüzü kül rengine dönmüştü, gözleri kıpkırmızıydı. Yumuşak bir şekilde konuştu. “Emma. Bize neler olduğunu anlat. Neden bunu yaptın?”

Annemin ateş olduğunu düşünecek olursak, Veronica su misali zarif ve güzeldi ama konuşamadım.

Babam sözü devraldı. “Tanrı aşkına çocuk, dilini mi yuttun? Ne oldu da Bay Oliver’ı bıçakladın?”

Başımı eğdim.

“Tek söyleyebileceğim şu ki, Sidney polise gitmediği için şanslısın.”

En azından ölmemiş diye düşündüm.

“Tabii ki bu cezasız kalacağın anlamına gelmiyor,” dedi babam ve dirseğimden tuttu.

Eve gidince, beni odama götürüp kapımı kilitledi. Bu hiç adil değildi. Başı derde girenin Bay Oliver olması gerekiyordu. Ben değil. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama bunları söyleme düşüncesi bile midemi bulandırdı.

“Odada kalacaksın,” dedi babam dışarıdan ve yumruğunu kapıya vurdu.

Olacakları düşününce gerildim. Yaşananlar benim suçum muydu? Bunun olmasına ben mi neden olmuştum?

Kısa bir süre sonra, Veronica bir tepsi Boumvita ve iki tane Cadbury’s portakallı bisküvi getirdi. Gözlerim yaşla doldu.

Veronica eğilip, bacağımı okşadı. “Ağlama. Sidney ağır yaralanmamış. Şimdi işler zor görünüyor ama söyledikleri babanın da sadece dilinde. Her şey düzelecek.”

Veronica’nın ince bileklerine ve küçük beyaz ellerine baktım. Elbisesini san çiçekli bir diğeriyle değiştirmiş, saçını düzeltmişti fakat bu kez gevşek

toplamıştı. Yüzündeki çizgiler belli oluyordu. Boğazımda bir acı hissettim. Her şeyin nasıl düzelebileceğim sormak istedim ona ama buna cesaret edemedim. Bana karşı kibar davrandığını biliyordum —hak ettiğimden daha kibar— ama bir daha hiçbir şey asla düzelmeyecekti.

Fleur'ün yatağını odanın dışına taşıdılar. Yalnız uyuyacaktım. Babam dışarı çıkınca, büyükanne gizlice geldi ve kapının kilidini sessizce açarak parmağını dudağına götürüp, içeri girdi. Sonra yatakta yanıma oturdu ve bana sarıldı. Üzerine güneş vuruyordu ve ne kadar yaşlı, ne kadar bitkin

olduğumu görebiliyordum. Yüzü kırışıklarla doluydu. Başımı eğdim. Büyükanne çok çökmüştü ve bu benim suçumdu. "Emma, ördeğim. Bana neler olduğunu söyle."

Çok sessiz konuşuyordu ve yine gözyaşlanmı hissettim. Söylemek istedim ama kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Büyükanne iki tane Cadbury's verdi. "Bunları ye aşkım. Ve sakın babana söyleme."

"Ne olacak büyükanne?"

Büyükanne başını salladı ve önlüğünün iplerini sıkılaştır-dı. Her nasılsa, ipleri sıktıkça, daha da tombul görünüyordu.

"Senin için yatılı bir okul arıyorlar."

Yüzüm düştü. "Babam ve büyükbaba mı?"

"Hayır tatlım. Baban ve Veronica. Veronica senin iyiliğini düşünüyor. Şanslısın ki erkek kardeşi ile ilgili sana kızgın değil."

Kaşlarımı çattım. Bu da ne demekti? Erkek kardeşinin nasıl biri olduğunu biliyor muydu? Eğer ondan şüphelense, belki de işler benim için bu kadar kötü olmazdı.

Burnumu çektim ve büyükannenin derin mavi gözlerine baktım. "Neden benden nefret ediyor?"

"Kim tatlım?"

“Babam. Neden benden nefret ediyor?”

Büyükanne kızgın görünüyordu ve kalkıp önlüğünü düzeltti. Bir nefes verdi. Ağlayacağını zannettim.

“Senden değil tatlım; ama anlamadığın şeyler var.”

“Ne gibi şeyler?”

“Belki biraz daha büyüdüğünde güzelim... şimdi değil ördek. Hatanı kabul etmelisin. Babanın bir sürü sorunu var ve elinden gelenin en iyisini yapıyor. Bunu asla unutma. Ona karşı saygısızlık etme ve her şeyin düzeleceğini unutma. Söz veriyorum. Ama, Em, tatlım, bu öfkenin önüne geçmeyi öğrenmelisin. Söz mü?”

Başımı eğdim ama büyükannenin sözleri düşünmeme neden oldu. Babam gerçekten benim düşündüğüm kadar kötü müydü yoksa hikâyelerimdeki kötü kahramanlar gibi ona da kötü bir karakter mi uydurmuştum? Hata yapan o değil de ben miydim? Ve kimin haklı olduğunu nasıl öğrenecektik? Bu soru kafamı çok karıştırdı.

“Pekâlâ, yaşamadan göremezsin...” dedi büyükanne ve komik bir şekilde bakıp, alnımdan öptü. “Uslu kız. Şimdi hiçbir şey söyleme. Yalnız hissetmemen için mutfaktaki radyoyu açacağım. Şimdi ‘Music While You Work’ çalacak ama belki sonra Lonnie Donegan’dan ‘Pick of the Pops’ çalar.”

Yorgun bir şekilde gülümsedim. “Ya da Bili Hayley.”

“Aynen öyle. Duyabilmen için sesini açacağım. Tamam mı ördek?”

“Yılan ve merdiven oyunu oynamak için Fleur gelebilir mi?”

“Ah, Fleur gidiyor tatlım. Baban işleri yoluna koyarken, o, bir süreliğine Veronica ile kalacak. Veronica onu salı günü gözlükçüye götürecek.”

Kalbim acıdı. Peki ya doğum günü? Fleur ve ben çok yakın değildik ama sonuçta kardeştik ve onu sevmem gerekirdi. Bay Oliver’in bana yaptığını, ona da yapabileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti. Yolunda gitmeyen bir şeyler olacak olsa, babam bunu anlar mıydı? Benimle ilgili olan kısmı anlamamıştı ama Fleur onun favorisiydi ve bazen Fleur’ün annemi özlediğinden bile emin

olamıyordum.

Büyükanne aşağı inmeden önce, ona annemin bir daha geri dönüp dönmeyeceğini sordum.

“Bilmiyorum tatlım. Sadece senin bildiklerini biliyorum. Baban ne söylediyse onu.”

“Ama neden bu kadar gecikti?”

Büyükanne omuzlarını silkti. Bilmediğini, babamın bile bunu bilmediğini söyledi. Homurdandım ve yatağıma uzandım.

Büyükanne, Fleur’ü yukarı çağırdı.

“Vedalaşmanız için ikinizi yalnız bırakacağım,” dedi büyükanne, Fleur içeri girince ve kapıyı aralık bıraktı.

Kapıda durmuş ayaklarını yere sürten Fleur’e baktım. Annemi özleyip özlemediğini sordum. Veronica ve büyükannenin yanında olduğunu söyledi. Bu da ne demekti? Cevabı beni kaygılandırdı.

“Unlu, annemi sevmiyor musun? Uzun otları özlemiyor musun?”

Fleur konuşmuyordu. Beklemek zorundaydım. Önceleri küçüktü ve konuşmayı beceremiyordu. Sonraları da konuşmayı çok yavaş öğreniyordu. Bu sefer, istediği şeyi anlatabilmesi zaman aldığı için beklemem gerekiyordu.

“Seviyorum, Em, seviyorum.”

“Ama ağlamıyorsun.”

Dudağını ısırdı.

Ayağa kalkıp ona dikkatle baktım. “Ama adayı hatırlamıyor musun Fleur?”

Başını salladı.

“Hatırlamalısın. Nasıl unutursun?” Tatilde gittiğimiz adanın gümüş rengi sahillerini düşündüm. “Denizanasının anneme yapıştığını hatırlıyor musun? Ve bastığımız yere ne kadar çok dikkat etmemiz gerektiğini?”

Fleur başını eğdi ama bana bakmadı.

“Hindistancevizi ağaçlarını hatırlıyorsun, değil mi? Ve dev dalgalardan ne kadar çok korktuğunu?”

“Korkmuyordum,” dedi kısık bir sesle.

“Yani hatırlıyorsun! Hatırladığını biliyordum. Biz babamla suya girip çıkarken, sen de kumdan kaleler yapıyordun. Annem çıplak yüzüyordu.”

“Kes sesini Emma. Kes şunu. Annemden bahsetmeyi bırak.” Odadan koşarak çıktı ve kapıyı çarptı.

Banyodan gelen hıçkırıklarını duymama ve onu ağlatan ben olmama rağmen, peşinden gitmedim.

Bir süre sonra, eğer gönderileceksem, en sevdiğim şeyleri yanıma almak istediğime karar verdim. Hazine kutumu çıkarıp bir yığın yaptım. Gözlemlerim için defterim, annemden kalan birkaç eski siyah boncuk, güzel mor ve turuncu bir bilye ile tel saç fırçası. Her gün saçımı defalarca taramam gerekiyordu. En değerlisi dolmakalemim ile bir şişe Quink’ti. Okulda berbat bir ahşap kalem kullanıyorduk. Eğri büğrü metal bir ucu ve sonunda da bir yarığı vardı. Birkaç kelimede bir mürekkebe batırmak gerekiyordu. Sürekli damladığı için sayfa leke içinde kalıyordu.

Yere bağdaş kurup oturdum ve gözlerimde yaşlarla eşyalarıma baktım. Koridordan bir ses geldi. Babamdı. Her şeyi kutuya tıkıştırıp kutuyu da gardırobun içine koydum ve kaybolan pembe tavşanın kulağının kareli bir battaniyenin altından göründüğünü fark ettim. Tavşanı, Veronica’nın evine giderken götürmesi için Fleur’e verecektim. Bir yandan da yüzüme uslu küçük bir kız ifadesi yerleştirdim.

Lydia, hastanede kaldığı dönemi hatırlayamıyordu. Dumandan yanan ciğerlerinin iyileşmesi için beklediğini, misafirhaneye yaptıkları yolculuğu, köz içindeki binada koşuşturduğunu hatırlamıyordu. Jack çocuklarla ilgili konuşmaya çalıştığında, Lydia duvara dönüyordu. Bir hafta boyunca, yemeğini Jack yedirdi ve yutması için onu zorladı. Uyuya-madığı zamanlarda ona kitap

okudu. Lydia sesleri duyuyor ama kelimeleri anlayamıyordu. Onun yerine, çocuklarının yaşayıp, nefes aldığı, gülümseyip, kahkaha attığı ve eskisi gibi tartıştıkları zamanlan hayal ediyordu.

Anneciğim, gel de bize bak. Anneciğim, bizi izle. Dans ediyoruz.

Yapay bir sakinlik yarattıkları bir atmosferde, Lydia'nın yaralarını ve yanıklarını sardılar ve sonra da ona sakinleştiriciler verdiler. Jaluzileri ilk kez açtıklarında, Lydia gözlerini kırpıştınp kuvvetli ışık yüzünden etrafını göremedi.
Gün ortasında içeri giren güneşten kaçıp ormanın içine doğru koşmayı, karanlık derelere kendini atıp, içlerine gömülmeyi hayal etti.

Jack'in doktorla konuşmasını hayal meyal duyuyordu. "Yüksek ısı, patlamalar ve binanın etrafını saran yangının

birkaç noktadan başladığına dair ipuçları." Lydia konuşmayı dinlemeye devam etti. "Yangın tetkiki sona erdi. Rüzgârın estiği yönden başlatılan bir terör olayı. Tanımlanabilen hiçbir beden yok."

"Kesin!" diye bağırdı Lydia. "Kesin!" Dizlerini kendine doğru çekti ve kulaklarını elleriyle kapatıp ileri geri sallanmaya başladı. İki hemşire iki yanında, onu yatırmaya çalışıyorlardı. Lydia sağ kolunu kurtarıp çekti ama hemşire iğneyi bacağına saplamayı başardı. Odanın diğer ucundaki Jack hıçkırıklarına engel olsa da, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Işıklar teker teker söndü. Acaba Jack'in nesi var diye düşündü Lydia, gümüş renkli balıklar ve su kaplumbağalarıyla paylaştığı, soğuk bir sualtı dünyasının duvarlarının içine dalarken.

Palmiye ağaçları ve beyaz kumlarla ilgili rüyasından uyandığı sabah, odasının dışındaki koridordan yaklaşan ayak seslerini duydu. Çatıdan da kuvvetli yağmurun sesi geliyordu. Gözlerini kapatıp tüm bunlardan kurtulmak istiyordu. Beyaz hastane çarşafına uzanıp her şeyin sona ermesini. İçeri girdiklerinde, Lydia silkelenip haftalardır bir boşlukta olduğunu fark etti. Zaman hem durmuş hem de yıldırım hızıyla geçmiş gibiydi. Hastane yastıklarından başını kaldırınca, pencere pervazındaki sarı çiçekleri gördü. Bakışları kaygılı dolu bir adam yatağının yanında duruyordu.

"Artık eve gidebilir miyim?" diye sordu Lydia, ılık çayından bir yudum alarak.

Adam başıyla onayladı. "Bay Harding, sizi almak için burada. Yanıklarınız

iyileşiyor ve ciğerleriniz de birkaç hafta içinde tamamen düzelecek.”

Lydia nefesini tuttu. “Harding?”

Adam başıyla bir kez daha onayladı.

“Ah, Jack’i kastediyorsunuz.” .

Jack kaygılı bir gülümsemeyle içeri girer girmez, Ly-dia’nın gözleri yaşlarla doldu.

“Bana bunun doğru olmadığını söyle,” dedi Lydia. “Lütfen Jack.”

Lydia, Jack’in yutkunduğunu gördü.

“Lydia-”

“Emin olmalıyım. Ipoh’a gidebilir misin? Ya da Geor-ge’u arayabilir misin? O bilir. Ona sor. Lütfen Jack.”

“İkisini de yaptım. Üzgünüm ama çocuklar oradaymış. George ilk ağızdan öğrenmiş. Alec’e bir ev tahsis edilmemiş ve başka bir yerde de kayıtlan yok.”

“Belki Bomeo’ya gitmişlerdir.”

“Lydia, Alec ve kızlar misafirhanedeymiş. George buna şüphe olmadığını söylüyor. Yangında öldüler.”

Fidanlığa giderken, yoğun yağmur yerini, nemli, ılık ve serin bir havaya bıraktı. Lydia İngiltere’ye ve aralıksız yağan İngiliz yağmurlanna duyduğu özlemi hissetti. Kızlannın hayali beliriyordu zihninde. Bazen hızlı, bazen yavaş geçiyordu. Duygularını kontrol edemiyordu. Göğsüne keder yerleşmişti. Hiç geçmiyor, yanaklanndan sürekli yaşların süzülmesine neden oluyordu. Ardından da kelimelerle açıklayamadığı bir hiddete dönüşüyordu. Çocuklarının ölmüş olduğu bir dünyada yaşayıp yaşamamayı önemsemeden, dimdik karşısına baktı. Bir gün bir ailesi vardı, ertesi gün yoktu. Bu nasıl olabilirdi? Em’in hikâyelerini düşündü ve yumruklarım gözüne bastırdı.

Maz, boş odada tek başına uyudu. Lydia, Jack ile uyumayı tercih etti: sadece uyuyacaklardı, başka bir şey olmayacaktı ama onların mezarlarından kalkıp,

kendisine suçlayan gözlerle bakmasından korkuyordu. Lydia ağlarken, Jack de onun terleyen bedenine sarıldı. Bilmiyordum, üzgünüm, üzgünüm. Gün boyu yatakta kaldı ve gözyaşlarıyla ıpıslak olan yüzünü yastığa gömüp, her şeyi unutabilmeyi diledi. İnsanlar nasıl hayatta kalıyorlar, diye düşündü? Nasıl var olabiliyorlar?

Fiziksel acıdan dolayı hareket etme gereği duydu. Ağır hareketlerle duş aldı. Katılaşan bedeni, yaşlı bir kadın gibi iki büklümdü. Jack'in tıraş aynasındaki buğuyu sildi ve kendisine bakan kırılgan kadını inceledi. Yorgun cildini ve çukurlarına kaçan gözlerini gördü. Eski Lydia nereye gitmişti? Yüzünde hiçbir şey eskisi gibi değildi. Sadece tek kaşı diğerinden daha yukarıdaydı. Kaşlarını indirip kaldırdı ve o sırada onların seslerini duyup arkasını döndü. Bu bir hayal değildi, sesler içinden geliyordu. Her şey yolunda güzellerim. Anneniz burada. Ama hiçbir şey yolunda değildi ve anneleri de orada değildi.

Bacaklarını Jack'in jiletiyle tıraş etti ve serin keten bir etek ile zümrüt yeşili bir bluz giyinip kahvaltıyı beklemek için dışarı çıktı. Parlak mavi gökyüzünde güneş parıldıyordu. Nefes alıp verdi ve ilk kez acıktığını fark etti.

AYRILIK

*****

Hint elbisesi giymiş Hintli bir kadın, elindeki tepsiyle geldi.

"Lili nerede?" diye sordu Lydia.

Kadın omuzlarını silkti. "Benim adım Channa."

Lydia, kuru pirinç bisküvilerini ve fazla şekerli mango reçelini yavaşça çiğnedi ve bir şey içemeyeceğini düşündü ama yine de fincanını daha fazla kahve istemek için kaldırdı. Maz, karşısında oturmuş, sessizce onu izliyordu.

Maz'a baktı ve çocuğun boyunun ve saçlarının uzadığını fark etti. Çok canlıydı. Emma ve Fleur nasıl olur da ölürdü? Maz hâlâ hayattayken, onlar nasıl ölürdü? Lydia hâlâ hayattayken. Anılara engel olamıyordu. Suzanne'ye gitmek için yola çıktığı sabahı hatırlıyordu. Keşke bir işaret olsaydı. Keşke Suzanne'nin telefonunu duymasaydı. Keşke Ipoh'a vaktinde ulaşsaydı. Keşke sadece veda etmekten daha fazlasını yapmış olsaydı.

Damarlarının ısındığını hissetti. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Binlerinin bunu ödemesi gerekiyordu. Kim oldukları belli olmayan ve misafirhaneyi ateşe veren Çinli isyancıların dışında, gözlerine bakıp, bağırabileceği binlerinin olması gerekiyordu.

İçinde çılgın bir öfke oluştu. Kahvaltı masasının kenarına tutunan parmakları birden sertleşti ve gözlerini kapatıp, bağırarak, tüm masayı devirdi. Masa yana yatarken, kahve fincanı, tabak, reçel ve bisküviler yere döküldü. Verandanın zemininden gelen gürültüyü duydu ve Maz'm bağırarak oradan kaçtığını gördü. Gözleri kapalı bir şekilde başını eğdi ve kendisini çılgına çevirebilecek o özlem duygusunu yeniden hissetti içinde. Gözlerini açtığında, hiçbir şey yoktu. Sade

ce gündüzdü. Tozun, reçelin ve nemli ağaçların kokusunu alıyordu.

Channa bir süpürge ve fırçayla geldi.

"Üzgünüm," dedi Lydia. Kadın da ona birbirine uzak çekik gözleriyle baktı ama bir şey söylemedi.

Kauçuk ağaçlarının çıtırtıları ile yakındaki dallarda dolanan canlıların seslerini dinledi. Aklından, bahçıvanın kızlarına anlattığı hikâyeler ve kızların da heyecanla ***Anneciğim. Anneciğim,*** diye yanma koştukları geçiyordu.

Maz ona kocaman üzgün gözlerle baktı. Lydia ona elini uzattı ve Maz da Lydia'nın elini sıkmasına izin verdi. Bir an için eskisi gibi birbirlerine gülümsediler. Lydia, bunun Maz için hiç de adil olmadığını ve kendisi hastanedeyken, çocuğun yabanileşmiş olabileceğini düşündü. Maz, mutfağa gitti ve Lydia onun mutfakta Channa'nın oğlu Burhan'la konuştuğunu duydu. Arkadaşıyla taşlan sayıp kelebekleri kovalamaktan keyif almasını umdu.

Günler geçti. Malakka'dan tanıdığı akıllı Avrupalı bir kadının görüntüsü geldi aklına. Adı neydi? Ah evet, Cicely. Bir kart göndermişti. Gelemediği için çok üzgün olduğunu ama Avustralya'da seyahatte olduğunu söylemişti. Zaten Lydia da onu istemiyordu. Kimseyi istemiyordu. En başında, onu Ja-ck'ten uzaklaştıran Cicely'ydi. Jack'in çıplak hali zihninde belirdi. Muhtemelen kıskanmıştı. Cin ve tonik, biraz buz ve bir dilim limon; öğle yemeğinden önce iyi olabilirdi. Bu iyi bir fikir gibi geldi. Anıların silinmesi için işe yarar bir yoldu.

Alkol dolabında, tonik yoktu ama açılmamış bir şişe cin vardı. Loş mutfağa doğru koştu.

“Tonik?” Şişeyi kaldırıp salladı. “Cin için?”

Cevap gelmedi. Kadın omzunu silkti. Lydia, buzdolabının kapısmı açtı. Gaz ile çalışan uzun bir Amerikan buzdolabıydı. Bir sürü bira vardı içinde. Kasvetli mutfağın hemen bitişiğindeki küçük kilere baktı. Çürümüş ananas kokusunu almca, yüzünü ekşitti ama köşede kutular gizlenmişti. Tozun içindeki ölümcül olabilecek örümcekleri umursamadan, iki bira kasası ile bir alkolsüz içecek kasasını alıp salona götürdü.

Cinin birkaç yudumu, kalbindeki ve kaslarındaki acıyı azalttı. Öfkesini dindirdi. Cevap buydu. Bir sigara istedi. Jack bir süre önce sigarayı bırakmıştı ama çekmecenin arka tarafında saklı bir paket olmalıydı. Emma doğduğundan beri sigara içmemişti ama aklına bu fikir gelince, uzaklaştırması mümkün olmadı.

Jack’in odasında saklayabileceği fazla yer yoktu. Sadece bir şifonyer ve bir tane de tek, yüksek gardırop. En üstteki çekmeceyi açtı. Fanilalar, iç çamaşırları ve çoraplar. Başka bir şey yoktu. İkinci çekmecede de şort ve tişörtler vardı. Üçüncüsünde karman çorman şeyler vardı. Kostümlerin tuhaf parçalan. Bir papyon. Bir paket kart, Scrabble. Okuma gözlüğü. Daha önce Jack’in pek okuduğunu görmemişti. Sadece gazete ya da dergi okurdu ama kitap raflan, kitaplann ağırlığıyla çökmek üzereymiş gibiydi.

Dördüncü çekmece biraz sıkışmıştı. Lydia dizlerinin üzerine çöküp, çekmeceyi sert bir şekilde çekti ve içinden bir yığın Çinli kıyafeti yere döküldü. Çiçekli Çinli elbiseleri, bol siyah pantolonlar, güzel beyaz bluzlar. Hepsine banyodaki dolapta bulduğu parfümün kokusu işlemişti. İpeksi yeşil bir Çin elbisesini kaldırdı. Bacak kısmında, siyah dantel vardı ve Jack’in küçük aynasının hemen yanındaydı. Gördüğü kadarıyla kadın minyondu. Hafif yüksek elbise yakasına baktı.

Arka tarafta altın rengi iple ***Lili*** yazılmıştı. Aman Tanrım. Ne kadar aptaldı? Lili hiç gülümsememişti. Çinli kızların tipik sıcak tavrı onda yoktu. O, kendinden çok emindi ya da Lydia’ya öyle gelmişti. Nedeni bu olmalıydı.

Lydia eski sömürge günlerinde, yalnız fidanlık sahiplerinin bir ***kapatması*** olduğunu duymuştu. Onlara bakacak, yemeklerini pişirip temizliklerini yapacak

ve yalnız yataklarını, kimi zaman da kalplerini ısıtacak birileri. Jack neden bunu Lydia'ya söylememişti? Lydia sigara aramayı bırakıp yeniden salona koştu. Şişeyi alıp kapının kilidini açtı ve evden uzağa koştu.

Yoldan çıkıp dev eğreltiotlarını ve yaramaz maymunların dolandığı dalları iterek, karanlığa doğru ilerledi. Ağaçlardan, parlak kuşlar uçuştu ve başından, boynuna ve bluzunun altına doğru ter akmaya başladı. Hayatı dibe vurmuştu. Düşen dalların altına saklanan orman akreplerine ya da otların arasındaki çıngıraklı yılanlara karşı duyarsızlaşmıştı.

Geniş bir dereye geldi ve bluzunu çıkararak, dereye doğru koştu. Şişeyi sanki su içer gibi başına dikti. Başı zonklayıp, nefesi ciğerlerinde sıkışana ve içindeki öfke patlayana kadar devam etti. Tüm gücüyle yarısını bitirdiği şişeyi, bir kauçuk ağacının gövdesine doğru fırlattı. Bir şeyleri kırmak hoşuna gitmişti ama yetmemişti. Bin tane şişe kırsa da yetmezdi. Nereye dönmesi gerektiğini umursamadan, bataklık gibi görünen yerlere doğru yürüdü. Hâlâ kızlarını mahveden, terör olayını unutamıyordu.

Ağaçların olmadığı küçük bir alanda, güneş ışığı gözünü acıttı. Sert metalik bir ses duydu ve gökyüzüne kızıl renkli bir kuş uçtu. Lili ışığın arasında bir peri kızı gibi göründü. Teni

kaymaktaşı gibiydi. Lydia, kendi sıcak yanaklarına dokunup gözlerini kapattı. Yeniden açtığında, kız gitmişti. Islak yeşil havada, başka bir ışık daha gördü. Bu sefer ağaçların arasında dolaşan Emma'ydı. Afacan bir gülümsemeyle, bir lolipop emiyordu. Noel'de bir kıyafet balosu için Çinli bir kız gibi giyinmişti. Lydia, onların kahkahasını duyup gülümsedi.

Jack, öğle yemeği için eve dönerken, Lydia'yı bulduğunda, Lydia sıcaktan erimek üzereydi. Etrafta bir sürü sivrisinek vardı. Lydia bomboş gözlerle baktı ona ve sonra da Jack'in ayakkabılarının üzerine kustu. Jack, ayaklarının önünden camı kaldırıp yanan bir sigarayla, Lydia'mn bacaklarındaki asalaklan yaktı ve sonra da onu eve taşıdı. Lydia tekrar tekrar öğürdü ama kalbinin parçalara aynlmasındansa, kusmasını tercih ederdi.

Jack uyurken, Lydia bahçenin serinliğinde uzandı ve ayın yarım yüzüne bakıp, Emma'nın karanlıkların içinden kendisini çağırdığını gördü ve onun yanma gidebilmeyi diledi. Lydia hayattan kayarak uzaklaştığını, kendisine hiçbir şeyin ulaşamayacağını hissetti. Aşk yoktu, acı yoktu ve umut etmenin bir anlamı

da yoktu.

Jack, Lydia'yı sabah orada buldu. Zeminin üzerinde buz gibiydi. Maz, üzerinde Jack'in eski tişörtlerinden biriyle yanma diz çökmüştü. Jack, Lydia'yı kaldırdı, bir tokat atıp, içeri çekti onu. Maz'a sarıldı ve mutfağa gidip Channa'dan kahve ve bisküvi istemesini söyledi. Kahve gelir gelmez, Lydia'yı acı kahveyi içmesi için zorladı ve sonra da ısınması için ellerini okşayıp, sıktı. Lydia bayıldı.

Lydia uyandığında, içerideki ışık değişmişti. Batan güneşin, loş pembeliği doldurmuştu içeriyi. Bacaklarında ve ayaklarında bir ağrı hissediyordu.

"Bunu bir daha yapmayacağına söz ver," dedi Jack.

"Ben ne yapacağım?"

"Sen ve Maz burada benimle kalacaksınız. Ne kadar sürerse. Sonrası için bakarız."

"Hiçbir şeyim yok."

"Ben varım."

"Hayır. Param yok."

"Lydia, Tanrı aşkına. Benim maaşım var. Şu anda bunu düşünmen gerekmiyor. İyileş. Mnemli olan tek şey bu."

Lydia başını salladı.

"Şu anda buna inanmadığını biliyorum ama her şey düzelecek."

Lydia yüzünü buruşturup başını salladı. "Çok anlamsız."

Jack ona baktı. "Tatlım, biliyorum ama kendi anlamını kendin bulman gerek artık."

Jack'in kibarlığına rağmen, Lydia tanıdık bir sıcaklık hissetti. "Bunu nasıl söylersin? Benim anlamım Emma ve Fleur'dü."

"Başka bir şeyler daha olmalı Lyddy." Jack çok kibardı ve Lydia'nın yanaklarını okşayıp, parlak Malezya göğü kadar mavi gözlerle baktı ona.

Lydia, onun ellerini itti. “Çocuklarımdan başka bir şeyler mi? Sen delirdin mi?”

“Maz ve ben varız,” dedi. Sesi o kadar alçaktı ki, Ly-dia’nın onu duymak için kendini zorlaması gerekiyordu.

“Bilmiyorum Jack. George’u yeniden aramak istiyorum. Yeni bir şeyler olup olmadığını sormak.”

Jack dudaklarım sıktı ve bir nefes verdi. “Tamam. Eğer istediğin buysa.”

İkisi de, Lydia’nın kaybıyla yüzleştiğinde, ya dibe batacağını ya da yüzmeye başlayacağını biliyordu. Jack’in, hangi yöne yüzmeye karar vermeye hazır olmadığını anlamasını umuyordu.

Maz yanma geldiğinde belli ki çok içten ağladığı için gözlerinin şiştiğini fark etti Lydia, Maz’ı tutup, ona sarıldı.

“Üzgünüm tatlım. Sadece insanın çocuklarının kendinden önce ölmemesi gerekir.”

Lydia, çocuğun saçıyla başını okşarken, Jack’in gözlerindeki yaşlan da gördü.

Jack, Maz ile birlikte, çalışanlardan biriyle ilgilenmek için gidince, Lydia, George’u aradı.

Ne istediğini anlatınca, George bir nefes verdi.

“Bak, Lydia, üzgünüm ama olmayacak duaya amin demeye gerek yok. Alec ve kızlar o yangında öldü ve dosya kapandı. Ve bu arada, yaşlı kız, evrak işleri için endişe etmene gerek yok. Onlarla ben ilgilenirim ve herhangi bir şeye ihtiyacım olursa, haberleşiriz.”

“Teşekkürler.”

“Bir mülk yok. Bildiğin gibi, Alec’in Ingiltere’de ya da burada bir evi yoktu. Ve Ipoh’ta yeni bir banka hesabı açmaya bile vakti olmadı. O yüzden maalesef, tüm nakit parası, yangında yok olmuş olmalı. Malakka polisi, arabanı aldı. Satışını ayarlayayım mı?”

“Lütfen. Paraya ihtiyacım olacak. Ama George, orada olduklarından nasıl emin

olabiliyorsun?”

}) Dinah Jefferies ft

“Gerçek gerçektir. O zamandan beri onları görmedik ve sana da anlattım. Tüm bulgular orada olduklarını gösteriyor. Alec’e henüz bir ev tahsis edilmemişti. Hadi artık, dik dur yaşlı kız. Zamanı gelince, ölüm belgelerini hallederiz ama olmayan bedenlerle, bu, uzun bir süreç olacaktır. Çok açık-sözlü olduğum için özür dilerim.”

Lydia yutkundu. Sadece mırıldanarak teşekkür edebildi. Telefonu bırakıp, dışarı çıktı ve yangından sonra ilk kez Em’in defterini açıp okudu.

Meleklerden biri yatağıma oturdu. Dalgalı kızıl saçları, soluk teni ve beyaz bir geceliği vardı. Kanatları yoktu. Kanatlarını katlamamıştı. Arkasında sadece hava vardı. Jack bugün evimize geldi. Keşke gelmeseydi. Babamdan daha iri ve ben yine kavga etmelerinden korkuyorum. Onu başta sevmiştim. Sokakta yeni terliklerimizi seçiyordum. Benimkinin ortasında parlak turuncu bir çiçek var. Jack gelip, annemin omzuna elini koydu. Sonra da Fleur ve bana birer lolipop verdi. Meleğe Jack’in bizden uzak durması için dua etmiştim ama yine geldi. Onları yatakta gördüğüm gece dua etmiştim.

Lydia defteri kapatıp lambanın yanındaki gece kelebeğine baktı. Gözleri acıyana kadar baktı. Nemli havada verandada oturup soluk bulutların çocukların suluboya resimleri gibi hareket etmelerini izlerken, okumaya daha fazla devam edemedi. Biliyordu. Emma biliyordu.

Soğuk bir eylül günüydü. Tarlalar, beyaz sisin altında kaybolmuştu. O kadar yoğundu ki, okula yaklaşırken, bina hiç görünmüyordu. Öyle kalmasını umdum. Sonsuza kadar yok olmasını. Babam ara ara meşe ağaçlarının olduğu bir yoldan sürüyordu arabayı. Yapraklan parlak kırmızı ve altın rengiydi.

Fleur ve ben sonbaharı hiç görmemiştik. Evdeki son günümde, kız kardeşim, süpürgeyle bahçede koşturup, rüzgârın demir parmaklıklara doğru savurduğu yaprakları kovala-mıştı. Bahçenin ucunda büyük turuncu bir kayın ağacı vardı. Bizim bahçemiz, böyle büyük bir ağacın olduğu tek bahçeydi. Büyükbaba yazın başında ağaca bir salıncak kurmuştu ve Fleur de saatlerce sallanmıştı.

Bir gece önce, büyükanne valizimi yerleştirmeme yardımcı oldu. İki tip kıyafet yazıyordu listede. Okul üniforması, günlük kıyafet, terlik, pijama, defterlerim ve bir kalem. Ayrıca annemin katlanmış notu da vardı. Bir de Malakka'da-ki evimizden almayı başardığım, çerçeveli bir fotoğrafı. Bunlar listede yoktu. O yüzden benim özel sırrım olacaktı. İşimiz bitince, büyükanne bana sıkıca sarıldı. Teninde müge kokusu, gözlerinde de yaşlar vardı.

Penridge Hail, üç katlı ve büyük bir Viktorya dönemi bi-nasıydı. Büyükanne buranın savaş sırasında bir hastane olarak kullanıldığını söylemişti. Şimdi de özellikle "problemli" çocukların gönderildiği bir yatılı okuldu ve çoğunlukla rahibeler tarafından yönetiliyordu. Ben de öyleydim artık. Problemliydim.

Babam Morris Oxford'unu park ederken, kendime engel olmaya çalıştım. Bunun bir yararı olmayacağını biliyordum ama sonunda, babamın ceketinin ucunu tuttum ve sözcükler kendiliğinden dökülüverdi.

"Beni oraya gönderme baba. Uslu duracağım. Yemin ederim. Lütfen baba."

Babam ellerimi itti ama ifadesi biraz yumuşamıştı. "Böy-lesi en iyisi Emma. Bay Oliver'a saldırdıktan sonra cezalandırılmayacağını düşünüyor olamazsın."

"Ama yaz boyu yanlış hiçbir şey yapmadım. Öyle bir şey bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

Babamın çenesi kasıldı ve gözlerinin etrafı bembeyaz oldu. "Bunları çoktan geçtik. Söz vermek için çok geç. Sana bunu neden yaptığını sordum ve sen de bana cevap veremedin. Sana güvenemem. Umarım burada aklını başına getirirler. Şimdi hadi git ve kaşlarını da çatma Emma. Bu hiç hoş değil."

Çenemi büzdüm ve içimdeki korku, ellerimin terlemesine neden olsa da, yukarıdaki pencereden bize doğru bakan gözleri umursamadım. Biçilmiş çimlerin yanından geçip, merdivenlerden çıkarak, kare bir salona girdik. Bir şeylerin beni yuttuğunu hissettim. Arkamızdaki cam kapı kaydı ve kucağında terriyer köpeği olan bir kadın karşımızda durdu.

"Müdire," dedi babam ve elini uzattı. Belli ki onunla daha önce tanışmıştı.

"Rahibe Ruth'u aradım," dedi kadın."Çok kibarsınız."

Kişner gibi konuşuyordu. Başımı eğmiştim ama kirpiklerimin arasından ona

baktım. Komik vücutlu bir kadındı. Kare siyah saçları ve yüzünde de kırmızı lekeler vardı. Metal çerçeveli gözlüklerin arkasından beni izliyordu.

Köpeği sevmek için elimi uzattım.

Kadın bana öfkeyle baktı. “Köpeğe dokunma. Rahibelerin hepsi seni tanıyor ve sana sıkı sıkıya göz kulak olmalarını iyice tembihledim.”

Başımı eğdim.

“Ve müdire bana aylık raporlar verecek. Böylece neler yaptığını takip edeceğim,” diye ekledi babam da.

“Bu, eve bir daha gelebileceğim anlamına mı geliyor?” Midemde bir kıpırtı hissedip, bir nefes aldım.

“Bakacağız.”

Babam, müdireye valizimi verdi. Babam ayaklarını yere sürttü. Orada olmaktan utanıyor gibiydi ve kapıya bakmaya devam etti. Sonra da yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve kadma başıyla selam verip gitti. Gözlerimi hızla kırptım ve ağlama-maya çalıştım. Yanağıma bir öpücük kondurmamıştı. Sanlma-mıştı. İyi hissetmem için hiçbir şey yapmamıştı. Müdire beklememi söyledi ve topuklarının üzerinde dönüp bir ofise gitti.

Başımı iyice kaldıracak cesareti bulduğumda, koridora bakındım. Bir köşede üç kadın dedikodu yapıyordu. Iskoç kumaşından bol etekler, lacivert ceketler, bol beyaz bluzlar giymişlerdi ve kalın ayak bilekleri de dar dantel çoraplarından belli oluyordu. Boynunda tembel olduğunun yazılı

}) DINAH JEFFERIES ({

olduğu bir afiş olan bir de kız vardı. Bunu okuduktan sonra, kızın yüzüne baktım. Göz kırptı ve ben de ona kırptım.

Kulakları yırtan bir zil çalınca, kadınlar gitti.

“Onlar kimdi?” diye sordum afişli kıza. “Binlerinin teyzesi mi?”

“İngilizce, Fransızca ve Müzik.”

“Öğretmenler mi?” Bir nefes verdim. Holy Infant Colle-ge’daki şık öğretmenlere alışıktım ben.

Zil yine çaldı. Koridor boşaldı ve kız gitti. Gözlerimi kapattım. Babam kötü bir şey yapmamış mıydı hiç? Bunu anlaması mümkün değil miydi?

Soğuk ve kasvetli binadaki ilk gece, tüm kıyafetlerimi üst üste giydim. Tüm gece, pencereleri açık tuttuklan için, soğuk kemiklerime kadar işledi. İnce ve delikli bir battaniye ve kuştüyü bir yatak örtüsünün altında, metal çerçeveli yatakta titriyordum. Uyuyamadığım anlarda, annemin hayali beni ısıttı. Lyle’s’in altın rengi şerbetiyle, yulaf ezmesi dolu bir kâse gibi. Malezya’yı ve annemi en son dokuz ay önce gördüğüme inanamıyordum. Oradaki evimizi ve bahçemizi düşündüm. Mor begonviller, soluk renkli orkideler ve kertenkeleler. Burası gibi hiç soğuk olmazdı orası.

Okul, gün içinde de neredeyse gece olduğu kadar soğuktu. Kaloriferlerden bir ses geliyordu ama odaların hiçbiri ısınmıyordu. Kızlar küçük gruplar halinde geziyordu. Çoğunlukla beni görmezden geliyorlardı. Okul çantamı tüm gün saklayıp kaçan iki sinir bozucu kız dışında tabii. Cumartesi günü, hayatımın en uzun haftalarından birinin sonunda, postadan büyü-

kaimemden bir Cadbury’s çikolatası gelmişti. Hatta arkasma iki şilinlik bozuk para bile koymuştu. Kızların çoğu uzaktan geliyordu ve sanki Hindistan’dan Worcestershire’a gönderilmiş gibilerdi. Çoğu, çikolata alacak kadar şanslı değildi ve ben de kendiminkini afişli kıza verdim. Bunu yaptığıma sevindim çünkü kız ellerini kalçasına koyup, bana bakıp sırıttı.

“Ben Susan Edwards,” dedi.

Yeni arkadaşımın kıvır kıvır kahverengi saçları, derin kahverengi gözleri ve oldukça büyük bir burnu vardı.

Oturup, dışarıda çikolatayı paylaştık.

“Buna nasıl alıştın?” diye sordum.

“Alışıyorsun,” dedi.

“Peki yemeklere?”

Omuzlarını silkti. “Berbat. Bundan kaçış yok.”

Haklıydı. Haşlanmış karnabahar kokusu her yeri kaplamıştı. O gün kuzu ve patates haşlaması ile kıkırdaklı et yemiştik. Etler yağın içinde yüzüyordu. Üzerine de ıpıslak bir kekin üzerine rendelenmiş hindistancevizi ve reçel tartı vardı.

“Gülmek için bir yol bulmak zorundasın,” dedi Susan. “Ben evlatlığım. Ya sen?”

“Bazen öyle olmayı diliyorum.”

Susan güldü. “Böyle işte.”

Yüzümü ekşittim.

Babam, altında ***Baban,*** yazan ve bana özlendiğimi hiç de hissettirmeyen mektuplar yazmasına rağmen, hiç gelmedi. Malezya’dan gelmiş olan bir mektuptan ya da Bay Oliver’dan hiç bahsetmiyordu. Sanki adam yokmuş gibi davranıyordu. Gerçi onu her düşündüğümde, boynundan sızan kanı hayal ediyordum. Raporu yazan rahibe ya da öğretmenin o ay ne yazdığına bağlı olarak, babamın mektupları iyi ya da öfkeli oluyordu. Ama bir seferinde diğerlerinden farklı olan bir mektup vardı.

Mektup geldiğinde, hava serin ve berraktı. Öğle yemeğinde dışarıda oynamayı umuyordum ama mektubu ofiste okumamı söylediler. Sekreter bana bir Ovaltine bisküvi ve bir de broşür verdi. Bisküviden dolayı, mektubun önemli olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir an için endişelenip, zarfı açmaya cesaret edemedim ama sekreter etrafımda dolanıyordu. O yüzden bir an önce açıp okumam gerekiyordu. İçinde mavi tek bir Basildon Bond kâğıdı vardı ve büyükbabamın öldüğünü okurken, bisküviyi kemiriyordum. Başta anlamadım ama anladığımda aklımdan ilk geçen şey babam için üzülmek oldu. Hiçbir zaman iyi geçinememişlerdi ve büyükbabam öldüğüne göre artık bunu düzeltmek için çok geçti.

Büyükbabanın, kahverengi lekeler dolu, yaşlı yüzünü, beyaz saçlarını ve burun deliklerinden çıkan beyaz kılları düşündüm. Çok üzgündüm ve kendimi pek iyi hissetmiyordum. Sekreteri çağırdılar ve benimle ilgilenen solgun Rahibe Ruth’u gönderdiler. Sıradan yüzünde gri gözler vardı ama gülümsediğinde güzelleşiyordu. Diğer öğretmenler gibi değildi. Kibardı ve karşısındakini önemseyip yanında olduğunu hissettiren bir havası vardı.

Beni revire götürdüler ve ertesi gün, uyandığımda, üzerime eğilmişti. Arkasındaki uzun pencerelerden içeri ışık sızıyordu. “Neyim var?” diye sordum ölmekten korkarak.

“Üşüttün.”

“Malezya’da hiç üşütmemiştim,” dedim boğuk bir sesle.

“Hayır, bu genellikle bir İngiliz hastalığıdır. Hava yüzünden,” dedi gülümseyerek. “Bir dakikalığına otur. Yastıklarını düzeltip elini yüzünü sileyim.” .

Sabahlan ve akşamları kullanmama izin verdikleri sert sabunlar, bana kendimi sadece daha da kötü hissettirse de, onun hatırına katlandım.

“Daha iyi hissedeceksin,” dedi rahibe. “Söz veriyorum.”

O da çok öksürüyordu. Bedeni sarsılıyor ve rengi soluyordu.

“Sen de mi hastasın?” diye sordum.

Rahibe başını salladı.

“Neden titrememe engel olamıyorum?”

Üzerime bir tane daha battaniye örtüp, oturdu. “Malezya nasıl bir yerdi? Doğuda misyoner olmanın nasıl olacağını hep merak etmişimdir.”

Yutkundum ve gözlerimin yaşardığını hissettim.

“Bana annenden bahsetmek ister misin?” Rahibe Ruth, ılık suyun içindeki fanilayı sıkıp, nazikçe alnıma yerleştirdi ve ellerini dizlerine koydu.

Neden annemi sorduğunu merak ettim ve ne demem gerektiğini düşündüm. Ama sonra sormuş olması hoşuma gitti çünkü kimseyle annem hakkında konuşma şansım olmamıştı.

“Güzel bir kadındı ve adı Lydia.” Bir an için düşündüm. “Hep şarkı söyler ve mükemmel kostümler yapar. En azından eskiden yapardı. Kız kardeşim Fleur, Miss Muffet olmuştu ben de kardan adam.”

}) Dinah Jefferies

“Bu çok eğlenceli olmalı.”

“Evet. Ben bir ödül kazandım. Hatta babam ve annem de Peter Pan ile Kaptan Hook kostümleriyle kazandılar. Dikişi manastırda öğrenmiş. Ama annemin orda olması çok üzücü.”

“Neden?”

“Çünkü annesini asla tanımamış. Sadece adını biliyormuş. Emma. Bana da onun adını vermiş.”

Rahibe bana bakıp gülümsedi. “Annenin geçmişini biliyor musun?”

“Hayır. Annem aslında manastırda doğmuş. Orada okula gitmiş ve onu rahibeler büyütmüş.”

“Hangi manastır olduğunu biliyor musun?”

“Emin değilim. St. Joseph’s olabilir. Yoksa St. Peter’s mıydı?” Suratımı asmış olmalıyım ki, Rahibe Ruth yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Eğer aynı yerse, St. Joseph buradan çok uzak değil. Gerçi orası da bir okul değil, Hıristiyanların inziva yeri. Şimdi sanırım bu kadar konuşma yeter. Dinlenmen gerek.”

Gözlerinin içine baktım ve Rahibe Ruth ile arkadaş olduğumuzu hissettim.

Rahibe Ruth benim kayıt öğretmenim olmuştu. İyiyken, Din Eğitimi ve Tarih derslerine giriyor, hastayken de yanaklarındaki kırmızı beneklerle zayıf ve gergin görünüyordu. Gözleri ışıl ışıl oluyordu. Eğer Rahibe Ruth hastalanırsa, dersi Bayan Wiseman devralıyordu. Cüce gibi, siyahlı beyazlı saçları ve sakallı bir çenesi olan GallerTi bir kadındı. Kırmızı bir burnu vardı ve aksam o kadar sertti ki, onu anlayabilmem haftalar sürmüştü. Ama şimdi yanımda Susan

4

AYRILIK

f

Edwards ve Rahibe Ruth varken, en azından tamamen yalnız olmadığım için mutluydum. Annem değillerdi belki ama zaten kimse annem olamazdı.

Lili, gizemli bir çiçek gibiydi. Kendinde olduğunda bile Ly-dia onunla nasıl rekabet edeceğini bilmiyordu. Bugün oldukça kendindeydi. Jack'i beklerken bir kahkaha işitip pencereye gitti. Channa, Maz'ı, Jack'in bahçedeki en sağlam ağaç dalma bağladığı salıncakta sallıyordu. Başta çok hafifti sallayışları ama Lydia, Maz'ın bununla yetinip yetinmeyeceğinden emin olamadı.

"Daha yüksek Channa, daha yüksek," diye bağırdı Maz.

Channa onu duymazdan geldi ama Maz devam etti. "Daha yüksek. Daha yüksek."

Channa da kabullenip daha yükseğe itti ve Maz da heyecanla çığlık attı. “Daha çok. Daha çok.”

“Daha fazla olmaz,” dedi Channa ve geri çekildi.

Maz, kızgın bir şekilde iplere tutundu ve bacaklarını öne doğru uzatıp daha yükseğe kalkmaya çalıştı. Bağırarak, koltuktan kaydı.

“Salıncağın geri gelip, Maz’ın başına çarpmasına izin verme,” diye bağırdı Lydia.

Channa çocuğu yerde tutmak için koştu. “Yavaşça emekle,” dedi ve salıncağı yakalamak için elini uzattı.

Maz, emekleyip yere oturarak dizini ovmaya başladı.

Channa da yanma oturdu. “Küçük bir kesik,” dedi ve dizini öptü.

Maz yerden kalkınca, bahçede bir sepetle dolaştı. Lydia onun küçük çakıltaşlannı seçmesini izledi. Lydia’ya bir bakış attı.

“Koruma için,” dedi Maz hafifçe gülümseyerek taşlan ağacın etrafına bir daire gibi dizdi. “Aptal salıncak artık bana zarar veremez.”

Jack geç saatte geldiğinde, kapının girişinde durdu ve ellerini kalçasına koyup sallandı. Nefesindeki güçlü cin kokusu, Lydia’ya, kafasına koyup ihanetini Alec’e anlattığı günü hatırlattı.

Verandada, sinekliğin arkasında oturuyorlardı. Lydia, cin kokusu ile birlikte, esintiyle gelen tozun kokusunu da alabiliyordu. Uzaktan gelen ağaç kakan kuşunun tıkırtılarını ve denizin sesini duyuyordu. Saçını tepede topuz yapmıştı ve konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Alec, rahat bir şekilde ekoseli sabahlığıyla oturuyor, Hintli asistanı ile konuşuyordu. Rütbesi indiğinden beri güvenilir olmadığından bahsediyordu adama. Lydia rahatlamaya çalışarak bir nefes aldı.

“Alec, sana söylemem gereken bir şey var.”

Bir an için sessizlik oldu. Alec, gözlerine bakmadı ve Lydia da bunun kolay

olmayacağını hissetti.

“Üzgünüm ama ben biriyle görüşüyorum-”

“Bilmediğimi mi zannediyorsun?” diye lafını kesti Alec. “Aptal olduğumu sanıyorsun galiba.”

“Nasıl?”

“Telefonda konuşmanı duydum. Aradığın ben değildim tatlım.”

Alec, Jack’in adını fısıldadı.

“Onu seviyorum Alec, üzgünüm.”

Alec’in yüzündeki kendini beğenmiş ifade yok oldu ve gözlerindeki sıkıntı, Lydia’yı susturdu. Onu hayal kırıklığına uğrattığını fark edince, yanakları yandı. Daha fazla bir şey söylemedi.

Uzun sessizlik, Alec’in aldığı derin nefesle bölündü. “Seks, sevgi değildir Lydia. Barlarda yeterince sarhoş fidanlık sahibi görmüşsündür.”

“Alec.”

“Ve onları baştan çıkaran kadınlan, ***‘edepsiz ve ahlaksız kadınlan*** *’*.”

Lydia, Alec’in kullandığı bu kaba Kraliyet Hava Kuvvetleri argosundan rahatsız olmuştu. Alec, bir buz küpünü dişlerinin arasında kırdı ve boynunda bir damar atmaya başladı.

“Genelevin leş kokusunu. Jack de onlardan farklı değil.”

Lydia kalbinin hızlandığını hissetti. Bu, doğru değildi.

“Becerildin Lydia. Kabul et.”

Lydia’nın nefesi kesildi — ortalıkta hiç ses yoktu.

“Tabii ki kızları görmeye devam etmeni istiyorum,” dedi Lydia.

“Kauçuk yetiştiricisiyle gideceğine izin vereceğimi mi zannediyorsun.”

Lydia’nm tüyleri ürperdi. “Başka şansın yok.”

“Öyle mi? Savaştan önce belki öyle olabilirdi ama şimdi gerillalar, insanları öldürmek için, önce bir yere bağlayıp ardından da bir***parang*** ile parçalıyorlar. Bunu mu yapmalarını istiyorsun?”

Lydia’nın midesi bulandı. Bahçıvanın uzun otları biçmek için o aletlerden birini kullandığını görmüştü.

Alec, çenesini kaşıdı ve tam da orada bir kası atmaya başladı. Konuşurken, çenesi öne doğru çıkıyordu. “Ne olursa olsun, bu pis ihanetinle asla kızların velayetlerini alamazsın.”

“Jack bize bakacak. İngiltere’ye geri döneceğiz.”

“Kontratını yok saymayı göze mi alacak?”

“Gitmenin yolunu bulabilmek için para biriktiriyor.”

Alec sustu. “Yine de, asla velayetlerini alamayacaksın.”

“Ben de bir iş bulacağım.”

“Ne eğitimin ne de iş deneyimin var. Evin yok. Paran yok. Ve hatalısın. Şu tozpembe gözlüğünü bir kenara bırak.”

“Üzgünüm. Seni incitmek istemezdim. Sadece işler böyle gelişti.”

“Hayır, Lydia,” dedi Alec, âdemelması, yukarı ve aşağı hareket ederken. “Böyle şeyler dediğin gibi olmaz. Sen sadece tercihini yaparsın.”

“Sana karşı dürüst olmaya çalıştım. Aramızın nasıl olduğunu biliyorsun. Mutlu olamazdık.”

“Mutluluk! Bunun mutlulukla bir ilgisi yok Lydia. Bunun sorumlulukla ilgisi var.”

Alec’in kalbini yumuşatabilmeyi ummuştu ama Alec, parmaklıklara tutunmak için arkasını döndüğünde bunun imkânsız olduğunu gördü. Kocası duygulardan asla bahsetmezdi. Döndüğünde, elindeki eklemler parmaklıkları sıkmaktan beyazlamıştı.

Lydia, gecenin seslerini dinledi. “Pekâlâ, mutlu musun?” diye sordu.

Alec, ona gözlerini kırpmadan, çelik gibi soğuk gözlerle baktı ve sorusunu duymazdan gelerek, dudaklarım sıktı.

“Senin için başka bir seçenek daha var,” dedi. “ Ya kal ya da gitmek istersen de Emma ve Fleur olmadan git. Tercih senin.”

Lydia, gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Bunu yapamazdı, değil mi?

“Ve bir hata daha yapma Lydia.” Alec, bir mendille gözlüğünü temizledi. “Hata yapma. Öyle bir şey yaparsan, bir daha kızlarını asla göremezsin.”

Lydia susup kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Kendini bir yumruktan koruyormuş gibiydi. Sonra yutkunup, daha dik durdu.

“Bunu yapamazsın.”

“Evet, Lydia. Sanırım bunu nasıl yapabileceğimi görürsün. Neden bir cin daha içmiyorsun?”

Lydia, Alec’in ses tonuna şaşırdı ve içinde kuvvetli bir öfke hissedip kaldırdığı cin şişesini verandanın parmaklıklarından dışarı attı. Bir an için hiç konuşmadı.

Alec, cinin kokusunu alabiliyordu. “Bundan, kalacağını mı anlamalıyım?”

Lydia, onun yorgun yüzüne baktı. Başka şansı yoktu ve Alec de bunu biliyordu. Her anne gibi çocuklarına çok bağlıydı ve onları terk etmeyi göze alamayacağını Alec de biliyordu. Kalbi acıyarak Jack’i düşündü. Altın rengi tenini ve canlılığını. Onu görünce kalbinin duracak gibi olacağını ya da âşık olacağını hayal bile etmemişti. Alec’in haklı olup olmaması umurunda değildi. Jack’in hovardalık yapması mühim değildi. Kendisini kandırıp kandırmadığı

umurunda değildi.

Lydia başını sandalyenin arkasına yasladı. “Benimle hiç konuşmadın Alec. Ne düşündüğünü hiç bilemedim.”

“Yani bunlar hep konuşmadığımız için oldu öyle mi? Jack ile bunu mu yapıyorsunuz?”

Lydia dik oturdu. Bunu söylememesi gerekirdi ama kendine hâkim olamadı. “Hayır, Alec. Hayatımda ilk kez, mükemmel bir seks yaptım.”

Gözleri birbirlerine kenetlendi.

“Üzgünüm Lydia. Bunun için elimden gelen bir şey yok. Benimle evlenirken ne olduğumu biliyordun.”

“O zamanlar bana ihtiyacın vardı.”

“Devam etmek çok mu zor? Sana hâlâ ihtiyacım var.”

“Kızlara bakmam için.”

Alec omuzlarını silkti ve arkasını döndü. “Bir zamanlar mutluyduk Lydia. Ama sen çok fevrisin ve bu, başını derde sokuyor.”

Lydia, Alec’in sırtına baktı. Spor yapıyordu ve kendinden emindi. Gururu için her şeyi yapardı. Lydia’ya doğru dönüp elini uzattı ama Lydia çok kızgın olduğu için gözlerini yerden kaldırmadı.

“Toparlansan iyi olur,” dedi Alec. “Çocukların üzülmesini istemiyorum. Sabah katılmamız gereken bir düğün var.”

Lydia, Jack’in hâlâ kapıda durmuş dikkatle kendisini izliyor olduğunu fark etti. Yanakları kırmızıydı. Lydia’nın zihninden, günlerce Alec’le olan tartışmaları geçti durdu. Bunlar Lydia’nın suçuydu. Her şey. Eğer Jack’le ilişkisi olmasaydı, Suzanne’nin telefonunu cevaplamasaydı... Kendinden başka suçlayacağı hiç kimse yoktu.

Jack’e öfkeyle baktı. “Bundan daha yürekli olduğunu sanıyordum.”

Jack huzursuz bir bakış attı. “Lydia?”

“Alec haklıydı. Aralarındaki farkı söyleyemiyorsun, değil mi?” Tek olan lambanın, Jack’in yüzüne düşen gölgesine baktı. Çok zayıftı. Çok zayıflamıştı.

“Lanet olsun, neyden bahsediyorsun?”

Lydia kızarsa da, Jack’in gergin yüzüne bakarak devam etti. Sevgi ve seks arasındaki fark.”

Jack kaşlarını çattı. “Yani şimdi benim suçum mu oldu?”

“Bana nasıl söylemezsin?”

Jack ne demek istediğini anladı. “Ah, anladım — Lili. Ne anlamı vardı ki? Sen, Alec’e geri dönecektin, eski sevgilim. Bir geleceğimiz yoktu. Bunu açık açık söyledin.”

“Peki benimleyken? Gerçekten istediğin ben miydim? Yoksa o muydu?”

“Lydia lütfen.” Jack başını salladı. “Lili’den hoşlanıyordum. İnsanlar bir şeyler yaparlar ve bazen hatalar olur.”

Lydia karşısına geçip sandalyesinin önünde dikildi. Alec tüm bu zaman boyunca, Jack’in hayatında başka bir kadın olduğunu bilse ne kadar mutlu olurdu. Jack ayağa kalktı ve kollarım Lydia’ya uzattı. Lydia ona karşılık vermek yerine, yüzüne bir tokat attı.

Jack çenesini ovdu. “Neden beni sinirlendirmeye çalışıyorsun? Bu benim hatam değil.”

Jack haklıydı. Lydia’nın çocukları ölmüştü ve bu da onun cezasıydı. “Dünyada beni tanıyan tek insanın sen olduğunu zannetmiştim. Birlikte olmamız gerektiğini düşünmüştüm.”

“Hâlâ birlikte olabiliriz. Tanrı aşkına, buraya gel.”

Lydia olduğu yerde durup karanlığa baktı. “Onu bir genelevde mi buldun?”

Jack ellerini uzatıp avuçlarını havaya kaldırıp omuzlarını silkti.

Lydia, Jack’in kendisini kucaklayıp yatağına götürdüğünü neredeyse fark etmemişti. Ja'.k, onu yatağa yatırdı ve yatağın kenarına geçip başını iri ekerinin arasına aldı. Ona baktığında, Lydia, Jack’in yanağına düşen ay ışığını izliyordu. Elini uzatıp parmak uçlarını yüzünde gezdirdi Lydia. Jack’in duygularını hiç düşünmediği için kendisini bir pislik gibi hissetti.

Jack, Lydia’nın elbisesini çıkardı ve sonra da onu yatağa soktu.

Lydia hayatta olduğu için utançla karışık bir öfke hissediyordu. Uzandı ve kızlarının yüzünü düşündü. Bunların hepsi berbat bir hataydı. Hiçbiri ölmemişti. Bu şüphe içinde iyice büyüdü ve sonunda Jack’i uyandırdı.

Jack uyandı ve gözlerini ovup kaşlarım çattı. “Lyddy, uyumamız gerek. İkimizin de. Saat kaç?”

“Ipoh’a yeniden gidebilir misin? Alec ve kızların orada olduğuna dair kanıt isteyebilir misin?”

Jack bir nefes verdi. “Lydia, bunu kesmen gerek. Geor-ge’un ne dediğini biliyorsun. Oradaydılar. O zamandan beri kimse Alec’ten haber almadı. Yönetim, yangında ölenlerin bir listesini veremiyor çünkü kayıtlar da yangında yanmış ve hayatta kalan kimse olmadığını biliyorsun.”

Lydia başını salladı. “Sadece buna inanamıyorum. Bana tam olarak ne söylediklerini anlat.”

“Açık sözlü olmamı istiyor musun?”

“Evet.”

“Kalıntıların gece, hayvanlar tarafından yendiğini söylediler.”

Lydia eliyle dudaklannı kapattı.

“Ve George bunun boşa kürek çekmek olduğunu söyledi.”

Lydia başını eğdi ve Emma’nın yüksek sesli kahkahasını düşünüp titredi. Fleur’ün küçük burnu ve gamzeli çenesini düşünürken ağladı. Delirdim mi acaba diye düşündü. Kederden delirmiş miydi? Yoksa artık kim olduğumu bile bilmiyor muyum?

Sabah seviştiler. Lydia, bir saat boyunca ona sarıldı ve kendini heyecanın kucağına bıraktı. Jack'in tenini hissedip bu ilk kez oluyormuş gibi ürperdi. Jack içine girdiğinde de şaşkınlıkla titreyip rahatladı. Bir saat boyunca kendini, kederden başka bir duyguya bıraktı. Tüm kalbiyle, Jack'le nasıl mutlu olacağını keşfetmek istiyordu. Jack, yatağa banyo

*

AYRILIK.

İ

yapmadan gelmişti. Lydia, saçlarının arasındaki kauçuğun yapışkan sütüne dokundu. "Teşekkürler Jack," dedi. "Deneyeceğim."

O öğleden sonra, Lydia, dağların yamacında biriken bulutları izledi. Çocukların sesini duyuyordu. Maz ve Burhan dışarıda kovalamaca oynuyorlardı. Fırtına gelince, Lydia ikisini de içeri çağırdı. Keyfili bir sesle, İngilizce bir hikâye okudu. Maz bağdaş kurmuş, Lydia'nın sandalyesinin yanında oturuyordu. Ara sıra, çocuğun saçını okşadı ama Maz çok hareketsizdi. Artık her gördüğü şeye yorum yapmıyor ve sayı saydığında da bunu çok sessiz yapıyordu. Diğer çocuk kıpırdanıp annesinin yanına gitti.

Maz da ayağa kalktı. "Ben de onunla gideceğim efendim."

M'az'ın güvenini yeniden kazanmak istese de, kızlarının hayali onu mahvediyordu ve vicdan azabı çekse de, çocuğu nasıl dinleyeceğini unuttuğunu fark etti.

Fırtına şiddetlendi ve kızlarının küçük görüntüleri dağılmaya başladı. Kısa süre içinde de tamamen yok oldu. Güneş belirdi. Yok olmuşlardı. Şimdilik. Ama iyileşebilirdi. Nasıl olacağını bilmiyordu. Ve Lydia mahvolan hayatını tamir etmeye başlamaya çalıştığında, Maz da onun yanına geldi. Bir çiçeğin dibindeki güneş kuşunu işaret etti. Metalik mavi ve siyah kafasıyla çiçeklerin etrafında dolanıyordu. Lydia, çocuğa gülümsedi. Daha çok çabalayacaktı. Bunu yapacaktı.

Malezya’da sabahları erken saatte, ormandan hayvan kokulan gelirdi. Burada da yanmış yulaf ezmesi kokusu geliyordu. Malezya’da salkım ağacına tırmanır, dünyadan güneşi emen yaratıklardan saklanırdık. Burada hep yazı cezası alıyordum. Bir yandan da Malakka’daki eve gittiğimi hayal ediyordum. Çatlaklann arasına saklanıp üzerlerine basacak olursanız parmaklarınızı yiyecek olan korkunç şeyleri görmezden geliyordum. Artık babama, annemin ne zaman geleceğini sormuyordum ve babam, Malezya’dan gelen mektubu kimin yolladığını her sorduğumda konuyu değiştiriyordu. Ya da bunun beni ilgilendirmediğini söylüyordu. Sormaktan vazgeçmiştim çünkü bu, sadece babamı kızdırıyordu. Ama yine de belki başka bir mektup daha gelir diye gözlerimi dört açmaya karar vermiştim.

Artık on üç buçuk yaşındaydım ve okulda olduğum süre boyunca, bir sürü yazı cezası almıştım. Genellikle Bayan Wiseman’dan. Ama rekoru elinde tutan Susan’a kıyasla benimkiler hiçbir şey değildi. Deli gibi tartışsak da, hâlâ çok yakın arkadaştık.

Sınıfta daha dikkatli olmalıyım ve camdan dışarı bakma-malıyım. Sınıfta daha dikkatli olmalıyım... Yine öğle yemeği cezası almıştım. Bu sefer ev ekonomisi dersinde, Susan’ın

kıvırcık saçlarına un döktüğüm için atılmıştım sınıftan. Bu, Susan’ın umurunda değildi ve zaten ben de yemek yapmaktan nefret ediyordum. Hiç düşünmeden sayfanın sonuna bir yüz çizdim. Ah hayır! Bayan Wiseman baştan yaptıracaktı. Diğer öğretmenlerin çoğu iyi olsa da, o beni sevmiyordu. Kalemimin bir ucunda sert bir silgi vardı. O yüzden, gülen surat ifadesini sildim. Kızlar içeri girdiğinde, elim kaydı ve yanlışlıkla sayfa boyunca bir çizgi çektim.

Üçü de benden daha büyüktü ama içlerinden sadece birini tanıyordum. Yine o, olamaz diye düşündüm. Adı Re-becca’ydı ve okula geldiğimde çantamı saklayan kızlardan biriydi. Ağaç gövdesi gibi bacakları vardı ve benim gibi buralı olan ender kızlardan biriydi. İlkokulda bir öğretmenin gözünü morarttığına dair bir efsane vardı. Her ne yapmış olursa olsun, asıl sorun şuydu ki; bana takmıştı.

Kâğıdımı tuttuğu sırada, arkadaşlarından biri de saçımı avuçladı ve sandalyeyi itip beni geriye doğru yatırdı. Diğeri de yerden kalkmama engel oldu. Kızı tekmeledim.

“Bırak gideyim seni inek!” diye bağırdım, kızı bacağından tutarken.

Kız tükürükler saçarak güldü ve sandalyeyi daha da geriye itti ve ben bir çığlık atarken, bir an için sandalyeyi bira kıp sonra yeniden tuttu.

“Ha!” dedi. “Seni yakaladım.”

Tekme atmaya devam ettim ta ki Rebecca’nın kâğıdımı karaladığını görene kadar. Kızı üzerimden itip,kâğıdı geri almaya çalıştım ama Rebecca beni kolayca itti.

“Bunu yapma,” diye yalvardım. “Babam beni öldürür.”

“Keşke ve eğer birine söyleyecek olursan seni yine yakalarız,” dedi ikisinden biri.

“Şimdi cesaretin yok demek öyle mi? Susan olmadan.” Kız güldü. “Neyse, sadece başka kimse onu sevmediği için seninle arkadaşlık ediyor.”

Öğle yemeğinin bittiğini belirten zil onları durdurdu. Sıraları itip bağırarak, ilerlediler ve kapıyı çarparak odadan çıktılar. Hâlâ konuşmalarını ve gürültülü ayak seslerini duyuyordum. En uzaktaki koridordan bile duyuluyordu. Başım döndü ve kendimi yine denizin üzerinde hayal ettim. Her şey uğuldayıp sallanıyordu.

Toparlandım ve yaptığım ceza ödevinden geriye ne kaldığına baktım. Ah hayır! Çok güzel çizilmiş mahrem yerlerinin resimleri, ödevimin üzerindeydi. Eğer korkmuyor olsam, gülerdim. Onun yerine başım zonkladı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yapabileceğim tek şey, kâğıdı yırtıp baştan başlamaktı. Odada etrafıma bakındım. Fazladan kâğıt yoktu. Milyonlarca parçaya ayrılmış bir kâğıt mı yoksa bu kaba çizimler mi daha kötüydü? Hızla yırtmaya başladım. Popo, göğüs ve penis resimleri yere konfeti gibi döküldü.

Kapı hızla açıldı.

Cüceye benzeyen Bayan Wiseman asık bir suratla içeri girdi. Kalbim duracak gibi oldu. Gerçi onun öfkesi, baba-mınkinin yanında hiçbir şey değildi.

Ellerini beline koymuş ve siyah gözlerini kocaman açmıştı. “Sen ne yaptığını zannediyorsun? Ver onları bana.”

Son kâğıt parçasını da kaldırırken, deli gibi terledim.

Kâğıt parçalarını elimden çekti ve o sırada çenesindeki tüyleri gerçekten gördüm.

Birden hızlıca seçeneklerimi düşündüm. “Ben... ben... ben elyazımın çok iyi olmadığını düşündüm,” dedim. “Yeniden başlamayı düşündüm.”

“Bu arsız bir yalan. Bu kâğıtta çizimler var.”

Gözkapaklarım kırptı ve geriye doğru bir adım atıp elindeki kâğıtları yere düşürdü. Kısa bedeni sallandı ve başını aşağı yukarı oynatırken, düz saçları sallandı. Çenesi titriyordu. Bedeninin her yanı ayrı hareket ediyor gibiydi. Bir an için çok sinirlendiğini ve ağzından köpükler çıkaracağını düşündüm. Öyle olacak olursa, bir fırsatını bulup dışarı kaçardım. Ama Bayan Wiseman ellerini sıkıp boğuluyormuş gibi bir ses çıkararak, bana bağırdı. “Yurduna git. Defol! Seninle sonra ilgileneceğim.”

Odadan kaçtım. Bunu babama gönderebilirlerdi. Aslında, ona durumu açıklayabilirdim ama bunu yaparsam, kızlar yine gelirdi. Ve ondan sonra da babam bir daha asla okuldan ayrılmama izin vermezdi.

Yurda gitmek yerine, koridordan binanın diğer ucuna gittim ve üzerinde “Özel” yazılı bir kapıdan geçtim. Kilerden bir paket Rich Tea bisküvisi aldım. Arka kapının yanındaki karanlık bir oyuğa saklandım. Temizlikçilerden birinin geldiğini duyunca, nefesimi tuttum. Sigara içmek için dışan mı çıkacaktı? Ah, lütfen hayır. O zaman buraya gelip beni görürdü. Lütfen kilere gitsin.

Başka bir mutfak görevlisi ona seslendi. Kadın durup geri döndü. Bir an için tereddüt etti. “Bir kalıp tereyağı alacaktım.”

“Daha çok sigara içecekmişsin gibi geldi bana. Gel buraya. îşe dön.”

Mutfak kapısı arkalarından kapanınca, nefesimi salıp dışarı çıktım.

O tarafa bakan sınıf pencerelerinden görünmeden, karşıya geçmem gerekiyordu. Bahçe, sıkılmış ve dedikodu yapacak konu arayan onlarca öğrencinin karşısında olduğu için, bu, hiç de kolay değildi. Genellikle de dedikodu konuları yeni bahçıvan olurdu. Adam, kıvırcık saçları ve bir Çingene’ye benzeyen görüntüsüyle çok yakışıklıydı. Büyük kızların ona bakarken ağızları sulanıyordu

ama dedikodulara göre Fransız bir matmazelle kol kola sinemaya giderken görülmüştü. Biz, daha küçük kızlar da diğer kızlara bir şeyler anlatabilmek için onları iş üstünde yakalayabilmek adına gözlerimizi dört açıyorduk. Bahçeyi kontrol ettim — neyse ki bahçenin o tarafında çalışmıyordu bahçıvan. Aklımdan geçen en iyi fikir, teneffüs zilinin çalmasını bekleyip koşmaktı.

Aklımdan, Susan ile ülkeyi boydan boya geçme hayalleri kurarak gittiğimiz o yere gitmek geçiyordu. Orada içi boş ağaçlar ve bizim üst üste yığdığımız dallar vardı. Onlardan birine ulaşabilirsem, ne yapmam gerektiğine karar verene kadar saklanabilirdim.

Tek yol sola doğru ilerliyordu. O da okulun arkasına doğru yol alan güllerle çevrili bir yoldu. Beni saklamaya pek yetmeyeceklerdi ama başka şansım yoktu.

Bir erkek sesi durmama neden oldu. Bisküviyi tuniğimin altına saklayarak, arkamı döndüm. Bir an için tuniğimin bol olmasına sevindim. Sadece arabasına giden bir pastane çalışanıydı.

Zilin çaldığını duydum. Koşmam gerekiyordu ama adam dayanamayacağım buzlu bir çörek uzattı. “Evet, lütfen,” dedim. “Sonra yiyeceğim. Teşekkürler.” Ve ardından arkama bakarak deli gibi koştum.

Ormanda, geniş bir meşenin altında bir yer buldum ve çöreğimi yemeye başladım. Bisküvimi sonrası için saklamaya karar verdim. Hiçbir planım yoktu.

Hava karardığında, ağaçların arasında ellerinde fenerler olan insanlar dolaşmaya başladı. Benim adımı sesleniyorlardı. Onlar geçerken, ağaçlar sallandı. Timsahları vurup, kerevit avlayan adamlar geldi aklıma. Ormanı ve tıpkı benim gibi yaprakların altına saklanan haydutları düşündüm. Malakka’yı ve kızarmış balık kokusunu düşündüm. Yaşlı bahçıvanımızın toprağın ruhları için gömdüğü kâseler dolusu pirinci hatırladım. Her şeyden çok annemi istiyordum ama kendimi daha fazla yaprak ve dalla örttüm. Rüzgârı dinledim.

Meşeler ve karaağaçların korumasında, küf ve nem kokusunu içime çekip bilinmeyen canlıların çıtırtılarıyla ***hantu hantuanları*** hatırladım. Daha önce karanlıktan hiç bu kadar korkmamıştım. İyice köşeme kıvrıldım ve bir fincan sıcak çikolata ile kızarmış ekmeğin üzerinde yumurta yemek istedim.

Gizlice Malezya’ya gitmek. Bunu yapacaktım. Annemi bulacaktım. Ama ben sadece bir çocuktum, ne yapabilirdim ki? Veronica bana iyi davranabilirdi ama

beni alıp da savaştaki bir ülkeye giden bir gemiye bindirmezdi.
Hıçkırığıma engel olmaya çalıştım. Bu hiç adil değil, diye düşündüm. Ben hata yapmamıştım.

Ertesi sabah babam, müdire ve iki polis memuru, ormana geldi. Sırılsıklamdım ve gelmelerine sevinmiştim.

“Dışarı çık Emma, orada olduğunu biliyoruz.” Babamın sesi sert ve kontrollüydü ama içten içe sinirden öldüğünü tahmin edebiliyordum.

“Dışarı çık tatlım. Başın dertte değil. Şimdi dışarı çıksan iyi edersin,” dedi polislerden biri, daha kibar bir sesle.

“Emma Cartwright hemen kendini göster.” Bu ses, müdirenindi.

Tereddüt ettim ama en yakınımda polisin durduğunu anladığım bir anda, yaprakları ve dalları itip dışarı çıktım. Bacaklarımı hissedemeyerek onlara seslendim, “Buradayım.”

Bacaklarımın gücünün çekildiğini fark ettim ve sonrasında neler olduğunu bilmiyorum.

Revirde uyandığımda babamın karşımda oturduğunu gördüm. Zayıflamıştı. Sinirli görünüyordu. Doktorun onunla tansiyonla ilgili sessizce konuştuğunu duydum.

“Tehlikeli bir şekilde düşük. Ailede kalp hastalıkları öyküsü var mı?”

“Babam kalp krizinden öldü,” diye cevapladı babam.

“Peki diğer büyükanne ve büyükbabalar?”

Kirpiklerimin arasından, babamın dudaklarını büzüp başını salladığını gördüm.

“Eşim St. Joseph’s’te büyümüştü. Onun anne ve babasını tanımıyorum.”

Onlarla konuşmak istedim ama dudaklarım birbirine yapışmıştı. Onlar mırıldanmaya devam ederken, hafifçe döndüm. Sorular, cevaplar ve notlar. Bir hemşire yaklaştı. Bir şeyleri taşıyıp düzenledi.

“Eşinizin şu anki adresini alabilir miyiz?” diye sordu doktor.

Babamın derin bir nefes alıp sustuğunu fark ettim. Sonra da çok kısık bir sesle konuştu.

“Korkarım Emma’nın annesi bizi terk etti. Şimdi de kayıp ölmüş olabileceği düşünülüyor.”

Tavan üzerime doğru çöktü ve geriye doğru kaydığımı hissettim. Sadece pencereden gelen bir ışık görebildim. Işık ileri geri gidip geliyordu. San ve turuncu renklerdeydi. Giderek daha da küçüldü ve sonunda küçücük bir nokta olarak kaldı. Oda karardı. Karanlık bir kuyunun içine çekildim ama kollarımı yardım alabilmek için uzattım. Pencereden ışığı yeniden görebilmek için savaşıyordum. Bir an için bir ışık geldi ve kendi sesimi duydum. “Anneciğim. Anneciğim. Bana yardım et!” diye bağınyordum.

Ama sesim ve ben çok uzaklardaydık. Malezya’da, adadaydık. Annem, denizanasının yapıştığı yerin acısını dindirmek için kolunun altına buz gibi bira şişeleri koyup otururken, biz de denize girip çıkıyorduk. Kum ince, yumuşak ve beyazdı. Banyo suyu gibi sıcaktı su. Tüm bunlar, sanki gerçekmiş gibi belirgindi ve hepsini hissedebiliyordum.

Adada olmadığımı fark edince şok oldum. Başımı sağa sola salladım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Neredeydim? Ne olmuştu? Koluma bağlanmış, iki ince sıvı şişesi gördüm. Sıvı içime giderken, daha fazla şey hatırlıyordum. ***Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim.*** Yanaklarımdan yaşlar süzüldü ve kalbimin acıdığını hissettim.

Eylül 1956. Umudun geri döndüğü gün, yangın olayının üzerinden on sekiz aydan daha fazla zaman geçmişti. Lydia, oturma odasının ortasında durdu ve pencereden dışarı masum bir şekilde bakıp o tarafa doğru ilerledi. Önce, aklından bir şeyler yemek geçti. Döndü ve o sırada tavandan geçen gri kertenkeleyi gördü. Kertenkelenin bir çatlağın içinde kayboluşunu izledi ve sonra da farkında olmadan sehpadan bir mango aldı. Avucunu masanın pürüzsüz yüzeyinde gez-dirdirdikten sonra da mangonun olgunlaşıp olgunlaşmadığını kontrol etti. Parmağının dokunduğu yerler yumuşak olsa da, içi sertti. Güzel.

Yatak odasına gidince, mangoyu bırakıp şifonyerin en alt çekmecesini açtı. Lili'nin kıyafetleri gitmişti tabii ki. Kendi düz bluzları ve etekleri katlanmış bir şekilde orda duruyordu. Eski kıyafetlerini özlemişti. Güzel Hint ipeklerini, parlak satenleri ve harem ceketlerini. Anılarını düşününce kalbi sızladı. Kızlarla birlikte kumaş aldığı zamanlan. Pembe ve alevli ejderha desenleri olan satenleri ellediğini hatırladı. Bu, ona Malakka'dan eski arkadaşı Cicely'yi de hatırlatmıştı. O da aynı kumaşın leylak rengini almıştı.

Bir gün önce, Avustralya'daki gezisinden dönen Cicely, birden çıkagelmişti. Her zamanki gibi havalıydı. Turkuvaz ren-

gi pamuklu bir elbise giymişti. Boynunda da gümüş bir kolye vardı. Penang'a giderken, yolunun üzeri olduğu için uğradığım söylemişti. Lydia, oraya neden gittiğini sorunca da, omuzlarım silkip cevap vermemiş ama güneye giderken, yine uğrayacağını söylemişti. Lydia da birkaç bahane mınldanmıştı.

"Pekâlâ, tatlım," dedi Cicely ne demek istediğini anlayarak. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, kalacak bir yere, paraya, ağlayacak bir omuza, ben Malakka'da olacağım."

"Şimdilik iyiyim. Jack çok cömert. Ve hâlâ benim için bozdurduğun mücevherler için sana borçluyum."

"Ah, unut onu tatlım. Ve eğer bir şey değişecek olursa, teklifim her zaman geçerli."

Lydia arkadaşının önerisine gülümsedi. Onunla neden vakit geçirmek istemediğini açıklayamıyordu. Tabii eski hayatının bir parçası olmasının dışında. Daha sonra güzel olan baskılı ve keten tek eteğini giyip kırmızı bir ruj sürdü ve çiseleyen yağmurun altında yeniden verandaya çıktı.

Hafif bir rüzgâr vardı ve Maz da orada, bir ortaya çıkıp bir kaybolan maymun grubunu izliyordu. Kanın beynine çıkan hızlı akışını hissedip parmaklıklara doğru eğildi. Gözlerini kapattı ama kauçuk ağaçlarının renkleri hâlâ etrafında dönüyordu. Baş dönmesi geçince, gece boyunca sandalyelerde biriken otlan temizledi ve oturup ağaçları izledi. Çok fazla dar yol vardı. Jack'in evin yolunu nasıl bulduğunu an-layamıyordu.

Jack, otlann arasından gelirken, ıslığını ilk duyan Maz oldu. "Jack!" diye bağırıp ona doğru koştu çocuk.

Jack, Maz'ı durdurmak için ellerini kaldırdı. "Ben olsam çok yaklaşmazdım," dedi.

Maz, Jack yaklaşırken bir adım geri gitti. Yoğun idrar kokusu, Lydia'yı sersemletti. Lydia yüzünü ekşitti.

"Bu da ne böyle?"

Lydia kaşlarını kaldırmıştı. Jack'in üzerinde buruşuk haki rengi bir gömlek vardı. Kollarını katlamıştı. Elleri be-lindeydi ve yüzünde de koca bir gülümseme vardı. O halde sarhoş değildi.

"Evet?"

"Bize yağmur gibi geldi ama yukarıdaki patırtıyı duyunca, kafamızı kaldırdık. Ve küçük herifleri o sırada gördüm."

"Ne?"

"Bir sürü uzun kuyruklu makak maymunu sesler çıkarıp dalların arasında koşuşturuyordu. İşemek için tam bizim üzerimizde durdular."

Lydia gülümsedi.

"Gülümsediğini görmek güzel Lyddy. Üzgünüm, bir haber yok."

Lydia omuzlarını silkti. Jack, bunun bir yararı olmayacağını düşünmesine rağmen, Ipoh'taki hükümet ofislerine bir kez daha gidip yangının detaylarını sormuştu. Ama içerisi tamamen yanmıştı ve detayları bilmesi gerekenler de ölmüştü. Ve ayrıca, Alec'in Ipoh'taki işiyle ilgili bir kayıt yoktu. Bütün departmanlar, alevlerin içinde kalmıştı.

Lydia, o öğleden sonra, Jack'in eviyle arkadaş oldu. Her bir odada uzun uzun zaman geçirdi. Başka yerlerden, belki de başka köylerden gelen sesleri dinledi. Sakin ve güzel birkaç saat geçirdi. Maz da onu uzaktan izledi. Lydia onunla konuştuğunda çocuğun gözleri solgun ve dikkatliydi. Bu ba-

kış, Lydia'nm kalbine işledi ve Jack'in ahşap panelli ofisin-deyken, akima bir fikir gelmesine neden oldu. Birden kalem kâğıt alıp Maz'ı çağırdı.

Oturma odasında, mango kâsesini bir kenara itip yere diz çöktü ve kalem kâğıdı sehpaya bıraktı. Zayıf ve okunaklı bir şekilde alfabenin harflerini yazdı. Maz'ı yine çağırdı ama çocuk kapının dışında durmaya devam ediyordu. Lydia yavaşça ve dikkatle yazmaya devam etti.

"Maz," diye şansım denedi Lydia bir kez daha. "Gel. Sana nasıl yazı yazacağını göstereceğim. Öğrenmek istemez misin?"

Maz başını salladı ama izlemeye devam etti.

Lydia yaptığı işe odaklandı ve ***k*** harfine ulaştığında bir hışırtı duydu. Kafasını kaldırmadı. Maz geldiğinde, daha koyu bir kalem verdi ona. Maz başını salladı ama yanına oturup zayıf dirseklerini zayıf bacaklarına doladı. Lydia, az önce yazdığı harflerin üzerinden gitmeye başladı. Lydia ***m*** harfine gelince, Maz da kalemine uzandı.

"Maz'ın m'si," dedi Lydia. "Ve mango, mermer ve maymunun da."

Maz, m'nin üzerinden dikkatle geçti ve başını kaldırmadan, "M, ***mama***'nın da w'si."

Lydia dudağını ısırdı. "Evet, küçüğüm, öyle."

Maz çabuk öğreniyordu ve Lydia da bu işi çok ciddiye almıştı. Çocuk kitapları ya da öğrenmesi için gerekli materyalleri olmamasına rağmen, alfabenin üzerinden gidip,

Maz'ı temel kelimeleri yazmaya teşvik edip hayvanların ve nesnelerin resimlerini çizerek, kelimeleri zihninde canlandırmasına yardım etmeye çalışıyordu. Köpek gibi görünen bir maymun. İki başlı bir kral kobra. Yüzünde bir gülümseme olan uzun kuyruklu bir Malezya kirpisi. Doğada var olan tuhaf canlılara gülüyorlardı. Bir yandan da Maz'ın gevezeliği geri gelmişti.

Lydia, onu, eski hayatına dair resimler çizmeye teşvik ediyordu. Teyzesini, eski evini. Onların isimlerini yazıyordu ve öğrendikleri yavaş yavaş Maz'ın zihnine oturuyordu. Ama bu sırada başka bir şey daha oluyordu.

Maz, içinde yedi çubuk figürü olan bir kulübe çizdi. Lydia gülümsedi ve ondan bunun ne olduğunu açıklamasını istedi.

“Bu benim annem, bu amcam, bu teyzem ve bunlar da dört kuzenim.” Sonra yanma başka bir resim çizdi. O da neredeyse aynıydı ama figürlerden biri eksikti.

“Bak Maz, birini çizmedin,” dedi Lydia.

Maz başını eğdi.

“Maz?”

Sessizlik sürdü.

“Kimin eksik olduğunu söylemek ister misin?”

Maz, gözlerine baktı. Gözünde yaşlar vardı. “Eniştem efendim. O, öldürüldü.”

Lydia, onu kendine doğru çekti ve sıkıca sardı. Küçük çocuk hıçkırıyordu. Lydia temiz bir mendil alıp gözlerini sildi. Eniştesini sevdiği belliydi.

“Teyzem ve kuzenlerimle yaşıyordum.”

“Annen neden ormana gitti?”

Ama çocuk annesinin neden gittiğini söylemedi. Belki de bilmiyordur diye düşündü Lydia.

“Okumaya devam edelim mi?” diye sordu.

Maz başıyla onayladı ve Lydia da başını hafifçe okşadı. Hâlâ bir yanı eksik olsa da, bu çocuğun, iyileşmesine yardım ettiğini biliyordu. Ben sana göz kulak olayım. Sen de bana. Çocuk bir zamanlar öyle dememiş miydi?

Ertesi gün, Jack içeri tökezleyerek girdi. Kollarında büyük bir mukavva kutu vardı. Yakışıklı görünüyordu ve halinden çok memnundu. Kutuyu, sehpaya koydu ve bu sırada üstünden birkaç sayfa ciltlenmemiş nota kâğıdı döküldü. Jack bunları, Lydia’a doğru itip bir pikap çıkardı.

“Yeni değil ama çalışıyor olmalı.”

Birkaç dakika içinde, fişi taktı ve plağı pikaba yerleştirip tuşa bastı. Hiçbir şey olmadı. Jack’in yüzü asıldı ve başka bir prizde yeniden denedi. Bu kez, odayı

Frank Sinatra’nm sesi kapladı. Lydia gülümseyip ellerini çırptı. Jack onu yakalayıp ellerini beline sardı. Yanağım Lydia’nm kulağına yasladı ve birlikte vals yaptılar. Ayakkabıların, dergilerin ve çay fincanlarının üzerinden atlarken gülüyorlardı. Bir an için Lydia’nm tüm o eski umutları canlandı. “Three Coins in a Fountain”ın melodisini mırıldanmaya başladığında Jack de ona eşlik etti.

“Lanet osun Jack. Tonu tutturamıyorsun.” Jack’in göğsüne vurdu, bir an için hayatı tıpkı eskisi gibiydi. Kendini yeni yıl öncesinde, yüksek topuklular ve yırtmaçlı siyah elbisesi ile kulüpte hayal etti. Çok fazla kokteyl içip Jack’in geniş omuzları ile iri ellerini izlediği o geceyi. Kendilerini nelerin beklediğini bilmediği, bir nevi masum bir hayat.

“Getirdiklerimin hepsi bu değil,” dedi Jack, Lydia’nın hayallerini yarıda keserek.

Jack, bir an için koridorda kayboldu ve sonra da eski bir Singer dikiş makinesi getirdi.

“Jack Amca’ya teşekkür et.”

Lydia ona hafifçe vurdu. “Tanrı bilir bunu nereden aldın!”

“Kumaş da var.”

Lydia parası olmadığını ve Cicely’nin kendisine para teklif ettiğini düşünüp kızardı. Lydia bunları anlatınca, Jack ona sanki uzun süredir evliymişler gibi gülümsedi.

“Cicely’nin yardımına ihtiyacın yok. Benim olan her şey senin Lydia. Neyse, her gün dışarı çıkıp para harcıyor değilsin, değil mi?”

Daha sonra, Jack parasını nerede sakladığını gösterdi.

“Eskiden masamda saklıyordum ama artık halının altındaki gevşek parkenin içine koyuyorum. Eğer bir şeye ihtiyacın olacak olursa.”

Jack halıyı çekti ve parkeyi aralayıp kalın on dolarlık tomarlar çıkardı. Lastikle tutturulmuşlardı.

“Tanrı aşkına. Bu çok fazla.”

Jack başını salladı. “Sayılır. Sana buradan kurtulmanın yolunu aradığımı söylemiştim.”

“Seni daha ciddiye almalıydım.” Lydia onu burnundan öptü. “Teşekkür ederim.”

Jack’in boynunda atan bir damarı fark etti. Onsuz ne yapardı? Ne yapabilirdi? Tüm bu zaman boyunca, Jack, ona hem maddi manevi hem de birçok açıdan destek olmuştu. İzole bir hayat yaşıyorlardı ve nadiren misafirleri oluyordu. Gerçi Jack bazen, Ipoh’a ya da tanıdığı başka bir çift tarafından işletilen bir fidanlığa gitmeyi teklif ediyordu. Lydia, tanımadığı insanlarla sohbet etmek istemiyordu ama belki de Jack’in dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. O iyi bir adamdı ve Lydia onun arada yaşadığı mutsuz anlarının geçmesini beklemeyi öğrenmişti.

“Neden Ipoh’taki pazara gelmiyorsun?” diye sordu Jack. “Oradan her şeyi alabilirsin. Hem sana iyi gelir hem de gayet güvenli.”

Lydia ona bakıp bir nefes verdi.

“Üzgünüm. Yasın uzun sürdüğünü biliyorum.”

Lydia dudağmı ısırdı. Bunun uzun sürmesini istemiyordu. Her geçen gün bu durumun üstesinden geliyordu. Onların yokluğunun acısı, midesine bir yumru gibi oturmuştu. Kısa süre sonra, onların yokluğuna alışabilmeyi umuyordu. Bazen uyandığında, orada olduklarım hissediyordu. Ama sonra karşısında sadece boşluğu görüp elinde kalanın da sadece Em’in defteri ve madalyondaki fotoğraftan olduğunu fark ediyor ve şok oluyordu. Kendisini başka bir şeyler düşünmeye zorluyordu.

“Körili sebze yapmayı öğrendim,” dedi Lydia neşeyle.

Jack gözleri kapalı bir şekilde başını salladı.

“Yorgunsun. Öğle yemeğinden sonra uzun bir uyku uyuyalım mı?” Lydia, Jack’in koluna hafifçe dokundu.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Jack gözlerini açarak. “Bu akşam yüzmeye gidelim.”

Lydia başım yana doğru eğip gülümsedi. Bu, yeni bir şeydi.

Ağaçların arasında çok fazla karmaşık yol vardı. Lydia ile Maz, Jack'i havuza doğru takip ederken, Lydia bu yolu tek başına asla bulamayacağını fark etti. Ama Maz bulabilirdi. Maz bir yoldan geçince, o yolu kesinlikle bulabilirdi. Lydia, bunu ağaçları sayarak yapıyor olabileceğini düşünüyordu. Yoksa bu, erkeklerin daha iyi olduğu bir konu muydu?

Lydia, ağaçların arasından suyun ışıltısını görünce, bunun daha yüksek bir kaynaktan aktığını fark etti. Yukarıdan, ahşap bir olukla geliyor ve derin bir havuza dökülüyordu. Koca ağaçlar ve dev eğreltiotları ile çevrelenmişti. Turuncu ve mor kelebekler, gökyüzünü kaplamıştı ve suyun içine yeşilin birçok tonu vuruyordu. Berrak suyun dibinde ve kenarlarında, birkaç karartı vardı. Jack, Lydia'nın şüpheli bakışlarını gördü.

"Merak etme. Sadece yumuşak kabuklu su kaplumbağaları. Isırmazlar." Jack soyundu ve çırılçıplak suya atladı.

"Hadi," diye seslendi.

Maz da arkasından gidip çığlık atarak suya atladı.

"Hadi Lyd," diye bağırdı Jack. "Ne bekliyorsun?"

Lydia tereddüt etti ve sonra terli kıyafetlerini çıkarıp, saçı arkasından sallanarak, suya atladı.

"Tanrım!" diye bağırdı Lydia, Jack'e su sıçratarak. Jack de onu aşağı çekti. Maz, kahkaha atıyor, suyun içine batıp çıkıyordu. Onlara bakarak, hızla Malay dilinde bir şeyler söyledi.

"Bu mükemmel, değil mi?" diye bağırdı Jack, suyun içinde taklalar atıp hünerlerini sergileyerek.

Mücadele ederken, elleri ve kollan suyun içinde gidip geliyordu. Lydia kayıp, dengesini kaybetti. Nefes almak için çıktığında, Jack onu alnından hafifçe öptü ve arkasına doğru yüzüp saçından çekti. Lydia, kendini onun kollarına bıraktı. Maz da yüzerek daireler çizip çığlıklar atıyor, kelebekleri kovalayıp, su sıçratıyordu. Bu tam bir fiziksel terapiydi ve suyun serinliği, tenlerindeki sıcaklığı alıyordu.

Lydia, bunun huzura en yakın şey olduğunu düşündü ve yine suyun altına gitti.

Maz kıkırdadı ve su baloncuklarını kovaladı. Jack onu itiyor, Maz'm göremeyeceği şekilde, suyun altında, göğüslerine dokunuyordu.

Daha sonra dışarı çıkıp birbirlerine bağırdılar ve saçlarındaki suları silkeleyip, gözlerini kırptılar. Havuzun yanındaki küçük bir yerde sırt sırta verip oturdular ve Jack bir sigara yaktı. Lydia, Jack'in sigara içmeye yeniden ne zaman başladığını hatırlamıyordu.

Lydia, ailesiyle eskiden yaptığı ada tatillerindeki parlak sulan düşündü. Turkuvaz renkli denizi, yunusları ve palmiye kaplı sahilleri. Bir an için gözlerini kapatıp, sakinliğin tadını çıkardı ama izlendiğine dair bir his vardı içinde. Maymunlardan şüphelendi ama uzun bir dil, Jack'in omzunun yanından geçti. Jack bağırıp sıçradı. Bir an için burun delikleri küçük, soluk renkli bir canlının yanlarından geçtiğini gördü. Maz yana devrildi. Beyaz dişleri parıldıyordu. Gülüyor ve gülmekten acıyan yanlarını tutuyordu.

"Bir monitör kertenkele," dedi Maz. "Monitör kertenkele."

Maz'ı duyan canlı, suya yeniden girdi.

"Daha önce bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim hiç," diye alay etti Lydia.

Jack yüzünü ekşitti. "Evet. Eminim çok komik olmalı."

Yağmurun çiselemesi durdu ve Jack'in yüzüne bir gölge düştü. Maz'ı önden gönderdi ve Lydia'yı dirseğinde tuttu. Maz'm ön tarafta Malay dilinde bir şarkı söylediğini duydular. Akşamın yeşil rengi, pembeye döndü ve hava birden yüzlerce siyah beyaz küçük kelebekle kaplandı. Pirinç kâğıdı gibi uçuşuyorlardı.

"Her şey güzel olacak, biliyorsun." Jack kollarını ona uzattı ve ağaçların oluşturduğu örtünün altında sarılıp kurbağaların sesleri eşliğinde seviştiler.

Eve dönüşlerim hiçbir zaman kolay olmamıştı ama bu seferki diğerlerinden daha zor olacaktı. Hem annemle ilgili duyduklarım hem de hastalığım nedeniyle. Hasta olduğum için izinliydim ve Penridge Hall'dan kurtulmanın

verdiği rahatlığa kendimi kaptırıp neredeyse kardeşimi bile unutmuştum. Ama sonra, Malakka'da ayna, kuştüyü, davul ve flüt satan bir mağazaya gittiğimizi hatırlayıp ağladım. Annem, Fleur ve ben birlikte krepon kâğıdı alıp telden kanatlar yapıyorduk. Annem parti elbiselerimizi giymemize izin vermişti. Babam için periler gibi dans ediyorduk. Gerçi ben, kısa süre sonra bundan sıkılıp evin alt tarafına saklanıp sütannemi gizlice gözetlemeye başladım. Artık hiçbir şey aynı olamayacağı için, o günlerin geri gelmesini istiyordum ve tüm dünya başıma yıkılmış gibi hissediyordum.

Büyükanne beni kapıda karşıladı ve nefes almama engel olacak kadar sıkı sıkı sardı. Yanağında çatlak kılcal damarları vardı ve eskisinden daha yuvarlak omuzluydu. Arkasında Fleur'ün temkinli bir gülümsemeyle beklediğini gördüm. Gözlerinde yeni pembe plastik çerçeveli gözlükleri vardı. Büyükanne gözlerini elinin tersiyle silip beni bıraktı. Fleur bana gevşek bir şekilde sarıldı. Onun kendi odası olduğu için benim büyükanneyle gitmem gerekti.

Î

AYRILIK

I

"Büyükbaban öldüğünden beri, diğer yatağa ihtiyacım yok," dedi büyükanne, büyükbabanın eskiden uyuduğu yere üzgün bir bakış atarak. "Baban, yatağı pencerenin yanına taşıdı. Artık orası senin, ördek."

Kaşlarımı çattım. "Ama babam kendi evimizi alacak sanıyordum."

"Bu aralar işler baban için çok iyi gitmiyor. Parası kısıtlı."

"Eve dönecek olursam, benim okul masraflarımı karşılamak zorunda kalmaz."

"Ah hayır tatlım. Baban şey değil..."

"Ne değil büyükanne?"

Büyükannesi birden eliyle ağzını kapatıp ayağa kalktı.

"Şu işe bak! Burada oturmuş sohbet ediyorum ama öğle yemeğini hazırlamadım

bile.”

“Ama büyükanne?”

“Bugünlerde hafızam çok kötü. Uzun lafın kısası geçen hafta kontrole gittim.”

“Ne oldu peki?”

Büyükanne belime hafifçe dokunup güldü. “Endişelenecek bir şey yok ördeğim. Eksiğim yok, fazlam var. Herkes Winston Churchill’in başbakan olduğunu bilmiyor mu?”

Sorun şuydu ki, büyükannem şaka mı yapıyordu yoksa Anthony Eden’ı bilmiyor da gerçekten Winston Churchill’in başbakan olduğunu mu sanıyordu bundan emin olamadım. Sormak da istemedim. Veronica ve babamın sık sık görüştüklerini anlatacak kadar yerindeydi hafızası.

“Bence saman alevi gibi bir şey olacak.”

Başımı eğdim.

“Annen için üzgünüm aşkım.”

Ne söylemem gerektiğini bilmediğim için sadece mırıldandım. Büyükanne sırtımı okşayıp, “Hadi bakalım. Sen saçlarını tarayıp, toparlan ben de sana bektaşi üzümü reçelli bir sandviç hazırlayayım,” dedi.

Fleur, babam ve Veronica çeşit çeşit meyan kökü şekerlemesi almışlardı. Ama benim anneme ihtiyacım vardı ve ona karşı hissettiğim öfkeden dolayı kendimi suçlu hissettim. Bu hiç adil değildi. Bizi nasıl terk ederdi? Nasıl ölebilirdi?

Saçımı tarayıp taraktaki saçları aldım. Malezya’dayken bir gün, anneme saçımı taramamın bir şeyi değiştirmediğini söylemiştim. Annem de sert bir sesle, “Olsun,” deyip, fırçayı elimden alıp kendisi taramıştı. O gün, düğünün olduğu gündü. Kazanın olduğu gündü ve annemin ruh hali çok tuhaftı.

Fleur ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu. “Benimki?”

“Seninki kolay,” dedi annem. Tarağın birkaç darbesiyle, Fleur’ün saçı düzelmiş, sağa ayrılmış ve sol tarafına bir toka yerleştirilmişti.

“Ben de bir toka alabilir miyim?” diye sordum.

“Saçına toka takmanın anlamı yok Em. Bir daha asla bulamayız. Ve Tanrı aşkına gevezeliği bırak.” Annem güldü ve ben de kendimi çok incinmiş hissettim.

Aklımda dönüp duran sorulara dayanamayacağımı düşündüm. Anneme gerçekten ne olmuştu? Kimse bilmiyor muydu? Fleur’e bir şey duyup duymadığını sormaya karar verdim. Odasına gidip kapının iç tarafında bekledim. Yatağında Büyük Britanya haritasını boyuyordu. Kenarlara deniz olduğunu belirtmek için mavi boya sürüyordu.

“Deniz öyle değil Unlu,” dedim gökyüzünün çivit mavisinin denize yansıdığı geceleri hayal ederek.

Fleur soğuk bir şekilde bana baktı. “Bana öyle seslenme. Çok çocuksu. Ve git. Meşgulüm. Açık hava etkinliğine kadar haritayı yetiştirmem lazım.”

“Beni özledin mi?”

“Biraz.”

Ortalıkta gezindim ama Fleur ara ara soluduğu derin nefesler dışında, beni görmezden geldi. Odadan çıktım. Ona sormaya gerek yoktu. Bana söyleyip söylemeyeceğinden bile emin değildim. Bizim gibi birbirine bu kadar güvenmeyen başka kardeşler de var mıydı acaba? Böyle düşünmek beni üzse de bana daha çok benzeyen, benimle konuşan, bana her şeyin düzeleceğini ve annemizin ölmediğini söyleyecek bir kardeşe ihtiyacım vardı. Ya da en azından bunun nasıl olduğunu bilecek bir kardeşe.

Daha fazla bir şeyler bulup bulamayacağımı öğrenmek için çok fazla beklememe gerek kalmadı. Büyükannem ve babam, şehre Fleur’ün ilkokuluna gitmişlerdi. Açık hava etkinliği için gayet güzel bir gündü. Etkinlikte bol bol kek ve çay olacağı için yeterince vaktim olacağını düşündüm.

Babamın odası kilitli değildi. İyi bir casus gibi, sokaktan gelen seslerin tamamen uzaklaşmasını bekledim.

İçeride, koyu cevizden bir gardırop, onunla uyumlu bir şifonyer ve sandalye, çift kişilik bir yatak ve iki komodin vardı. İçeri vuran güneş ışığı halının üzerinden çıkan iplere yansıyordu. Komodinlere baktım. Sadece iş başvuru form-lan ve ret

mektupları vardı. Büyükanne işlerin iyi gitmediğini söylerken, bunu kastetmiş olmalı diye düşündüm ve gardıroba yöneldim. Takım elbiseler, gömlekler, bir mont, askerî bir sırayla dizilmiş siyah ve krem rengi ayakkabılar, üst üste dizilmiş karton kutular vardı. Sandalyeyi çekip üzerine tırmandım. Her şey düzenliydi. Geriye sadece örtünün ya da şifonyerin altı kalıyordu.

Örtü pütürlü olduğu için kaldırması çok zor oldu ama elimi altına sokunca bir şey olmadığını anladım. Şifonyerin ilk çekmecesini açtım. Ayakkabı temizleme malzemeleri yere döküldü: bir bez, biri sert, biri yumuşak iki fırça, bir sprey ve dört farklı renkte cila. Babam kendi de söylediği gibi her şeyi çok iyi saklardı. Eşyalarını nasıl bir düzenle yerleştirdiğini bilmediğim için yüzümü ekşittim. O yüzden kendi kendime şans dileyip nasıl yerleştirmiş olacağı konusunda tahmin yürüterek her şeyi tekrar yerine yerleştirdim. Şimdi en alt çekmeceye gelmiştim. Burada olmalıydı. Ancak kendi gözümle görürsem buna inanabilirdim. İçindekileri boşalttım: bir takvim, bir adres defteri, bir şişe bronzlaştırıcı losyon ve en altta da bir kitap. Sırıtarak, bronzlaştırıcı losyon şişesini çevirdim. Babam bronzlaşmayı severdi. Kitabı aldım: adı ***A Gardener ’s Year'dı.*** Büyükbabanın olmalıydı. Babam bahçeyle uğraşmazdı. Kitaba göz gezdirirken, mavi bir zarf kayıp yere düştü. Önce tereddüt ettim ama sonra zarfı yerden alıp üzerindeki Malezya mührünü gördüm. Zarfı açtım. Neredeyse kalbim duracaktı. Adres yoktu ama tarih, zarfın bir yıldan daha uzun bir zaman önce gönderildiğini gösteriyordu. Ben, Bay Oliver’ın boynuna dart okunu saplamadan önce. O zamanlar annemden geldiğini düşündüğüm mektup bu olmalıydı.

Sevgili Alec

Her şeyin icabına bakıldı. Bu tarafta merak edecek bir şey yok. Sanırım ödeştik eski dostum. Sevgiler George.

Tuttuğum nefesimi yavaşça bıraktım. Bu ne anlama geliyordu? Neyin icabına bakılmıştı? Bu çok tuhaftı. Annemden mi bahsediyorlardı? Yoksa annemle hiçbir ilgisi yok muydu? Babama, annemin kayıp olduğunu, öldüğünün düşünüldüğünü ya da bizi terk ettiğini söyleyen başka bir mektup yoktu. Orada bir saat kadar oturup kafayı yiyene kadar düşündüm. Ve en kötüsünü hayal ettim. Malakka’daki müzedeki balmumu tünelinde gördüklerim geliyordu aklıma sürekli. Birileri annemin kafasını mı kesmişti? Bunu her düşündüğümde, ölmek istiyordum ve bu sırada bizimkilerin yoldan yaklaştıklarını bile duymamıştım.

“Pekâlâ, çok iyi değil mi?” dediğini duydum büyükannenin. “Zamanı gelince,

büyük bir okulda çok başarılı olacak.”

Kalbim hızlandı. Mektubu yeniden kitabın içine koyup çekmeceye yerleştirdim ve babamın odasından parmaklarımın ucunda yavaşça çıkıp, kendi odama gittim. Kollarımı kamıma sararak oturdum.

Daha sonra mutfakta, sesimi kontrol etmeye çalışarak babama, annemin ölüm sertifikasını görmek istediğimi söyledim. Babam bana sert bir şekilde baktı. “Öyle bir şey yok. Öldüğü düşünülüyor Emma.”

“O halde nereden biliyorsun?” dedim yeniden canlanan bir umutla.

“Çünkü bize öyle söylendi.”

“Ama kim tarafında?”

“Kim tarafından denir Emma.”

“Kim tarafından?”

Babam gitmek için ayağa kalktı. “George Parrott detay-lan biliyor.”

İnatla dışarı kadar babamın peşinden gittim. “Yaz ona. Sor.”

“Emma, senden talimat alacak değilim. George Parrott bana bildirdi ve hepsi bu. Şimdi, meşgulüm.”

Kendime gelip babamın gözlerindeki siniri fark edemedim. “Ne zaman yazdı sana? Bana mektubu göster!”

Babam derin bir nefes aldı, kendine hâkim olmaya çalıştığını fark ettim. Sonra da sürekli sorun çıkaran aptal kız der, gibi gülümsedi bana. Kendimi aptal hissettirmeyi amaçlayan bir gülümsemeydi bu.

“Şimdi Emma. Doğru mu anladım? Babanın söylediğine inanmıyor musun?”

Kendi çukurumu kazdığımın farkındaydım ama buna engel olamadım. “Sadece ona yazmanı istiyorum. Bunun nesi tuhaf?”

“Mektubu bir ay önce aldım. Şimdi genç hanım, kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, tek kelime daha etme.” Arkasını dönüp ahşap kapıyı çarptı.

Babam bana yalan mı söylüyordu? Öyle bir mektup görünmüyordu odasında. George Parrott'tan annemin öldüğünün düşünüldüğüyle ilgili bir mektup gelmemişti. Gerçi gelecek olsa da, babam bunu atmış olabilirdi. Bunu yapar mıydı? Mutlu değildim ve sorularımın hiçbirinin cevaplanmadığını hissettim.

Üst kata çıkıp yeniden yatağıma oturdum ve büyükannemin görmemesi için yastığımın altma sakladığım defterimi açtım. Bazen dünyanın çok adaletsiz olduğunu hissediyordum. İşlerin çok kötü gittiğini düşündüğümde hikâyeler yazıyordum. İstediğim şeyleri uydurabilmek hoşuma gidiyordu. Ne olursa olsun, büyüyünce bir yazar olacaktım. Aklımdan hikâyeler yaratırken, istediğim herkes olabiliyordum.

Canlanan gri gözlü heykellerle ilgili bir masalda kendimi kaybettim. Taştan ellerini, insanları boğazlamak için kullanıyorlardı. Babamın eve geldiğini duyduğumda, onlardan biri babamı yakalamak üzereydi. Veronica da oradaydı ve konuşuyorlardı. Babamın, büyükannenin huzurevine gitmesi gerektiğini ve yerel yönetimin kısa süre sonra bir yer göstereceğini söylediğini duydum. Veronica bana selam vermek için içeri girdiğinde, neredeyse ağlamak üzereydim. Bana doğru gelip elini omzuma koydu ve yanaklarımı okşadı. Ondan uzaklaştım.

"Yatılı okul nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim burnumu çekerek.

"Söz vermiyorum ama çok çabalarsan, sanırım baban eve dönmene izin verebilir."

Ona öfkeyle baktım. "Okulun, buna hazır olmadığımı söylediğini duydum babamdan."

"Biliyorum ama her şey değişebilir... Üzgünüm Emma. Annenin yerini asla alamam ama bana izin verirsen elimden gelenin en iyisini yaparım."

Konuşmaya cesaret edemedim.

"Biliyorum," dedi. "Bir gün seni okuldan alacağım ve bütün bir günü Cheltenham'da geçireceğiz. Atölyelere gideriz. Promenade'deki Oriental Cafe'de bir çay içeriz. Gau-mont'ta fotoğraf çektiririz. Ne dersin?"

Bunu düşündüm. Bu, Veronica'nın benim tarafımda olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa gerçekten annemin yerini almaya çalışıp öyle yapmıyormuş gibi mi davranıyordu?

"Neden bunu yapmak isteyesin ki?"

"Küçük olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmadım."

Soluk pudramsı pembe yanaklarına, pembe ojelerine, sıkı buklelerine baktım ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Bu bukleleri bu kadar düzenli bir şekle sokmak çok uzun sürüyor olmalı diye düşündüm ve elimi kendi iflah olmaz saçlarımda gezdirdim. Hâlâ kızıl hâlâ dağınıktı.

"Bak ne diyeceğim. İstersen sana eski okulumu gösteririm. Pittville Circus'tâki Wellington Kız Okulu. Aman Tanrım, koridorların arasında kaybolmayı çok severdik. Sokağa bakan bir sürü uzun penceresi vardı. Toplamda on üç tane. Yoksa on dört müydü? En çok ön taraftaki sınıflan severdik."

Veronica gülümseyip serin dudaklarıyla alnıma bir öpücük kondurup göz kırptı. "Ve Grammer Okulu'ndaki erkeklerle nerede takıldığımızı da gösteririm sana."

Veronica gidince, pencereyi sonuna kadar açtım ve al-nımdaki ruj izini sildim. Dış dünyada akşam ışıkları ağaçların, kilisenin ve hatta tarlanın üzerinde bile parıldamaya başlamıştı ama ben kendimi içten içe tuhaf ve kararsız hissediyordum. Veronica ile arkadaş olursam, anneme ihanet etmiş olur muydum?

Birkaç hafta sonra havuzdan dönerken, Jack yavaşladı ama Maz'ı hızlanması için teşvik etti. Havada tatlı bir koku vardı ve altın rengiydi. Bir an için pis kokulu bataklıkların üzerinde uçuşan sinekleri ve kasapların kancaları kadar keskin, tenini delmeye çalışan dikenleri unutabiliyordun. Lydia farklı bir huzur duyuyordu. Havuzun serinliğinden sonra hissettiği sıcaklığı ve yakıcı şehveti seviyordu. Yolda yürürlerken, Jack'in kendisine dokunmasını seviyordu.

Jack durup Lydia'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve önce alnını, sonra da dudaklarını öptü.

“Çocuk,” dedi Lydia.

“Göremez. Muhtemelen şimdiye kadar eve varmıştır.”

Lydia, Jack’in kendisini yeniden öpmesine izin verdi ve el ele tutuşarak yavaşça yürüdüler.

Eve ulaştıklarında, Maz kocaman gözlerle koştu. “Chan-na kapıyı aç,” dedi. Zıplayıp dururken bir şeyler söylüyordu.

Jack güldü. “Ne oldu Maz? Pantolonuna karınca mı girdi?”

Lydia, Maz’ı tuttu ve çocuk arka kapıyı işaret etti.

“Burada bekle,” dedi Jack. “Muhtemelen bir şey yoktur ama ne olur ne olmaz.”

Lydia, Maz’ı kendine doğru çekti. Kelimeler durdu. Maz onun yerine hafif hafif burnunu çekiyordu. Yüzünü Ly-dia’nm eteğine gömdü. Yan taraftaki bir ağaçtaki kuş ötünce, Lydia yerinden sıçradı.

Jack yeniden geldi. “Gelip görsen iyi olur.”

İçeri girince, Lydia elini göğsüne koydu. Yerde kırılmış porselenler vardı. Kitaplar ve kıyafetler yığınlar halinde etrafa saçılmıştı. Ve bir iç etek, abajurun üzerinde duruyordu. Lydia kendi eşyalarına izinsiz dokunulduğunu düşününce sinirlendi ve kırılmış bir çaydanlığı alıp çöp kutusuna fırlattı. Çaydanlığın çıkardığı ses hoşuna gitmişti.

“Ne arıyorlardı?” diye sordu Lydia.

Jack başını salladı. Omuzlarını esnetti ve tabancasını çıkardı.

“Söyle bana Jack. Camdan yapılmış falan değilim.”

Jack çenesini kaşıdı. “Beni bulmaya çalışmışlar. Neyse ki parkenin altındaki parayı bulamamışlar. Bir de mülklerin listesini. Burada pek bir şey yok. Başarılı olamadılar.”

Jack, polise haber verdi ve dikenli tellerdeki deliği tamir edip içeri girdikleri arka kapının kilidini değiştirdi. Üçü birlikte sessizce akşam yemeği yediler ve

genellikle uzun uzun okudukları yatak hikâyesini kısa kestiler. Maz, itiraz etse de, Lydia onu erkenden yatağa gönderdi.

Verandada gece boyunca yaktıkları sinek kovucu, ortalığa antiseptik bir koku yayıyordu. Onun acı kokusu ile kauçuğun ve çürüyen yaprakların kokuları da birbirine ka-

Î

AYRILIK

l

rışıyordu. Lydia, sandalyelerin uzağına yerleştirdikleri lambaya konan bir gece kelebeğini izledi. Loş olmasının yanı sıra, ağaçlardaki gece kuşlarının sesleri de Lydia'yı huzursuz ediyordu.

"Birkaç gün içinde ev, yeni dikenli tellerle sarılacak," dedi Jack. "Eski tel çok iyi değil. Korkarım o zamana kadar, ek korumalara rağmen çok güvende değiliz."

Lydia'nın omuzları çöktü. Genellikle akşamlan soğuk bir şeyler içmeyi severdi. Özellikle de havuzdan geldiklerinde ve teni, güneşten ve soğuk sudan hassaslaştığında. Bugün kendini pek iyi hissetmiyordu. Teni ürperdi ve göğsünün üzerinde eskiden de var olan kırmızı benekler yine belirdi. Jack kaygılı görünüyordu ve farkında olmadan kollannı ovuyordu.

Bir Tiger birası açtı. "Aslında tek sorun eve girmeleri değil Lyd. Bir de bu var."

Arka cebinden bir mektup çıkarıp Lydia'ya verdi. Lydia mektuba iki kez baktı. Jack'in patronu, Jim Dobson'dan geliyordu. Lydia notu yüksek sesle okudu.

Evde Avrupalı bir kadın ve bir de çocuk bulundurduğunu duydum. Sana kontratını hatırlatmak benim görevim. Özel durumları anlıyorum ama en azından çocuk için alternatif bir şeyler bulmanı öneriyorum. Penang'dan çok uzakta yaşamayan İskoç bir çifti önerebilirim. Kalacak yeri olmayan yerli çocuklar için bir okulları var ve muhtemelen çocuğu almaları için onları ikna edebilirsin.

Jack yanaklarını şişirip oflarken, Lydia'nın içi acıyordu.

“Jim iyi biridir. O çiftten emin olmasa, bana onları tavsiye etmezdi. Ama bu, dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor. İşimi kaybedebilirim ve henüz yeterince para biriktirmediğim için, cezası çok yüksek olabilir. İşin iyi yanı şu ki, Penang’da deniz çok güzel. Onu ziyaret edebiliriz.”

Lydia, simsiyah gökyüzüne baktı ve deniz kenarında mavi elbiseli bir kadınla birlikte olduğu zamanları hatırladı. O kadının annesi olduğuna inanmıştı hep. Maz’ın kendisiyle olan tek birlikteliğinin, deniz kenarındaki tek bir ziyaret kadar kısa olmasına izin vermeyecekti.

Jack’in gözlerine baktı. “Yani benim kalabileceğimi ama Maz’ın gitmesi gerektiğini söylüyorsun?”

Jack hafifçe öksürdü. Geniş boynundaki kaslar kasıldı. “Şartları biliyorsun. Eş yok, çocuk yok. İlk turda olmaz.”

“Maz gidemez. Bana ihtiyacı var.”

“Yarın Jim ile görüşmem gerek. Bu mektup üç hafta önce geldi.”

“Bunu bana söylemeliydin.”

“Çocuğa çok bağlısın. Biliyorsun, tam bir şeyler düzelmeye başlamıştı. Şey yapmak istemedim-” Jack omuzlarını silkti.

Lydia, Jack’in yanında bir silahla uyumasına alışıktı ama o gece öncekilerden çok daha kaygı vericiydi. Bunları hiç dile getirmemişlerdi ama şimdi içinde oldukları tehlikeyi hissedebiliyordu. Polis, Jack’e fazladan koruma sözü vermişti ve

Lydia adamların fidanlığın çevresine yerleştirilmiş olmasını umuyordu.

Huzursuz bir uyku uyumasına rağmen, Jack’in kalktığım duymadı. Gece yarısı uyandığında, onu yamnda bulamadı. Sabahlığını giyip oturma odasının hâlâ kirli olan zeminine doğru ilerledi.

Jack koltuktaydı. Altın rengi okuma gözlüklerini burnunun üzerine indirmişti. Silahı kucağındaydı ve okuduğu kitap da ters bir şekilde ayaklarının yanında duruyordu. Gözlüğün üzerinden bakıp hafifçe gülümsedi.

“Dürüst ol Jack. Neler oluyor? Viski kokuyorsun.”

“Bu şekilde devam edemeyiz.”

Lydia kaşlarını çattı. Jack’in gözleri alev alevdi.

Jack odaya bakındı ve yumruğunu diğer elinin avucuna vurdu. “Ortadan kaybolalım. O lanet kontratın canı cehenneme!”

“Nereye gidelim?”

Jack üzgün bir şekilde gülümsedi. “Bu kadar yeter Lyd. Sivrisinekler, sıcak, bataklıklar. Ve lanet olası kauçuk ağaçları. Deneyelim. Çocuğu da alırız. Bizim olduğunu söyleriz.”

“Ah tabii ki!”

“Neden olmasın? Hiçbir yere uyum sağlayamayacağını sen kendin söyledin. Çinli değil, MalezyalI değil, beyaz da değil.”

Lydia, Jack’in suratının asıldığını fark etti. Her zamankinden daha solgundu. Birden çok bitkin görünmeye başlamıştı.

Jack silahı aldı ve başına götürdü. “Bang,” dedi. “Bang, bang, bang!” Sonra da silahı masaya attı.

}) Dinah Jefferies

Lydia yanma gidip başına sarıldı. “Ah, Jack.”

Jack, silahı attığı yere bakmaya devam ediyordu.

Lydia yumuşak bir şekilde konuştu. “Bunu kendin söyledin. îşler artık biraz daha iyi değil mi? Yani bizi kastediyorum.”

Uzun bir sessizlik oldu. Jack, depresyondayken, acısını içine atıyordu.

Sonunda Jack omuzlarını silkeledi. “Sadece içkiden. Senin için her şeyi yapabileceğimi biliyorsun Lyddy.”

Jack, hem Lydia’yı hem de silahını alıp ikisini de yatağa götürdü. Jack hemen

uykuya daldı ama Lydia ona sarılıp nefesini dinledi sadece. Uyumadı.

Jack erken saatte toplantı için yola çıkınca, Lydia da toparlandı ve evden gelen her çıtırtıda yerinden sıçradı. Oturma odasında, Jack'in okuduğu kitaba göz gezdirdi. ***Hayatta Kalma Rehberi.*** Koridorda yerde, İngilizce bir tarif kitabı buldu. Sığır kuyruğu yahnisi ve buharda puding bölümleri kıvrılmıştı. Jack'e kendi evini hatırlatmak iyi olabilir diye düşündü. Belki onu neşelendirecek bir şeyler yapabilirdi.

Tarçın ve şekerli krep de yaptıktan soma Maz'ı uyandırmaya gitti. Verandada yiyip kertenkeleleri izleriz diye düşündü Lydia. Maz'ın kapısını açmadan önce koridorun penceresinden baktı. Hâlâ yoğun bir sis vardı.

Kapıyı açtı.

Penceresi sonuna kadar açıktı ve yatağı boştu. Lydia'nın kalbi hızlandı. Maz böyle yapmazdı. Odaların çok ısınma-

ması için herkesin kapattığını gördükten sonra, o da jaluzilerini hep kapatırdı. Lydia, jaluzileri kendi kapattı ve evin içinde dolanıp Maz'a seslendi. Onu bulamadı.

Verandada, ağaç dallarının eve çarptığını duydu ama hiçbir şey göremedi. Her yerde, ormanın varlığını hissediyordu.

Kapalı koridora doğru gitti hızla. Channa dinlenme odasında gözlerini kapatmış, yere bağdaş kurup oturmuştu.

"Maznan seninle mi?" diye sordu Lydia. "Onu bulamıyorum."

Kadın, Lydia'nın yüzüne baktı. Derin kahverengi gözleri sakin ve sabitti. Başını sallayıp ayağa kalktı. "Bulmanıza yardım edeyim."

"Ciddi bir şey midir sence? Bilirsin ya. Dün eve birileri girdikten sonra."

Channa, elini Lydia'nın koluna koydu. "Muhtemelen yakın bir yerlerdedir. Ben arka tarafa bakayım."

Lydia başını salladı ve Maz'a seslenmeye devam etti. Ona uzağa gitmemesini birçok kez söylemişti ama ya gittiyse? Ya kaybolduysa ve evin yolunu

bulamazsa?

Channa arka taraftan geri geldi.

Lydia, ona doğru heyecanla bir adım attı. “Bir şey var mı?”

Kadın elini uzatıp, avucunu açtı.

Lydia aniden bir nefes alıp kadının uzattığı Maz’ın bilyelerini aldı.

“Yolda duruyorlardı,” dedi Channa. “Teldeki kırığın yanında.”

“Kaçmış olabilir mi?” dedi Lydia ve evi çevreleyen tele bakmaya başladı.

“Çocuk burada mutluydu. Kaçması mümkün değil.”

Kadın haklı diye düşündü Lydia. Maz burada kendini evinde gibi hissediyordu. Yalnız gitmezdi.

Channa, Lydia’nın omzuna elini koyup hafifçe sıktı. Bakıştılar. İkisi de birbirinin ne düşündüğünü biliyordu ama Lydia kelimeleri dışa vurmaya cesaret edemiyordu. Channa başını salladı ve Lydia boğazındaki düğümü yutkunmaya çalıştı. Maz’ın gülümseyen yüzünü hayal etti. Birlikte gülerek yazı yazdıklarını ve hayvan şekilleri çizdiklerini düşündü.

“İsyancılar,” dedi Lydia sonunda.

Channa omuzlarını silkti ama Lydia kadının bakışlarını görünce onun da buna inandığını fark etti.

“Ne yapacağız?” diye sordu.

“İçeri girelim,” dedi Channa. “Bekleyelim.”

“Polisi arayacağım.”

İçeri girdiler. Bir rehber olmadan Maz’ı bulmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Fidanlık kilometrelerce bir alanı kaplıyordu ve eğitimli olmayan bir göz için her yer aynıydı. Sonsuza doğru aynı şekilde uzanır gibiydi.

Lydia, telefonda yerel polise, durumu elinden geldiğince sakin bir şekilde anlattı

ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Ama adama Maz'ın tam adını söylediğinde, yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı. Elini şakaklarına koydu ve bir başına yalnız kaldığı evin anılarını hatırlayarak sallanmaya başladı. Malakka'da. Çocuklarının terk ettiği ev. Boğazı düğümlendi. Bunlar yine olamazdı. Kesinlikle yine olamazdı. Bu, iki kez yaşanamazdı.

"Sizin oğlunuz mu hanımefendi ?" diye sordu memur.

"Hayır — ona ben bakıyordum." Lydia kelimeleri zorlukla söyledi.

Adam durdu. "Bir dakika hanımefendi." Bir an süren sessizlikten sonra, adam yine konuştu. "Sizin gibi İngiliz mi? Maznan Chang bir İngiliz adı değil."

"Hayır. Yarı MalezyalI yarı Çinli."

Adam hafifçe yutkundu. "Elimizden geleni yapacağız."

Lydia telefonu bıraktı ve yeniden bahçede yürümeye başladı. Çocuğu bulabilmeyi umuyordu. Dizine bir kelebek kondu ve boğazındaki düğümün yeniden geri geldiğini hissetti.

Jack, öğle yemeği için dönene kadar, Lydia hâlâ verandada bir öne bir arkaya sallanıyordu.

"Hey, Lyddy. Neler oluyor?"

Lydia sallanmayı kesti. "Maz kayıp."

Jack derin bir nefes aldı. "Bir bu eksikti."

"Şoförün onu köye götürmüş olabilir mi?"

Jack sandalyeye çöküp arkasına yaslandı. "Channa onun karısı, eğer Tenuk, onu götürmüş olsa, kadının haberi olurdu."

"Ya bilmiyorsa?"

"Tenuk geri döndüğünde bunu öğreniriz."

Lydia ayağa kalkıp Jack'e baktı. "Bu umurunda değil, değil mi?"

Jack bir nefes verdi. “Umurumda.”

“Öyleyse bunu çok tuhaf bir şekilde belli ediyorsun!”

Lydia onu suçladıktan sonra, verandadan ayrılıp kapıyı da arkasından çarptı. Küvetin kenarına oturup kendini

suçladı. Maz’ı buraya getirmemeliydi. Kızlarının endişeli yüzleri gözünün önünde çok net bir şekilde canlandı. Sanki odanın içinde duruyorlarmış gibiydi. Emma çok mutsuz görünüyordu. Fleur de parmağını emiyordu. Yüzleri birden uzaklaştı ve Lydia’nın gözlerinden yaşlar süzüldü.

Jack içeri girip elini uzattı. “Üzgünüm.”

Lydia, Jack’in elini tutarken titredi. “Ah Tanrım, Jack! Buna dayanamam. Ona ne yaptılar?”

“Onu bulacağız. Söz veriyorum.”

Jack onu bir süre sıkıca sardı ve sonra orada kalmasını söyleyip çocuğu aramaya çıktı. Yanma da iki yardımcısını aldı.

Lydia yüzündeki yaşlan kurutup aynaya baktı.

Öğleden sonra saat ilerliyordu. Hava kararmaya başladı. Rüzgâr, yaprakları ve tozu savuruyordu. Lydia verandada, ağaçların arasında kararan bölümde gidip geliyordu. Şakaklarını ovup bataklıkları ve acımasız ısırıklarıyla böcekleri düşündü. Ya Maz’ı gerçekten isyancılar götürdüyse? Ya göğsüne kadar çamurlu suya batırdılarsa onu? Lydia bomboş gizli kampları ve birbirleriyle haberleşmek için kuş sesi çıkaran eşkıyaları düşündü. Ve insanları boğdukları telleri.

Birden irkildi. Onlann ince ve küçük yüzlerini, sadece kâselerce soğuk pirinçle beslendiklerini düşündü. Maz nasıl hayatta kalırdı?

Gerilen kaslarını esnetti ve hayal gücüne engel olmaya çalıştı. Belki de annesinin yanındaydı. Ormanın içine doğru

baktı ama artık gökyüzü görmesine engel olacak kadar çok kararmıştı. Karanlık çökünce hiçbir şey belli olmuyordu. Dev ve karanlık orman ve onun çok da misafirperver olmayan canlıları öylece duruyordu. Ve Lydia, dolunay, ağaçların arasındaki yolları aydınlatmadığı müddetçe, karanlıkta sessizce boğazların kesilebileceğini ve çocukların kaçırabileceğini biliyordu.

Yeni köylerin amaçları teröristlerle destekçilerini birbirinden ayırmaktı. Lydia bunu biliyordu ama yine de paralel üç telin üzerine eklenen keskin uçlu bambuları ve aralara yerleştirilen dev gözetleme kulelerini görünce şok oldu.

Lydia, Jack'e baktı. Yeni yıkanmış beyaz bir gömlek giymişti ve çok yakışıklı görünüyordu. Ama gergindi.

"Polis herhangi bir ipucu bulursa, bize haber verecek," dedi Jack. "Ama sanınm burada olsa iyi olur. Ormanda değildir umarım."

Güvenlikle ilgili işler bitince, aramaya başladılar.

Lydia burnunu tuttu. "Berbat kokuyor."

"Halka açık tuvalet," dedi Jack. "Su akmıyor."

Burası Lydia'nm düşündüğünden daha büyüktü ve bir sürü insan vardı. Bir an için kalbi sıkıştı. "Bu, samanlıkta iğne aramak gibi olacak. Kaç kişi var?"

"Birkaç bin."

"Burada ne yapıyorlar."

"Bazıları benim işçim."

"Geri kalanları?"

Jack omuzlarını silkti. "Geri kalanı problem."

Lydia, kollarındaki sivrisinekleri kovdu ve küçücük kulübelere baktı.

"Toplama kampı gibi görünüyor," dedi Lydia.

Bir zil çaldı ve hoparlörden yapılan anons duyuldu. Kalabalıkla beraber gürültü biraz daha arttı. İnsanlar boş bir alanın ucundaki platformun üzerine çıktı. Saat altıydı ve hava kararmaya başlamıştı.

Lydia heyecanlandı. “Şuna bak!”

Küçük, koyu tenli bir çocuk bir kulübenin gölgesinde duruyordu.

“Maz?” diye seslendi Lydia ve ona doğru bir adım attı. “Bu sen misin?”

Çocuk karanlıktan çıktı. Üstü başı dağınık, koyu renk gözleri olan bir çocuktu.

Lydia bir nefes verdi. “Sanırım gereksiz yere umutlandım.”

Jack, ona sarıldı.

“Ya yaralandıysa? Doktor var mı?”

Jack başını salladı. “Burada duralım mı? Maz buralarda bir yerlerdeyse, bizi izliyordur.”

“Tabii zorla alıkonulmamışsa, değil mi?”

“Biz yine de kalabalığa bakalım. Sonra karar veririz. Bakındığımızı çok belli etme.”

Lydia, sahneye doğru biriken kalabalığın arasından geçerken burnuna gelen ter kokularını yok saymaya çalıştı. Jack, ön taraftaki bir boşluğa geçmelerini sağladı. Lambaların üzerine yeşil ve turuncu renkte hint kumaşları örtülmüş ve bir orman atmosferi oluşturulmuştu. Kuvvetli bir gong sesi gösterinin başladığını işaret etti.

}) Dinah Jefferies ({

Çinli dansçılar, geleneksel kıyafetleri ve zarif şapkaları ile derme çatma perdenin arkasından sahneye çıktılar. Lydia başını eğip dansçıların arkasına bakındı. Maz’a benzeyen bir sürü çocuk vardı. Her seferinde onu gördüğünü zannedip gülümseyip heyecanlanıyor, ardından da yanıldığını fark ediyordu.

Oyunu tanıtmak için sahneye biri çıktı.

“Bizim taraftan bir tür propaganda,” dedi Jack. “Genç kızların, isyancıları idol haline getirmelerine engel olmak için.”

Lydia o anda bunu umursamıyordu. Sadece Maz’ı bulmak istiyordu.

Oyun başladı.

“Gülümse. Normal davranmaya çalış,” diye fısıldadı Jack.

Lydia onu dinlemiyordu. Kalbi kulaklarında atıyor gibiydi. Tanıdık birisini görmüştü. Maz değildi; kalabalığın diğer tarafında, Lili iki kaba adamın arasında sıkışmış duruyordu. Artık giyimi pek şık değildi, kötü görünüyordu. Kızın zayıf yüzünü görünce şok olan Lydia, Jack’in dirseğini dürtüp ona döndü.

“Orada — Lili. Berbat görünüyor.”

Lydia başını çevirdiğinde kız gitmişti.

“O olabileceğini zannetmiyorum,” dedi Jack. “Lili kendisine nasıl bakması gerektiğini bilir. İyi olduğundan eminim. Hadi, gidelim. Maz burada değil.”

“Şimdi nereye?”

“Dışarıdaki bölgeleri aramaya. Sonra da merkeze.”

Dirsekleriyle insanları iterek, oradan uzaklaştılar. Kare şeklinde bir çöp bidonunu geçip diğerlerinden nispeten daha büyük asma kilitli bir kulübeye geldiler. Tozun içinde bir sürü kuş çöpleri karıştırıyordu.

“Bir yiyecek deposu,” dedi Jack, Lydia’nın kaşlarını çattığını görünce. “Gıdalar polis kontrolünden geçiyor.”

Kampın sonuna doğru ilerlediler. Çukurun diğer tarafında, pis kokulu bir bataklık vardı. Kulübelerin arasındaki yol burada çamurluydu. Böcekler havayı iyice ağırlaştırmıştı ve etrafta dolanan çocuklar yoktu. Lydia, telin arka tarafına, yeşil ormanın derinliklerine baktı. Gürültüsünden çok sessizliğini hissetti. Maz’ın orada olduğu fikrine katla-namıyordu.

“Burada pek umut yok,” dedi Jack.

Lydia başını salladı ve buralarda bir yerlerde olmasını diledi.

Geldikleri yoldan geri dönüp bir kahve evinde durdular. “Burada bekle,” dedi Jack. “Ben, işletme sahibine sorayım.”

Tozların arasında broşürler uçuşuyordu. Lydia birini aldı ve açlıktan ölmek üzere olan ve arkadaşlarının karşısında duran, kilolu eski bir teröristin resimlerine baktı. Tepedeki Çince harfler büyük ihtimalle teslim olmaları yönünde mesajlar veriyordu. Lydia oturup dar yolda koşan çocukları izleyerek, Jack’i bekledi. Maz onlardan biri olabilir miydi? Lydia çocuğun adını seslendi. Hiçbiri dönmedi. Onun yerine yoğun sigara kokulu bir adam geldi. Elini uzattı ve çok bol pantolonunun cebinde bir şey aradı. Lydia’ya çok yakındı. Lydia adamın bıçak çıkarmasından korkarak, geri çekildi. Ama elinde sadece eski bez bir cüzdan vardı.

}) DINAH JEFFERIES ({

Lydia çantasından bozuk para aradı ve masaya on sent koydu. Huzursuz olmuştu. Hava kararıyordu ve kulübelerdeki lambalar ortama samimi bir hava verse de Lydia’nın kalbi küt küt atıyordu.

Jack elinde iki fincan kahveyle geri geldi.

“Döndüğüne sevindim. Haber var mı?”

“Hayır. Ama bak, Bert orada.”

Jack, dar sokağın karşı tarafındaki kalabalığı izleyen bir adamı işaret etti. İki asker de kulübeleri dolaşıp ara sıra binlerini çekiştiriyorlardı.

“Yasadışı bir şeyler olup olmadığını araştırıyorlar. Dışarıya bir şeyler taşınmasını engellemek için. Eğer bir şeyler bulurlarsa, sahibi on sekiz ay hapse çarptırılır.”

“Mahkeme olmadan mı?” diye sordu Lydia.

Jack başını salladı. “Korkanm evet.”

Bert’e doğru ilerleyip ona Maz’ı sordu Lydia.

Polis başını salladı. “Yerel Malezya polisleri bana kayıp bir çocuktan bahsetti.

Üzgünüm, bir şey duymadım. Hadi. Ben de sizinle bakınayım sonra da sizi çıkışa bırakırım.”

Birkaç yüz metre ilerideki bir dükkâna girdiler. İçerisi gazyağı lambalarıyla aydınlanıyordu ve loştu. Jack, dükkân sahibine sorular sordu ve çocuğa dikkat etmesini istedi.

Sonraki yanm saat boyunca da her bir dükkâna ve kahve evine sormaya devam ettiler. Daha sonra da Bert onları bataklık kokusunun geldiği ve kalabalığın yöneldiği güvenliğe doğru götürdü. Lydia tüylerinin ürperdiğini hissetti. Bir bebek ağladı. Dilenciler, çöplerle kaplı sokakta sırada

bekliyorlardı. Jack, Lydia’yı kolundan tuttu ve kalabalığın içinden ilerletti.

Lydia sürekli Maz’ı arıyordu.

Onun güven dolu soluk gözlerini, sevimli yüzünü, sayılar sayıp kelebekleri kovalamasını özlejnişti. Bu berbat dünyada bir yerlerde kaybolmuş olduğu fikrine katlanamıyordu. Bir kez daha annesinin onu almış olmaması, ormanda isyancılarla birlikte olmaması için dua etti. Lydia yukarı baktı. Kararan gökyüzünde bile orman belirgin bir şekilde kendini gösteriyordu. Yırtıcı kuşlar yukarıda daireler çiziyordu. Lydia ağlamak istedi.

Çıkışta biriken insanlardan çığlık sesleri geldi. Lydia içinde bir korku hissetti. Jack kasıldı ve Lydia da neler olduğunu görmek için boynunu uzattı. Ağzı açık kaldı, hemen Jack’in kolunu tuttu.

îki ceset, parmaklığın iç tarafında çamura atılmıştı. Çıplaklardı ve üzerlerinde kurşun delikleri vardı. Lydia karanlığın içinden kemikleri kırılmış zayıf bedenlerine ve donuk gözlerine baktı. Birilerinin oğlu, birilerinin erkek kardeşi. Lydia birilerinin sayı saydığını duydu ve siyahlar giyinmiş olan bir sıra yaşlı kadına doğru baktı. Kadınlar cesetlerin üzerindeki delikleri sayıp, birbirlerine başlarını sallıyorlardı.

“Bu iyi bir caydırıcı,” dedi Bert, cesetlere bakarak.

Lydia, Jack’in kolunu bırakıp geriye doğru bir adım attı. “Yani bir yandan onları eğlendirip bir yandan deli gibi korkutuyoruz.”

“Tam da öyle,” dedi Jack.

“Ama onlar insan Jack.”

“Doğru, muhtemelen misafirhaneyi de yakanlar insandılar,” dedi Bert taş gibi bir ifadeyle. “Bizleri korkutup pes ettirmeye çalışıyorlardı.”

Lydia ne diyeceğini bilemediği için dinlemeyi de bıraktı. Koku, manzara, gürültü... Hepsi çok fazlaydı. Sallandığını fark etti. Jack kaşlarını çatmıştı ve sonra da onu tutmak için uzandı.

“Kendini kandırma,” dedi Jack. “Sigorta niyetine bunun olağanüstü hal olduğunu söylüyorlar ama bence bu bir savaş. Ve bunu yapanlar kendinden başkasını düşünmüyor.”

“Tanrım bize yardım et,” dedi Lydia.

Jack homurdandı. “Tanrı? Sanmam.”

Girişteki projektörün ışığı açıldı ve uzun boylu bir adam onları çukurun diğer tarafına götürdü. Tıraşlı saçı ve dik duruşu, Lydia’ya Adil’i hatırlattı. Otobüs yolculuğunda tanıştığı adamı. Bu ülkede işlerin nasıl yürüdüğünü bildiği için, adamın o olmasını ve kendilerine yardım etmesini umdu. Maz’ı bulmalarına yardım etmesini. Ama tabii ki Adil değildi ve yanından geçtiklerinde, Lydia çok da benzemediğini fark etti. Yalnız kalmışlardı. Jack elinden geleni yapsa da, melez bir çocuğu bulmak için bundan daha fazlasını yapamıyordu. Ne polisin ne de başka birinin elinden bir şey gelmiyordu.

Annemin ortadan kaybolması, yatılı okulda sürekli içimde sakladığım dayanılmaz bir acıydı benim için. Kaybolmuş olabilirdi ama öldüğüne inanmıyordum. Gece rüyamda Malezya’ya dönmüştüm. Yağan yağmur kaldırıma çarpıp bir metre kadar yukarı sıçrıyordu. Muson tahliye boruları da kirli sular arasında kaybolmuştu. Annemin sesini duyarak, sırılsıklam terlemiş bir şekilde uyandım. Onu kaybettiğim için titriyor, beni hiç sevmemiş olabileceğini düşünüp dehşete düşüyordum.

Sabah olunca, Susan Edwards ile birlikte öğretmenler ve öğrencilere bakıp onlarla alay ettik. Hayatta kalmamızın tek yolu buydu. Susan bana annesinin Hindistan’dan hamile döndüğünü ve Birmingham’daki evlenmemiş annelere

özel bir hostelde doğum yaptığını anlattı. Sosyal hizmetler, onu küçük bir kız çocuğu isteyen bir aileye vermişti. Ama Susan evlat edinildiği yere de uyum sağlayamayıp Penridge Hall'a sürgün edilmişti.

"Okul ücretini kim ödüyor?" diye sordum kafamıza göre verdiğimiz bir teneffüs sırasında kırlara doğru ağır ağır yürürken. Buna cross-country yürüyüşü diyorlardı.

"Yerel yönetim. Beni gönderecekleri başka bir yer yoktu. Rebecca da aynı ama o, bunu kabul etmiyor. Müdirenin, bir öğretmene, kimsenin onu istemediğini söylediğini duydum. Hatta sorunlu çocuklar için kumlan bir vakıf tarafından ödeniyormuş parası. Burada olmazsa, ıslahevine gönderilecekmiş."

Şaşırmıştım. Susan başını sallayıp yüzünü ekşitti ama ben meraklanmıştım.

"Büyükannem, babamın acayip parasız kaldığını söyledi," dedim. "Hatta benim paramı ödeyenin babam olmadığını da ağzından kaçırdı. En azından ben kaçırdığını düşünüyorum."

"Neden babana sormuyorsun?"

"Babamı tanımıyorsun."

"Bunu öğrenebiliriz," dedi Susan sakince.

"Nasıl?"

Susan, burnuna dokundu.

"Şu bahsettiğim adama saldırdım. Hiçbir değişiklik olmadı."

"Islahevine gönderilirsin diye düşünmüştüm."

"Benden şikâyetçi olmadı. Kız kardeşi babamın kız arkadaşı."

"Eğitim otoriteleri ya da Rebecca'nınki gibi bir vakıf olabilir diye düşünmüştüm."

Kaşlarımı çattım. "Ama Rebecca'nın ailesinin zengin olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle söylüyor!"

Koca bir yabani atkestanesi ağacının gölgesinde duruyorduk. Sonbaharda en iyisi buydu. Islanmış arazilere ve koyu renk bulutlara baktım.

“Eğer okul bizim doğa yürüyüşüne çıkmamızı istiyorsa, bizi Malezya’ya göndermeli,” dedim ve çenemi dışan doğru uzattım. “Ormana.”

“Ah, Malezya’dan bahsetmeyi kes. Ne düşünüyorsun?” Susan uzaklara baktı. “İçeri gizlice gireriz, dönerken de kısa yolu kullanabiliriz.”

Orada yalnız geçirdiğim geceyi düşündüm. “Bilmiyorum.”

“Ya da arka yoldan gideriz. Hadi Em. Ya babandır ya da otoriteler. Kimin ödediğini öğrenmek istemiyor musun? Çok eğlenceli olacak. Ofiste şu an kimse yok. Hem en azından şu lanet olası yağmurdan da kurtuluruz.”

Susan’in kaba konuşmaları hoşuma gidiyordu. Koyu renk gözleri ışıl ışıldı ve haklıydı. Bu sıkıcı gri gökyüzü dayanılır gibi değildi. Çarşamba günleri öğle yemeğinden hemen sonra tüm okul kırda gezintiye çıkardı. Öğretmenler de.

Parmaklığın eğilmiş bir yerinden atladık ve yolun kenarındaki çukuru geçip uzun otların serin serin bacaklarımıza değdiği bir çayıra girdik. Kısa süre içinde arka yola gelmiştik. Yarım saat sonra, okul binasına geldik ve çok yorulsak da kimseye görünmeden içeri girdik.

Binanın içinde, koridorlardan gizlice ilerledik. Girintilerde bekleyip gizli ajanlar gibi birbirimize seslenerek ilerledik.

“Ben burada bekleyip koridordu izleyeceğim. Sen git ofisin kilidinin açık olup olmadığını kontrol et,” dedi Susan.

Ben müdirenin odasına doğru ilerlerken, kıkırdamalarımıza engel olmamız gerekiyordu. Kapının kulbunu çevirip açtım. İçerisi yerden tavana kadar dosyalarla doluydu. Arkada duran Susan’a baktım.

Susan’m yüzü asıldı. “Al işte! Yüzlerce var. Bir milyon yıl da geçse şeninkini bulamayız.”

“O halde hemen başlasak iyi olur,” dedim. “Ama unutmayalım ki aldığımız her şeyi aynı yerine koymamız gerekiyor.”

“Ben hepsini karıştırmayı tercih ederim,” dedi Susan gülerek ve odaya girip aralık duran çekmecelerle işe başladı. Çöp kutusundan bir dergi çıkardı.

“Heyy şuna bak! ***Woman and Home*** dergisi okuyor.” Saçı çok düzgün yapılmış, üzerindeki mutfak önlüğüyle gülümseyen bir kadın resmini kaldırdı Susan.

Resmi aldım ve üzerindeki yazıyı abartılı bir şekilde okudum: ***"“‘Her kadının mutluluğu ve başarısı mutfakta ve çocuk bakımında yatar ki bunlar da kadınlar için en tatmin edici ve yararlı etkinliklerdir. Sekiz sayfalık bir örgü eki ve Lucilla Smythe-Watkins tarafından yazılmış etkileyici bir hikâye de var içinde. ”***

Susan dilini çıkardı.

Bir sandalye çektim ve o sırada neredeyse bir kâse köpek mamasının içine düşecektim. Terriyeri uzun zamandır hiç görmüyordum. Oturduğum yerden yukarıdaki dosyaların kapandığını görebiliyordum. Onları kontrol etmeye gerek yoktu. Tek yapmam gereken boynumu eğip yanlarına bakmaktı. Her birinin arkasında birer yapışkan etiket, etiketin üzerinde de belirgin şekilde bir isim ve yıl yazıyordu.

“Alfabetik sırada değiller mi?”

Dosyalara baktım. “Bazılan evet. Ben buradan devam edeceğim. Sen de alt tarafa bak.”

“Ama yıllara göre geri gidiyorlar. Ve hepsi de farklı renk.”

Güneş içeri girip müdirenin masasındaki açık dergiye yaprak gölgelerini yansıtırken, Susan yanındaki dergi yığınına doğru gitti.

“Şuna bak! Burada kapağında Marilyn Monroe olan bir dergi var.”

“Benim dosyamı aradığımızı zannediyordum.”

“Parlayan yıldız,” diye okudu Susan. ***“Rüyaların sırrı."***

“Ah Tanrım, sanırım buldum!” Önünde ve yanlarında büyük harflerle adımın olduğu bir dosyayı çektim.

Pencerenin aşağısından müdirenin sesi geldi.

Susan donup kaldı.

“Sen git,” dedim.

Susan omzunun üzerinden bana minnet dolu bir bakış atıp dışarı koştu. Birkaç saniye sonra, koridordan başka bir ayak sesinin geldiğini duydum. Kişner gibi bir ses duyuldu.

“Koridorda ne yapıyorsun sen?”

“Midem bulandı efendim,” dedi Susan benim de duyabil-mem için yüksek sesle.

“Yürüyüşten ayrılmak için izin istedin mi?”

“Hayır, efendim. Hasta olacağım sanırım efendim.”

“Neyse, hemen revire git. Gerçi niye hasta olduğunu da anlamadım.”

Hızla odayı inceledim. Ya terriyeri de getirirse? Kesinlikle hırlardı.

Masanın arkasında, çift kanatlı pencere, yere kadar uzanan ve güneşi kesen perdeleri ile araziye bakıyordu. Başka bir yer yoktu. Yarı çekilmiş perde ile pencerenin arasına girdim. Dosyaya sarıldım ve müdirenin güneş ışığından dolayı perdeleri kapatıp beni yakalamamasını umdum. Nefesimi tuttum, arkada gözleri olup da beni görmesinden korktum.

Bir lambayı açtı ve içeriyi altm rengi ışık kapladı. Tanrı’ya şükür, köpek yoktu. Benden neredeyse bir metre uzakta, masasında oturuyordu. Gazeteyi kenara itip yazmaya başladı. Saatime bakmaya cesaret edemedim ama bu durum böyle bir saat kadar sürdü. Yürüyüşe gidenler dönerken, gülüşüp şakalaşıyorlardı. Uzaktan bir araç geldi. Kadın öğretmenler aksi bir şekilde öğrencileri acele ettiriyorlardı. Kısa süre sonra akşam yoklamasını yapacaklardı. Deli gibi çişim gelmiş ve bacağım da uyuşmuştu. Bu böyle devam etti. Perdeler tebeşir tozu kokuyordu. Hapşırmamak için kendimi zor tuttum. Telefon çalınca, nefesimi tutup iyi bir şeyler olmasını diledim.

“Bayan Watson, Penridge Hail, buyurun.”

Ah, lütfen gitmesi gereksin.

Dönen sandalyesini çevirerek, birkaç dakika konuştu ve sonra kalkıp esnedi. Masasını temizlemesi asırlar sürmüş gibiydi. Sonunda ışığı söndürdü ve ofisten çıkıp kapıyı diğer taraftan kilitledi. Ah Hayır! Al işte. Yakalanacaktım. Sabah. Düşünebildiğim tek şey çöp kutusuna işemek zorunda kalacağım oldu. Sonra da ofisin sadece birinci katta olduğu ve altında da, sol tarafta, bisiklet barınaklarının olduğunu fark ettim. Diğer pencere doğrudan barınakların üzerine gidiyor olabilir miydi? Kanatlı bir pencereydi ama itip etrafa baktım. Umutla aşağı baktım ve rahatlayarak bisiklet barınağının bir ucunun hemen aşağıda olduğunu gördüm.

Maz ortadan kaybolduktan sonraki altı ayı, Lydia kimi zaman çocuğun annesiyle olduğunu düşünüp sevinerek, kimi zamansa onunla olmadığını düşünüp korkarak geçirdi. En zoru da ne olduğundan emin olamamaktı. Bölge yöneticisinin ofisini, polisi ya da aklına gelen herkesi aramalarına rağmen sonuçsuz kalmışlardı. Jack, Maz'ı Ipoh'ta ve tüm çevre köylerde aradı ama çocuk ortadan yok olmuştu.

Lydia'nın morali bozuktu. Boğucu gri hava da ona hiç iyi gelmiyordu. Öğleden sonra fidanlıkta yine teröristlerin hareketliliği vardı. Jack, telefonda patronuyla konuşup Ly-dia'nın daha uzun kalabilmesi için onu ikna etmeye uğraşıyordu. Kalın telli sarı saçları dağılmıştı ve eliyle saçını düzeltmeye çalışırken bir nefes verdi. Jack'in MalezyalI polislerinden bazıları da teröristlere karışmıştı ve bu da işleri daha da zorlaştırıyordu.

Jim aklı başında bir adamdı ama Lydia'nın varlığının işlere vereceği zararı tabii ki umursamazdı. Jack gibi bir müdür yardımcısının fidanlık hayatına uyum sağlaması, yalnızlığa ve burada yaşamanın zorluğuna alışması ve onların güvenini kazanması uzun zaman almıştı. Fiziksel olarak da oldukça zor olmuştu. Güçlü olmak, çamurlu çalılıklarda yürümek için yeterince dirençli olmak zorundaydı. Kalın ot-

ların arasından geçip kötü niyetli işçilerle baş etmek kolay değildi. Bir de Çinli isyancıların sürekli tehditleri vardı. Şu anda da olduğu gibi tehlike yanı başında olsa bile, Jack bunu görmezden gelmek zorundaydı.

Jack telefonu bırakırken, Lydia ona baktı. Omuzlarını silkerek, “Bana haber verecek,” dedi Jack

Lydia Jack’e verdiği zararı düşündü. Jack’in iyi bir kalbi vardı ama ilk tanıştıklarında tabii ki bunları yaşayacaklarını düşünmemişti. Lydia ona baktı. Artık sadece ikisi kaldığı için, Jack gelecekteki hayatlarından bahsederken gözleri ışıldıyordu.

“Yatağa gel,” dedi Jack. “Başka bir şey yapmak için hava fazla sıcak.”

Çok şefkatli ve hafif bir şekilde seviştiler. Yastıklarına koydular başlarını. Jack’in bronz kolu, Lydia’nın beline sarılmıştı. Lydia elini Jack’in sırtındaki açık renk tüylerde gezdirdi. Lydia’nın gümüş bilekliği ışıkta parıldıyordu. Jack, Lydia’yı gözünden yaşlar gelene kadar gıdıklarken, jaluzilerden güneş ışığı vuruyordu üstlerine. Pencerenin dışından gelen saksağan sesini dinlediler ve sonra Jack jaluziye turuncu ve altın renklerinde bir Hint bezi örttü. Odayı pembe bir ışık kapladı.

“Saçını bu şekilde uzun seviyorum,” dedi Jack ve uzayan beyaz tellerden birini çekti.

“Ahh!”

Jack, Lydia’nm yüzündeki terden nemlenen saçları uzaklaştırdı, elini dudaklarına götürüp avucunu öptü. “Onları seviyorum,” dedi ve saç telini ışığa doğru kaldırdı.

Lydia kaşlarını çattı.

“Tanrı aşkına, çok az var.”

Huzurlu bir sessizlik oldu. Jack, Lydia’nın bileğinin iç tarafındaki mavi damarların üzerinde gezdirdi parmaklarını. “Bana kızlardan bahset yine.”

Lydia’nın kalbi acıdı. Artık onların sessiz varlığından korkmuyordu. Doğdukları günü,' şişman bebekliklerini, Noel zamanlarını ve özel günleri tekrar tekrar aklında canlandırıyordu. Artık kötü zamanlar sona ermişti. Kızların ölümü Lydia’nın bir parçası olmuştu ama detayları unutuyordu, îlk kelimeleri, koca gözleri, hastayken alev alev yanan yanakları. Komik bakışları ve kahkahaları. Lydia’nın bunları unutmaktan korktuğunu bildiği için, Jack ona sarılarak

kendisine anlatmasını istemişti. Lydia sırtını ona yasladı. Yüzü o kadar yakındı ki, ensesinde nefesini hissedebiliyordu.

“Emma hep yüzüstü yatıp kitap okur, sol ayağım havaya kaldırıp sallardı. Kâfur ağacından yapılmış bir sandığımız vardı ve eski komik kostümler oradaydı. Peter Pan timsah kostümünü giyme sırasının kime geldiğine karar verene kadar hep tartışırlardı.”

Lydia o kalabalık günleri özlemişti. Fleur’ün elini uzatıp, “Seni seviyorum anneciğim,” demesini. Emma’mn çamur ve örümceklerle kaplanmış bir şekilde koşuşturmasını. Kızları yaşasaydı şimdiye büyümüş olacaklardı. Emma on dört, Fleur on yaşında olacaktı. Nasıl görüneceklerini kestirmeye çalıştı ama bu sadece canını acıtıyordu. Onun yerine Jack’i düşündü. Güçlü ve yakışıklıydı. Ve Lydia, kendisine sahip çıktığı için ona minnettardı. Gözlerinin üzerine düşen san saçlarını seviyordu ve o saçları kenara iten iri ellerini de.

Jack onun bir parçasıymışçasına sımsıkı sanldı ve sonra da gözündeki nemi sildi. Yatağın altına uzanıp ortalığa taze yapraklar serpti.

Lydia güldü. “Bu da ne seni çapkın şeytan? Yeni bir tahrik etme yöntemi mi?”

“Evlenebiliriz. Benim turum bittiğinde.”

“Gerçekten mi?”

Aralarında kısa bir sessizlik oldu.

“Alec’in ölüm belgesine ihtiyacımız yok mu? George bununla ilgileneceğini söylemişti ama hâlâ haber yok.”

“Hatırlatabilirsin,” dedi Jack. “Ama öncelikle. Ne diyorsun?”

Lydia onu uzun uzun öptü. Kalbi neşeyle atıyordu. “Evet diyorum.”

“Pekâlâ, o zaman Bayan Fidanlık Memuru. Senin için bir şeyim var.”

Koca gülümsemesinden niyeti anlaşılıyordu. Nefesler ve inlemeler sona erince, Jack sigarasını yakıp bakışlarını tavana dikti.

“Seks tiryakim benim,” dedi Lydia, çenesini Jack’in omzuna yaslayarak.

Jack kaslarını esnetip güldü. “Sana bir sorum var.”

“Başka bir şey daha mı?”

“Nerede yaşamak istiyorsun?”

“Malezya’da mı?”

“Dünyada.”

Lydia kaşlarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Hiç düşünmedim. Ya sen?”

Î

AYRILIK

}■

“Avustralya, Perth’de diye düşündüm. Orada para kazanabilirim. Bir arkadaşımın orada bakır madeni var. Ve kendine bir ortak arıyor.”

“Nasıl bir yer?”

“Pek bilmiyorum. Dağlıktır tabii. Deniz vardır.”

“Deniz kenarı mı?”

“Evet. Bir tekne alabiliriz.”

Lydia gülüp Jack’e iyice yaklaştı. “Bu mükemmel olur Jack.”

Bu fikri düşündükçe içinde büyüyen umudu hissetti. Evlenirlerse, Lydia’nın bir bebeği daha olabilirdi. Birlikte yeni bir hayat kurabilirlerdi. İçinde hâlâ kırık olan şeyler tamir olabilirdi. Kızlarının kaybı sonsuza dek kalacak birer yara iziydi ve uzun bir süre onlarsız bir hayatı kabullenmesi mümkün olmayacak zannetmişti. Ama işte oradaydı. Hayatta kalmıştı. Acaba bir gün gelir de onların hayalinin tüm gününü yönetmediği bir zaman olur muydu ?

Öğleden sonranın ağır havasında, uyku isteğine karşı koyamadıkları bir anda, telefonun çalan sesine uyandılar. Jack telefonu açmak için koridora gitti.

“Evet, tabii ki. Hemen geliyorum,” dediğini duydu Jack’in.

Jack sırıtarak geri geldi. “Arayan Bert’ti. Buna inanamayacaksın ama birileri Maznan’ı bulmuş.”

Lydia gülerek doğruldu birden. “Ah, Jack, gerçekten mi?”

“Yola koyulsam iyi olur. Sokağa çıkma yasağından önce çıkmalıyım. Gerçi hat çok kötüydü ve konuşmalarını zor

lukla anladım. Ve çalışanlardan biriyle ilgili bir sorun var. Ama her neyse, inanabiliyor musun? Bunca zaman sonra Maznan’ı alacağız!”

“Seni götürmesi için Tenuk’u çağır.”

“Şu anda çalışmıyor.”

“Olsun.”

Jack, çalışanların dinlenme alanına giden koridora doğru yürüdü ve kaşlarını çatmış bir şekilde geri döndü.

“Kimse yok.”

Lydia kaşlarını kaldırdı. “Tuhaf. Neyse, ben de geleceğim. Bunu çok istiyorum.”

“Minibüsü alırız,” dedi Jack. “Arabanın benzini az.”

Lydia giyindi. Çocuğu kısa süre sonra yeniden göreceği için çok heyecanlıydı. Jack bunu anlayamazdı. Bir çocuğu anca kalbinde saklamanın vereceği o dayanılmaz acıyı nereden bilebilirdi? Hayatının tek bir kalp atışına bağlı olduğunu nasıl anlayabilirdi? Onlar ölünce artık tek yapabildiğinin nefes almak olduğunu...

Dışarıda, kurbağaların her zamanki korosu duyuluyordu. Lydia ışığın vurduğu yuvarlak bulutların tepelere doğru ilerleyişini izledi. Jack’in küçük minibüsü getirmesini bekledi. Yan pencereler çelikle kaphydı ama dışarıyı görebilecekleri küçük boşluklar vardı. Arabadan daha güvenliydi bu araç ama Jack sürücüsü olmadan dışarı pek çıkmazdı. Tenuk ya da özel polislerden biri ya da ikisi ile. Eğer polisler müsait değilse o zaman da özellikle işçileri

tırlarla götürecekleri zaman MalezyalI ***mata-mata'laüa*** gidiyordu. Jack kime daha az güvendiğinden emin olamıyordu. MalezyalI polislere mi yoksa Çinli isyancılara mı? Ama bu sefer sadece köye kadar gideceklerdi.

AYRILIK.

*****

Lydia, Maz ile birlikte verandada kahvaltı yaptığı zamanları, onunla güneşten iyice yanana kadar gölge yapan ağaçları izlemeyi ve kuşların ötüşlerini dinlemeyi çok öz-lemişti.endine doladı kollarım. Artık her şey düzelecekti. Sadece çocuğu alacaklar ve her şey yoluna girecekti. Jack ile evlenebilir, bir de çocuk sahibi olabilirlerdi. Hep birlikte yaşarlardı. Jack'in çocuk sahibi olmak isteyip istemediğini bilmiyordu.

Minibüsün ön tarafına bindi.

"Hayır Lyd. Arkaya otur. Kurallara uysak iyi olur."

Lydia homurdandı ama umutla dediğini yaptı.

"Channa'nın neden burada olmadığını anlamadım," dedi Lydia öne doğru eğilip yüksek sesle. "Genellikle akşam yemeğini hazırlamadan önce dinlenirdi."

"Akrabalarını ziyaret ediyordur belki. Bazen öğle yemeğinden sonra bisikletiyle gider. Güzel haberi düşün," diye arkaya doğru bağırdı Jack. Çelik, ön ve arka tarafları birbirinden kısmen ayırıyor, birbirlerini duymalarını zorlaştırıyordu.

Lydia, Maz'ı göreceği için çok heyecanlıydı ve onu çok özlemişti. "Çok mutluyum. Bert başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Arka taraflarda bir şeyler oluyordu."

Ne yeri ne de zamanıydı ama Lydia kendine engel olamadı. Jack başta ne dediğini duymadı. Lydia da bir kez daha bağırdı.

"Bir bebek sahibi olmaya ne dersin?"

Minibüs birden durdu ve Lydia nefesini tuttu. Ya Jack'in istediği bu değilse? Bir tekne, kriket ve rugby istediği şey-

lerdi ama belki baba olmayı istemiyordu. Erkekler maceralara kalkışırlardı. Kadınlar ise çocuk sahibi olurlardı. Bu, her zaman böyleydi.

“Kulaklarıma inanamıyorum Lydia. Bu, bir adama kalp krizi geçirtebilir.” Jack sustu. “Önce Maz’ı alalım da sonra zamanın neler göstereceğine bakarız.”

“Belki Maz’ı evlat edinebiliriz.”

Jack bir süre sessizce minübüsü sürdü ve Lydia, Maz’ı göreceğini düşünerek kendini enerji dolu hissetti. Ona bir takım elbise dikecekti. Lydia beyaz giymezdi ama Jack’in ilk turu biter bitmez, evleneceklerdi. Kısa bir süre sonra da çocuk sahibi olmaya çalışırlardı, ilk kez ufuk aydınlık görünüyordu. Dünya kucaklarım açmış onları bekliyordu. Perth’te ya da seçtikleri herhangi bir yerde yeni bir hayat kurabilirlerdi. Aklı hayallere kapılmıştı. Birlikte yaşayacakları hayata. Maz ve birlikte sahip olacakları bebekle birlikte. Maz’a küçük bir kız ya da erkek kardeş. Büyük bir bahçe, elma ağaçları ve iki çocuğun kullanacağı bir salıncak.

Korkunç bir gürültüyle hayallerinden uyandı. Minibüs sağa doğru savruldu ve burnu kenardaki hendeğe girdi.

“Yere eğil Lydia,” diye bağırdı Jack ve başını, ikisini ayıran metala doğru uzattı.

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Jack ona bir öpücük gönderip yedek tabancasını ona doğru uzattı.

Lydia tabancayı titreyen ellerle aldı.

“Bunu aracın boşluklarına doğru doğrult ve kullanmaktan çekinme. Ve ne olursa olsun dışarı çıkma.”

Lydia’nın kalbi hızlandı. “Peki sen?”

“Bakmam gerek.”

“Hayır Jack!”

Jack’in kapıyı zorlayıp aşağı indiğini ve birden gelen Çince bağırışları duydu. Minibüsün yan tarafındaki delikten dışarı baktı, Jack aracın önündeydi ve onu

görebiliyordu. Ateş edilmeden önceki saniyede Lili'nin yolun gerisinde durduğunu gördüğünden emindi. Bir kauçuk ağacının arkasına hafifçe saklanmıştı. Kızın bir nefes alıp eliyle ağzını kapattığını ve gözlerindeki dehşeti görmüştü.

Lydia'nın zihninden binlerce düşünce geçti. Jack güvende, Jack benimle. Evlendik. Mutluyuz. Bir bebek. Bizim bebeğimiz. İkinci ateşi neredeyse duymamıştı. Her şey tuhaf bir şekilde sessizleşti. Parmakları Jack'in silahının tetiğinde donup kaldı. Sessizlik arttıkça, kalbi korkuyla daha da hızlanıyordu. Midesi bulandı hem de çok fazla. Sanki tüm bedeni edilen ateşin varlığını yok saymak ister gibiydi.

Böyle bir şey yaşanıyor olamazdı. Jack olamazdı. Kızları kaybettikten sonra bu olamazdı. Gözlerini kapattı ve görebildiği tek şey Lili'nin gözlerindeki bakıştı.

Minibüsün arkasında iki büklüm olup titremeye başladı. Yumruklarını sıkıp gözlerine bastırdı ve olan bitene inanmamaya çalıştı. Tanrı'ya Jack'in bedeninin sıcaklığının ve mavi gözlerinin parlaklığının hâlâ orada olması için yalvarıyordu. Sevişmek istediğinde yüzünde beliren o yaramaz gülümseme, iri elleri, gırtlaktan gelen kahkahası... Lydia zihninde sivrisineklerin seslerini, orman yılanlarım ve akrepleri canlandırıyordu. Bedeni şok olarak kaskatı kesilmişti ama hareket etmesi gerekiyordu. Dışarı çıkmalıydı. Jack'i görmeliydi. Onunla olmalıydı.

İlerledi ve arka kapıyı zorladı. Kilitliydi.

Tabii ki sadece dışarıdan açılıyordu. Ayağa kalktı ve minibüsün ön tarafındaki boşluğa doğru süründü. Ayağa kalktığında, Jack'in kanını fark etti. O kadar çok kan vardı ki, asfaltta küçük bir göl olmuştu. Havada da kanın tuzlu tatlı kokusu vardı. Tek eliyle ağzını kapatıp kapıyı açtı. Hendeğe inip sonra oradan dışarı çıktı. Jack'in yolun üzerinde yüzüstü yattığı yere doğru koşarak gitti. Yağmur yağmaya başlamıştı ve Jack'in hayatını yolda ilerleyen bir dere gibi uzaklaştırıyordu.

Lydia, yüzüne bakmak için Jack'i yavaşça itti. Dudakları bembeyaz, gözleri bomboştu. Ölü gözlerle bakıyordu. Gözlerinde ufacık bir suçlama bile yoktu. Bu kadar çabuk. Her şey çok çabuk olmuştu. Lydia, Jack'in sıcacık dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde olduğunu, kendisine gülümsediğini ve onu gıdıkladığı anlan hayal etti. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Ah, Jack.

Yağmur durdu. Damlalar ve buhar durdu. Gölge uzarken, Lydia işemek için doğruldu. Karmaşık çalılıklann arasına çömeldi. Gözlerini Jack'ten bir an için bile ayırmadı. Kendisini de vurmaları umurunda değildi. Bunu hak ediyordu. Kendini suçluyordu. Eğer Maz konusunda, Jack'in kafasını ütülemeseydi, kendi işine konsantre olmasına izin verseydi, bu asla olmazdı. Lydia, gecenin çöktüğünü fark etmemişti ama her yer tamamen kararınca, onları dünyanın geri kalanından tamamen ayıran karanlığa minnet duydu. Jack'in yanma, yola uzandı ve ona son kez sarıldı, sımsıkı tutundu, onu korudu. Kıyafetleri kanla ıpıslak olmuştu.

Lydia'yı bulduklarında hava aydınlanıyordu. Dördü gelmişti. Haki renk kıyafetli iki polis, Bert ve bir diğer özel polis, zırhlı bir kamyonla gelmişlerdi. Lydia başını kaldırınca Bert'in başının arkasında uçan gümüş renkli kuşlan gördü. Bert parmak uçlan ile Lydia'nın ellerine dokunup onu yerden kaldırdı. Güçlü kuzey aksanma sahip olan Bert ve kendine has yürüyüşü. Ingilizler, Malezya ormanına hiç uymuyorlar, diye düşündü.

Bert, Lydia'nm ellerini ısıtmak için ovdu. "Hadi gel Lyd," dedi. "Jack için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Lydia, Jack'in kaybını fiziksel olarak hissetti. Midesi kasıldı. Bert kendisine dokununca birden ondan uzaklaştı ve boğazı acıyla yanarken, iki büklüm oldu. Tek kolunu diyaframına dayayıp toparlanmaya çalıştı. Bert, onu kendi aracına doğru götürürken, Lydia ona dönüp yüzüne bakamadı.

"Seni görmek için yoldaydık," diye mırıldandı Lydia.

Bert şaşırmış görünüyordu.

Lydia daha dik durup kızgın gözlerle karşısına geçip ona baktı. "Jack'i aradın. Ona, binlerinin Maz'ı bulduğunu söyledin. Hatırlasana. Onu aradın. Köye git dedin."

"Hayır."

Lydia, adamın gömleğini tutup bağırdı. "Hatırlasana."

Bert, Lydia'nm ellerini kibarca çekti ve sonra onu omzundan tuttu.

"Lydia, ben Jack'i hiç aramadım."

Lydia’nm zihninde silah sesi yankılandı. Bert yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi Bert. “Korkarım, Jack bir tür tuzağın kurbanı oldu. Çok üzgünüm.”

Lydia’nın bacakları o kadar titriyordu ki bir an için düşeceğini zannetti ama Bert’in sözleri onu ayakta tuttu. Yavaşça başını salladı. Yanılıyordu, Lydia’nm yapabileceği bir şeyler vardı. Jack’i kimin aldattığını bulabilirdi. Onu gerçekte kimin aradığını bulabilirdi. Polis koruması olmadan yola çıkacağını kimin bildiğini bulabilirdi. Her ne pahasına olursa olsun. Ve Lili’yi bularak başlayacaktı işe.

Diğer iki polis, Jack’e doğru giderken arkasını döndü. Ja-ck’in sertleşen bedenini taşırken, onların nasıl zorlandığını görmek istemiyordu. Ya da yiten başka bir hayatın ardından onların normal bir şekilde başlarını salladığını görmek de istemiyordu.

Cenaze ertesi gün gerçekleşti. Sağanak yağmur sona erdi ve sıcak mavi bir güne döndü. Bunaltıcı Malezya güneşinde ertelenilemeyecek birkaç formalite vardı. Yerdeki çukurdan bakışlarını uzaklaştıran birkaç kişi, tedirgin bir şekilde gülümsedi. Lydia, elindeki solmakta olan bir demet sarızam-bak ile Bert’i, başka birkaç memuru ve Jack’in, tanımadığı bir-iki arkadaşını selamladı. Jack’in patronu Jim ve yere kırmızı yapraklar serpen güzel bir Çinli kadını da. Kadın kimseyle konuşmadı ama bomboş gözlerle kendi kendine mırıldanıyordu.

Dışarıda kısa bir tören yaptılar. Yeni yağan yağmurdan dolayı nemli olan otlar, güneş ışığında parıldıyordu ve rüzgâr, mezarlığın çevresinde toprakları savuruyordu. Lydia, hayatın ne kadar acımasız olduğunu düşündü ve Jim bir şiir okurken, mezara baktı.

Mezarımda durup ağlamayın,

Ben orada değilim — uyumuyorum.

Sabah sessizliğindeyim.

Güzel kuşların gökyüzünde uçuşlarındayım.

Geceleri parıldayan yıldız ışıltılarındayım. Mezarımda durup, ağlamayın.

Ben ölmedim.

Bu ona çok uyuyordu. Jack doğa yaşamına inanırdı. Tanrı'yâ, ölümden sonra yaşama, cennete ya da cehenneme inanmazdı. "Cehennem bu lanet yerin ta kendisi," derdi homurdanarak.

Tabut çukura indirildi. Lydia, desenli bir tabut seçmişti ve bunu da Jack'in parkenin altına sakladığı paranın küçük bir kısmıyla ödemişti. Gerçi Jack hayatta olsa, parayı boşa harcadığını söylerdi. Paranın geri kalanını da bitene kadar hayatta kalmak için kullanacaktı. Jack'in parayı ona gösterirken söylediklerini düşündü. Olur da ihtiyacın olursa, demişti. Ağaçların derinliklerinden bir gürültü geldi ve bir an için dünya durmuş gibi oldu. Lydia, fidanlığın toprağından tabutun üzerine atmak için bir avuç almak ve üzerine de zambakları koymak için eğildiğinde, gözlerinin arka tarafında tuhaf bir ağrı hissetti. Ayağının yanında, mezardan dolayı bozulmuş bir karınca yuvası vardı. Hareket etmeden toprağı ve zambakları kokladı. Tabutun görüntüsü ile şok olup, sessizce Jack'in hayatta olduğunu düşündü. Sonra derin bir nefes alıp ormanın yeniden canlanan gürültülerini dinledi. Tıkırtılar, patırtılar, vızıltılar, uğultular...

Bert, Lydia'yı kibarca, binlerinin acılı tavuk şiş ve ballı hurma getirdiği yere doğru götürdü. Yere bağdaş kurarak oturup elleriyle yediler. Rahip gittikten sonra, şişeden cin içtiler ve her biri sırayla Jack'ten bahsetti. Mezarı kazan adam, tabutun üzerini doldurmak için geldi. Böylece hepsi onu izlemek için ağaçların altına doğru geri çekildiler. Uzaklarda yalnız bir köpek havlıyordu. Acılı ve terk edilmiş bir sesi vardı. Güneş batmaya başladığında, birileri küçük bir lamba yaktı ve Lydia da ışığın altında gezinen gece kelebeklerini izledi. Hafif bir esinti havayı serinletiyordu.

Bir süre sonra, Bert ona döndü. "Gitsen iyi olur. Jim seni götürecek mi?"

"Eşyalarımı almam için beni Jack'in evine götürecek ve yarın da güneye gideceğim."

"Nakit paran var mı?"

Lydia sorusunu başıyla onayladı ve Bert'in omzunun arkasından ormanda bir şeyin kıpırdadığını gördü. Bir an için kalbi öfkeyle dolup taştı. "Bu Lili değil miydi?" diye sordu.

"Pardon, görmedim. Bu arada Jack'in diğer silahının nerede olduğunu biliyor

musun? Bulamadık.”

“Jim’e verdim,” dedi Lydia.

Bert aracına binerken, Lydia mezarın yanında cin içilirken kendilerine katılmayan Çinli kadını hatırladı. Cinin etkisiyle yüzü kızarmıştı. Kadının kim olduğunu sordu Bert’e.

Bert avuçlarını yukarı kaldırıp omuzlarını silkti. “Jack’in eski sevgilisi. Artık bir önemi var mı?”

Lydia başını salladı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Esintiyle beraber farklı farklı sesler geliyordu. Böceklerin uğultusu, bir motorunun gürültüsü, ormanın iniltileri. Bir an için loş ışıkta dünya ışıldıyormuş gibiydi. Lydia, Jack’in geniş gölgesini ve birlikte gizlice attıkları kahkahaları düşündü. Tüm bunlar olmadan önce, daha eskiden yaşadıklarını. Jack’in sırtını, güçlü omuzlarını ve ona nasıl sarıldığını hayal etti. O kadar sıkı sarılırdı ki, sanki birbirlerini içlerine çekiyorlarmış gibi hissederlerdi. Jack’i tamamen kaplayan toprağı görünce kalbi neredeyse duracak gibi oldu. “Hoşça kal aşkım,” diye fısıldadı. Artık gözyaşlarına engel olmuyordu. “Beni affet.”

Tüm bu sözler faydasızdı ama elinden tek gelen buydu.

Ödevimi boş verip dosyaya baktım. Kalındı ve saman renkli kapağı açmaya korkuyordum. Meraklı insanlar, aslında öğrenmeyi istemeyecekleri şeyleri öğrenirlerdi. Büyükannem hep öyle söylerdi. En kötü ihtimalle, yerel otoritelerin ödediğini öğrenirdim ve bu da büyük bir sürpriz olmazdı. Ama aklımda bir düşünce belirdi. Veronica ödüyor olabilir miydi? Kapı hızla açıldı.

Susan sırıtarak içeri girdi. “Nasıl kurtuldun?”

“Atladım.”

“Vay canına!” Belimi hafifçe dürttü. “Henüz açmadın, değil mi?”

Başımı salladım.

Susan sırıttı. “Bana ver.”

Ona verdim ve ilk sayfayı açıp incelediğini gördüm. Biraz bakındıktan sonra durdu ve gülümsemesi yok oldu. Elini ağzına götürdü.

“Ne?”

Hiçbir şey demeden dosyayı kapatıp bana geri verdi.

Ön sayfada isim, adres, yaş, anne ve babanın bilgileri yazıyordu. Diğer sayfada durdum. Susan’a bir bakış atıp sonra sayfaları takip etmeye başladım. Öğretmenlerin not-

lan, babama gönderilmiş akademik gelişimimim ve birkaç küçük itaatsizliğimi anlatan mektuplar. Davranışlarımı iyileştirmem gerektiğini söyledikleri zamanlar aslında benim gayet olumlu davrandığım zamanlardı. Yapabilecekleri her şeyi yaptıklarını ve eve gitme zamanım geldiğini yazmışlardı. Artık ev ortamında olmamın bana daha iyi geleceği yazıyordu.

“Ama babam hazır olmadığımı söylediklerinden bahsetmişti,” dedim birden.

Susan’ın burun delikleri genişledi. “Bu çok saçma.”

Başka bir sayfaya geçtim ve orada babamdan gelen bir mektupta annemin kayıp olduğundan bahsediliyordu. Ama bana söylenmemesi gerektiğini yazmıştı. Babam bana söylenmesi için doğru zamanı bulacaktı. Mevcut durumun korunması için yurtta kalmamın daha doğru olduğunu yazmıştı.

Yutkundum. “Eğer bunu şans eseri duymasam, acaba bana söyler miydi?”

Susan omzumu hafifçe okşadı.

“Babam, hayatında Veronica’ya yer açmak istiyor. O yüzden burada kalmamı istiyor.”

Bu düşünceden nefret ediyordum. Ayağa kalkıp duvarın serinliğini hissetmek için, yanağımı duvara yasladım. “Ve büyükannemin de huzurevine gitmesini istiyor.”

Büyükannemin çok uzun zamandan beri yaşadığı evden uzaklaşacak olması

düşüncesi çok acıydı. Ve aslında sağlığı o kadar da kötü değildi. Veronica'nın bembeyaz yüzünü düşündüm. Belki gerçekten de, burada kalmam için parayı babama o veriyordu ve babamı büyükannemden kurtulması için sessizce dolduruyordu.

"Babam yer açmak istiyor," dedim bir kez daha.

"Ne?"

Dudağımı büzdüm. Susan'ı unutup kendi kendime konuştum. "Sadece Veronica ve Fleur'ü istiyor. Onun dışında herkesten kurtuluyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" dedi Susan.

"Bilmiyorum."

"Hiç fatura gördün mü?"

"Henüz görmedim."

Şaşkındım. Eğer büyükannem haklıysa, babam ücreti ödeyemiyordu. Ama eğer yerel otoriteler ödüyorsa, o halde sadece gerektiği süre boyunca ödeme yapmazlar mıydı?

Susan meraklı bir bakış attı. "Hadi Em. Başka neler varmış bakalım." Dosyayı aldı ve birkaç sayfa daha çevirip arkadaki sayfaya uzun uzun baktı.

"Ne?"

Susan dosyayı bana uzattı. Sesi alçaldı. "Em, hepsi bir hukuk bürosundan."

Faturaların üzerindeki damgaya baktım. Her birinde aynısı yazıyordu. ***Bayan Emma Cartwright 'in okul masraflarının ödeme çeki, müşterimiz adına ektedir.*** Hepsi de Bay N. Johnson'dan, Johnson Price&Co, Kidderminster'dan gönderilmişti.

"Anlamıyorum. Müşterileri kim?"

"Yazmıyor."

"Ben hukuk bürosuna yazsam?"

Sonraki birkaç dakika boyunca yatakta sessizce oturduk.

Ta ki yurdun kapısı sonuna kadar açılıp, tüm kızlar içeri girmeye başlayana kadar. Kızlar girince, Susan bacaklarını geniş bir şekilde açıp, karşıma geçti.

“Hey, ikinize ne oldu?” dedi içlerinden biri. Bazılan da alaycı yorumlar yaptı ama sonra Rebecca homurdanarak, “Sizi sinsi şeytanlar. Nasıl oldu da buraya erkenden gelebildiniz? Bir şeyler kanştırıyorsunuz, değil mi?”

Kızardığımı hissettim ama dosyayı yatağın altına itebildiğim için mutluydum ve kimsenin görmemiş olmasını umdum.

İstasyon yoğun bir şekilde metal ve ter kokuyordu. İnsanların, trenlerin ve satıcıların sesleri çok yüksekti. Lydia buna rağmen kendini daha kararlı hissetti ve zorlukla bir telefon kulübesine doğru ilerledi. Cicely’nin numarasını çevirdi ve arkadaşı telefonu cevaplayınca derin bir nefes aldı ve sesinin titrememesi için elinden geleni yaptı. Başta Cicely’nin soğuk ve umursamaz konuşması, onu rahatsız etse de, alıcıyı yanağına bastırıp bir nefes daha aldı ve devam etti.

“Gidecek hiçbir yerim yok.”

Cicely’nin derin bir nefes aldığını duydu. “Demek ki doğruymuş. Neredesin şimdi?”

“Burada. İstasyonda.”

“Orada kal.”

Lydia, alnında beliren teri sildi. Jack’in tuhaf bir öngörüyle, Lydia’ya parkenin altındaki parayı göstermesine minnet duyuyordu. Lydia’nm yine de bir iş bulması gerekiyordu ama birkaç ay idare etmesine yetecek kadar parası vardı. En azından güneye kadar tek parça halinde gidebilirdi. Bu sefer yolculukta pusular, yoldan çıkarılmalar ya da geri çeviril-meler olmamıştı. Her şey şaşırtıcı bir şekilde normaldi. Öyle ki kendini çimdiklemesi, kızların ve Jack’in gittiğini, eve, Alec’e gitmiyor olduğunu hatırlatması gerekmişti.

Cicely şık ve güzel bir halde ona doğru gelene kadar, Lydia buzlu limonatasını

yudumlamıştı. Cicely, serin dudaklarını, Lydia'nın yanaklarına değdirdi. "Her şeyi yolda anlatabilirsin," dedi.

Cicely evinin kapısını açtı ve etrafa baktı. Eski bir tüccara ait çok güzel bir evdi burası. Kasabanın diğer kısımlarından daha yüksek bir yerdeydi.

"Güzel. Ralph burada değil. Erkekler neler olduğunu hiçbir zaman anlayamaz. Tatlım, çok kötü görünüyorsun. Sanırım bir duş alıp sonra da bir şeyler yemen gerek."

"Neler olup bittiğini hep erkeklerin bildiğini zannederdim," dedi Lydia.

Cicely güldü ve parmağını ona doğru salladı. "Öğrenecek çok şeyin var kızım."

Sessiz koridorda ilerlediler.

Cicely uzanıp Lydia'nın elini tuttu. "Tatlım, Emma ve Fleur konusunda ne kadar üzgün olduğumu zaten biliyorsun. Ama şimdi bir de Jack. Berbat bir şey olmalı ama en azından yaşadığı gibi öldü."

Lydia'nın midesi kasıldı. "Birileri onu o gün öğleden sonra yola çıkması için kandırdı."

Cicely ona baktı. "Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Lydia'nın aklından Lili'nin yüzü geçti ama sadece omuzlarını silkmeyi tercih etti. "Ve bir de benim baktığım küçük bir çocuk ortadan kayboldu. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım." Lydia duvara yaslandı. "Belki işe Harriet Parrott ile başlayabilirim. Biliyorsun, George'un bağlantıla-n var. Bana yardım eder misin?"

"Onu arayıp yarın on ikide orada olacağını söylerim. Şimdi istediğin kadar burada kalabilirsin, tamam mı?" Ci-cely'nin yüzünde koca bir gülümseme belirdi. "Aşağı inmene gerek yok. Ben yemeğini yukarı gönderirim."

Cicely gittikten sonra, Lydia çantasını bıraktı ve Malakka Boğazı'na baktı. Yağmurdan dolayı belirsizleşen manzarayı, mavilikleri ve leylakları izledi. Omuzlarının rahatladığını hissettiğinde ne kadar gergin olduklarını fark etti. Odası bir bahçeye bakıyordu. Koca zambaklar ve bir de çeşme vardı içeride. Misafir süitinde gezindi. Açık pembe ve altın rengi dekorasyonuyla Jack'in

evine benziyordu. Burada bir odası, banyosu ve kendine ait bir oturma odası vardı. Ve şu anda tek ihtiyacı olan şey sığınacak bir yerdi.

Jack'in cinayetiyle ilgili düşünceler, onu bozguna uğratmakla tehdit ettiğinde, elini kalbine koyup derin nefesler almayı öğrenmişti. Öyle yapınca, sakinleşiyor ve paniğini yavaş yavaş üzerinden atıyordu. Ve sonra da içten içe ölmesine izin vermemek için, ağlasa da iyi zamanlarını ve yaşadıkları aşkı düşünüyordu. Jack'in asfaltın üzerinde yatan cansız bedenini düşünmek yerine düşünebileceği güzel zamanlan deniyordu. Onu düşünecek olursa, biterdi.

Güneşin aydınlattığı bir gökyüzüne uyandı. Yağmur yağacak gibi görünmüyordu. Tam da Lydia'nın sevdiği günlerden biriydi.

Aynalarla kaplı güzelce aydınlatılmış bir banyoya girdi. Köşelerde boyanmış zambaklar vardı ve uzun palmiyeler yanlarda uzanıyordu. Hindistandan galiba diye düşündü Lydia. Zayıflamış bedenini, şişmiş gözlerini ve lekeli tenini görünce omuzlan çöktü. Jack vurulmadan hemen önce, geleceğe dair oluşmaya başlayan umudunu hatırladı — güzel eteğini, rujunu. Yüzünü ekşitip Shalimar parfümünün şişesini çöpe attı. Bu koku artık ona acı veriyordu. Yüzünü soğuk suyla yıkadı ve parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi. Odanın dışından yüksek sesli topuk tıkırtıları geldi. Cicely içeri girip beraberinde de Chanel No.5 kokusunu getirdi. Elinde gümüş işlemeli bir tepsi vardı.

Lydia odaya tamamen çıplak bir şekilde girdi ve kollarını ona doğru uzattı. "Şu halime bak! Bir bak!"

"Evet, berbat," dedi Cicely gülerek. "Bu konuda yapabileceğimiz birçok şey var. Senin için bir randevu aldım. Kuaförde randevun sekizde. Ardından da alışverişe gideceğiz ama önce bir plan yapmalıyız." Pencerenin yanındaki soluk, perdelik kumaşla kaplı bir koltuğa oturdu ve yanındaki kumaşa dokundu.

"Jack'i düşünüyordum."

Cicely yüzünü ekşitti. "Biliyorum tatlım. Çok kötü bir şans." Cicely odanın diğer tarafını işaret etti. "Orada kullanabileceğin bir sabahlık var."

Lydia sabahlığı üzerine geçirdi. Tabii ki ipekti. “Biliyor musun, bana evlenme teklif etmişti.” Lydia boğazının düğümlendiğini hissetti. Sanki birazdan hıçkırıklara boğulacak gibiydi.

emin olmalıyım.” Lydia duvara yaslandı. “Belki işe Harriet Parrott ile başlayabilirim. Biliyorsun, George’un bağlantıla-n var. Bana yardım eder misin?”

“Onu arayıp yarın on ikide orada olacağını söylerim. Şimdi istediğin kadar burada kalabilirsin, tamam mı?” Ci-cely’nin yüzünde koca bir gülümseme belirdi. “Aşağı inmene gerek yok. Ben yemeğini yukarı gönderirim.”

Cicely gittikten sonra, Lydia çantasını bıraktı ve Malakka Boğazı’na baktı. Yağmurdan dolayı belirsizleşen manzarayı, mavilikleri ve leylakları izledi. Omuzlarının rahatladığını hissettiğinde ne kadar gergin olduklarını fark etti. Odası bir bahçeye bakıyordu. Koca zambaklar ve bir de çeşme vardı içeride. Misafir süitinde gezindi. Açık pembe ve altın rengi dekorasyonuyla Jack’in evine benziyordu. Burada bir odası, banyosu ve kendine ait bir oturma odası vardı. Ve şu anda tek ihtiyacı olan şey sığınacak bir yerdi.

Jack’in cinayetiyle ilgili düşünceler, onu bozguna uğratmakla tehdit ettiğinde, elini kalbine koyup derin nefesler almayı öğrenmişti. Öyle yapınca, sakinleşiyor ve paniğini yavaş yavaş üzerinden atıyordu. Ve sonra da içten içe ölmesine izin vermemek için, ağlasa da iyi zamanlarını ve yaşadıkları aşkı düşünüyordu. Jack’in asfaltın üzerinde yatan cansız bedenini düşünmek yerine düşünebileceği güzel zamanlan deniyordu. Onu düşünecek olursa, biterdi.

Güneşin aydınlattığı bir gökyüzüne uyandı. Yağmur yağacak gibi görünmüyordu. Tam da Lydia’nın sevdiği günlerden biriydi.

AYRILIK

Aynalarla kaplı güzelce aydınlatılmış bir banyoya girdi. Köşelerde boyanmış zambaklar vardı ve uzun palmiyeler yanlarda uzanıyordu. Hindistandan galiba diye düşündü Lydia. Zayıflamış bedenini, şişmiş gözlerini ve lekeli tenini görünce omuzlan çöktü. Jack vurulmadan hemen önce, geleceğe dair oluşmaya başlayan umudunu hatırladı — güzel eteğini, rujunu. Yüzünü ekşitip Shalimar parfümünün şişesini çöpe attı. Bu koku artık ona acı veriyordu. Yüzünü soğuk suyla yıkadı ve parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi. Odanın

dışından yüksek sesli topuk tıkırtıları geldi. Cicely içeri girip beraberinde de Chanel No.5 kokusunu getirdi. Elinde gümüş işlemeli bir tepsi vardı.

Lydia odaya tamamen çıplak bir şekilde girdi ve kollarını ona doğru uzattı. “Şu halime bak! Bir bak!”

“Evet, berbat,” dedi Cicely gülerek. “Bu konuda yapabileceğimiz birçok şey var. Senin için bir randevu aldım. Kuaförde randevun sekizde. Ardından da alışverişe gideceğiz ama önce bir plan yapmalıyız.” Pencerenin yanındaki soluk, perdelik kumaşla kaplı bir koltuğa oturdu ve yanındaki kumaşa dokundu.

“Jack’i düşünüyordum.”

Cicely yüzünü ekşitti. “Biliyorum tatlım. Çok kötü bir şans.” Cicely odanın diğer tarafını işaret etti. “Orada kullanabileceğin bir sabahlık var.”

Lydia sabahlığı üzerine geçirdi. Tabii ki ipekti. “Biliyor musun, bana evlenme teklif etmişti.” Lydia boğazının düğümlendiğini hissetti. Sanki birazdan hıçkırıklara boğulacak gibiydi.

Cicely açık mavi bir takım giymişti ve boynundaki muhtemelen elmas olan kolyeyle çok havalı görünüyordu. Başını salladı. “Tatlım, artık Jack’i unutmaksın.”

Lydia, bir nefes verdi. Saç dipleri terliyordu. “Söylemesi yapmasından çok daha kolay.”

“En iyi yolu da başka şeyler düşünüp başka planlar yapmak. Eğer öyle yapmazsan, umutsuzluk seni yerle bir eder.”

Bir sessizlik oldu.

“Sırrın ne?” diye sordu Lydia konuyu değiştirmek için. “Havayla aran iyi gibi.”

“Su. Çok sık duş alıyorum,” dedi Cicely gülerek.

“Su olsa da olmasa da bu havaya asla alışamayacağım.”

Lydia havuzu düşündü. Jack ve Maz ile nasıl eğlendiklerini. Bunaltıcı günlerde, suyun serinliğini, sıcakla baş etmekte nasıl birebir olduğunu. Sonra otobüste

tanıştığı adam geldi aklına. Adil. Çok uzun zaman önce birlikte yaptıkları o yolculuğu hatırladı. Yanakları kızardı. O zamanlar henüz her şey berbat olmamıştı. Emma ve Fleur'den önceydi bu. Jack'ten önceydi."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cicely.

Lydia nedenini bilmese de, Cicely'ye içinden geçenleri anlatmak istemiyordu. "Ah, hiçbir şey," dedi. "Sadece bir şeyler hatırladım. Her zaman böyle havalı olmayı başaran başka biriyle daha tanıştım. Senin gibi."

"Kim? Malezya'daki tek buzlar prensesinin kendim olduğunu sanıyordum."

"Bir erkek, kadın değil. Adı, Adil. Ülkenin diğer tarafına giderken tanıştım onunla. Başta ona fazla güvenemedim."

Cicely'nin yüzünde bir ifade belirdi. "O halde buzlar kralı."

"Bir kadının hayatını kurtardı. Trende. Bana da yardım etti."

Cicely elmas kolyesiyle oynadı. "Belli ki düzgün biriymiş. Tabii ki yerlidir. Adına bakılacak olursa."

Lydia başını salladı. "Kadın trenden aşağı atlayacaktı. Adil uzandı ve onu içeri çekti. Ve bana karşı da çok kibardı. Sebepsiz yere. Sadece kibardı."

"Neden kuzeye gidiyormuş?"

"Görmesi gereken bir şey olduğunu söyledi-""Bunu sevdin mi?" diye lafını kesti Cicely boynundaki kolyeye dokunarak. "Mükemmel değil mi? Dün gece Ralph verdi. Suçunu örtmek için."

"ihanet mi etti?"

Cicely omuzlarını silkti. "Sürekli. Çinli kızlarla."

Lydia, Jack'in Lili ile olan ilişkisini hatırladı. "Bir kereden fazla mı?"

"Bana yalancı mı diyorsun tatlım?"

Lydia başını salladı. "Nasıl katlanıyorsun buna?"

“Bu kadar ciddiye alma tatlım. Hep olur. Ne ekerse onu biçer.”

Lydia, Alec’in, yüzünde alaycı bir ifadeyle Cicely’nin yatak odası hikâyelerinden bahsettiğini hatırladı.

“En azından Ralph kızlarla birlikte oluyor. Üst merteber-dekiler gibi değil o. Kimseye söyleme ama Harriet için çok üzülüyorum.”

Lydia’nın ağzı açık kaldı.

}) DINAH JEFFERIES

“Hadi Lyddy. Bu lanet ülkede her şey satılıktır. Özellikle de artık gideceğimiz için.”

“Bir devir bitiyor mu?”

“Bir imparatorluk bitiyor demek daha doğru olur tatlım.” Cicely gözlerini devirip güldü.

Lydia, Cicely’nin keskin elmacıkkemiklerini, rujlu dudaklarını, düz sarı saçlarını inceledi. Hiçbir şey umurunda değil miydi?

“Alec bir sürü şey yapmış olabilir ama en azından Ralph ve George gibi değildi,” dedi Lydia.

“Alec de bir aziz değildi.” Cicely, eteğindeki tozu silkeledi ve neşeyle Lydia’ya baktı.

Lydia’nm ağzı açık kaldı. “Bunu denediğini mi söylüyorsun?”

Cicely bunu başıyla onayladı.

“Seninle mi?”

Cicely homurdandı. “Başka kiminle olacak?”

Lydia gülmeye çalıştı ama dengesini kaybedip Fransız balkonun kapısını açtı ve güzel demir parmaklıklarla çevrili balkona bir adım attı. Sokaktan bir sürü ses geliyordu: bisiklet zilleri, trafiğin gürültüsü, sayısız insan sesi. Çince, Malay dili, Hintçe.

“Umutsuz bir romantiksin Lydia Cartwright. Şimdi ne olacak? Asıl soru bu? Çocuğun bir resmi var mı?”

Lydia başını salladı.

“Pekâlâ, pencereyi kapat ve buraya gel. Planlamamız gereken bir operasyonumuz yok mu? Ben hemen Harriet’ı ara-

yayım. Ve unutma tatlım, paraya ihtiyacın olursa, söylemen yeterli.”

Lydia başıyla onayladı. “Teşekkürler. Bir an önce bir iş bulmam gerek ama şimdilik geçinecek kadar param var.”

Cicely’nin kendisini izlediğini fark etti.

“Ben şey yapmadım... biliyorsun değil mi? Alec ile.”

Cicely ne derse desin, Lydia, para teklifinin suçluluk duygusuyla teklif edilip edilmediğini merak ediyordu ve bunu hiç fark etmemiş olmasına da çok şaşırmıştı.

Huzurevinin uzun gri duvarlarının dışında dondurucu bir ocak rüzgârı yanaklarımı acıtıyordu. Babam, yaklaşık on dört yaşında olduğum için artık otobüse binip büyükannemi kendi kendime ziyarete gidebileceğimi söylemişti. Bir önceki gece rüyamda Fleur ile birlikteydik. Küçüktük ve Malakka’daki parkta saklambaç oynuyorduk. Fleur’e Un Kurdu dediğim, annemin zarif bir şekilde yürüyüp bizi görmüyor-muş gibi numara yaparak, isimlerimizi seslendiği zamanları hatırlayıp gülümsedim. Bu kızlar nerede olabilir? Daha bir dakika önce burada olduklarından eminim, derdi. Biz de birbirimize sıkıca sarılıp heyecanla çığlık atardık.

Pervazı dökülen geniş bir pencereden içeri baktım. Farklı bir yer beklemiyordum. İçerisi tam da umduğum gibiydi. Odanın etrafına yıpranmış sandalyeler yerleştirilmişti. Tıpkı küçük yalnız adalar gibi.

Arka bahçeye bakan bir odaya aldılar beni. Pencereleri kalın çiçekli kumaşlarla örtülmüştü. Arkası uzun ahşap bir sandalyeye kaskatı kesilmiş bir şekilde

oturdum. Duvardaki saati izledim. O eski küf kokusunu hissedip saatin tik taklarını dinleyerek ve irmik pudingi yiyerek yaşamak ne kadar zor olmalı diye düşündüm. Genç ve pembe yanaklı bir gö-

revli büyükannemi içeri getirdiğinde, nemlenen gözlerimi kırptım. Büyükannem her zaman minyon olmuştu ama onu bu kadar çelimsiz görmek içimi acıttı. Omuzlan çökmüştü ve sanki kendi ayaklanna güvenemiyormuş gibi yere bakıyordu. Saçını küt kesmişlerdi ve yan tarafında da anlamsız bir püskül bırakmışlardı.

Büyükannem başını kaldırınca, derin mavi gözleri birden ışıldadı. “Ah, ördek Emma’m. Güneş ışığı gibisin.” Titreyen parmaklarını, boynunda atan bir damara koydu.

Ona dikkatle sarıldım ve kahverengi naylon bir koltuğa götürdüm. Görevli çay ve bisküvi getireceğini söyledi. Büyükanne koltuğa yerleşirken, onun bana yardımcı olabileceği düşünceleri yavaştan yok oldu.

“Kalçam tatlım. Bacaklarımın üzerinde çok rahat duramıyorum artık. Ama boş ver. Ne kadar süreliğine evdesin?”

En azından evde yaşamadığımı hatırlıyordu. “Çok uzun süreliğine değil büyükanne. Noel tatili bitti. Babam son zamanlarda seni görmeye geldi mi?”

“Korkarım bunu hatırlayamıyorum. Sanırım o kadınla geldi.”

“Veronica?”

“Evet, o. Zavallı kadın. Bilirsin ya, bir aile istiyordu. Erkek kardeşi ile gelmişti. Şu hoş olmayan adam.”

Dudağımı ısırıp yere baktım. Suçumu dün gibi hatırlıyordum.

“Endişelenme tatlım. Adamın boynuna bir bıçak sapladığın için seni suçlamıyorum. Seninkinin yarısı kadar şansım olsa, ben de aynısını yapardım.”

}) PlNAH JEFFER1ES

“Büyükanne! Korkunçsun. Ayrıca o bir dart okuydu sapladığım.” Birlikte güldük ve içimdeki sıkıntı yok oldu.

Büyükannem dizimi okşayarak önlüğünün iplerini düzeltmeye çalıştı ama bu sadece alışkanlıktı çünkü üzerinde bir önlük yoktu bile. “Yine yurtdışma çıktı. O adamı hiç sevemedim.”

Henüz Veronica ile konuşma fırsatım olmadığı için Bay Oliver ile ilgili haber alma şansım olmamıştı. Derin bir nefes verdim, çok rahatlamıştım.

Büyükanne çayın geldiğini göstererek bir nefes verdi. Benim için çok sıcak olsa da, büyükannem gürültülü bir şekilde yudumladı çayı. Çayını çok sıcak severdi. Tıpkı babam gibi. Sindirimi kolay bisküvileri didikleyişini izledim. Göğsüne kırıntılar döküldü ve sonra da sanki bir şeyler hatırlamaya çalışıyor gibi durdu. “Sana söylemek istediğim bir şey var ördek.”

Ona baktım.

“Evet,” dedi. “Bir şey.”

Aklım birden anneme gitti. Söyleyeceği, anneme ne olduğuyla ilgili olabilir miydi? Ama büyükannem kaşlarını çatıp başını salladı. Anneme ne olduğunu bilmediğinden emindim. Kimse bilmiyordu.

“Hayır, unuttum.”

“Neyse büyükanne. Önemliyse, yeniden hatırlarsın.”

“Sevgili annen de öyle derdi. Ama sanırım artık bir şeyleri hatırlamam çok mümkün değil. En azından onları hatırlamam gerektiği zamanlarda.”

Büyükannem damarları belirginleşen elini, kolumun üzerine koyup yüzümü inceledi. “Orası nasıl tatlım? Okulun?”

İlgisiz gibi görünmeye çalışarak, omuzlarımı silktim ve neşeli bir şekilde konuşmaya çalıştım. “Sorun yok. Ama büyükanne sana bir şey sormak istiyordum. Babam ve ücretimi kimin ödediği hakkında.”

“Ah, ördek...” Büyükannem bana bakarken dudakları titredi ama sonra, tam da söyleyeceğini düşündüğüm anda dönüp boş bakışlarla pencereyi izlemeye başladı. “Bahçe bugün biraz gri ama yakında canlanacak.”

Sol yanağına süzülen yaşı izledim. “Büyükbabanı özlüyorum,” dedi. “Her gün

onu düşünüyorum. Aksi yaşlı herif.”

Büyükannemin elini okşadım. “O, aksi değildi büyükanne. Sadece babama karşı öyleydi.”

“Birbirlerini anlayamadılar ördek. Hiçbir zaman. Baban küçükken, büyükbabanın beni terk etmesi de bunu iyice zorlaştırdı.”

“Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. Babam o yüzden mi aksi bir insan?”

Büyükanne dudaklarını büzdü. “Hepsi geçti artık.”

“Onu affettin mi?”

“Tabii ki. Sevdiğin insanları affedersin.”

“Babam eskiden de aksi miydi?”

“Ne zaman tatlım?”

“Gençken? Pilotken?”

“Pilot mu? Ah hayır ördek. Baban hiç pilot olmadı.”

“Savaşta büyükanne. Annem söyledi.”

Büyükanne kaşlarını çattı. “Baban hiçbir zaman pilot olmadı. Havaalanında yer mürettebatıydı. Ve ben bununla gurur duyuyordum.”

Sustum. Bahçede, rüzgâr çalıları kıpırdatıyordu. Büyükanne omuzlarım indirdi ve yüzündeki üzgün bakış içimi acıttı. Doğru mu söylüyor yoksa hafızası ona oyun mu oynuyordu bunu asla bilemeyecektim. Zavallı büyükannem. Hâlâ ağaçta asılı ama düşmesi an meselesi olan kurumuş bir yaprak gibiydi.

“Pekâlâ, ne bilmek istiyordun?”

“Ücretler?” diyerek bir kez daha şansımı denedim.

Gün ışığı yere vuruyordu ve büyükannemin gözleri yaşardı.

“Bak,” dedi, güneş yüzüne vururken gözlerini kısarak. “Düzelecek. Bunu

unutma ve zor olsa da toparlan.” Başını salladı. Ne demek istediğimi anladığını düşünüyordum ama yine de onu zorlamak hiç adil değildi.

Lydia böyle yüksek topuklara alışık olmadığı için Harriet Parrott’ın eski tip evinin merdivenlerini gürültüyle çıktı. Bugün, ayağında daracık ayakkabılar bile yüzündeki gülümsemeyi silemezdi. Cicely’nin tercihi olan yeni, pamuklu saten kırmızı eteğini düzeltti. Merdivenlerden çıkarken, dar kalem eteği, bacakları ve kalçasına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Üzerindeki şık beyaz bluzu ve yeni şekil verilmiş saçlarıyla aylardır olduğundan çok daha şık hissediyordu kendini. Arkasındaki gürültülü sokağa bir bakış atıp derin bir nefes aldı.

Küçük bir kütüphanenin duvarları yeşil mavi renge yeni boyanmıştı ve çok başarılı olmasa da havalı bir atmosfer yaratıyordu. Üç pervaneli fana rağmen nem hâlâ etkisini gösteriyordu. Ne kötü, diye düşündü Lydia. Gün çok ferah bir şekilde başlamıştı ama şimdi pencereden bakınca, düz bahçenin güneşe teslim olduğunu görüyordu.

Harriet’ı beklerken, iki Siyam kedisi meşe parkenin üzerinde ilerleyip Lydia’nın çıplak bacaklarına sürtündüler. Harriet kiminle konuşması gerektiğini bilir, doğru insanlara ulaşabilirdi. Lydia, kedileri sevmek için eğildi ama Geor-ge’un koridordan geldiğini duyunca, başını kaldırdı birden. George kapının girişinde durup parmaklarını esnetti.

“Harriet dışarıda. Korkarım benimle görüşmen gerekecek. Bir şeyler içmek ister misin?”

Lydia başını salladı ve keresteden yapılmış dar sandalyenin kenarına ilişip çantasını da yanma, yere koydu. “Beni beklediğini zannediyordum.”

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu George, içeceğini karıştırırken.

Lydia bir an için sustu. “Açık söylemek gerekirse, Ja-ck’in neden öldürüldüğünü bulmak için buradayım.”

George, ona doğru eğildi. Gri saçları artık dökülmeye başlamıştı. Tombul elinde

viski ve sodasını sallıyordu.

“Ama zaten biliyorsun tatlım. Komünist isyancılar. Bundan başka bir sebep yok.” George anlayışlı bir şekilde baktı ona.

“Birileri bunu planlamış.”

“Tatlım, bunu bulmanın mümkün olduğunu zannetmiyorum. Seni anlıyorum. Bunu bilmek istemen normal bir tepki. Ama bu insanlar bugün buradalar yarın yoklar. Ve şimdi Malezya bağımsızlığın eşiğindeyken, kim bilir daha ne gibi kargaşalar bizi bekliyor. Kesinlikle emekli olacağım için seviniyorum.” George, içki barına doğru ilerledi. “Bir şey içmeyeceğine emin misin? Bence bir şeyler içsen iyi olur.”

Lydia, eliyle yüzünü yelledi ve kalbinin çok hızlı attığını fark ederek, durdu. Bunu yüksek sesle söylemek utanç vericiydi. “George başka bir şey daha var. Jack’in ilişkisinin olduğu Çinli bir kadın var. Bence bunu o ayarlamış olabilir.”

“Çinli diye sen dedin. Burnuma kıskançlık kokusu geliyor.”

“Evet, aynen öyle.”

“Hayır, ben seni kastettim tatlım.”

George gülümsedi ve içerideki ağır havayı hafifletmese de, pencereyi sonuna kadar açtı. Evin bir yerlerinde bir telefon çalıyordu. Lydia ensesinin terlediğini hissetti ve çantasına eğilip bir mendil çıkardı. Başını kaldırdığında, Geor-ge’un kendisine baktığını gördü.

Çekici bir adam değildi. îri kulaklar, şekilsiz bir burun, çalı gibi kaşlar ve şişman kırmızı yanaklarla çevrelenmiş küçük gözleri vardı. George hafifçe öksürdü.

“Her zaman çok umursamaz göründün. Kıskanç biri olacağını hiç düşünmemiştim.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Sadece bir sivrisineğin sesi duyuluyordu. Lydia elinin tersiyle kaşlarını silip George’un yorumunu duymazdan geldi. Kendisini iğnelemeye mi çalışıyordu yoksa sadece onu umursamıyor muydu tam emin olamadı.

“Adı Lili ve sanırım Jack’i tuzağa düşürmüş olabilir.”

“Bu bilgiyi onlara söyleyebilirim.”

“Ben daha fazlasını umuyordum.”

George, Lydia’yı baştan aşağı süzdü ve homurdandı. “Oldukça iyi görünüyorsun. Biraz zayıf olsan da, en başından başlayabilirsin. Neden bunları unutmuyorsun tatlım?”

Lydia duyduklarına inanamayarak başını salladı. “Bunu nasıl söylersin? Eşimi, çocuklarımı ve şimdi de Jack’i kaybettim.”

“Yanlış anlama. Sadece biraz iltifat etmek istedim.”

}) PlNAH JEFFER1ES ~"fr

Lydia, George’un yüzünde bir gülümseme yakaladı ve ardından da bir teklifte bulunur gibi kalkan kaşını gördü. Lydia üzerine gitti.

“Daha önce ne dediğini biliyorum ama... yangında ölenlerle ilgili kesin bir şeyler bulunabilir mi? Jack sorduğunda bunun imkânsız olduğunu söylemiştin ama şimdi merak ediyorum da...”

George omuzlarını kaldırıp gözlerini kıstı. “Bunca zamandan sonra mı? O zamanlar bile kimse o gece kimlerin orada olduğunu bilmiyordu. Kızlar, Alec ve tüm departmanın orada olduğu kesin. Onun dışındaki her şey bir varsayım.”

“Emin misin?”

“Umarım sana yalan söylüyor olabileceğimi kastetmi-yorsundur?”

Lydia içindeki huzursuzluğa engel olmaya çalıştı. “Hayır, ama departmanı arayamaz miydin?”

George omuzlarını silkti. “Eğer ısrar ediyorsan, bunun samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olduğunu söylemeliyim. İnsanlar sürekli ölüyorlar. Öyle ya da böyle.”

“Ölüm sertifikaları için gerekli süreci başlatacağını söylemiştin.”

“Ah tatlım. Sana söylemedim mi? Özür dilerim. Bu işlerle uğraşan kadın doğum iznine ayrıldı ve her şeyi içinden çıkılmaz bir halde bıraktı. Korkarım en başından başlamamız gerekecek. Artık takibini yaparım.”

George, ofisinden bir telefon görüşmesi yaparken, Lydia olan biteni düşündü. George’un pozisyonunda olan bir adam söylediğinden daha fazlasını biliyor muydu?

George odaya geri döndüğünde gümüş sigara tablasından çıkardığı bir sigarayı yaktı. Lydia ona ümitle baktı.

“Üzgünüm. Liste yok. Ama bilileri ölüm sertifikaları için çalışmaya başlayacak. Ama tavsiyemi dinle ve geçmişin üzerini ört.” George dikkatli bir şekilde konuşuyordu.

Lydia bir nefes verdi. “Yani, bana Jack’in katilini bulmaktan başka yardımcı olamayacağını mı söylüyorsun?”

George gelip Lydia’nın yanma oturdu. Bacaklarını uzatıp tek eliyle dizini kaşıdı. Lydia hafifçe yana doğru kaydı. George, viski ve ter kokuyordu. Çok yakınında oturuyordu ve nemli elini de, Lydia’nın bacağına koymuştu.

“Çok çekici bir kadınsın Lydia.”

Lydia nefes almakta zorlandı. Dışarıda çok fazla yağmur yağıyordu ama ardından cılız güneş belirmişti. Yine de içerideki nem azalmamıştı.

“Bu sıcakta işin peşinden gitmeye gerek yok. Dediğim gibi tatlım, ismi vereceğim ve herhangi bir ipucu varsa kısa sürede öğreniriz.”

Lydia gözlerini sımsıkı kapattı. “Bir şey daha var.”

“Ah?”

“Baktığım bir çocuk vardı. Ortadan kayboldu.”

George bir dosya dolabına doğru giderken, Lydia, onun kırmızı ve kalın ensesinde beliren teri gördü.

“Buralarda bir şey olmalı. Kayıp insanlar. Adı neydi?”

“Maznan Chang.”

George kaşlarını çattı. “AvrupalI mı?”

“Karışık. Çinli, MalezyalI ve bir şey daha.”

George dolabın kapağını sertçe kapattı. “O zaman yardım edemem. Biz burada sadece kayıp beyazları kayıt altında tutuyoruz.”

Lydia sıcaklığın üzerini bir battaniye gibi örttüğünü hissedip ayağa kalktı ve yüzü kızarıp tüyleri diken diken olurken, nefes alamadığını hissetti.

“Seni gördüğüme sevindim tatlım,” dedi George. “Ama sana tavsiyem tüm bunları bırak artık, Malezya’da her şey değişti. Kendi hayatına bak. Geçmişi didiklemenin bir anlamı yok.”

Lydia, George’un yakasını gevşettiğini ve boncuk boncuk terlediğini gördü. George terini, kırışık bir mendille sildi ve odada yürümeye başladı. “Aşırı çekici,” dedi. Sonra da arkada duran elleriyle, Lydia’ya baktı. Çenesindeki bir kas kasılıyordu.

George’un, çoğuna inanmasa da, riskli cinsel maceraları, belki işine yarardı. Lydia daha dik durdu. Cicely’nin anlattıklarını ona karşı kullanabilir miydi?

“Singapur’u sevdiğini, oradan sevgiyle bahsettiğini duymuştum Alec’ten. Oraya geri dön. Büyüyen şirketlerden birinde yönetici olarak bir iş bul. Ben referans olurum. Bu görünüşünle çok zor olmayacaktır. Belki tütün sektöründe olur.”

Bir süre bir sessizlik oldu. Lydia nedenini bilmese de, içten içe George’un kendisinden bir şeyler sakladığını düşünüyordu. Birden kararını verip ona doğru bir adım attı.

“George senin hakkında bildiğim şeyler var. Kapalı kapılar ardında kalmasını tercih edeceğin türden şeyler.”

George gözlerini iyice kıstı. “Bu çok saçma. Senin yerinde olsam zamanımı boşa harcamaz ve bana bulaşmazdım tatlım. Geçmişi açmak sağlıksız olabilir. Sinirlerin bu haldeyken belki küçük bir tatil iyi gelebilir sana. Kuala Terengganu. Ne dersin? Palmiye ağaçlan, beyaz kumlar, hafif esintiler? Ben senin için ayarlayabilirim.”

Lydia başını salladı ve George'un, savurduğu tehditten hiç etkilenmediğini gördü.

"Hayır mı? O halde başka söyleyebileceğim bir şey yok. Benim için zevkti." George elini kaldınp çocuğa seslendi.

Kapı, Lydia'nın arkasından kapandı. Lydia aniden maruz kaldığı ışıktan dolayı gözlerini kırpıp topuklarını vurarak öfkeyle yürüdü. Köşeyi dönmeden hemen önce, durup nefesini tuttu ve yolun karşısına baktı. George haklıydı.
Belki Lydia'nın gerçekten kendi hayatına odaklanması gerekiyordu. Hiçbir şey Jack'i geri getirmeyecekti ve eğer Maz ile Lili'yi, George bulamayacaksa, kim bulabilirdi ki? Lydia, George'un kapısının yine açılıp kapandığını gördü. Omzunun üzerinden geriye baktığında, sabah güneşiyle arkası aydınlanan uzun boylu ve geniş omuzlu bir adam gördü. Adamın yüzünü göremedi ama uzun bacakları, dik duruşu, tıraşlı kafası birden ona Adil'i hatırlattı.

Lydia kızardığını hissedip bir an için arkasını döndü. Yanma gidip selam vermeli miydi? Belki de sadece el sallayıp onun yanma gelmesini beklemeliydi. Adil'i yeniden görmeyi çok istiyordu ama George ile buluştuktan sonra hâlâ titriyordu. Hızla karar verdi. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey bir arkadaştı. Lydia döndü ama adam gitmişti. Belki de gördü-

ğü Adil değildi ama değilse de bu, birilerini ikinci kez Adil zannedişiydi. îlki yerleştirme köyünden ayrılırken, İkincisi de şimdi.

Büyükannem için hâlâ üzülüyordum. Güzel bir gün olmasına rağmen hava serindi. Aylardan nisandı ve hafta sonunu evde geçirdikten sonra gördüğüm ilk kişi, Rahibe Ruth'tu. Koridorda geziniyordu, omzunun üzerinden kaçamak bir bakış atıp, kolumu tutarak beni dışarı çıkardı.

"Bazı şeyler öğrendim," dedi güneş ışığından dolayı gözlerini kısarak. Kıştan dolayı zarar görmüş ve çatlamış zemine bakıyordu. "Benden öğrendiğini söylemeyeceğine söz ver."

Şaşkın bir şekilde başımı salladım.

Rahibe Ruth kızardı. “Öğle yemeğinden sonra çalılıktaki ormangüllerinin arkasında buluşalım.”

Çok neşelendim. Rahibe Ruth çok dürüsttü ve böyle gizemli işlerle uğraşacak biri değildi ama ben böyle gizli saklı işlerden çok hoşlanırdım.

Öğle yemeğinden sonra, dediği yeri buldum ve böyle bir gizliliği gerektirecek şeyin ne olduğunu merak ederek beklemeye koyuldum. Birkaç kız beni görmeden yanımdan koştu. Buluşma için iyi bir noktaydı. Ormangülleri beni meraklı gözlerden saklıyordu ve ne olduğunu anlamak isteyen Susan’dan bile kaçmayı başarmıştım.

4

Dinah Jefferies

I

Rahibe Ruth bir sepetle geldi, birlikte ormana doğru yürüdük. Saklanarak geçirdiğim geceden beri oraya gitmemiştim. Bugün orman çok masum ve gölgeli görünüyordu. Yeni yaprakların arasından parıldayan güneş ara ara önümüze düşüyordu.

“Neden bu gizlilik? Ve sepet ne için?”

“Açıklayacağım. Sepet, numaradan. En azından bir amacım varmış gibi görünmek istedim.”

Rahibe Ruth’a sırıttım.

“Hafta sonun evde nasıl geçti?” diye sordu omzunun üzerinden bakıp başını lolipop gibi sallayarak.

“İyi.”

Başını salladı. “Emma, annenle ilgili neler biliyorsun? Adı Lydia’ydı değil mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Bu çok tuhaf bir soru.”

“Yani onun doğumu ile ilgili ne biliyorsun?”

Topuklarımı yerdeki dökülmüş yapraklara ve çakıltaşla-rına sürttüm. “Pek bir şey bilmiyorum. Bir manastırda doğmuş ve onu rahibeler büyütmüş.”

“Kendi annesinden hiç bahsetmedi mi?”

“Hayır. Sadece birinde rahibelerden birinden bahsetmişti.”

“Adı Patricia mıydı?”

Bir süre düşündüm. “Sanırım olabilir.”

Rahibe Ruth kollarını bana uzattı ve okul binasına baktı. “Beni dinle Emma. Paskalya’daki inzivada, Rahibe Patri-cia’yı tanıyan biriyle tanıştım. Adı Brenda ve Rahibe Patricia ile aynı manastırda beş yıl geçirmiş. St. Joseph’s’te. Ne yazık ki Rahibe Patricia ölmüş.”

“O kadının aynı Rahibe Patricia olduğunu nereden biliyorsun?”

“Rahibe Patricia ölmeden önce ona kalbini açmış ve adını Lydia koydukları bir bebekten bahsetmiş. Belli ki çocuk doğduğunda, o da oradaymış.”

Rahibe Ruth başını eğdi ve beni teşvik etmek istercesine başını salladı. Birden annem benimle konuşuyormuş gibi geldi. Onu hâlâ bu kadar çok özleyebilmem çok acıydı. Güneşe rağmen, üşüdüğümü hissettim.

Toparlandım. “Ama kimdi? Doğuran kadın? O da öldü mü?”

Rahibe Ruth başını salladı. “Brenda sadece yaşlı rahibenin adını hatırlayabiliyor ama söylediklerine bakılırsa, kadının öldüğünü zannetmiyorum.”

“Yani?”

Bir kez daha gülümseyip elimi sıktı. “Rahibe Patricia, Brenda’ya bir tablo vermiş. Doğum yapan kadının bir resmi. Ben, bunu senin alman gerektiğini düşündüm. Gerçi kurallara göre, müdireye vermem ve onun da bunu babana iletmesi gerekir.”

Ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Güneş ışığının altında çançiçekleri

parıldıyordu.

Rahibe bana bakmak için elini gözlerine siper etti. “Hadi ilerdeki banka oturalım.”

Elbisesinin altına elini sokup küçük bir tablo çıkardı. “Rahibe Patricia bunu yıllardır saklamış. Bak, sağ alt köşede baş harfleri yazıyor.”

}) DlNAH JEFFERIES

Saçı açık renkti. Kızıl san gibiydi ama annemin gözlerine bakarken, yüreğim hopladı. Aynı ela-mavi ve yeşil benekli gözler, kalkık kaşlar—biri diğerinden daha yukarıda— aynı oval surat ve geniş dudaklar. Bu tuhaftı ama tabloyla birlikte annemin kokusu da geri gelmişti. Teninin ve saçının kokusunu alabiliyordum. Onun eski bahçemizde durduğunu görmek, kuş kadar büyük kelebeklerin uçuşması, babamın oturup, ***The Straits Times*** okuduğu yerden gelen piposunun kokusu.

“Lydia’nın annesi, Rahibe Patricia’ya resme iyi bakması ve on sekizinci yaş gününde de annene vermesi için yalvarmış. Ama annen on yedi yaşındayken kaçmış ve Rahibe Patricia onu bir daha hiç görmemiş.”

Homurdandım. “Bu çok saçma. Annemi bulmaya çalışmamış mı?”

Rahibe Ruth başını salladı. “İstemiş ama o zamanki başrahibe anneni yalnız bırakmanın daha iyi olacağını söylemiş.”

“Kesinlikle annemi bulmak yapabilecekleri en güzel şey olurdu. Ya da en azından denemeleri.”

“Muhtemelen o anda en doğrusunun bu olduğunu düşünmüştür.”

Uzaklara baktım. Çançiçekleri artık gölgedeydi ve iyi bir başlangıca rağmen, artık gri bulutlar gökyüzüne dağılmıştı. Başımı salladım ve bankı çevreleyen çamurun içine ayakkabımı sokup, ayağımla zikzaklar çizdim.

“Doğum tarihi neymiş?” diye sordum.

“Altı ağustos bin dokuz yüz yirmi dört.”

Bu tarih nefesimin kesilmesine neden oldu. “Altı ağustos annemin doğum günü. Bin dokuz yüz yirmi dörtte doğmuştu.”

Rahibe Ruth yanağıma dokundu.

“Kadının adı neydi?” diye sordum.

Gülümsedi. “Bu da en önemli ayrıntı. Adı Emma’ymış ama maalesef soyadını hatırlamıyor.”

Gerçekten annemin annesinden bahsediyor olabilir miydi? Annemin asla tanımadığı kadından. Bunu biraz düşündüm. Patricia isimli bir rahibe, annemle birebir aynı tarihte doğmuş Lydia isimli bir bebek ve kadının adı da Emma. Annem her zaman bana, annesinin adını verdiğini söylerdi. Elimde büyükannemin bir resmini tuttuğumdan neredeyse emindim. Şu ana kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim büyükannemin.

Herkes annemin öldüğünü düşünse de, ben buna hiçbir zaman inanmamıştım ve şimdi annemin, annesi olduğunu düşündüğüm bu kadının resmini görmesini çok istiyordum. İçeri girip aklımda bu resim varken aynı dersleri işlemek istemiyordum. Ama zil çaldı ve bunu yapmaktan başka şansım yoktu.

“Teşekkür ederim Rahibe Ruth,” dedim ve onu yanağından öpüp çimlerin üzerinden binaya doğru koştum.

Yurda girince, sınıfa gitmeden önce, resme bir kez daha baktım. Kadın anneme çok benziyordu. Annemin hâlâ hayatta olması için dua ettim ve ederken de, tatlı amberçiçeği kokusunu alıp gece kuşlan ile dev bal anlarının sesini duydum. Hepsinden fazla da evimizin arkasında sürünen yılanların sesini duyuyordum.

Herkes Malezya’nın tehlikeli bir yer olduğunu söylese de, benim hatırladığım şey tehlike değildi.

Akşamlan, gökyüzü altın gibi panldadığında, orman, karanlık tepelerin ardından beklerken, her şeyin ne kadar güzel olduğunu hatırlıyordum. Kaza olduğunda ve annem elmas gözleri olan kertenkeleli küpelerinden birini kaybettiğinde oradaydık. Bunu hatırlıyordum çünkü bir düğünden dönerken olmuştu. Annemle babamın tartıştıkları günün ertesi günü olmuştu bu ve ortam berbattı.

Ve sonra İngiltere’ye gelmiştik.

Günümü düşündüm. Başta kendimi kötü hissediyordum ama şimdi kalbim umutla çarpmaya başlamıştı. Eğer şanslıysam ve hâlâ hayattaysa, belki büyükannemi bulabilirdim. Bunu kim hayal edebilirdi ki? Resme son bir bakış attım. Sağ alt köşeye siyah boyayla baş harfler yazılmıştı. İlk görevim, bunu yapan ressamın kim olduğunu bulmaktı.

Pazarda, Lydia arkasından gelen sert ayak seslerini duydu. Malakka'nın arka sokaklarına hâlâ alışamamış olsa da alışmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bugün Çinlilerin yaşadıkları yerdeydi ve Lili'nin yerini kendisine söyleyebilecek birilerini bulmayı umuyordu. Saçları nemden kabarmıştı ve düzeltebilmek için bir tefeci dükkânının önünde durdu. Pencereden bakarken, ucuz kolyeler ve incilerin arasından bir gölge gördü. Eteğini düzeltti.

"Lydia."

Lydia döndü ve işte oradaydı. Batılı kıyafetler, koyu renk pantolon, krem rengi kısa kollu bir gömlek, boynunda parıldayan altın bir kolye. Yavaşça Lydia'ya doğru yürüdü. Kahverengi saçları tıraşlıydı. Elini uzattı.

Lydia, yüzüne bakmak için durdu ve belirsiz bir şekilde gülümsedi. "Beni mi takip ediyorsun Adil?"

"Benimle gel. Buna değecek."

Lydia kaşlarını çattı. Güneş tam tepesindeydi ve yüzünün kızardığını hissediyordu. Adil yolu gösterdi ve Lydia da adamın kendisini dar bir sokağa götürmesine izin verdi. Trafik gürültüsü orada daha azdı. Adil küçük bir kahve dükkânının tam önünde durdu. Kapının üzerinde mavi ve altın renklerde Arapça yazılar vardı.

DİNAH JEFFERIES

İçer girip dumanlı barın ilerisinde Çin dominosu oynayanların toplandığı köşenin tam ters tarafındaki taburelere oturdular. Adil, ona gülümsedi. Lydia da başını hafifçe sallayıp bililerinin masada bıraktığı ***The Straits Times'ı*** aldı.

“George’un sana yardım etmemesine şaşırdın mı?” diye sordu Adil.

Lydia, onun çizgisiz alnına ve burnundan kalın dudaklarına doğru inen iki çizgiye baktı.

“Ne?”

Adil başını tek tarafa yatırıp Lydia’ya baktı ve sonra da işlemeli pirinç bir kaptan aromalı tatlı kahvelerini doldurdu. Sonra da yavaşça konuşmaya başladı, “Sanırım ikimiz de ne demek istediğimi biliyoruz.”

Lydia, onun kendisine böyle dikkatli bakmasını görmezden gelmeye çalıştı. “George’u nereden tanıyorsun?”

Adil omuzlarını silkti.

“Pekâlâ, soruna cevap verecek olursam,yardım etmedi ve sanırım buna şaşırmadım. Bundan sana ne?”

Adil ona umutla baktı.

Tek bir pencereden içeri güneş ışığı süzülüyordu ve bara beyaz ışık huzmesi yansıyordu. Lydia başının zonklamasını azaltmak için parmaklarıyla şakaklarını ovdu ve Adil’in fazla açık olan yakasını fark ettiğini hissetti. Teninde tuhaf lekeler belirmişti. Lydia, bu neme asla alışamamıştı.

Bir süre için ikisi de konuşmadılar.

Adil, çenesini kaşıdı ve Lydia’ya şefkatlice gülümsedi. “Arkadaşın için üzgünüm. Kelimelerin yetersiz olduğunu biliyorum.”

Lydia yavaşça bir nefes verdi.

“Her şey düzelecek,” dedi Adil.

Fleur ve Emma’nın yüzlerini hatırlayınca, kalbi acıdı ve huzursuz olmamaya çalıştı.

“Tabii ki bunu biliyorsun. Çok üzgünüm.”

“Bana karşı kibar olmana gerek yok... Ama Jack’i ya da çocukları nereden

biliyorsun?”

Adil omuzlarını silkti. “Bu tür haberler hızlı yayılıyor.”

Lydia, Jack’i düşünmek istemiyordu ama Pat Boone şarkısı çalmaya başladı. Bu, Jack’in en sevdiği şarkıydı ve onunla ilk tanışmaları geldi aklına. Başını salladı.

“Sana bir anlaşma,” dedi Adil. “Pazarlık yok. Bana güveniyor musun?”

Lydia, saçındaki nemi sildi ve kahvesinin kalanını içti. Lydia, ondan yardım istemeyi düşünmüştü ama ona güvenebilir miydi? Adil kendisine daha önce gayet kibar davranmıştı. Lydia terlediğini hissetti. Yük taşıyan bir kamyonun sesi, Lydia’nın dikkatini dağıttı ve kırmızı karton bardak elinden düştü.

“Ah, Tanrım. Pardon.”

Barmen, masadaki içeceği sildikten sonra, Adil ciddi bir bakış attı. “George’u tam olarak ne için ziyaret ettin?” diye sordu.

“Bu seni ilgilendirmez ama soru sormak için gittim. Hiçbir cevap alamadım. Sinirlerimin yatışması için bir tatil yapmam gerektiğini ima etti.”

“Belki de haklıdır,” dedi Adil hafifçe gülümseyip daha neşeli bir sesle. “Rafting yapmak, uçuşan kuşlar, mangrov-lar. Görecek çok şey var. Mesela, mangrov ağaçlarının köklerinin bir kısmının toprağın üzerinde olduğunu biliyor muydun?”

Lydia gözlerini kıstı. “Sivrisineklerden ve bunaltıcı sıcaktan bahsetmiyorsun.”

Adil sırıttı. “Doğru, sanırım bahsetmedim. Mavi Malezya yılanına da dikkat etmelisin. Çok zehirlidir.”

“Pekâlâ, tavsiyelerin için teşekkürler ama şimdi bana George’un yanında ne yaptığını söyle. Oraya gittiğim gün seni gördüğümü düşünmüştüm.”

“Onun için çalışıyorum. Yani, bazen. Çoğunlukla ben-”Lydia lafını kesti. “George için çalışıyorsun! O halde sana neden güveneyim?”

“Yani, eskiden onun için çalışıyordum. Artık değil.”

Lydia şaşırarak, gözlerini ayırdı. “Yalan söylüyorsun.”

Adil başını salladı. “Böyle düşündüğün için üzgünüm. Sana hikâyeyi anlatacağım ama hadi buradan gidelim.”

Ayağa kalkıp birbirlerine baktılar. Lydia’nın başı döndü. Adil bunu fark edip içten bir bakışla onu kolundan tuttu. Lydia, bu sıcaklığı neden hatırlayamıyordu? Bunu, Adil beyaz olmadığı için mi unutmuştu? Adil, onu dirseğinden tutup dar sokağa doğru götürdü.

“Parka ne dersin?” diye sordu Adil. “Temiz hava.”

İlerlerken Çinlilerin hareketli dükkânlarının yanından geçtiler. Adil, Lydia’yı sakin bir şekilde dar sokaktaki iplere aılı olan kurutulmuş balıkların arasından geçirdi. Parka ulaştıklarında, kalabalık azalmıştı. Karaağaç sıçanlarının yapraklı ağaç gövdelerinden dalların arasına kaçtığı dar bir yola doğru ilerlediler. Küçük bir göle bakan sessiz ve am-berçiçekleriyle çevrelenmiş bir yere geldiklerinde, Lydia, Adil’in kendisine gösterdiği yere oturdu. Yeni ayakkabıları, ayak parmaklarını acıtıyordu.

“Huzuru temsil eder,” dedi Adil, amberçiçeğini işaret ederek. “Huzuru ve cesareti.”

Güneş pek görünmüyordu ve artan bulutların ardında, yağmur, şehrin üzerine düşmek için hazır bekliyordu. Vahşi haşhaşların arasındaki bir ağaç kakanı izliyordu Lydia. Kuş mavi, yeşil ve altın renkliydi.Güneş ışığı kuyruğuna vuruyordu.

“Gülümsüyorsun,” dedi Adil. “Ama bu, mutlu bir yüz değil.”

Lydia sıcakladığı için terlemişti. Ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkarıp, bileğini hareket ettirdi. Aralarındaki sessizlik uzadı.

Adil’e doğru döndü. “Hâlâ nasıl yardımcı olabileceğini söylemedin.”

“Maznan denen çocukla ilgili bir konuşmasına kulak misafiri oldum.”

“George’un bildiğini mi kastediyorsun? Bunu biliyordum. Kendini beğenmiş pislik. Üzgünüm ama onu sevmiyorum.” Lydia parmaklarını şakaklarına bastırarak, banka yaslandı. “Neden bana yalan söyledi?”

Adil yüzünü asmıştı. “Söyleyemeyeceğim şeyler var.”

“Adil biliyorsan lütfen söyle.”

Adil konuşmadan önce bir süre sustu ve bu sırada Lydia da nefesini tuttu.

}) DİNAH JEFFERIES

“Koridorda bekliyordum. George, ofiste telefonda konuşuyordu ama kapı açıktı. Henüz çocuğun nerede olduğunu bilmiyorum ama hayatta olduğuna inanmak için yeterli nedenim var.”

Lydia rahatlayarak elini kalbine bastırdı. “Bu benim için çok anlamlı. Teşekkür ederim.”

Erama ve Fleur’ün eski lacivert önlüğünden giymiş olan bir grup okullu kız, Lydia’nın dikkatini çekti. Birbirlerine dirsek atıp, kıkırdıyorlardı. Sonra da dönüp Lydia ve Adil’e baktılar. Lydia’nın bakışları buğulandı ve gözlerini kapattı. Hüzünlü hava, gölden gelen hafif bir esintiyle dağıldı.

Adil, kızların bakışlarını fark etmeden, ona bakmaya devam ediyordu. “Elimden geleni yapacağım. Yardım etmek için elimden her ne geliyorsa. Bir kez daha arkadaşın Jack ve çocukların için çok üzgün öldüğümü söylemem gerek. Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum ama bana güvenmen gerek.”

Lydia nefes alış verişlerine hâkim olamadı. Adil, elini tutup dostça sıktı. Sanki onu iyi niyetine ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Yeşil ibikli bir kertenkele, Lydia’ın ayağının yanından geçti.

“Onları gördün mü?” diye sordu Lydia. “Şu kızları.”

“Algıda seçicilik olsa gerek.”

Lydia, Adil’in elinin serinliğini teninde hissetmenin tadını çıkardı. Bir süre sonra Lydia elini çekti.

“Özür dilerim,” dedi Adil, omuzlarını indirerek. “Yarana tuz basmak istemedim.”

Lydia başını sallayıp bakışlarını yukarı çevirdi. Hava bulanmıştı. Serin yağmurun ilk damlaları, Emma'nın yumruğu

kadar büyüktü. Lydia başka bir şeyler düşünmeye zorladı kendini.

"George için ne yapıyordun?"

"Genellikle gizli operasyonlar."

Lydia, Adil'in huzursuz göründüğünü düşündü. "Anlat." "Bunu gerçekten söyleyemem. Çok fazla yolsuzluk var. Yerliler, AvrupalIları kızıl saçlı şeytanlar diye adlandırıyor. Bazen onların haklı olduklarını düşünüyorum."

Lydia ayağa kalktı. Bunu, ona Alec de söylemişti. Lydia gitmesi gerektiği için üzgündü. Adil'in koluna dokundu. "Yağmurdan önce yola çıksak iyi olur."

Adil de ona bakıp gülümsedi.

Çok zaman önce, Lydia'nm adamda edindiği o ilk intiba tamamen yanlıştı. O zamanlar Adil, gözüne soğuk ve mesafeli biri gibi görünmüş ve sonra kibar bir adam olduğunu anlamıştı. Şimdi ise, çok derin hisleri olan bir adam olduğunu düşünüyordu. Bunu, Adil'in gözlerinden anlayabiliyordu.

"Seninle nasıl haberleşeceğim?"

"Merak etme. Ben seni bulurum," dedi Adil.

Lydia, bunu ne kadar çok istediğini fark edince, kendi kendine şaşırdı.

Bekleme salonunda, bir alıştırma kitabının sayfalarına bakınarak oturuyordum. Aslında çalışmıyordum. Güneşli ve ılık, çok güzel bir gündü. Çift kanatlı pencereden parlak güneş ışıklan içeri giriyordu. Okul bahçesi bahar çiçekleriyle kaplanmıştı ve otlar da yeşilin parlak bir tonuna bürünmüştü. Rebecca da oradaydı ve bu güzel güne rağmen çok öfkeli görünüyordu.

Veronica gecikmişti. Mektubunda beni görmek istediğini yazmıştı. Hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğimi bilemesem de, reddedememiştim. Sırt çantama dokundum. İçinde her yere yanımda götürdüğüm küçük tablom vardı.

Kısa boylu, kırmızı suratlı ve parlak sarı takım elbise giymiş bir kadın içeri girip, Rebecca'nın yüzüne doğru birkaç kâğıt salladı.

"Ah, buradasın. Seni evlat edinen yeni anne ve babanı beklettin, kızım. Bu sefer uyum sağlamak için daha fazla çaba sarf etsen iyi edersin." Kadın, cırlak bir sesle konuşuyordu ve başka binlerinin duyup duymaması umurunda değildi. Topuklarının üzerinde dönüp, geniş sarı kalçasını sallayarak ilerledi.

Rebecca, koltuktan kalktı. Başını yukarı dikti. Önümden geçerken, tıslar gibi, " Birine söyleyecek olursan, seni öldürürüm," dedi.

Gülümsedim. Kimseye söylemeyecektim ama en azından artık evlatlık olduğuna dair kanıtım vardı. Yurtdışında yaşayan varlıklı bir ailenin kızı değildi. Bu düşünce ve yüzüme vuran güneş ışığıyla keyiflenirken, duvara yaslandım. O sırada yere vuran yüksek topuk sesleri duydum.

Veronica tam bir İngiliz gibi uzun boylu ve şıktı. Annem gibi heyecan verici ya da moda ile uyumlu değildi ama yine de hoştu. Üzerine oturan lacivert bir ceket, hareket ettiğinde sallanan aynı renk bir kloş etek. Başında da yuvarlak bir şapka. Beyaz.

Şapkasına baktığımı görünce hafifçe başına dokundu. "Şapkamı sevdin mi? Son moda."

Başımı salladım ve Veronica'nın gözleri ışıldadı. Beyaz eldivenli elini uzattı. "Emma, tatlım. Nasılsın?"

"iyi," diye mırıldandım ve asık suratlı bir aptala dönüştüğümü fark ettim. Hem de gününü dışarıda okul üniforması ve kafasındaki hasır şapkayla geçirecek bir aptal. Kendimi bir ahmak gibi hissediyordum.

Merkezdeki büyük bir mağazanın restoramnda çiçekli koltuklarda oturuyorduk. Aşağıdaki mağazaya bakan balkon gibi bir yerdeydik. Kendimi oraya ait hissetmiyordum ama bu benim için bir ödül sayılırdı. O yüzden başımı kaldırdım ve kırmızı kadife perdelerle kaplı pencerelere baktım. Duvardaki kilimler oldukça romantikti. Arkamızdaki kilimde

Aziz George altından bir savaş atma biniyordu ve etrafını çançiçekleri sarmıştı.

Balkona ara ara mavi ve altın renklerde uzun püsküllü abajurlar yerleştirilmişti.

Arka fonda “Memories Are Made of This” çalıyordu. Anneme dair pırıl pırıl hayaller kapladı zihnimi. Bunları kalbimde saklıyordum. Tıpkı annemin en iyi ipeklerini Çin ipekleriyle sandıkta sakladığı gibi. Garson bize varaklı bir pasta standı getirdi. Masaya koyduğu, porselen fincan ve altlığı beyazdı ve üzerinde pembe gül goncaları vardı. Vero-nica fincanı ve altlığıyla uğraşıp, okulumla ve nasıl hissettiğimle ilgili sorular sorup durdu.

Ancak, Knickerbocker Glory tatlımı yanladığımda bunun nedenini anlayabildim.

“Baban ile tarihi belirledik,” dedi düz bir ses tonuyla. Sanki ***Bir fincan çay daha ister misin?*** der gibi sıradan söylüyordu bunu.

Yanaklan pespembe olmuştu birden. Dondurma dudaklarımın kenarından akarken öfkeyle öylece kalakaldım.

“Sana ben söylemek istedim,” diye kekeledi bana bakarak. Mavi gözleri ile gözkapaklanndaki far uyumluydu. Gözkapaklarına baktım. Bu farlan nasıl bu kadar parlak yapıyorlardı?

“Emma?”

Kaşığı tutan elimin kenarıyla, ağzımı sildim ve bunu yaparken de kaşık dolusu dondurmayı kazara halıya döktüm. Mavi halının ortası pembeydi ve tüm mağazayı kaplıyordu. Böyle bir anda halıyı düşündüğüme inanamıyordum. Vero-nica’ya öfkeyle baktım.

“Peki, annem?” dedim sesimin yükselmesine engel ola-mayarak.

Veronica bir nefes verdi. Yüzü o kadar üzgün görünüyordu ki, ağlayacağını zannettim.

“Üzgünüm. Gerçekten. Ama annen gitti Emma. Bunu şimdiye kadar kabullenmiş olmanı umuyordum.”

Şapkamı çıkardım ve boğazım düğümlenirken, başımı eğdim. Annemin öldüğünü kabullenmemin bir yolu olmasa da, Veronica ile babamın birbirlerine yakıştığını kabul etmem gerekirdi. Veronica’daki bir şeyler babama kendini güvende hissettiriyordu. Annemle hiç olmadığı kadar.

“Babanı seviyorum Emma.”

Bağırmak istiyordum ***Ve ben de annemi seviyorum. Ve annem sadece kayıp.*** Dudağımı ısırdım ve sözcükleri kendime sakladım. Güneş, parlak beyaz masa örtüsüne vuruyordu ve içerideki konuşmalar yüksek sesli bir uğultuya dönüşüyordu.

Veronica bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. “Fleur ve senin hiç anneniz olmamasındansa, bir üvey annenizin olması daha iyi değil mi?”

“Fleur,” diye homurdandım.

Konuşma durdu. Veronica, dizlerine kibarca koyduğu ellerine bakarken, ben de kaşığı dondurmanın içinde gezdiriyordum. Yan masadaki bebek, yüksek sesle ağlıyor, uzaklarda bir araba tekrar tekrar komaya basıyordu. Onlara bağırıp bunu kesmelerini istemek geçti içimden.

“Ne olmasını umuyordun Emma?” dedi Veronica bir süre sonra. “Ne baban ne de ben yaşlı insanlarız. İkimiz için de ikinci baharımız için bir şans bu. Bunu bize çok mu göreceksin?”

Veronica uzanıp elimi tutmaya çalıştı. Elimi çekip beyaz masa örtüsüne, eriyen dondurmaya, ona ve aşağıda alışveriş yapan insanlara baktım. Yalnız kalmak, bu kalabalık alışveriş merkezinden uzaklaşmak istiyordum ama okul yürüyerek gitmem için fazla uzaktı ve otobüs için de üzerimde hiç para yoktu.

Dudaklarımı büzüp onu izledim. Eldivenleriyle oynuyordu. Parmaklarım çıkarıp, yeniden geri sokuyordu. Konuşurken yere bakmaya devam etti. Sesi hafifçe titriyordu. “Beni biraz sevebileceğini umut ediyordum.”

Ben bunu düşünürken bir sessizlik oldu. Bunu umursamıyordum ama bir üvey anne istemiyordum.

“Senin arkadaşın olmak istiyorum. Annenin yerini alamam ama baban için işleri biraz olsun kolaylaştırabilirim.”

Ona baktım.

“O bir aziz değil ve sana karşı biraz kaba davranıyor olabilir.”

“Bu sözler eksik bile kalır,” dedim hafifçe gülümseyerek.

Veronica yüzünü asıp, başını eğdi. “Ne demek istediğini biliyorum ama eğer bana izin verirsen, senin yanında olurum. Babana her şeyi söylemek zorunda değilim.”

Ona bundan emin olamayarak baktım ama aklımda bir fikir oluşuyordu.

Veronica bir süre etrafına bakındı. “Babanın İngiltere’yi sevmediğini biliyorsun. Bazen Malezya’ya geri dönmeyi tercih edeceğini düşünüyorum.”

Sincapları, ağaç kakanlan ve yarasaları düşünüp, heyecanlandım. “Gerçekten mi?”

“Yani, bunu yapacağını zannetmiyorum. Daha çok geçmişe olan bir özlem onunki.”

Hüzünlendiğimi hissettim. Malezya’ya geri dönmek benim hayalimdi. Önce eski evimizi ziyaret edip eskiden olduğu gibi evin altı tarafına saklanacak ve ardından da yılanları düşünmeden uzun otların arasından yürüyecektim. Sonra da annemi arayacaktım.

Veronica bana baktı. “Emma, iyi misin?”

“Annemi özledim,” dedim gözlerimin yaşardığını hissederken.

Yeniden elime uzandı. Bu sefer ona izin verdim.

“Bunun senin için berbat bir şey olduğunu biliyorum ama seninle ortak olsak nasıl olur?”

Uzun bir sessizlik oldu. Bir süre pencereden dışarı bakıp, binanın önündeki işçilerin iskeleye tırmanışlarını izledim. Düşüncelerim karmakarışıktı. Veronica beni zorlamıyor, heveslendirmeye çalışmıyor ya da dil döküp durmuyordu. Sadece cevabımı bekliyordu. Bu beni duygulandırdı çünkü babam gibi olmadığını gösteriyordu bu. Babam asla dinlemezdi. Sonunda karar verdim.

“Bana bir konuda yardım eder misin? Babamın bilmemesi lazım.” Daha sözleri söylerken, midemin kasıldığını hissediyordum. Eğer babama söyleyecek olursa, başım derde girerdi ama ondan yardım istemezsem, kimden isteyebilirdim?

Rahibe Ruth elinden geleni yapmıştı.

“Yasa dışı olmadığı sürece sorun yok,” dedi Veronica.

Tabloyu çıkarmak için çantama uzandım. Bir süre göğsümde tutup emin olamadım. Kalbimin hızla attığını hissedebiliyordum. Sonra Veronica’nın gözlerine baktım. Çok

}) DlNAH JEFFER1ES ~~fr

dürüst görünüyordu ve kibarlığı çok gerçekçiydi. Beni aldatabileceğim düşünmek çok zordu. Tabloyu çevirdim ve görmesi için ona uzattım.

Elimden aldı ve bana bakıp yüzümü inceledi. Daha sonra yeniden tabloya baktı. “Kesinlikle olamaz. Kıyafetler çok eski moda.”

“Hayır. Annem değil. Büyükannem.”

Veronica gülümsedi. “Çok güzel. Alec başka bir büyükanneden hiç bahsetmemişti. Sadece onun annesini biliyorum. Bu, o değil.”

“Bu, annemin annesi. İşte... onu bulmak için yardımına ihtiyacım var.”

“Ve babanın bilmemesi mi gerekiyor?”

Doğru kararı vermiş olmayı umarak nefesimi tuttum. Bu bir kumardı. Eğer babama söyleyecek olursa, babam tabloyu alacak ve o zaman büyükannemin izini sürmek daha da zorlaşacaktı.

“Tamam,” dedi Veronica sonunda. “Bu bizim küçük projemiz olacak. Bunu babanın neden bilmemesi gerektiğini öğrenebilir miyim?”

“Büyükannemin nerede olduğunu öğrenene kadar ya da en azından onun hakkında bir şeyler daha bulana kadar, babamın işin içine karışmasını istemiyorum.”

“O halde plan yapmamız gerek,” dedi Veronica havaya girerek. “Tabii ki gizlice.”

“Ressamın kim olduğunu bulabilir misin? Baş harfleri ve tarih köşede yazıyor.

C.I.R Bin dokuz yüz yirmi üç. Annem doğmadan önceki yıl.”

“Avukatım Freddy’yi görmek için Londra’ya çok sık gidiyorum. Şu anda benim dairemde kalıyor ve tüm müzeler ile resim galerileri oraya çok yakın olduğu için, bu çok da zor olmaz sanırım.”

Kulaklarım uğuldadı. O an kafamı kurcalayan soruyu sormak için tek şansımdı. “Yani senin avukatın Johnson, Price & Co. Kidderminster değil mi?”

“Hayır, aşkım.”

“Peki, başka avukatın yok mu?”

“Bu zamana kadar sahip olduğum tek avukat Freddy. Ve çok iyi arkadaşımdır aynı zamanda. Birmingham’da üniversite okuduğu ve Worcester’a henüz yerleşmediği zamanlardan beri tanıyorum onu. Tabii artık tam bir Londralı. Neden sordun?”

“Hiç.”

Veronica başını salladı. “Tuhaf bir soru.”

Hesabı ödemeye gitti ve ben de lavaboyu bulmak için kalktım. Daha sonra Bay Johnson’a yazıp, bana söylemesi için ona yalvarmaya karar verdim.

Kadınlar tuvaletinde, birkaç dakika sırada bekledim ve o sırada kamımın alt tarafındaki ağrıyı hissettim. Tuvaletlerden biri boşaldığında klozete oturdum ve orada ağrının nedenini anladım. Kanama yoğun değildi ama iç çamaşırımı lekelemişti. Bir an için gözlerim yaşardı ve kendim için çok üzülerek öylece oturdum. Ama bekleyen kadınlardan gelen kızgın sesleri duyunca, gözlerimi silip külotuma tuvalet kâğıtlarından bir yığın koydum. Eteğimin arkasında bir leke olup olmadığını kontrol etmek için eğildim ve ardından kapıyı açıp, kalabalığın içinden başımı önüme eğerek yü-

rüdüm. Utanıyordum. Tuvalet kâğıdı sert olduğu için yürüdükçe, hışırdıyordu.

Veronica kapıda bekliyordu ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı galiba.

“Ne oldu Emma? Hayalet görmüş gibisin.”

Yüzümü astım. “Hayalet değil.”

“Ne o halde?”

Eteğimin her yanıyla araba koltuğunun kan olmasını istemiyorsam, söylemem gerekiyordu. Zorlukla yutkundum ve sessizce konuşabildim. “Başladı. Bilirsin ya, başladım.”

“Ah, ah, anladım.” Veronica kızardı. “İlk kez mi?”

Ümitsiz bir şekilde başımı salladım.

“İhtiyacın olan şey yanında var mı?”

Başımı sağa sola salladım.

“Ah, tatlım, hadi birlikte tuvalete dönelim. Orada bir makine var.”

“Gördüm ama param yoktu.”

“Sorun değil.” Veronica durdu ve sesini alçalttı. “Sanırım bir âdet kemerin hiç olmadı.”

Başımı salladım. Kıpkırmızı oldum ve yer yanlsa da içine girsem diye düşündüm.

“Önce oradan bir havlu alırız. Yanlarında kopçaları da oluyor. Bu işine yarar. En azından okula kadar rahat edersin.”

Gözlerimin yeniden yaşardığını hissettim ve elimle gözlerimi sildim.

“Sonra da Timothy Whites’a gideriz. Sana sonrası için bir âdet kemeri ve işine yarayacak birkaç malzeme alırız.”

Î

AYRILIK

t

Tahmin ettiğim gibi kendimi daha büyük gibi hissetmemiştim. Hatta tam tersi olmuştu. Daha küçük, daha yalnız hissetmeme neden olmuştu ve Veronica'ya ne kadar minnet duyarsam duyayım, annemin o anda yanımda olmasını diledim.

Beni bıraktığında, arabadan indim ve bir süre için kapıyı açık tuttum.

"Teşekkürler Veronica."

Gülümsedi. "Rica ederim."

"Bu arada, düğünün ne zaman olduğu söylemedin."

"İkinizin de gelebilmesi için yaz tatilinde. Düğünün bir hafta sonrasında ise Comvvall'a gideceğiz."

"Bana ve Fleur'e kim bakacak?"

"O zamana kadar erkek kardeşim dönmüş olur ve o sizinle ilgilenir umarım." El sallamak için elini kaldırdı ama yüzümün asıldığını görmüş olmalıydı.

"Sidney yüzünden mi?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım ve ona bakmaktan kaçınarak, bir şeyler mırıldandım.

"Dart konusunda endişe ediyorsan, seni çoktan affetti."

Başımı salladım.

"O halde ne?"

Konuşamadım ve Bay Oliver'a bir şeyler olmasını umdum içten içe. Korkunç bir şeyler. Parmaklarının üzerimde gezindiğini hissettim yine ve ellerim terledi. Kalbim hızla atıyordu. Hayatım boyunca onu bir daha asla görmek istemiyordum. Ama görürsem ve o şey yine olursa, bu kez olan biten her şeyi anlatmaya karar verdim.

Lydia, Cicely'nin evindeki yatağına uzandı ve günbatımının gökyüzünü mora çevirmesini izledi. Vantilatörden gelen esinti, çıplak tenini serinletirken, hava

karardı. Yıldızlar ve ay belirdiğinde, Lydia, Jack'i düşündü. Onu yanında hissetti. Sanki gerçekten oradaymış gibi, geniş ellerini Lydia'm kamında gezdiriyormuş gibi. Teninden katran sabunu kokusu geliyormuş gibi.

Lydia zihninin anılarda gezinmesine izin verdi. Mavi elbise giyinmiş bir kadın okyanustan zarif bir şekilde yürüyerek ilerliyordu. Altın rengi soluk teniyle, kararan havada yürüyordu. Lydia ona ulaşmaya çalıştığında, görüntü kayboldu ve sadece dallarda sallanan maymunlar kaldı. Lydia, kendine hâkim olamadan ağlayarak uyandı ve Cicely'nin, yatağının ucunda oturduğunu gördü.

"Aşağı gel, bir şeyler içelim."

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"Çok olmadı. Ne söylediğimi duydun mu?"

Lydia gözlerini silip çarşafı üzerine çekti.

Cicely'nin şık oturma odası, usta bir şekilde krem ve açık mavi renklerle dekore edilmişti. Ralph, her yere G ve T harf-

lerini serpiştirmişti. Lydia, yaldızlı zarif Fransız sandalyesine oturdu ve kendisini çok kötü hissetti.

"Kilo vermişsin," dedi Ralph gülerek. "Sana yakışmış."

Lydia başını eğip, Jack'i düşündü. "İsteyerek olmadı."

"Ralph tatlım," diye mırıldandı Cicely, sert bir bakış atarak. "Gel de otur. Yardımına ihtiyacımız var... Lydia yardımına ihtiyaç duyuyor."

Ralph, Cicely'nin bakışını görmemiş gibiydi ama yanaklarını şişirerek bir nefes verip karısının yanına oturdu.

Cicely ona gülümsedi. "Nedenini bilmiyoruz ama Ge-orge Parrott'ın bir şeyler sakladığını düşünüyoruz. Hem Jack'le hem de Maznan Chang adında bir çocuğun nerede olduğuyla ilgili."

Cicely, onay almak için Lydia'ya döndü.

“Yangında ölenlerin listesini sorduğumda çok sinirlendi,” diye ekledi Lydia. “Listeyi bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu söyledi.”

Ralph kaşlarını çattı. “Muhtemelen haklıdır.”

Cicely dikkatle ve kendinden emin bir şekilde, Ralph’m bacağına hafifçe dokundu. Ralph’ın yanakları kızardı.

“Biliyorum tatlım. Ama bu konuda herhangi bir söylenti duyup duymadığını merak ettik.”

Lydia, açık perdelerden, dışarıdaki karanlığa baktı ve Cicely ile kocasının bu kadar iyi geçiniyor olmasına şaşırdı. Cicely’nin anlattığı onca dedikoduya rağmen, gayet rahatlardı. Ve sanki aralarında bir anlaşma varmış gibi, Ralph, Cicely’nin gereksiz sevgi gösterisini görmezden geliyordu.

Başını salladı. “Tek duyduğum, Alec’in Ipoh’taki ofisten çıkarken, yangına yakalandığı ve... gerisini de biliyorsunuz zaten. Misafirhane çok kalabalıkmış, birçok kişi varmış ancak kayıt ya da hiçbir evrak yokmuş. Kalıntılar tanımlanabilecek gibi değilmiş. O yüzden tam bir liste yok. Üzgünüm Lydia.” Ralph şefkatle gülümsedi.

“Ama Lydia, George’un bir şeyler bildiğini düşünüyor.”

Ralph şaşırarak kaşlarını kaldırdı. “Yangın ile ilgili mi?”

“Hayır...” dedi Lydia. “Yani, belki de. Çocuk ile ya da hatta Jack ve Lili ile ilgili.”

“Lili?”

Lydia nefesini tuttu. “Jack’in eski sevgilisi. Sanırım, Ja-ck’in öldürülmesiyle bir ilgisi var.”

Utanmıştı. Bir sessizlik oldu.

Cicely kaşlarını kaldırdı. “Ne kadar karmaşık tatlım. Neden bunu söylemedin?”

Lydia omuzlarını silkti.

Cicely, Ralph’e döndü ve alnını öpüp pembe ojeli parmağını yanağında gezdirdi. “George’un ofisine gizlice girsen? Onun çalışanı olarak?”

Ralph oturduğu yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandı. “Peki orada ne yapacağım? Bu biraz zaman alır...”

“Ama bunu yapar mısın?” diye sözünü kesti Cicely. “Yani ofisini kontrol eder misin?”

Ralph başıyla onaylayınca, Lydia’nın kalbi duracak gibi oldu ama tam Ralph sorular sormaya başladığı sırada, sertçe kapı çalındı. Saat geç olmuştu. Ralph ve Cicely birbirlerine baktılar.

AYRILIK

“Birini bekliyor muydun?” diye sordu Ralph odadan çıkarken.

Lydia, Cicely’nin kolyesiyle oynarken, düşüncelere daldığını fark etti. Yine Jack’i ve mezarını çevreleyen frangipani ağaçlarını düşündü. Koridordan konuşmalar geliyordu. Ralph geri döndüğünde, yüzü solmuştu.

Bir Cicely’ye bir Lydia’ya baktı. “Korkarım görev artık tamamen imkânsız. George Parrott kendisini vurmuş.”

Öğleden sonra saat ilerlemişti. Dışarıdan gelen sesler, Ly-dia’nın başını ağrıtıyordu. Onun, Cicely’nin sokağının köşesinde beklediğini gördü ve görmemiş gibi davranamadı. Lydia yaklaştıkça, o da kaşlarını kaldırdı ve kararlı bir şekilde başını salladı.

Lydia başını sağa sola salladı. “Pekâlâ, o halde başka şansım yok.”

Lydia’ya doğru geldi. “Gel,” dedi elini uzatıp.

Lydia reddetti. “Ben yalnız da yürüyebiliyorum.”

“Nasıl istersen. Şimdi buradan uzaklaşalım.”

Lydia şaşırarak ona baktı.

Gülümsedi ve sert yüzü yumuşadı. “Bugün çok güzel görünüyorsun Lydia.”

Adil ilk kez bu kadar samimi konuşmuştu ve Lydia bundan gayet hoşlandığını fark etti. Lydia gökyüzüne bakıp, gülümsemesine engel olmaya çalıştı. Tam o sırada da bir çekçekin yoluna girdi. “Adil onu kolundan tutup çekerken yüzüne baktı. “Neden bela arıyorsun?”

“Başım dönüyor. Sıcaklıktan dolayı... Neden içeri girip, Cicely ile tanışmıyorsun?”

Adil başıyla reddetti. “İyi bir fikir değil.”

Lydia kaşlarını çattı. “Onu tanımıyorsun bile.”

“Aksine, onunla çalışıyorum.”

Lydia geri çekildi. “Ama gizli işler yaptığını söyledin.”

“Evet.”

“Ve artık George Parrott için değil.”

“O halde duydun.”

Lydia başıyla onayladı. “Ama Cicely?”

“Benim evime ne dersin? Orada kafa kafaya verip düşünürüz.”

Lydia, yeniden Cicely’nin evine baktı. Kurallar çok hızlı değişiyordu. Adil ile gitmek istiyordu ama gitmemesi gerektiğini düşünüyordu. Sonra nedense bu adama güvenmesi gerektiğini düşündü.

Adil gülümsedi. “Kısa bir süreliğine?”

Yoldaki taksi durağında, egzotik kuşlarla dolu önü açık bir dükkânın girişinde bir yılan oynatıcısı oturmuş, ahşap bir kaval çalıyordu. Lydia durdu.

“O halde Cicely...”

Adil başıyla onayladı. “Tabii ki ama bunu anlatamam.”

Lydia bir nefes verdi. Bu, Cicely’nin sakinliğini ve hiçbir şeye şaşırmamasını açıklıyor diye düşündü.

“Çin yerleşkesinin diğer tarafında yaşıyorum. Orayı seveceksin. Çok güzel yemek yenecek yerler var. Ama eskiden

*

AYRILIK

t

şehrin eteklerinde kolonyal bir evde yaşadığını unutuyorum. Orada pek fare yoktur.”

Lydia omuzlarını silkti. “Ama benim yine de yılan ya da örümcek olmadığından emin olmak için her yeri kontrol etmem gerekiyordu. Ayrıca fare her yerde var!”

Adil güldü.

Adil, Three Dragons Sokağı’nda, izbe fahişeler mahallesine yakın bir yerde yaşıyordu. Dökülen eski bir binaydı ama yine de bir şıklığı vardı. Pencereleri kemerliydi ve soluk panjurları, kırmızı fener gibi çiçeklerle kaplıydı. Daha iyi günler görmüş olsa da, burası kötü bir yer değildi. Üst katta, Lydia bambu bir sandalyeye yerleşip siyah ipek kumaşa yaslandı. Adil, ona Singapur cin kokteyli getirdi.

Cin, yavaşça damarlarına dağılırken, Lydia da uzaklardaki okyanusu ve rüzgârı izliyordu. Esinti, hafifçe ürpermesine neden oldu. Sokaktan Doğu ezgileri ve Doğulu sesler geliyordu ama en azından Lydia burada kokudan uzaktı. Oda, düzenli ve şıktı. Adil gibi, diye düşündü. Mat bir cam vazo, ahşap sehpanın üzerinde duruyordu. Bir kâsede de olgun rambutan meyveleri vardı. Parkenin cilalı kısmını kaplayan elmas desenli halının üzerine daha koyu renkte örtüler örtülmüştü. Bir köşede, dekoratif kuru otlar, tavan fanı hızlanınca, sallanmaya başladılar. Lydia gözlerini kısıp, Adil’e baktı.

“Neden beni bekliyordun?”

Adil, bronz renkli bir tütsüyü yakarken, yüzü düşünceliydi ama cevap vermedi. Sonra üzerini değişmek için oda

sına gitti ve kapıyı da hafif aralık bıraktı. Alt kattaki evden bir piyano sesi

geliyordu. Güney Amerika müziği. Lydia, onunla tango ya da şehvetli rumba dansı yaptıklarını hayal etti. Kendisi pullu kıyafetler giyecek, onun üzerinde de bir smokin olacaktı. Karşıdaki etkileyici ve tarihî Çinli evine bakarken, hava iyice kararmıştı ve suyun üzerinde küçük noktalar halinde yanan ışıkları gördü.

Adil, uzun kollu ve yeni yıkanmış turkuvaz rengi bir gömlekle geri geldi. Koyu teni, yüzü, boynu ve elleri iyice belirginleşmişti bu gömlekle. Onunki farklı bir erkeksilikti. Atletik, ince ve güçlüydü.

Lydia ona meraklı bir şekilde baktı. “Sen kimsin?”

Adil gülümsedi. “Sana söylemiştim. Bir dost.”

Lydia hâlâ ona güvenip güvenmemesi gerektiğinden emin olamıyordu.

Adil’in evinin biraz ilerisinde bir Çin restoranında yiyeceklerdi yemeği. Oraya gidebilmek için Cheng Hoon Tapınağı’ndan geçeceklerdi. Kırmızı sütunları Çince yazı karakterleriyle kaplıydı. Çatı kirişlerinde aslan ve kaplan resimleri vardı. Çatı uçlarından yukarılara doğru kıvrılıyordu. Bu görüntü Lydia’ya çok farklı gelmişti.

“Burası benim en sevdiğim yer,” dedi Adil restorana geldiklerinde gülümseyerek menüye bakarken. Ortadaki onlarca lambanın kırmızı ışığı, içerideki tek ışıktı. Gerçi garson, mutfağa her geçişinde, içeriden daha parlak bir ışık ve buhar geliyordu.

“Cevizli tavuk güzeldir. Safranlı pilav da. Başlangıç için köpekbalığı yüzgeci çorbasına ne dersin?”

“Sen seç. Ben seçim yapamayacak kadar yorgunum.”

Adil, soğuk suyunu yudumlarken, Lydia’nın Tiger birasını bardağına doldurdu. Lydia birasını gürültüyle yudumlayıp, daha fazla almak için bardağını uzattı.

“Dikkatli ol,” dedi Adil. “Düşündüğünden daha serttir.”

“Tanrı aşkına, ben çocuk değilim,” diye itiraz etti Lydia. “Kocam kadar kötüsün... yani o hayattayken olduğu kadar kötü.”

Adil kaşlarını çattı.

Lydia bunu söylememesi gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadı. “Biz beyazlar böyle yaparız. Kafayı buluruz.”

Adil’in boynundaki damarlar belirdi ve yüzünde de sert bir ifade vardı. “Öyleyse tamam Lydia ama yapacağımız planlar yok mu?”

Lydia hâlâ asık olan yüzüyle ona baktı.

Adil tam gözlerine bakarken, ne hissettiğini anlayabili-yormuş gibiydi. “Üzgünüm,” dedi Lydia. “Bunu söylememem gerekirdi.”

Adil gülümsedi. “Ümitsizliğe kapılma. Bu kadar yol kat etmişken olmaz.”

“Sadece çok yorgun hissediyorum.”

“Hasta mısın?”

Lydia başıyla bunu reddetti. “Hayır. Hadi plan yapalım.”

“Güzel. Pekâlâ, öncelikle çocuğun yerini bulmayı umuyorum.”

“Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

Adil bir süreliğine düşündü. “Evet. Cicely gibi, benim de çok fazla bağlantım var.”

Lydia, Adil’in kendinden bu kadar emin konuşmasına şaşırmıştı. Başını yana doğru eğip ona baktı. “Birçok şey çok tuhaf görünüyor.”

Adil’in garsona dönerek, hızlı bir Çinceyle ikisi için de yemek siparişlerini verirken, kendisiyle göz teması kurmaktan kaçındığını düşündü. Adil başka yere bakarken, Lydia da onun yüzünü inceliyordu.

“Cicely ile aranda işten daha fazlası var, değil mi?” Bu sadece bir önseziydi ama Adil’in yüzünün hafifçe kızarması, doğru bir noktaya değindiğini gösteriyordu.

“Yanılıyorsun.” Lydia’nın gözlerine bakmadı.

Bu konu aralarında konuşulmadan öylece kalakaldı.

Lydia yanaklarını şişirip, bir nefes verdi ve Adil’e bakıp, limon ve kakule

kokusunu içine çekti. Adil, iyi biriydi. Kibardı. Lydia bundan emindi. Yüzü güven veriyordu ve söyleyebileceği tek şey buydu.

“Hiç evlendin mi?”

Adil, dudaklarını sıktı. “Hayır. Şimdi sadece önümüzdeki konuya odaklanabilir miyiz?”

Adil’in onu azarlamasına alınganlık gösterdiği için sessizce özür diledi Adil de bir nefes verdi. “Sorun değil.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Nerelisin? Bunu tahmin etmek çok güç.”

“Gerçekten tartışacak havamda değilim.”

Lydia, çocuk gibi yüzünü ekşitti ve Adil pes etti.

“Tamam. Ben yarı MalezyalI yarı Portekizliyim. Bir yerlerden Sumatra ve Çin de karışmış. Muhtemelen korsanlardan olmuşum. Bu seni tatmin etti mi?”

Lydia gülümsedi. “Egzotik.”

Adil’in sert ifadesi yumuşadı ve Lydia mutlu oldu.

“Singapur ya da Johore’ye gideceğim,” dedi Lydia. “Bir ipucu bulmaya çalışacağım.”

“Oradan oraya savrulamazsın. Dinlenmen gerek.”

“Olmaz. Bir iş bulmam gerekecek.”

Adil kollarım iyice açtı. “Lydia, çok cesursun ama bataryanı şaıj etmelisin yoksa bitersin. Çok yorgun görünüyorsun.”

Maz’ı bulma düşüncesi, Lydia’yı heyecanlandırmıştı. “Tamam, ama sen ne yapacaksın?”

“Pekâlâ, dediğim gibi. Önce çocuk, sonra da şu dediğin kız.”

“Lili.”

“Çok fazla seçenek yok ama birileri biliyor olmalı. Hep öyle olur.”

Lydia boynunu gevşetip, esnedi. Adil haklıydı. Dinlenmesi gerekiyordu.

“Bir bağlantım var. George’un eski bir iş arkadaşı. Ne yapabileceğine bakayım. Belki ondan bir şeyler öğreniriz.” Saatine baktı. “Saat geç olmuş. İstersen bir taksi tutabiliriz ya da bu gece için benim evimde kalabilirsin. Sorun değil, endişelenmene gerek yok. Ben koltukta uyurum.”

Adil heyecanlı görünüyordu ama Lydia’nın yüzünde endişe yoktu.

“Teşekkürler,” diyebildi Lydia. “Kalacağım.”

Güneş doğarken uyandım. Battaniye bacaklarıma dolanmış, tenim karıncalanmıştı. Veronica’dan gelen mektubu aldım. Zaten ezbere biliyordum ama kâğıdı ışığın geleceği bir açıyla tutup, kelimeleri yeniden okudum.

Sevgili Emma, yazıyordu,

Londra’ya son ziyaretimde önce ressamın adını buldum. Charles Lloyd Patterson. Maalesef beyefendi vefat etmiş ama eski adresini aldım. Eski tablolarının halka sunulduğu küçük bir galeri. Senin adına ziyaret talebinde bulundum. Dün, galerinin işletmecisi geri döndü.

Eğer sen de istersen, bir sonraki çıkış izninde seni alırım ve Cheltenham ’a gideriz. Ev, orada. Daha sonra da Gaumont Sineması ’na gidebiliriz.

Bu arada, nedime elbisenin provasına da uğrarız. Umarım sarı senin için de uygundur.

Fleur 'ünki hazır.

Sevgilerimle,

Veronica

Giyinmeye başlamak için henüz çok erkendi. O yüzden yatağa tekrardan uzandım ve uyuyan kızların ve sabah kuşlarının seslerini dinledim. Rebecca’nın

birkaç kez uykusunda ağladığını ve kızlardan bazılarının horladığını duydum. Mayıs ayının ilk günleri olsa da, hava rüzgârlıydı ve rüzgârın sesi binada dolaşıyor, kapının altından içeri giriyordu.

Zil çalar çalmaz, kalkıp, giyindim. Kahvaltı yapmadım ve belgemi almak için ofise koştum. Koşarken, rüzgâr, saçlarımı yüzüme savuruyordu. Veronica ışıldayan gözlerle beni bekliyordu. Morris Minor'un yanında, dimdik duruyordu. Siyah kayak pantolonu ve sarı dar kazağı ile çok şıktı.

"Heyecanlı mısın?" dedi gülümseyerek.

"Çok fazla."

Önce sevimli bir köyden ardından da Kidderminster'dan geçtik. Sokakta kriket oynayıp, birbirine bağıran, kirli yüzlü çocukları kıskandım ve onları duymak için pencereyi açtım. Sonra da ayakta zor duran bir kilisenin çatısından sallanan çocukları gördüm. Çocuklar, benim sahip olmadığım özgürlüğe sahiplermiş gibi hissediyordum.

Bir saat sonra, Cheltenham'ın ucunda, bir dizi basit evlerin yanından geçtik. Bahçelerinde çamaşır ipleri asılıydı ve sebze ile domuz yetişen kısımları vardı. Çocukların dışında, sokaklar dar ve boştu ama biraz ilerleyince, yapraklarla kaplı sokaklara, büyük güzel evlerin olduğu bir yere geldik. Merkez, arabalar, bisikletler ve yayaların gürültüsüyle doluydu.

Veronica arabayı park etti ve Gaumont Sineması'ndan geçtik. Yolun karşısında flamalar ve yeni John Mills filmi, ***The Dambusters'm*** afişleri asılıydı.

"Birmingham'ı daha iyi biliyorum ama Cheltenham'ı da seviyorum," dedi Veronica gülümseyerek. "Londra'dan sonra en sevdiğim yer burası."

"Nerede yaşacaksınız? Yani babamla."

"Köyde. Baban Londra'yı seviyor. Benim de orada hâlâ eski evim duruyor. Wandsworth'ta çok eski bir yer. Ya satmam ya da kiraya vermem lazım ama oraya gittiğimde çok işime yarıyor. Seni bir ara oraya da götürürüm."

Durup, bana baktı ve gülümsedi. "İşte geldik. Gitmeden önce Victoria Stores'tan peynir ve dilimlenmiş domuz pastırması almam gerektiğini hatırlat bana."

Küçük bir terastaki kısmen büyük bir evin taş merdivenlerinden çıktık. Omzumun üzerinden iki tarafı ağaçlarla kaplı yola baktım. Kökleri kaldırımı zorluyordu.

Zil çalınca kapıyı açan kadın altmış yaşlarındaydı. Saçını kafasının tepesinde gelişigüzel tutturmuştu. Teni solgundu. Altın rengi gözlükleri ve dikkatle bakan gri gözleri vardı. Gerçi ayaklarına baktığımda gördüğüm pembe tüylü terlikleri ona hiç uymamıştı. Aslında bu kadını, yolda gelirken gördüğümüz evlerin birinin kapısında, kafasında desenli şalla yarısı örtülmüş bigudileri ile sigara içerken hayal edebiliyordum.

Kadın elini uzattı. “Bonnie Butcher. Arkadaki çizim odasına gelin. Orada istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz. Orası Bay Patterson’ın en sevdiği odaydı. Tabii ki artık benim en sevdiğim oda.”

Î

AYRILIK

*****

Kadının kim olduğunu bilmiyordum. Belki ressamın eşidir diye düşündüm içimden ama kibarca engellemeye çalıştığı şivesi ve onun hakkında zihnimde oluşan ilk izlenim, eşi olmayacağını düşündürüyordu.

“Çok güzel bir ev,” dedi Veronica.

“Ben çay getirirken, siz keyfinize bakın. Kek ister misiniz? Korkarım kek ve giriş için ücret almam gerekecek.”

Kahvaltı yapmadığım içim kamım guruldarken, Veronica başını kibarca salladı.

Odanın etrafına bakındım. Her yer ıvır zıvırlarla doluydu. Sarı söğüt ağaçları ve egzotik mavi kuş desenli gösterişli bir duvar kâğıdı ile kaplıydı duvarlar. Koltuk, rahat yeşil kadife ile döşenmişti ve elmas desenliydi. Üç altın renkli abajur odayı aydınlatıyordu. Hafif hava akımı ile püsküllü uçları hafifçe kımıldıyordu. Öne doğru uzandım ve ellerimi koltuğun kadife döşemesine bastırdım.

Bonnie Butcher şık bir tepsi ile geri dönüp, aramıza küçük yuvarlark bir sehpa

koydu.

“Kekinizi yiyin.”

İki tür vardı. Bir dilim çikolata kaplı keke uzandım ama tam o sırada terli ellerimin kadife koltukta bıraktığı iki belirgin izi görüp, içimden homurdandım. Keki diğer elime alıp, izlerin birini dikkatle sürttüm ve daha da kötü olmasına neden oldum. Oturduğum yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandım ve kadının izleri fark etmemiş olmasını umdum.

Uzun bir sessizlik oldu. Sadece çay fincanlarının tıkırtısı duyuluyordu. Elimden geldiğince sessiz çiğnemeye çalışıyordum lokmalarımı. Kadın, çayını serçeparmağını havaya kaldırarak içiyor, bir yandan da bana bakıyordu. Çayı bitin

ce, dudaklarına bir mendille hafifçe dokundu ve bir nefes aldı.

“Şimdi, ressama modellik yapmış binlerinin adını öğrenmek istiyorsunuz. Bu doğru mu?”

“Evet. Bin dokuz yüz yirmilerde. Tablo yanımda.”

Veronica tabloyu benden alıp, kadına uzattı.

Kadın başını salladı. “Ah, evet. Yardımcı olabilirim.”

“Ah, lütfen,” diye bağırdım.

Kadın kaşını kaldırdı.

Yüzüme güven verici olmasını umduğum bir gülümseme yerleştirip, açıkladım. “Çünkü akrabam olabilir.”

Söylediğim şey kadını üzmüş müydü anlamadım ama kaşlarım çatıp, bir süre kıstığı gözleriyle dikkatle baktı. Nefesimi tutup arkamda parmaklarımı çapraz yaptım ve kendime şans diledim.

“Bu kadını tanıyorum,” dedi uzun bir sessizlikten sonra. “Bundan iki tane daha var. Beni takip etseniz iyi olur.”

Dengemi kaybetmemeye çalışarak koltuktan kalktım. Kadın da bizi geniş merdivenlerle çıkılan büyük pencereli bir odaya götürdü. Pencereler tavandan yere kadar uzanıyor ve rüzgârda sallanan ağaçlara doğru bakıyordu. Hava soğuk olmamasına rağmen, abartılı bir şömine yanıyordu.

Farklı ebatlardaki tablolar duvarları kaplıyordu. Yaşlı yüzler, genç yüzler, çirkin yüzler, güzel yüzler; nereye bakarsan, onların bakışları da seni takip ediyordu. Pencerelerin karşısındaki duvarda, bıyıklı ve yüzünde mutsuz bir ifade olan orta yaşlı bir beyefendinin tablosu vardı. Heybetli diğer bir adamın iki tablosunun yanına asılmıştı.

“İşte resim galerisi burası,” dedi kadın gururla. Omzumun üzerinden işaret ederek. “Ve şu kadın da sizin tablonuzdaki kadın. Emma Rothwell.”

Döndüm. Yüzü çok netti. Yanakları yumuşak, yüz şekli ovaldi ve gururlu kalkık kaşları, ela.gözlerini çevreliyordu. Gerçi gözlerindeki benekler, göz renginin mavi ile yeşil arasında bir tona kaymasına neden oluyordu. Elimdeki resimden çok daha fazla anneme benziyordu bu tabloda. Nefesimi tuttum. Odanın döndüğünü hissettim ve arkadaki masaya doğru birkaç adım gittim.

Başım dönmüş olmalı çünkü hatırladığım bir sonraki şey, büyük süngerli bir koltuğa yaslandığım ve Veronica’nın da benim üzerime eğilmiş olduğuydu. Bonnie Butcher odadan ayrılmıştı.

“İyi misin?” dedi Veronica endişeli bir şekilde.

“Sıcaktan.”

Elini uzattı.

Ben de elini tuttum ve birden kelimeler döküldü dudaklarımdan. “Annemin bekârlık soyadı Rothwell’di. Bunun gerçek bir isim olmadığını düşünmüştü hep. Sadece rahibelerin kendisine verdiği bir isim olduğu düşünüyordu.”

“Pekâlâ,” dedi Veronica. “Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Emma Rothıvell’in hâlâ hayatta olup olmadığını bulalım.”

Başımla onu onayladım ve bunun için dua ettim. Lütfen hayatta olsun Tanrım ve lütfen onu bulmamıza izin ver. Veronica beni dirseğimden tutarken, merdivenlerden aşağı indik. Aşağıda Bonnie Butcher bize küçük bir katalog

verdi.

“Tabii ki hiçbiri satılık değil. O, bana burayı sadece hayatta olduğum süre boyunca kullanmam için verdi. Buranın sadece bir galeri olarak kalmasını sağlamam lazım.” Kadın sustu. “Eğer ilgilenirseniz, size evin geri kalanını da gösterebilirim.”

Aklımdan Emma Rothwell ile ilgili düşünceler geçip dururken, bu fırsata tutundum hemen. Kimdi, orada ne yapıyordu, ressamı nereden tanıyordu? Bonnie Butcher’ın bana daha fazlasını söyleyebileceğini umuyordum.

Aşağısı çok eski modaydı. Pürüzlü yassı taşlarla kaplı ve sadece parmak uçlarınıza kalkarsanız dışarıyı görebileceğiniz yüksek ve küçük pencereli üç oda vardı sadece. İki pencere arkadaki bahçeye bakıyordu. Kadın benim dışarıya bakmaya çalıştığımı gördü.

“Kömürü orada muhafaza ediyoruz ve tabii ki tuvaletler de orada.”

Ön taraftaki dar odada, eski bir ocak ızgarası ve üzerindeki bakır bir tencere, duvarın yarısını kaplıyordu. Diğer tarafta da bir merdane ve Belfast lavabosu vardı. Tavandan bir mekanizma sallanıyordu. Tekerleri ve halatları vardı. Çamaşırları kurutmak için bir tür kasnak olmalı diye düşündüm.

“Her şeyi eskiden nasılsa öyle muhafaza etmeyi severdi,” dedi kadın.

Üst katta bize ressamın stüdyosunu gösterirken, kadının gözleri yerinden çıkacak gibiydi. Yüksek ve kuzeye bakan bir odaydı bu. Normalden daha büyük pencereleri vardı. Kadın, biz ilerlerken nesnelere dokunuyordu. Sanki sadece dokunursa, gerçekten orada olduklarından emin olabilecek gibiydi. Her şey el değmemiş gibi duruyordu. Sanki ressam daha yeni ölmüş gibiydi. Yağlıboya tüpleri, fırçalar ve hatta terebentin ile Ibcol dezenfektanının birbirine karışmış kokusu. Hiçbir yerde tek bir toz zerresi yoktu. Gerçi ressamın burada çalıştığı zamanlarda öyle olmadığını düşünüyordum. Galiba şu an böyle olması Bonnie Butcher’ın tercihiydi. Ölü bir ressamın stüdyosunu temizlemek daha kolay olmalıydı.

“Portresi için buraya oturmuş olmalı,” dedi kadın.

Pencerenin yanındaki soluk sandalyeye baktım. Bu sandalye. Emma Rothwell, benden çok da büyük olmadığı zamanlarda bu sandalyede oturdu.

“Oturabilir miyim?” diye sordum.

Kadın başıyla onayladı ve ben de oturup, kare bir çimenliği olan eski bahçeye baktım. Kenarları çitlerle çevriliydi ve arkadaki ahşap parmaklıklara karmaşık şekliyle bir sarmaşık tırmanmıştı. Karşısında uzun kavaklar vardı. Büyükannem de aynı ağaçlara bakmış olmalıydı. Ne hissediyor olursa olsun, karatavukların cıvıltılarını ve diğer bahçelerden gelen sesleri duymuş olmalıydı. Bir an için çok yalnız hissettim. Gökyüzü sıkıcı ve kasvetliydi ama belki büyükannem otururken, güneş, ağaçların altındaki otların üzerinde parıldıyordu. Ya da belki de mevsim kıştı. Belki çimenlik ve çitler karla kaplıydı. Ona çok yakın hissettim kendimi ve geçmişe doğru yolculuk bir yaptım. Büyükannemin kokusunun nasıl olduğunu merak ettim. Onun hikâyesini duymak istiyordum ama sabahtan akşama kadar bana hikâyesini anlatsa da bir insanın bebeğini o şekilde terk etmesi için geçerli tek bir bahanesi olamazdı.

Bahçelerden birinde, transistorlu radyonun çaldığını duydum. “Housewives’ Choice” Doris Day söylüyordu, ***“Que sera, sera.'''*** Bu annemin en sevdiği şarkılardandı ve beni yeniden şimdiki zamana döndürdü.

“Bay Patterson’ı uzun zamandır mı tanıyorsunuz?” diye sordum.

“Hayatım boyunca tanıdım onu. Yakışıklı bir adam olmasına rağmen hiç evlenmedi. Ben onun hizmetçisiydim. Adını savaş ressamı olarak duyurdu. Önce Birinci Dünya Savaşı’yla tabii ki.”

Bunu bilmiyordum. Görünürde sadece portreler vardı. “Savaş tablolarının hepsi satıldı. Savaştan sonra, portrelere odaklandı. Gerçi portreler diğerleri kadar tutmadı. Emma Rothwell’le de tanıştım.” Bana tuhaf bir bakış attı. “Yüzüne ışık vurunca, ona benziyorsun.”

Bir sonraki soruyu sorarken, kalbim deli gibi atıyordu. “Ona ne oldu?”

“Ah, bunu bilmiyorum. Onları sadece oturduklarında görürüm tatlım. Ve bu da çok uzun zaman önceydi.”

Kayıkla gezmek için parka ya da film izlemek için sinemaya gitmedik. Veronica beni öğle yemeği için Belle View Hotel’e götürdü ve sonra da alışverişe gittik. Kendisininki gibi siyah bir kayak pantolonu ile uzun zamandır istediğim kalın lacivert montu almama izin verdiğinde çok şaşırdım. O kadar mutlu oldum ki o anda ağlayabilirdim. Saçını perma yaptırdığını söyledi ve benim de yaptırmak

isteyip istemediğimi sordu. Gülüp, sadece dağınık buklelerimi gösterdim ama kestirebileceğimizi söyledim. Beni kendi kuaförüne götürdü. Kesim sırasında saçlarım yere dökülürken, radyo-

da “Sweet Sixteen” çalıyordu. Veronica gümüş rengi ince bir sigara tablası çıkarıp, bir sigara yaktı. O anda gerçekten on altı yaşında olabilmeyi diledim. Saçlarım katlı kesilince, kendimi büyümüş gibi hissetmiştim. Peynir ve domuz pastırmasını unuttuk ama maalesef sarı nedime elbisesini unutmadık.

Fleur de artık uzamıştı ve büyüyordu. Kilo vermişti. Bir zamanlar san olan saçları artık kumraldı ve hep atkuyruğu yapıyordu. Büyükannemin eski kıyafetlerinden biri ile odama girdiğinde —uzun siyah bir eteği iğneyle daraltmış üzerine de çiçek desenli bir bluz giymişti— onu ilk kez görüyormuşum gibi hissettim ve Fleur’ün aslında çok hoş olduğunu fark ettim. Küçük kalkık bir burnu, çenesinde de bir gamzesi vardı. Kendileri sert davranmaya çalışırken, söyledikleri şeyleri ağzını açıp sessizce dinleyen bir kız arayan erkekler, kesinlikle Fluer’den çok hoşlanırdı. Ben öyle değildim. Ben birçok erkeğe çekici gelmek için fazla dik başlıydım.

“Birbirimizi giydirme oyunu oynayalım mı?” diye sordu Fleur. “Eskiden yaptığımız gibi senin hikâyelerinden birini kullanırız.”

“Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Çok çocukça.”

Bana tuhaf bir bakış attı.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” dedim sertçe.

“Hiç. Sadece saçın. Çok farklısın Em. Artık hiç oyun oynamıyorsun.”

“Belki farkında değilsindir ama ben çoğu zaman burada değilim.”

Bana yaşlı gözlerle baktı. “Ama burada olduğun zamanlarda da değilmiş gibi davranıyorsun.”

“Aptal olma. Neyse seninle bir ilgisi yok.”

Bu, tam olarak doğru değildi çünkü aklımdaki her şey benimle ve Fleur ile

alakalıydı ama bunu ona söylersem, dayanamaz başkalarına anlatırdı.

Veronica'yı bulmak için odadan çıktım. Babam hep evdeydi ve Birmingham'da bir otel zincirinin yöneticisi olarak işe alınmış olsa da, henüz çalışmaya başlamamıştı. Televizyonun karşısına yapışıp kalmış, haberleri izliyordu. Ben de Veronica'ya dışarı gelmesi için işaret ettim.

Bahçe kararıyordu ve arazinin karşı tarafında yükselen sis, kayın ağacının hayalet gibi görünmesine neden oluyordu. Malakka'daki evimizi hatırladım ve kendi kendime üzüldüm. Büyükbabamın gururu ve neşesi. Bir zamanlar bir köşede bektaşi üzümü çalıları, leylaklar, ahududular vardı. Arka tarafta da budanmış yaban elmaları. Telle sarılmış parmaklıklar boyunca, kabak ve lahana yetiştiriyordu.

Veronica dışarı çıkar çıkmaz, sis, yağmura döndü.

"Emma Rothvvell'i düşünüyorum," dedi saçını korumak için ellerini kafasına götürürken.

"Ben de."

"Eğer hayattaysa ve bir adres bulabilirsek, onu ziyaret etmeye birlikte gidelim."

"Bu meçhul..."

Omzumu hafifçe okşayıp, içeri girdi. Başlarda ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi merak etmiştim ama artık ona güveniyordum. Bu yanlış mıydı? Annem, rakibinin bana yardım ettiğini bilse kırılır mıydı? Başımı salladım. İçten içe Veronica'nın annemin rakibi olmadığını da, annemin babamı sevmediğini de biliyordum.

Malezya'da ay, balkonu aydınlattığında, gizlenip, yetişkinlerin konuşmalarını dinleyip, ağaçların arasında uçan tilkileri izliyordum. Billy'ye ağaçların arasında uçan tilkilerden bahsettiğimde, benim bir yalancı olduğumu söyleyip, bir hafta boyunca benimle konuşmamıştı. Annemin Jack'le olan ilişkisini bütünüyle biliyordum ama annem bunu bildiğimi bilmiyordu. Bir gece Jack bizde kaldığında, dışarıdaki balkona sızıp, üzerlerini tam örtmeyen çarşafın altında uyuduklarını görmüştüm. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kızmıştım. Hızla içeri girip, Jack'i kovmak istedim. Orada olması gereken kişi babamdı. Jack değil. Ama sonra annem uykusunda gülümsedi ve ben de sessizce

uzaklaştım. Günlerce annemi izleyip, ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım ama nedense her şey hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Dünya sona ermedi. En azından o anda.

Lydia'yı önce kendi ekşi ter kokusu ardından da çalan telefonun tiz sesi uyandırdı. Alnındaki teri kuruladı ve kıyafetlerinin üzerinden atlayıp, yatağın ucuna oturarak, bileğini ovdu. Geç olmuştu. Parlak güneş, sabah sisini çoktan dağıtmıştı. Lydia neden burada kaldığını merak etti. Cevabı biliyordu tabii ki ama yine de kendini Cicely tarafından aldatılmış hissettiği için kaldığına ikna etmeye çalışıyordu. Cicely kendisine nasıl bir işi olduğunu hiç anlatmamıştı. Hatta bir işi olduğunu bile söylememişti. Eğer durum buysa, acaba başka neleri söylememişti?

Kapı çaldı. Odanın içinde aksayarak ilerlerken, gözlerini ovup, bir yandan da Adil'in sabahlığını üzerine geçiriyordu. Kapıyı açtı.

Cicely, paspasın üzerinde sakin ve kontrollü bir şekilde duruyordu. Gri kolsuz ve ipek bir elbise vardı üzerinde. Ayağına da kırmızı rugan açık bir ayakkabı giymişti. Elinde büyük bir valiz, yüzünde de hüzünlü bir gülümseme vardı ve her zamanki pahalı parfümünün kokusu geliyordu. Bir ajan olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Tabii ki sakinliğini koruma konusundaki yeteneğini göz önünde bulundurmazsanız.

AYRILIK.

f

"Neler oluyor?" dedi Lydia.

"Böldüğüm için üzgünüm tatlım. Başka şansım yoktu." Cicely, adımını kapının eşiğine doğru attı.

Lydia ona engel olmak için elini kaldırdı. "Biliyorum Cicely. Ne iş yaptığını."

Cicely'nin gözleri kocaman açıldı. Başını yana eğip, omuzlarını silkti. "O halde bunu kapının eşiğinde konuşmamamız gerektiğini de biliyor olman gerek. Al, sana kıyafet getirdim."

“Burada olduğumu nereden bildin?”

“Ah, tatlım, aptal olma. Tabii ki biliyordum.”

Lydia, Cicely’nin içeri girmesine izin verip, kendisi de arkasından gitti. Cicely pencerenin karşısında durdu. Bu kez gözlerini kocaman açma sırası Lydia’daydı. “Bakıyorum, tavsiyeme uymuşsun.”

Lydia, Adil’in siyah ipek sabahlığına baktı. Gece, Lili’y-le ilgili bir rüya görüp, korkarak uyanmış ve banyoya giderken de, Adil’in ağır ve düzenli nefes alışlarını duymuştu. Dolunay alnına ve yanaklarına düşüp, yüzündeki çukurları daha da derin gösteriyordu. Adil, uykusunda hareket edince, Lydia telaşla uzaklaşmıştı.

“Düşündüğün gibi değil.”

“Sana inanıyorum. Ama birçok kişi buna inanmaz,” dedi Cicely. “Ama Adil’in çok yakışıklı olduğu konusunda sana hak vermem gerekiyor.” Kaşını kaldırıp, Lydia’ya sırıttı. “Ama sana küçük bir tavsiye tatlım. Ondan uzak dur. O çok tehlikelidir. Gerçi sen kötü adamları seversin, değil mi? Yatakta daha iyi oluyorlar. Bu arada o, nerede?”

“Sana burada olduğumu o mu söyledi?”

Cicely omuzlarını silkti.

Lydia bakışlarını uzaklaştırdı. “Nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok.”

“Neyse buraya gel de neler duyduğumu bir dinle.”

Lydia ellerini beline koyup, olduğu yerde kaldı. “Bir dakika bekle. Bana daha önce neden hiç işinden bahsetmediğini açıklamadın henüz. Ya da Adil’le birlikte çalıştığını da. Gerçi sana ondan bahsettiğimde, onu tanıdığını bile söylememiştin.”

“Birden fazla Adil var tatlım. Gerçi Ralph onların yarısını tanımaz. Sana erkeklerin aslında neler olup bittiğinden haberlerinin olmadığını daha önce de söylemiştim.”

“Sana inanmaya başlıyorum.”

Sıradan mavi Malakka göğünün altında, Cicely’ye baktı. Adil neredeydi? George’un iş arkadaşlarından biriyle görüşeceğini söylemişti ama ne kadar süre sonra döneceğinden bahsetmemişti. Lydia buzdolabına doğru gidip, bir bira aldı.

Cicely bir sigara yaktı. San saçlan tek kulağının arkasında düzgünce tutturulmuştu. “Çok sıra dışı bir şey oldu,” dedi Cicely. “Üzülmeyeceğine söz ver.”

Bir sessizlik oldu.

“Lili ile ilgili.”

Lydia gerildi.

Cicely’nin gözleri ışıl ışıldı. “Liman polisi tarafından yakalanmış. Biliyorsun, balıkçı teknelerinde sakıncalı buldukları kişileri gözaltına alma yetkileri var. Gerçi komünistler daha çok Johore Boğazı tarafında kaçakçılık yapıyorlar. Bu

ralarda değil. Neyse, Lili’nin Jack’in ölümüyle ilgisi olduğu tespit edilmiş. Bunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Devam edeyim mi?”

Lydia derin bir nefes alıp, başını sert bir şekilde salladı. Cicely bütün hikâyeyi anlatmayı bitirince, kapıya doğru yürüdü. “Pekâlâ, ben sana yardım ederim. Âşık çocuktan sıkılınca eve gelebilirsin.”

Lydia koltuğa oturup, arkasına yaslandı. Cicely’ye göre, limandaki ustalardan birinin bir sözü, polisin dikkatini çekmiş ve Lili rıhtımda dolanırken yakalanmıştı. Hayatının kaydığını ve Jack’in kendisine tecavüz ettiğini, sadece ona bunu ödetmek istediğini söylemişti. Lydia ağzındaki acı tattan kurtulmak için birasını kafasına dikti. Aklına Lili’nin parfüm şişeleri geldikçe, bunların yalan olduğundan daha çok emin oluyordu. Kızın ikiyüzlülüğü, nefes almasını güçleştiriyordu. Yumruklarını sıktı. İçindeki öfke o kadar çoktu ki, bir şeyleri vurup kırmaya engel olmak için oturdu. Lili gayet gönüllüydü. Jack’in ölümüne kıskançlık neden olmuştu. Başka bir şey değil. George bu konuda haklıydı. Lydia başını eğip gözlerini kapattı. Jack’in kanının akışını zihninden uzaklaştırmak için uğraştı.

İçeri alınıp, işkencelerden geçtiğinde, Lili isyancılarla olan bağlantısını ve

Jack’ten kurtulmak için onlara kaçtığını kabul etmişti. Yorgun ve bitkin bir şekilde, Jack’in kendisini bulamayacağı tek yere saklanmıştı. Ormana. Komünistler onu yakaladığında da, Maznan’ın annesini, oğlunun tehlikede olduğuna ikna etmişti. Onlar da Jack’in evini yağmalayıp, evden bir sürü yiyecek almışlardı. Ancak hiç para almamışlardı. Önemli olan içeri girmenin yolunu bulmuş olmalarıydı ve zaten ertesi gün de Maz’ı götürmüşlerdi.

Lydia, Lili’nin ince belini ve kalçasına kadar inen uzun siyah saçlarını hatırladı. Jack’in her gece onunla uyuduğunu hayal etti. Lili’nin daha sonra Jack ile kendisini birlikte görüp, ağladığını düşündü. Jack sırtüstü yatmış, eli başının altında, sigara içip, mavi gözleriyle tavana bakıyordu. Her zamanki gibi. Lydia o anda bile kıskançlık hissedebiliyordu. Bir an için Alec’i ve eski yaşamlarını düşündü. Banyodan çıkarken, havlusunu bilerek yere düşürdüğü ve kollarını kaldırıp, çırılçıplak bir şekilde saçlarını topladığım hatırladı. Alec onu fark etmezdi bile. Bunlar yaklaşmakta olan felaketin habercisiydi aslında.

Lydia, Lili’yi suçlamak istiyordu ama kendisi fidanlığa hiç gitmeseydi, bunların hiç birinin yaşanmayacağı fikrinden de bir türlü kurtulamıyordu. Lili, Jack’in metresi rolünden gayet memnun ve Jack de hâlâ yaşıyor olacaktı. Ama, Maz ortadan kaybolduktan birkaç ay sonra, kopuk bir hattan arayıp, Bert’in sesini taklit eden bir isyancı, Jack’in kaderini belirlemişti.

Lydia ayağa kalkıp, Adil’in evinin içinde dolandı. Eşyalarını kaldırıp, kitaplarına baktı ve bir şeyler anlamaya çalıştı. Kayıtlar ve kitaplarla dolu olan raflardan Monet ile ilgili resimli bir metni aldı. Kitaplar genellikle felsefi çalışmalar ve sanat kitaplarıydı. Şöyle bir göz attı. Adil yokken, onu çok fazla düşünüyordu. Sehpanın üzerinde, birkaç orman hayvanı maketi vardı. Duvarlarda da siyah beyaz insan fotoğrafları.

Adil ne zaman döneceğini söylememişti ve aramadığı için de Lydia kendine tost yapıp, konserve bir sardalye açtı. Ekmek küf kokuyordu ve konserve sardalye de dolabın arka tarafında bulduğu tek şeydi. Buzdolabında daha çok meyve suları ve birkaç şişe bira vardı.

Lydia, Cicely’nin evine geri dönmeyi düşündü ama Adil’i yeniden görmek istediği için, pencerenin kenarına oturup, geçen insanları izledi. Nasıl giyindiklerini ve nasıl davrandıklarını inceledi. Uyuklamaya başladığında, dalgalanan saçlarıyla Lili’nin görüntüsü ona işkence eder gibiydi.

Adil gece yarısından sonra geldiği zaman, Lydia'yı suçlu bir şekilde karanlıkta oturmuş bembeyaz bir suratla buldu.

"Lydia?"

Lydia bir an için Adil'in yanma oturduğunu bile zorlukla fark etti. Adil, elini tutup, yavaşça yanağını okşadı. Sokaktan trafiğin sesi ile bir piyano sesi geliyordu. Lydia yüzünü elleriyle kapattı ve Adil'in nefesini boynunda hissederken, ağlamaya başladı.

Adil ona sıkıca sarıldı. Aynı anda nefes alıp veriyorlardı ama sokaktan gelen bir gürültü o ânı böldü.

Adil öksürdü ve Lydia geri çekildi. Kendini aptal gibi hissetmişti. "Bu resimleri kim yaptı?" diye sordu Adil'in gözlerine bakmadan.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Eskiden tanıdığım biri," dedi Adil yavaşça. Loş ışıkta

Lydia'nın yüzünü inceliyor gibiydi. "Çok uzun sürdüğü için üzgünüm. Sana verecek haberlerim var."

Lydia duygularını kontrol ederek, baktı ona. "İyi mi? Haberlerin?"

"Umarım..."

Veronica dışan çıkacağını söylemek için odamdan içeri başını uzattı. Dışan çıkmadan önce onunla konuşmayı çok istiyordum ama bunu bir an için düşündüm. Okul, dosyalan bir yıldan daha uzun bir süre önce nasıl gizlice ele geçirdiğimi öğrenecek olursa, başım derde girerdi.

Bir nefes alıp, kendime şans dileyip ona gülümsedim. Sonra da ona, bir avukatın benim ücretimi ödediğinden bahsettim.

"Ona yazdım ama ismi deşifre edemeyeceklerini söyledi. Müşteri gizliliği

falan.”

Veronica’nın canının sıkıldığını görünce, biraz gerildim.

“Babana söylemeyeceğim Emma,” dedi. “Bunun için korkuyorsan merak etme. Sadece ben, ödemeyi babanın yaptığını zannediyordum.”

“Ben de onun yaptığını zannediyordum ama büyükannem onun maddi durumunun çok kötü olduğunu söyledi.”

Veronica başını bir tarafa eğdi ve gözlerini kısıp gülümsedi. “Benim ödediğimi zannettin, değil mi?”

Birden kızardım.

“Beni o gün o yüzden sıkıştırıyordun, değil mi? Avuka-

tim Freddy ile ilgili. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Birden yasal konularla ilgilenmenin.”

Yüzümü astım.

“Peki, tatlım, ben değilim. Ama Freddy’yi bir daha gördüğümde, öğrenmesinin bir yolu olup olmadığını soracağım.”

“Teşekkürler.”

Omzumu hafifçe okşayıp, gitti.

Yarım saat sonra mırıldanarak dışarı çıktım. Kaldırımdan başımı kaldırmadan, ağaçlara gizlenen canlılara dikkatimi vermeden yürüdüm.

Mayıs ayının ortasındaki tatilin sakinliğini seviyordum. Biraz sonra neler olacağını bilmemek güzeldi. Gerçi zaten pek de bir şey olmazdı. Okulda her şey bir zaman çizelgesine göre ilerlerdi. Dişlerini fırçalayıp, tuvalete gideceğin zaman bile belirliydi. Hatta büyük tuvaletinizi yapmayacak olursanız, o zaman hemen balık yağı verirlerdi.

Yolu çevreleyen uzun ağaçların arasında rüzgâr kuvvetle esiyordu. İçimden sayıyordum ve onun karanlığın içinden geldiğini görmedim. Sadece yakınlardaki

bir evden tütsülenmiş domuz pastırması kokusu gelince başımı kaldırdım.

“Emma,” dedi bana doğru yaklaşırken.

Gözlerine baktım ve arkasındaki koyu ve parçalı bulutların, gelen ışıkla gri bir şekilde parıldadığını gördüm.

“Billy, pardon, seni görmedim.”

Kullandığı şampuanın kokusunu alacak kadar yakındım ona. Naneliydi. Ve arkasını kaldırdığı yıpranmış gömleğinin yakasını da görebiliyordum.

“Beni görmezden geldiğini sanmıştım.” Yere baktı ve kulaklarının ucu kızardı.

“Saçmalama. Sadece çok uzağındaydım.”

Ayaklarının üzerinde sallandı. “Okul nasıl?”

Geçmişe dair bir anı o anda beni utandırdı. Onun karşısında soyunduğuma dair bir anı. O da aynı şeyleri düşünüyor olmalı çünkü yüzü kıpkırmızı oldu. Huzursuz bir sessizlik olunca, Billy güldü. “Ağıla bir yolculuk yapmak ister misin?” diye sordu. Ancak sesi gayet sıra dışıydı. “Eski günlerin anısına,” dedi.

Ona bakarken, bunu sadece konuşmak için söylediğini fark ettim ve ne diyeceğimi bilemedim. Bu sırık gibi uzun boylu çocuğu çok uzun zamandır görmüyordum ama birden içimdeki şeytan harekete geçti ve kabul ettim.

Ayaklarım her nasılsa hareket etti ve ikimiz de konuşmadan ağıla doğru gittik. Güneş daha da canlı bir şekilde parıldıyordu ve ağaçların arkasındaki tarladan inek gübresi kokulan yükseliyordu. Otlar zümrüt rengindeydi. Bir filmdeymişçesine arkadan aydınlatılmıştı ve koyu renkli bulutların arasında gökyüzü iyice sarardı. Yürürken, sesler giderek artıyor gibiydi. Kuşlar, rüzgâr, birbiriyle uyumsuz ayak seslerimiz. Uzakta bir araba koma çalıyordu. Kulaklarım uğulduyor, ayak parmaklarım uyuşuyordu.

Hâlâ üstü başı dağınıktı ama güneş yüzüne vurunca, yan gözle onu incelerken sevimli bir şeyler gördüm. Yürümekten ziyade kayıyor gibiydi. Elleri cebindeydi ve koyu sarı saçlan yüzüne düşüyordu. Dişleri de değişmişti. Hatta beyaz ve parlak görünüyorlardı. Dil kursuna gittiğini söylemişti.

“Nasıldı?” diye sordum.

“Evet, iyiydi.” Sustu ve koluma dokundu. “Mm.”

Yüzündeki sert bir ifade kızarmama neden oldu ve aramızdaki sessizlik giderek uzadı.

“Daha önce olanlar için üzgünüm. Biliyorsun... Başka çarem yoktu.”

Kalbim yerinden hopladı. Onlara nerede saklandığımı söylemek için zorlandığı günden bahsediyordu. “Saçmalama Billy,” dedim. “Bu, asırlar önceydi. Unut gitsin.”

Aramızdaki tuhaflık tamamen geçmese de, bu sefer az da olsa sohbet ederek yürümeye devam ettik. Ağılın girişindeki merdivende durdu ve önce ayaklarına sonra da ayna gibi parıldayan gözleriyle bana baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Gerçekten çok güzelsin Em,” dedi. Hafifçe gülümsese de, ciddi görünüyordu.

Bir an için neden orada olduğumuzu hatırladım ve bu, eski günlerin hatırına falan değildi. Bu, umurumda değildi. Billy bana güzel olduğumu söylemişti ve o anda öyle olmayı her şeyden çok istiyordum.

Çürük tahtalara dikkat ederek ilerledik ve aramızda birer boşluk bırakarak oturduk. Ayaklarımız aşağı doğru sallanıyordu. Billy beni öpecekmiş gibi öne doğru eğildi. Yanlış yöne doğru hareket ettiğim için burnumun kenarını öpebildi. Kıpkırmızı kesildi ama ben kıkırdayıp, ona daha da yaklaştım. Beni yine öptü ama bu sefer doğru yere kondurmuştu öpücüğü. Kolunu omzuma doladı ve ben de ona doğru eğildim. Çok ılıktı, gerçekten ılıktı ama aklımdan babamın anneme söylediği kelimeler geçiyordu.

“Kan çekiyor Lydia. Emma kontrol edilemez bir halde. Eğer böyle kontrolsüz devam ederse, senin —ve annenin— yolundan gidecek.”

Billy kapıyı çarptı ama ben olduğum yere yapışmış gibiydim. Annem nasıldı ve kan nasıl çekiyordu?

Billy ile beraber ağılı terk etmeden önce el ele tutuşup, sırtüstü uzandık. Tek bir öpücükten daha fazlası olmamıştı. Sigara kokuyordu ve artık bir sihirbaz olmak

istemiyor olsa da, elleri hâlâ sihirliydi. Bunu biliyordum çünkü ellerimi hafifçe sıktığında, titreşimi göğsümde hissedebiliyordum. Başka bir dünyada olmak gibiydi bu. Güvenli ve bambaşka.

Okula yeniden döndüğümde, günlerden cumartesiydi. Ofisin dışındaki koridorda oturdum ve mektuplarımı almak için bekledim. Her işten anlayan bir çalışan elindeki merdiveniyle etrafta belirdi ve bana bir şekerleme attı. İki rahibenin baş başa vermiş ciddi bir şekilde önümden geçişlerini izledim. Üç kız geldi ve içlerinden biri göz kırptı: Rebecca'ydı bu. Aramızda artık ateşkes imzalanmış gibiydi.

Koridorun siyah beyaz zemininin kenarlarında cips kırıntıları vardı ve kir derinlere işlemiş gibiydi. Duvarlar sıkıcı bir kahverengi tonuydu ve bir köşede bir saksı bitkisi vardı. Çöp gibi incecik bir kauçuk ağacıydı bu. Çok uzamıştı ve alt yapraklarının yarısı yoktu. Hiçbir şey Malezya'daki kauçuk ağaçlarına benzeyemezdi.

Birinde babam beni erken saatte bir helikoptere bindir-mişti. Hava aydınlanırken, evimize ve okuluma yukarıdan bakmıştım. Sis nehrin üzerindeki kayalara kadar uzanıyordu. Daha sonra kauçuk fidanlığının ve ormanın üzerinden uçmuştuk. Yukarıdan, kara çok kalabalık ve ürkütücü görünüyordu. Babam, ormanın ruhunun bir sesi olduğunu söylemişti. Çin-ceydi sesi. Babamın gerçek ruhlardan bahsettiğini düşünüp, gülmüştüm. Teröristlerden bahsettiğini söylememişti.

Annem ve babam çok farklılardı. Annemin hayat dolu kocaman gülümsemesi zihnimde canlandı. Babam asla annem kadar çok gülmezdi. Onu son gördüğümde ne giydiğini hatırlamaya çalıştım. Bizi arabayla okula bıraktığında. Arabadan inip, geri geri koşarken ona el salladığımızı hatırladım. Ama bundan başka bir şey hatırlayamıyordum. Gözlerim nemlendi. Hatıralarımı kaybediyor olmak beni üzmüştü.

Sekreter ofisinden çıktı ve kapının girişinde durdu. Elinde bir yığın zarf vardı.

"Borcunu ver lütfen," dedi gülümseyerek.

Sanki sekreter kalbimin içini görebiliyormuş gibi, kendimi savunma ihtiyacı hissederek ayağa kalktım. Kadın uzandı ve manikürlü ve pembe ojeli tırnaklarıyla bir zarf uzattı. Zarfı cebime soktum ve çalılığın ortasındaki banka gittim. Yaz tatili yaklaştığı için babamla konuşma şansı bulabilirdim. Artık

Birmingham’da çalışıyor, şık giyinip, uzun yolculuklara çıkıyordu.

Cebimdeki mektubunu alıp, zarfı yırttım. Mektupları genellikle kısa olurdu ve bugünkü de farklı değildi. Mektubun altındaki gizli bir gerçek hariç. Bay Oliver’ın hasta olduğunu okuyunca, kollarımı bedenime sardım.

f

AYRILIK

t

Sadece düğünü düşünmek bile kalbimin yerinden oynamasına yetiyordu. Veronica’nm, Emma Rothwell’i hayatta ve sağlıklı bir şekilde bulmasını ve düğünden sonra kalmak için onun evine gitmeyi hayal ediyordum. Bizi istemeyeceğini düşünmüyordum ya da bizlerin torunu olduğumuzu kabul etmeyeceğini ya da bizlerin büyükannesi olmama ihtimalini de.

Sessiz bir odaya girdim başladığım macerayı tamamlamak için.Hikâyemde kaybolmak için.

Geniş, havadar, pencereleri yüksekte olan bir odaydı. O yüzden dışarı bakamazdınız. Genellikle orada oturup, sene sonu sınavları için endişelenirdik. Cumartesi günleri öğrenciler tarafından kontrol edilen bu yere herkes gidebilirdi. Konuşmak yasak olduğu için, burası yazmak için mükemmel bir yerdi. Kızların çoğu burayı sevmiyordu ve ben de onlara kızıp orayı savunuyordum. Şu an, hikâyem üzerinde çalışmak istiyordum. Bu hikâyemin başkahramanı, şeytani büyükbabası tarafından kilit altında tutulan Claris de la Costa isimli bir kızdı. Etrafımdaki karanlığa gömülüp hızla bir sona ulaşmaya çalıştım. Okuyucunun nefesini kesecek, şaşkınlıktan ağzının açık kalmasına neden olacak zekice bir son. Ama dikkatim dağılınca, babamın mektubundaki detayları hatırladım. İçimden Bay Oliver’ın çok uzun bir süre daha hasta kalmasını diledim. Hatta sonsuza dek.

Bir zamanlar bölge müdürünün ofisi olan ve sonrasında çü-rümekte olan hastane, savaş sırasında Japonların eline geçmiş ve hapishane olarak

kullanılmıştı. Tepeye çıkarken yan yolda bulunan kasvetli bina, akıl hastalarını ağırlayan bir yerdi ve binaya karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap bir kapıdan giriş yapılıyordu. İçerideki koku Lydia'nın iki büklüm olmasına neden oldu. Doğal bir ışık olmadığından ve sekizgen bir koridora bakan kilitli kapılardan dolayı, işkence çığlıklarını hayal etmek gayet kolaydı. Lydia, bu duvarların, ne kadar çok acıya şahitlik ettiğini düşünmemeye çalıştı.

Yumruklarını sıkıp, ciddi bir ifadeyle, kendisini ofise doğru götüren Adil'i takip etti. Bir önceki gece gösterdiği nezaketten eser kalmamıştı. Masaya gelince, kimliğini gösterdi. İsteksiz bir koruma başını salladı ve sonra da kapılardan birini açıp, onları binanın içinde başka bir yere doğru götürdü. Üst kattan acı dolu bir ses geldi: çınlayan yapay bir kahkaha, ısrarlı bir ağıt ve ani hıçkırıklar. İçerideki loşluğa alıştıkları anda, güvenlik başka bir kapıyı açtı ve içeri girmelerini işaret etti.

"Çıkmak istediğinizde zile basın." Adam homurdanarak kapıyı çarptı.

Lydia, anahtarın kilitte döndüğünü duydu ve etrafına bakındı. Kirli, küçük bir odaydı ve sanki içinden tüm renkler çekilmiş gibiydi. Bir köşedeki kapaklı sepetten idrar ve dezenfektan kokusu geldi. Zeminin altından da bir su akıntısı sesi geliyordu. Nemden dolayı, ormanın kokusu içeri sızıyordu. Lydia'nın midesi bulandı.

Lili metal bir sandalyede oturuyordu. Darmadağın olmuş, tanınmaz haldeydi. Teni gri bir renk almış, yüzü zayıflamış, güzel ve uzun saçları da beceriksiz bir şekilde kesilmişti. Sivrisinek ısırıklarıyla dolu öfkeli yüzünü kaldırdı.

"Sana kötü mü davranıyorlar?" diye sordu Lydia korkarak.

Kız, ayağa kalktı ve dönüp sandalyesini Lydia'ya doğru fırlattı. Sandalye, yere devrilmeden önce duvara çarptı ve hedefinden uzaklaştı. Hızla, Lydia'ya doğru gitti. Adil, kadını kolundan tutup geri çekti. Lili bir ona bir Lydia'ya bakıp çırpındı ve Adil'in yüzünü tırmaladı. Bir yandan da göğsüne vuruyordu. Sonunda hareketsiz kalınca, Adil onu bıraktı.

"Onu, benden bu kadın çaldı." Sesi fısıldar gibi çıkıyordu ve gözlerini kısıp, hafifçe gülümsüyordu. "Sadece ben Jack'in gerçekten neyi sevdiğini bilebilirdim."

Eteğini kaldırıp, onlara arkasını döndü ve çıplak kalçasını hafifçe hareket ettirdi.

Lydia geri çekilip, öğürmemek için kendisini zor tuttu.

“Ben sadece annesini çocuğun tehlikede olduğuna ikna ettim. Onun Maznan’ı alması karşılığında, onların da...” Durdu ve başını eğdi. “Onu öldürmelerini istemedim.”

“Devam et,” dedi Adil soğuk bir şekilde.

Lili ürperdi. “Jack’i bana geri getireceklerine söz verdiler.”

Lydia, elini dudaklarına götürdü.

“Hayır! Onu öldürmeyeceklerdi. Ben onlara Maznan’ı almalarına yardım edecektim ve onlar da Jack’i alacaklardı. Senden. Beyaz sürtükten. Onu öldürmeyeceklerdi.” Ly-dia’yı gösterdi ve sonra iskelete benzeyen bedenini duvara yaslayıp, yere yığıldı.

Adil, karşısına gitti ve onu kollarından tutup sandalyeye oturttu. “Bir bardak su ister misin?”

Kadın, geri çekilip hıçkırdı. Bir sessizlik oldu. Lydia parmaklıkla kaplı pencereden gelen loş ışığa baktı. Kızı suçlamak istiyordu ama bu, onun suçu değildi. Zihninde yine bir görüntü canlandı. Jack, tozun üzerinde yatıyor, kanı adeta bir göle dönüşüyordu.

Kızlar öldükten sonra, Lydia, Jack’e duyduğu aşkın kurtuluşu olmasını umuyordu. Birlikte, her ikisi de arzu ettikleri şeyleri yaşayabilirlerdi. Tabii bundan kastı, Jack’in ölümü, Lili’nin de aklını yitirişi değildi. Kimse kurtulmamıştı, içerideki hava, Lydia’nın başının dönmesine neden oldu. Bu, cehennem gibi ülkeden kurtuluş yoktu. Sadece sıcak, nem ve şiddetti kesin olan.

Adil, Lydia’ya kapıyı işaret etti.

“Maznan’ın annesine ne oldu? Ona ulaştılar mı?” diye sordu Lydia, Adil’e.

“Onun ölmesini hiç istememiştim,” dedi Lili hıçkırarak. “Onu seviyordum.”

Adil zile bastı. “Sana sonra anlatırım.”

“Tapmağın duvarını boyadım,” dedi kız şarkı söyler gibi bir sesle ve Lydia’ya

tehlikeli siyah gözlerle bakarak.

Lydia, Adil'e baktı. Adil omuzlarını silkti.

"Gökyüzünde koşan dört ejderi boyadım. Ama gözbe-beklerini de yaptım. Bu büyük bir hata. Çünkü onlar uçmuşlardı." Acıyla güldü ve kirli zemine tükürdü.

Adil de ona baktı.

Lili tek parmağını dudağına götürüp, Adil'e öfkeli bir bakış attı. "Şşşt! Sadece bir tane kaldı. Gözleri boş olan..." Sesi azaldı ama hâlâ Adil'e bakıyordu.

Odadan çıktılar ve güvenlik, arka girişe giden yolu gösterdi. Lydia, temiz havaya çıktıkları için rahatlayarak, gözlerini kapatıp özgürce nefes almaya başladı. Adil, çoktan ilerlemeye başlamıştı bile.

"Bana, Maz'ın annesinden bahsedeceğini söyledin," dedi Lydia, ona yetişerek.

"Maz'ın annesi bağış toplayan kadınlardan biri olmuş, işçi gibi giyiniyormuş. Simsiyah saçlarının üzerine, siyah bir örtü takıyormuş."

Lydia kaşlarını çattı.

"İçerideki insanlar için topluyormuş. Bu şekilde gizli bilgilere ulaşmış. Hem İçerideki Terle hem de fidanlıktaki işçilerle ilgili."

"Peki, Lili buraya nasıl geldi?"

Adil omzunu silkti. "Liman polisi tarafından yakalandıktan sonra, akli dengesini yitirdiğine karar verdiler."

Pembe gökyüzünün altında, bir zamanlar güzel olan bir mozaik zeminde ilerlediler. Zemin artık oldukça pürüzlüydü ve etrafı da üç metreye kadar uzamış amberçiçekleriyle kaplıydı. Çiçek, bakımsız bahçelere doğru uzanıyordu. Aşağıdan gül kokulan geliyordu. Bir sürü kuş uçuştu ve Lydia uzaklardan bir kapının ani bir esintiyle sallandığını duydu. Gürültünün geldiği yöne doğru baktı.

"Yazlık bir ev. Görmek ister misin?"

Adil parçalanmış olan yola doğru ilerledi. Ev, küçük bir koruluğun içine saklanmış gibiydi ve beş-altı uzun ağaçla çevrelenmişti. Dalları da desenli bir gölgelik oluşturmuştu. Geveze maymunlar dallarda dolanıp tek elleriyle sallanıyordu. Yoğun pembe güller ve kırışmış koyu yaprakları, pencerelere doğru uzanmıştı ve kırık camlar, güneş dağların ardında batarken, altın rengine dönmüştü.

Kapı eğilmişti ama Adil'in omzunun kararlı vuruşuyla, açıldı. İçeride sadece ahşap bir bank ile birkaç eski bambu koltuk kalmıştı.

"Buraya eskiden gelirdim. George beni en başta, garson olarak işe aldı. Şu savaş öncesi süslü fanteziler. Cicely ile ilk burada tanıştım. Kolları ve boynu pazardan alınmış incik boncuk kolye ve bileziklerle doluydu. On dokuz yaşında, gözükara ve beş parasız biri gibi."

Lydia, gözlerinin içine bakıyordu. Adil'in gerildiği belliydi.

"Tabii ki o zamanlar böyle değildi. Tam bir aşk sahnesi gibiydi. Harriet Parrott buraya iyi bakıyordu. İpek kumaşlar, kokulu mumlar, tütsü ve çiçekler." Adil, tozun üzerine tükürdü.

Lydia'nın tüyleri diken diken oldu. "Cicely senin neyin?"

Adil hafifçe öksürdü. "Sana söyledim. Birlikte çalıştık."

"O kadar mı?"

Kısa bir sessizlik oldu. Lydia'nın zihninde yerine oturmayan taşlar vardı ve Adil'e tam olarak güvenmediğini fark etti.

Adil, elini başında gezdirdi. "O, tehlikeli bir kadın." Adil etrafına bakınırken, bir sessizlik oldu. "Hadi gidelim. Buradan nefret ediyorum."

"Sadece bu yerden dolayı mı?" Lydia, onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Adil homurdanıp göz temasından kaçındı. Lydia, Adil'in yan profilini izliyordu. "Haklıyım değil mi? Başka bir şeyler var."

"Bunun belli olduğunu bilmiyordum."

Neden?"

“Bilmek istediğinden emin misin?”

Lydia başını salladı ama ipuçları aramaya alışık olduğu için bir ürperti hissetti. Eğer Adil boşlukları dolduracak olursa, Lydia bütün tabloyu gerçekten görmek isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

Adil konuşmaya başladığında, sesi uzaktan geliyor gibiydi ve Lydia ilk tanıştıklarında onun nasıl göründüğünü hatırladı. O, havalı ve kibirli adamı neredeyse unutmuştu. Adil’in kendisine arkasını dönüşünü izledi.

“Japonlarla dolu bir arazi taşıtı, annemi tam da bunun gibi bir yere götürdü. Bu ve diğer binaya çok benzeyen bir yere. Aslında reşit olmamış Çinli kızları istiyorlardı. Annem reşit olsa da çok genç ve kırılgan görünüyordu. O yüzden onu da o genç ve zalim eşkıyalara verdiler. Hayatta kaldığı için şanslıydı. Çoğu öldürülene kadar dövülür ya da boğazları kesilirdi.”

Lydia, kırık camdan, kararan gökyüzüne baktı. Gözlerini kapatıp, Adil’in sesine odaklandı.

“Onu, boğazına kadar gelen soğuk suyla dolu bir tankın içine koydular. Ya kırk sekiz saat boyunca dayanacak ya da boğulacaktı. Hayatta kalışı...”

Adil durduğunda, Lydia gözlerini açtı. Adil başka bir yerlere dalmış gibiydi. Umutsuz bir şekilde omuzlarını silkip, elleri açık bir şekilde yukarı bakışı, Lydia’nın içini acıttı.

“Onu altı ay boyunca tuttular. Sonra bir gün çıplak bir halde, dışkı ve kusmuk kokularıyla sokağa attılar. Derisinde sigara söndürdükleri için çok acısı vardı.”

Adil, kırık camdan içeri giren yapraklan çekip büyük pembe bir gül kopardı ve burnuna götürüp yere attı. Bile bile topuğunu gülün üzerine koydu ve kirin içine gömülmesine neden oldu.

“Dediğim gibi, şanslıydı. Tabii eğer buna şans denirse. Çoğuna zorla kendi mezarını kazdınyorlar ve sonra da diri diri gömüyorlardı. Annem asla düzelemedi. Tam olarak. Daha sonra da bana en çok ihtiyaç duyduğu anda ben...”

Adil sustu.

“Çok yoğundum. Onu son gördüğümde, beni zor tanıdı. Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun Lydia? Kendimi asla affetmeyeceğim. Asla.”

Aralarındaki atmosfer giderek ağırlaşırken, Lydia hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Adil’in sözleri, evin içine yerleşirken, Lydia, Adil’in sözlerindeki acıyı ilk kez hissetti.

“Üzgünüm Adil.”

Adil omuzlarını silkti. “Dünya o zamanlar öyleydi.”

“Çok fazla Japon kaldı mı?”

“Tek bildiğim çok az piçin doğduğu. Genellikle tecavüz ettikleri kadınlan öldürme alışkanlıklan vardır. Tüm erkeklerin zulme yatkın olduğunu biliyorum ama annemden dolayı...”

“Adil.”

Adil yumruklarını sıktı. “Buradaki savaş ağustosun ortasında bitti ve ardından da Hiroşima’ya bomba atıldı. Bunun için Tanrı’ya şükrettik.”

Lydia bu sözlerden dolayı yutkunmak zorunda kaldı.

Adil bir sigara yaktı.

“Sigara içtiğini bilmiyordum,” dedi Lydia ona, yardımcı olmak isteyip, bunu nasıl yapacağını bilemeden.

“Sadece ara ara.”

“Lili’ye ne olacak?”

“İyi olacak. Onu bırakacaklar. Oyunculardan oluşan gruba katılabilir ya da yeniden fahişeliğe döner.”

“Peki, Maznan’ın annesi?”

“Hadi,” dedi Adil. “Sanırım bu kadar yeter. Yolda devam edelim.”

Yazlık evden çıktılar ve ıssız bahçeye doğru ilerlediler. Sıradan, karanlık bir

Malezya gecesi çöküyordu gökyüzüne. Bir perde gibi hızlı ve başka hiçbir şeye benzemeyecek kadar derin bir siyah renkti bu. Lydia Adil'e yakın yürümeye çalıştı. Karanlıkta tökezlemek istemiyordu ama ona da dokunmuyordu.

"Sonunda Maznan'ın annesi ortaya çıktı. Şimdiye kadar oğluyla birlikte gözaltına alınmıştır."

"Maz'a bir şey olmayacak değil mi?"

"Sanmm."

"Kadın, teröristlerin hedefi olmaz mı?"

Adil omuzlarını silkti. "Umarım olmaz. Sürekli daha fazlası teslim oluyor."

"Neden?"

"İçeride sıkıntı çekiyorlar. Yakında bitecek. Templer 1952'de yönetimi ele geçirdiğinden beri, bu, an meselesi."

Lydia bunu biliyordu. Alec, Templer'in sert ve işini bilen bir komisyon üyesi olduğunu söylemişti. Aynı zamanda da terörle mücadele etmek için Psikolojik Savaş Departma-nı'nın tüm güçlerini kullanıyordu.

"Oyunculuk grupları ve film karavanları onun fikri miydi?" diye sordu Lydia.

Adil başıyla onayladı. "En azından işe yarıyor."

Sadece Adil'in sigarasının ucu aydınlatıyordu yollarını ve Lydia karanlıkta dengesini kaybetti. Sendeledi ve topuğu da yerdeki bir çukura denk geldi. Adil uzanıp düşmesine engel olmaya çalıştı ama Lydia yere baktığında topuğunun ayakkabısının altında sallandığını fark etti. Topuğu kopardı. Şimdi park ettikleri girişe gidene kadar, Adil'den destek almaktan başka şansı kalmamıştı.

“Yani, Maz annesiyle?” diye sordu asfalta ulaştıklarında.

“Tanıyan birilerini bulacağımı söylemiştim sana. Bu, dün aldığım bir ipucuydu ama Lili’yi de görüp, onun bu konuyla bağlantısı olduğundan emin olmak istedim.”

O gece, koltukta yatma sırası Lydia’daydı. Küçük mutfağa gidip, kendisine büyük bir cin hazırladı ve perdeleri açtı.

AYRILIK

Dolunay bulutların arasından çıkıp, suyun ve kayıkların üzerine vuruyordu. Temiz, törpülü ve ojeli tırnaklarına baktı. Jack ile yaşadığı zamanlarda olduğundan çok daha güzellerdi. Ah Jack diye düşündü. Seni yakında unutabilecek miyim? Sadece cin damarlarında dolaşmaya başladığında biraz rahatlayabildi.

Artık Jack’in ölümüyle ilgili gerçeği ve Maz’a ne olduğunu biliyordu. O halde neden hâlâ buradaydı? Sonuçta, bunları bulmak için gelmişti. Ve Adil’e daha fazla yaklaşa-mazdı. Beyaz olmamasının dışında, henüz çok erkendi ve Jack’in anısı hâlâ çok canlıydı.

Adil’i düşündü ve karanlıkta ufka bakıp onun yan odada uyuyor olduğunu hayal etmemeye çalıştı. İçindeki gelgiti hissedebiliyordu. Güvensizlik hissini ama aynı zamanda da birilerine ihtiyaç duyduğunu. Adil kim? diye düşündü. Yapacağını söylediği her şeyi yapmıştı ama yine de Lydia onun bir şeyler gizlediğini biliyordu.

Otobüs, Malezya Boğazı’nın bozuk yolunda gürültüyle ilerliyordu. Küçük balıkçı tekneleri suyun üzerinde nokta gibi görünüyorlardı ve uzaktaki burunda, bir Flemenk kalesinin kalıntılarım görüyordu Lydia. İncir ağaçlarının arasından çıkan yaban orkidelerinin kokusunu alabilmek için pencereyi araladı. Kokulan sıcak ve tuzlu hava ile karışıyordu. Beyaz metalik güneş ışığı, suyun üzerine vuruyordu. Gözleri kamaşan Lydia, başını geri çekti ve uzaklara baktı. Baktığı yerde bulutlar vardı.

Mutlu olmayı özlemişti, bir umut ışığı görmeyi ya da en azından geleceği ile yüzleşebilmek için biraz olsun cesaret bulabilmeyi. Buna alıştığını zannediyordu ama Johore ve Singapur arasındaki geçitten geçerken hızlandıklarında, oraya kızlanyla gittiklerini hatırladı. Onları kaybetmenin ağırlığını omuzlarında hissedebiliyordu. Buna nasıl katlanabilirdi ki?

Singapur'a ulaştıklarında, otobüs Connaught Drive'dan devam etti. Burası, limanın paralelindeki geniş yoldu. Raff-les Square'deki Cenotaph'ın yanında durmadan hemen önceydi.

Otobüs gözden uzaklaşır uzaklaşmaz, Lydia doğuya, denize baktı ve keder denizinde boğulmasına engel olmaya çalıştı. Omuzlarını dikleştirip, Tanglin Road'un üzerindeki verandaları ve AvrupalIların yaşadığı ağaçların gölgesindeki bulvarı görmezden geldi. Yüzünü güneşe çevirdi. Bu ona iyi gelirdi. Birçok kişi için olduğu gibi, onun için de yeni bir hayat başlamıştı. Victoria Limam'na, şehri ikiye bölen yoğun trafıkli nehre doğru gitti.

Beyaz şapkalı, şortlu ve uzun çoraplı bir grup İngiliz gülümseyerek yanından geçti. O da başıyla selam verdi ve valizi iyice ağır gelene kadar ilerledi. Daha sonra da eski tip yük gemilerinin yüklenip boşaltılmalarını izledi. Onların hâlâ orada olduğunu görmek tuhaftı. Başını arkaya itip, bu karmaşaya güldü. Arabaların ve çekçeklerin, sarıklı Hintli trafik polislerini yok saymalarını, insanların karmakarışık bir şekilde karşıdan karşıya geçişlerini izlemek ona iyi gelmişti. Singapur değişmemişti.

Başka bir otobüse atladı. Chinatown'a yaklaştığında, Çin ezgileri süslü binalardan yükselmeye başladı. Sanki her bir evi bayrak gibi sarıyordu. Singapur. Doğu'nun dört yol ağzı. İnsanlar öyle demiyor muydu? Tüm dünyanın en ucuz alışveriş merkezi.

Ucuz otellerin çoğu genelevdi ve Welcome Retreat'i bulduğu için şanslıydı. Üç katlı ince uzun ve tuhaf bir şekilde her katında ahşap cilası kokan bir yerdi burası. Dar merdivenden tırmandı ve valizini en üstteki üç odadan birine koydu. Bu üçünün ortak bir banyosu vardı.

İçeride pencerenin metal koluyla bir savaş verdi. İçeri hava girmesi için pencereyi açmak istiyordu. Tamam, Oce-anview Hotel'de olmayabilirdi ama en azından temiz bir yerdi ve oda küflü olmasına rağmen, içeride iğrenç bir yağ ya da ucuz parfüm kokusu yoktu. Eski mobilyaları inceledi ve sonra da dolarlarım

saydı. Elindekilerin üzerinde hâlâ kraliçenin resmi vardı. Parası azaldığı ve bir iş bulması gerektiği için, Singapur tam da olması gereken yerdi. Sonra da belki yeterince para biriktirip, İngiltere'ye gider ve gerçek bir başlangıç yapardı.

Dışarıdan bir araba sesi geldi. Alt katta bir kapı çarptı. Başka bir ses daha vardı. Yan taraftan fısıltılar geliyordu. Gergin bir çift bir kavga ediyordu. Yatağın kenarına oturdu ve onları dinlememeye çalıştı. Başka bir şeyler yapmak isteyerek, küçük otel odasında yürürken, zaman geçmiyordu. Kendi kendine bunun vermek zorunda olduğu bir karar olduğunu söyledi. Sonsuza dek Adil'e güvenemezdi ve ne olursa olsun artık bağımsız olma zamanı gelmişti. Güçlü olma zamanı. Adil'in güçlü yüzünü ve ağladığı zamanlarda boynunda hissettiği ılık nefesini hatırladı.

Bu oda ona, manastırda yaşadığı merdivenin arkasındaki odayı hatırlatıyordu. Üç kişi paylaşıyorlardı. Pek de yol kat etmediğini düşündü, yatağa uzanıp, gözlerini kapatırken. Eskiden olduğu kişiyi hatırlamaya çalıştı ama zihninde canlanan kadın başka biri gibiydi. Tamamen başka bir hayattan gelmiş biri gibiydi.

On altıncı doğum gününün hemen öncesini düşündü. O zaman savaş çoktan başlamıştı. Mevsim yazdı ve güneşli ve masmavi bir gündü. Bir misafir bekliyordu. Ellerini beline koymuştu. O zamanlar Emma ve Rahibe Patricia'nınki gibi parıltılı ve kabarık olan saçları, sanki kesilmek için yalvarır gibiydi.

Manastırın hemen karşısındaki bankta beklediğini hatırladı. Saat on bir olmuş, hatta on biri geçmişti. Ona limonata getirdiler ve bir saat sonra da balık püresi sandviçi. Bunu yiyememiş ve kuşların yemesi için yere atmıştı. Geçen her aracın sesiyle yerinden sıçrıyordu ama olduğu yerden ayrılmadı. Rahibe Patricia ona okuması için ***The Family from One End Street*** kitabını vermişti ama kelimeler sayfalarda durmuyor gibiydi.

Lydia'nın ziyaretçisi asla gelmedi.

Gözlerini ovdu. Geçmişi içini acıtıyordu. Sevgiye olan o acı ihtiyaç. Her şeyden ziyade buydu hissettiği. Çocuklarını ne kadar çok sevdiğini ve kendi annesinin onu ne kadar az istediğini düşündü. Em'i ve kulüpteki son kıyafet balosunu düşündü. Emma bir palyaço olarak gitmişti. Kazanan kostüm onunki olmamıştı ama Emma jürinin önünden geçerken, havada çift takla atmıştı. Şapkasıyla

oynarken, yüzündeki korkmuş ifade, onları güldürmüş ve sırf bu yüzden birincilik ödülünü almıştı. Fleur'ün güzel elbiselere olan düşkünlüğünü ve zatürree olduğu ve iyileşmesinin çok uzun sürdüğü ö zamanlan düşündü.

Alec ile 1946'da Terengganu'da okyanusun karşısında durduklan zamanı hatırladı. Doğu'daki savaş bittikten altı ay sonraydı bu. Malezya, Japon istilası ile parçalanmıştı ama ayaktaydılar. Kol kola durmuş, Brezilya kestanesi yiyip, yeni kesilmiş bir kabuktan hindistancevizi suyu içiyorlardı. Alec'in ilk turu başlamadan önceki kısa tatiliydi bu. Emma henüz üç yaşındaydı ve Fleur de yoldaydı. Lydia, okyanusun tuzlu kokusunu düşündü. Bir de geceleri pencereleri açık bıraktıklarında içeri dolan yaseminin çekici kokusunu. Koku Pimms içeceği ve bedenlerinden yükselen ısı ile karışıyordu. Seviştikten sonra, Alec'ten kendisine çocukluğundan daha fazla bahsetmesini istediği zamanları düşündü. Sıradan, diyordu Alec. Sadece o çocukken, babası bir süreliğine ortadan kaybolmuştu ama bu da onu farklı yerlere gitmesi için teşvik etmişti.

Lydia bir nefes verdi. Her şey değişmişti. Bunların hepsi gitmişti ve Jack'in parasından geriye çok az kalmıştı. Düşünmeyi bırakıp, bir iş bulmalıydı. Tek önceliği bu olmalıydı.

Bulduğu ilk iş, Singapur'un en büyük mağazasındaydı. Mermer sütunlu ve güzel kokulu tezgâhların olduğu bir yerdi burası. Herkes fısıltıyla konuşuyor, yüksek topuklu müşterilerle fazla kibar çalışanlar ilgileniyordu.

Ama Lydia'nın çalıştığı kat, ev ürünleri katıydı ve gürültülüydü. Sakin değildi. Parfüm de yoktu. Yüzlerce temizlik malzemeleri, düzenli raflara yerleştirilmişti. Parlak şişelerin her gün tozu alınıyordu. Su ısıtıcıları cilalı ve mutfak aletleri de tertemizdi.

Lydia'ya göre, yeni çıkan düdüklü tencereleri tanıttığı stant bir tiyatro oyunu gibiydi. Çok iyi para kazanıyordu ve bu çok hoşuna gitmişti. Bu lanet şeylerden birini patlatmadığı sürece sorun yoktu. Kalabalık olsa da olmasa da her saat sunuma başlaması gerekiyordu. Mağazaya doğru bakan yüksek bir tabureye oturup, bacak bacak üstüne atıyordu. Oturduğu yerden geniş pencerelere bakıyor ve geçenleri izliyordu. Saçları yapılı AvrupalI kadınlar, Raffles'ta kokteyllerde ya da palmiyelerle çevrili kiliselerde buluşuyorlardı.

AYRILIK

İngiliz çocuklar, Çinli bakıcılar tarafından koşmamaları için tembihleniyordu.

Savaşta zarar görmelerine rağmen hayatın hâlâ devam ediyor olması çok şaşırtıcıydı.

Lydia, ikinci işini bulduğu gün, umutla doluydu. Bu yapabileceği, hatta iyi yapabileceği bir işti. Kendi cesaretinden dolayı heyecanlanmış ve bir kapıdan geçti. İçerisi ipekle kaplıydı. Tavan vantilatörleri içeriyi serinletiyor, ince kumaşlar da kelebek gibi havada uçuşuyordu. Tavandan zemine kadar uzanan sıkışık raflar ile ejderhalar, kuşlar ve Budist tapınakları desenli parlak taftanın kumaşlar, yer yarışına girmiş gibiydi. Lydia'nın zihni planlarla doluydu ve Çinli bir garsondan ödünç aldığı dikiş makinesiyle birkaç elbise dikti.

İş, onu oyalasa ve pullu gece kıyafetlerine çevirdiği kumaşlara dokunmak onu çok mutlu etse de heyecanı bir süre sonra geçti. Üç ay sonra, Ağustos 1957'de, Malezya bağımsızlığını ilan etmek üzereyken ve kızlarının ölümünün üzerinden ancak iki buçuk yıl geçmişken, Lydia şarkısını bitirip, bir alkış aldı. Singapur tam olarak cazibesini yitirmemişti ama o gece salıydı. Ve işler yavaştı. İnsanlar o gece midelerini içki ve kızarmış tavukla doldurmak istiyordu

Rahibe Patricia ona hep sesini kullanacağı bir iş yapmasını söylemişti. Lydia, Oceanview Hotel'deki Traveller's Inn'de şarkı söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Bir müzikal ya da koro daha uygun olurdu. Ama patronu Alec ve Ly-

dia'nın uzun yıllar önce tanıştığı yapılı bir adamdı ve Ly-dia'dan şarkı söylemesini istemişti.

Lydia barmenden soğuk bir bira aldı ve eteğini düzeltip, pencerenin yanma oturmaya gitti. Işıkların parıltısını izleyip dalgakıran direklerine vuran suyun sesini dinlemeyi çok seviyordu. Tarçın ve zencefil kokulan ile denizin tuzlu kokusuna dayanamıyordu.

Patronu sırıtarak ona doğru yürüdü. "Barda senin için pembe bir cin var." Uzun parlak barın sonunu işaret etti.

Lydia sahneden inince, insanlar genelde ona içki ısmarlamak isterdi. Kendini çaresiz hissetti ama ayağa kalkıp hareket etmeye çalıştı. Ya bunu yapacak ya da hayatın kendisine zarar vermesine izin verecekti.

"Adam kim?" diye sordu'Lydia. İlerisi karanlıktı ve bann köşesi kıvrımlı olduğu için ileride sadece bir karartı görebiliyordu.

Patronu omzunu silkti. “Hiç bilmiyorum. İyi geceler. Ben erken çıkıyorum.”

Lydia o tarafa doğru yürüdü. İki tane pembe cin ve iki duble viski yan yana dizilmişti.

Gölgeden bir ses geldi. Oldukça nazikti. “Bana katılabilmene sevindim.”

“Cicely!”

“Nasılsın tatlım?” Cicely tek kolunu uzattı. Parlak kırmızı tırnaklan ve gümüş rengi bilezikleri parıldıyordu. Ama sözlerinde bir tuhaflık vardı.

Lydia geriye doğru bir adım attı.

“Hayır, kaçma. Otur ve bir şeyler iç. Eski günlerin hatırına.” Cicely, Lydia için bir tabure çekip, eliyle ona hafifçe dokundu.

“Sarhoşsun.”

“Çok hafif.”

Lydia oturdu. Cicely’nin o havalı halini kaybetmesi çok olağan değildi. “Neden buradasın?”

Cicely gülümsedi. “Singapur’a geldiğimde burada kalırım. Raffles’a katlanamıyorum.” Cicely elini hafifçe salladı. Chanel parfümü ile hafif ter kokusu havaya yayıldı. “Tüm o eski kafalılar, savaştan önce işlerin nasıl olduğundan bahsedip duruyor. Seni bulduğuma sevindim.”

“Yani, beni bulmak için gelmedin öyleyse?”

“Hayır, ama madem buldum... sana söylemem gereken bir şey var. Adil seni arıyor.”

Lydia içkisini hızla bitirdi ve cinin boğazını yakmasının tadını çıkardı. Cicely’ye baktı ve kendi adını söylerken Adil’in dudaklarını hayal etti. “O zaman şöyle sorayım. Seni o mu gönderdi?”

Cicely omuzlarını silkti. “Tatlım, bu kadar şüpheci olma. Bunu neden yapsın ki? Neyse, sana zaten söyledim. Seni bulmak için gelmedim.”

“Ne istiyormuş?”

“Bilmiyorum. Sana söyleyecek bir şeyi var gibiydi. Adil’i bilirsin. Gizemli adam. Ne olduğunu bana söylemedi.” Cicely bardağıyla oynadı ve taburesinde sallandı. “Sana hep sormak istediğim bir şeydi tatlım. Alec’i hiç sevdin mi? Çok uyumsuz görünüyordunuz. Öyle ufak bir adamdı ki.”

Lydia’nın zihninde bir fırtına koptu. “Tanrı aşkına Cicely. Bir ölüden bahsediyorsun.”

Cicely yüzünü ekşitti. “Huysuzluk yapma.”

Lydia’nm kalbi sıkıştı birden. Alee ile ilk başlarda ne için evlendiği birden gün yüzüne çıktı. Bir nefes verdi. “Tamam, onu sevdiğimi zannetmiştim. Tatmin oldun mu? Sessiz ama yakışıklıydı ve onun sunduğu şeylere ihtiyacım vardı.”

“Belki de zannettiğinden daha hassastı.”

“Ne?”

“Onu hiç sevmediğini düşünüyordu. Daha sonra benim omzumda ağladı. Erkekler zayıf yanlarının bilinmesini istemezler, bilirsin ya.” Cicely sırıttı.

Lydia buna şaşırmıştı. “Sonra? “Demiştin ki onunla şey...”

“Yalan söyledim. Hadi biraz daha içelim.” Cicely barmene doğru dolarían salladı.

Lydia gözlerini kıstı. Cicely tam olarak ayık değil gibiydi ve Malezya’da olan bitenden gamsız bir şekilde konuşmaya devam etti. Jack konusuna geldiklerinde, Lydia dördüncü cinine geçmişti.

“Ama onu sevdin mi?” diye sordu Cicely ve sonra da dostça devam etti. “Erkekler konusunda ortak zevkleri paylaşıyor gibiyiz, değil mi?”

Lydia kaşlarını çattı. “Jack olamaz! Onunla...” Sesi yavaşça azaldı.

“Hayır, ama bunu denemedim değil. O sadece seksi Lydia Cartwright ile ilgileniyordu.” Cicely koca bir yudum aldı içkisinden. “Gerçi artık biraz daha zayıfsın. Neyse anlat. Bilmek için ölüyorum. Jack nasıldı?”

Birbirlerine baktılar.

“Neredeyse unutacaktım tatlım. Sen, sevgi olmadan yaşayamayacak kadınlardansın.”

Lydia bir nefes verdi. “Bu doğru değil ve ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez ama öncelikle birbirimizden uzak duramadık ve sonra da duygusal olarak bağlandık. Bu olmamalıydı. Ben evli ve çocukluydum ve yangından sonra da o çok mükemmeldi-”Lydia en gizli duygularından bahsetmedi. Onu çok sevdiği ve onun da kendisini çok sevdiğinden. Jack ile evlenmek belki de kayıp bir aileyi yeniden canlandırmaktan daha fazlası olamayacaktı. Bir yedek gibi. Aralarındaki tutku biterse ya da sonunda bundan daha fazlasının olmadığını keşfederlerse bu çok acı olurdu.

“Anlıyorum. Ve ondan sonra da Adil. Tabii arada gizli saklı olanlar yoksa. Ah, itiraf et tatlım. Hayatını işe yaramaz adamlarla... ya da kadınlarla çöplüğe çevirmiş olman hoşuma gider.” Homurdandı ve Lydia’ya kirpiklerinin altından bir bakış attı.

Lydia başını salladı.

“Öyle mi?” dedi Cicely. “Benim eskim tam olarak nerede?”

“Pardon?”

“Tatlım, sorun değil, istiyorsan senin olabilir.”

Lydia kızardı ama Cicely ne derse desin, arkadaşının gözlerindeki ifadeyi görebiliyordu.

“Yaramaz Adil’in söylemediğini mi kastediyorsun? Evet, tatlım. Mükemmel Adil ve ben.”

“Ne zaman?”

“Onunla savaştan hemen sonra tanıştım. Henüz genç kızdım ve o zamanlar başlamamıştık.” Cicely elini göğsünde gezdirdi. “Tatlım, sorun değil. Onun ne kadar lezzetli olduğunu bilen birileri varsa, o da benim.”

“Ondan bir akşam yemeğiymiş gibi bahsediyorsun.”

“Yani bir porsiyon tatlıya benzemiyor mu tatlım? Ya da ağız sulandıran bir pasta. Ya da bu Jack miydi?”

Cicely dudağını büzdü ve sonra hafifçe ısırıp, Lydia’ya doğru eğildi. Lydia’nın omzuna dokunup, parmağını hafifçe yalayıp sonra da boynundan göğsüne doğru indirdi parmağını. Lydia donup kaldı ve Cicely de bundan yararlanıp, Ly-dia’yı kendisine doğru çekip dudaklarından öptü.

Lydia bir an için tepki veremedi. Daha önce hiç bir kadın tarafından öpülmemişti. Hatta bunu hiç hayal de etmemişti. Gözlerini hızla kırptı ve Cicely’yi itip, ondan uzaklaştı.

“Sen sarhoşsun.”

“Bunu sen de eğlenceli buldun, itiraf et. Çok şehvetlisin Lydia ve seninle yatmak istiyorum. Burada kalıyorum. O yüzden çok müsait, sence de öyle değil mi? Ne dersin?”

Bir sessizlik oldu.

“Sadece bir gece tatlım.”

Lydia başını salladı ve gülmeye başladı.

Cicely’nin yüzü kasıldı ve sonra gülümsedi. “Çok mu komik?”

Lydia başını yine salladı. Eskiden hem kadınların hem erkeklerin dikkatini çeken Cicely, karşısında yaşlanan ve acınası buzdan bir kraliçe gibi eriyordu. Lydia ellerini saçlarında gezdirirken bir sessizlik daha oldu. Cicely’nin kederinin kaynağı neydi? Arkadaşına yakından baktı. Hafifçe aralanan burun deliklerine, rujlu dudaklarına ve san yakut rengi mükemmel gözlerine.

“Onu seviyordum biliyorsun. Adil’i. Sevdiğim tek insan. Gözlerindeki bir şeyler... Ve, ah, o bedeni!” dedi Cicely. “Ama Adil’i küçümseme. O tehlikeli bir adam.”

“Komik, o da senin için aynısını söyledi. Hadi ama.” Ly-dia kolunu uzattı. “Seni yatağa götürüyorum. Kendi başına yatacaksın.”

Dışarısı rüzgârlıydı ve Lydia, Cicely’yi asansöre götürürken, serin havayı

hissetti. Bir mırıltı duydu ve duymazdan gelmeye çabaladı ama Cicely kelimeleri tekrarlıyordu.

“Ne dedin?” diye sordu Lydia bir şey duyabileceğini beklemese de.

“George, seni Jack’in yerine götürmesi için Adil’e para ödedi. Ipoh’a vaktinde varamaman için yani.”

Lydia bunu sadece bir sarhoş sayıklaması olarak düşünmek istedi ama o gece rüyasında dişlerinin tebeşir gibi döküldüğünü, döküldükçe de yeniden çıktığını gördü. Artık yürüdüğü zemin sert değilmiş gibi hissediyordu.

Yaz tatilinin başında Billy ile çok sık görüştük. Böylece, yaklaşmakta olan düğünü daha az düşünmüş oluyordum. Billy çok eğlenceliydi. Köyde dolaşıp, orada yaşayan çocuklarla otobüs durağında buluşuyor ya da nehrin neler taşıdığını izlemek için eski Thomas Telford Köprüsü’ne gidiyorduk. Çoğunlukla taşıdığı moloz oluyordu. Gerçi bir seferinde ölü bir koyun da suya gömülmüş bir şekilde geçti önümüzden. Tabii ki Billy de ben de bir gün bir cesedin şişmiş ve büzüşmüş bir halde önümüzden geçmesini bekliyorduk.

Billy beni dürtüp de, “Em, ağıla gidelim mi?” diye sorduğunda yağmurdan korunmak için otobüs durağında bekliyorduk. Omuzlarını silkti. “Tabii eğer sen de istiyorsan.”

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. Sırıtırak doğrudan gözlerime baktı. Sonra da koyu sarı saçlarını elleriyle düzeltirken kızardı. Utancını bastırmak için bir sigara sarıp, bana uzattı. James Dean’e benzemeye çalışsa da, gerçekten sevimli, sakin ve kibar bir genç adamdı. Sigarayı reddettim.

Oraya giderken, Billy’nin beni daha önce öptüğü ânı düşündüm. Başka bir şey düşünmeye çalıştıkça, onun dudakları geliyordu aklıma. Ilık ama ıslak olmayan dudakları. Güzel olduğumu söylediğinde boynumda hissettiğim karıncalanma. Kendimi hem çocuk hem de yetişkin gibi hissedişim.

*

AYRILIK

î

Neredeyse on beş yaşındaydım. Daha doğrusu on dört buçuktum. Bedenim çok gelişmişti ve hikâyelerimdeki dişi kahramanların konuyu daha gerçekçi boyutlara taşıyabilmek adına cinsel deneyimler yaşamaları gerektiğini düşünüyordum. Billy'ye âşık olmasam da, sevimli bir yanı vardı ve köydeki kızların birçoğu onun peşindeydi. Kıyafetlerimi çıkarmak ne kadar utanç verici olursa olsun, artık vakti geldiğini düşünüyordum. Billy'yi arkadaşım olarak görsem bile.

Ağıl, yerine bir apartman dairesi yapmak isteyenler tarafından yıkılacaktı ve bu bizim son şansımızdı. Merdiveni tırmandık. Önden ben çıkıyordum. Kaydım ve Billy de düşmemem için kalçamdan itti ve ben tırmanmaya devam ederken de elini oradan çekmedi. Sadece ince pamuklu bir etek vardı üzerimde. Elinin bu şekilde bedenimde olması hem beni terletmiş hem de tuhaf hissetmeme neden olmuştu. Hafifçe titremiştim.

Yukarısı çamur, nem ve çürük ot kokuyordu. Otlar beni kaşındırdı. Yeni yeni beliren göğüslerime rağmen, kendimi zayıf ve tuhaf hissediyordum. Yukarıdan pek bir şey görünmüyordu. Sadece uzaklara doğru devam eden tarla yeşil bir çizgi gibi görünüyordu.

Billy beni öptüğünde, dudakları serin ve nemliydi. Islak ya da kaygan değildi. Sadece biraz tütün kokuyordu. Benden gerçekten hoşlandığını söyledi ve yerel şivesiyle konuşarak bana biraz daha çekici geldi. Ben de ondan hoşlandığımı mırıldandım. Bedenimde ellerinin dolaşması, titrememe neden oluyordu. Normal hayatımdan kilometrelerce uzaktaymışım gibi hissediyordum. Her şey bulanıktı. Bedenini bedenime iyice yaklaştırdığı için, kalp atışlarım, onun kalp atışlarıymış gibi hissediyordum. Elini bacaklarımın arasına götürdüğünde, bedenimde sıcak bir elektrik akımı hissetmiştim sanki.

Düşünmeyi bıraktım. Billy, sadece slipi ile üzerime uzandığında, bedenimin otomatik olarak ne yaptığını biliyor olması beni şaşırtmıştı. İkimiz de istiyor olsak da, sonuna kadar gitmedik ama birbirimize sıkıca sarıldık. Gerçi bir şeyler oldu. Çünkü kalkıp da pürüzlü tavana kafamızı vurana kadar, Billy birkaç kez titreyip, kulağıma, "Aman Tanrım," diye fısıldamıştı.

Dilini, kulağıma götürdüğünde, başının yanından ağılın tavanına baktım. Çatı

kirişleri siyah ve çürüktü. Alt tarafı da küflü yeşildi. Eksik tahtaların olduğu yerlerden, soluk gökyüzünü görebiliyordunuz. Yağmurun durduğunu ve güneşin taze bir şekilde kendini gösterdiğini fark ettim.

“Pardon,” dedim Billy’nin başka şeyler düşündüğümü fark edip kaşlarını çatması üzerine.

“Sorun değil,” dedi omuzlarını silkerek ama incindiğini hissedebiliyordum.

“Gitsem iyi olur. Veronica ile kütüphanede buluşacağız.”

İşlerin daha da kötüye gitmesini istemiyordum. O yüzden bunu tekrarlayacağımızı söyledim.

Billy koca bir gülümsemeyle baktı bana. “Gerçekten mi?”

“Ağıl ne zaman yıkılacak?”

“Tatilin sonunda.”

“O halde, gerçekten.”

Okuma odası giriş katındaydı. Cilalı ahşap kokusu çok yoğundu. Masa lambalarının sarı ışıklarıyla aydınlanıyordu içerisi. Geniş bir kıtada geçen bir hikâye fikri vardı aklımda ve bu yüzden Avrupa tarihini araştırmak istiyordum. Vero-nica’yı beklerken, Billy’yi unutup, birkaç ağır kitabı masaya koydum ve içeride benden başka kimsenin olmamasına sevindim.

Kendimi tarihin tozlu sayfalarına kaptırdığımdan, ayak seslerini duymamıştım. O yüzden adımı söylediğinde, yerimden sıçradım.

“Üzgünüm tatlım. Seni korkutmak istememiştim.”

Kitapları toparlamaya başladım. “Şimdi gitmek ister misin?”

Elindeki alışveriş poşetlerini yere bırakıp, yanıma bir sandalye çekti. “Dürüst olmak gerekirse, çok terledim ve bir süre sadece oturmak istiyorum. Ayaklarım acıyor!”

Stilettolarına bakıp, sırıttım.

“Biliyorum. Biliyorum. Neyse, ne okuyorsun?”

Karşısında kitabı açtım ve o da sayfalara baktı. Başını kaldırdı.

“Ah, tatlım, biraz sıkıcı, değil mi?”

Gülümsedim.

“Bu arada sana avukat arkadaşım, Freddy’ye, müşterinin kim olduğunu bulmamız için bir yol olup olmadığını sorduğumu söylemiştim. Neyse, onunla geçen hafta görüştüm. Bildiğin gibi Wandsworth’teki dairemde yaşıyor.”

Umutla baktım ona. “Bir şey önerdi mi?”

“Ne yazık ki hayır. Hiçbir avukatın, müşteri güvenini sarsmayı göze alamayacağını söyledi.”

Omuzlarımı silktim. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ama firmayı hatırladı. İlk başta, Worcester’da oraya rakip bir avukatla çalışmış ama o ve Johnson, Price & Co.’dan bir adam bir süre birlikte çalışmışlar. Belli ki toprak devri konularında.”

Ona bakarak başımı salladım ve kitapları toparladım. Acıkmaya başlamıştım. Veronica da bunu anlamış olacak ki poşetlerini aldı ve birlikte kapıya doğru ilerledik.

“Benim için konuyla ilgileneceğini söyledi ama çok umutlanma.”

Beni eve bıraktıktan sonra, Veronica doğrudan kendi evine gitti ama döndüğünde sanki ağlamış gibiydi. Yurtdışından bir telgraf aldığını ve erkek kardeşinin kendisini çağırdığını söyledi. Artık çok hastaydı ve düğününün ertelenmesi gerekecekti. Fleur ile birlikte onu yolcu etmek için dışarı çıktık. Veronica gittiği için mutlu değildi ama ikimizi de öptü ve sonra da Afrika’ya Bay Oliver’a bakmaya gitmek için valizini toparlamaya gitti. Veronica’nın arkasından bakakaldım. Fleur de yerinde ip atlıyordu. Sorun şuydu ki, hem Veroni-ca’yı seviyordum hem de onun yardımı olmadan Emma Ro-thwell’i nasıl aramam gerektiği konusunda bir fikrim yoktu. Şu âna kadar Veronica hiçbir şey bulamamıştı.

“Herkes gidiyor,” dedi Fleur.

“Veronica geri dönecek.”

Fleur ip atlayarak bir tekerleme söylemeye başladı.

“Sevimli ayıcık, sevimli ayıcık, dönsene.

Sevimli ayıcık, sevimli ayıcık, yere dokunsana.”

Fleur ip atlama konusunda çok iyiydi. Sınıfının en iyisiy-

*****

AYRILIK

İ

di ve söylediği tekerlemeyi kaçırmadan, iple de aynı anda atlayabiliyordu. Dönüp yere dokunacağı sırada, beni dinlemeyi bıraktığını zannetmiştim ama birden, “Büyükannem de eve dönecek mi?” diye sordu.

Başımı salladım.

’’"‘Sevimli ayıcık, sevimli ayıcık, ayakkabını göstersene."

“Hadi güzel şeyleri hatırlayalım,” dedim.

Yine sadece sekerek tekerleme söyleyen Fleur’ün sesi vardı.

Son mısraya ben de katıldım ve birlikte bağıra bağıra söyledik.

“Sevimli ayıcık, sevimli ayıcık, bu kadar yeter T

Fleur bir süre hareket etmedi. “Büyükannemin elmalı tartını seviyorum.”

“Evet,” dedim. “Hadi büyükannemin akşam yemeklerini düşünelim.”

Yeniden ip atlamaya başladı.

“Kahvaltıda Cottage pie, çayın yanında cottage pie, Her yemekte cottage pie beni öldürecek/”

“Peki, ciğer ve soğana ne demeli?” diye sordum. “Öğğh!”

“Pazarları kızarmış domuz.”

“Cumartesileri balıklı turta.”

Gözlerim yaşlarla doldu ve nefes alamadım. Ah, büyükanne, diye düşündüm içimden. Burada olamadığın için çok üzgünüm. Sadece burada olmadığı için değil, aynı zamanda burada olsaydı, her şeyin nasıl yolunda gidebileceğini düşündüğüm için de üzülüyordum.

Fleur ipini bıraktı ve yanağıma dokundu. “Boş ver Em. Ben hâlâ buradayım.”

Fleur’ün gözlerine baktım. O, hâlâ buradaydı. Gülümsedi ve içten içe belki ileride ikimiz de büyüdüğümüzde iyi birer arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Billy ile ne yaptığımı konuşmak istiyordum ama Fleur çok küçüktü. O yüzden sımmı kendime sakladım.

Ön tarafta dolanan köpeğe baktım ve Billy’yi düşündüm. Yaptığımız şeyin gerçekten hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim. Onunla birlikteyken, bir yazar olduğumu düşünüyordum ve hangi duyguları Claris için kullanabileceğimi planlıyordum. Kendi yerime onu koyunca her şey daha da kolaylaşmıştı.

Billy’ye ona âşık olmadığımı söyleyemezdim. Onu seviyordum ve duygularını incitmek istemiyordum. Ama hikâyelerle kendimi hep güvende hissediyordum. Claris benim bu deneyimlerimden faydalanırken, benim de bu cinsellikle dolu yazılarımı saklamak için artık daha fazla uğraşmam gerekiyordu. Babam, bunları görürse beni öldürürdü. Benim asıl sevdiğim şey Coal Quay merdivenlerinde, bir söğüt ağacının yanına oturup Billy ile bacaklarımı nehre doğru sallandırmak ve helikopterböceklerini izleyip kendimi çocuk gibi hissetmekti.

Yoğun bir yemek, ter ve paçuli kokusu geliyordu Three Dra-gons Sokağı’ndaki bir kapıda ter dökmekte olan Lydia’mn burnuna. Binanın yeşil boyası hâlâ dökülüyor ve artık eskisinden daha köhne görünüyordu. Lydia, gözlerini binanın kapısından ayırmıyordu. Singapur’dan ayrılmadan önce, yanlan yırtmaçlı ve ipek bir Çin elbisesi giymişti. Oldukça cüretkârdı. O yüzden çıkarıp pamuklu bir bluz ve yeni bir etekle değiştirmişti. Bu da çok sıradandı. Sonunda

deniz yeşili bir elbiseye karar verdi. Abartısız ve üzerine oturan. Saçma ve gözlerine daha çok yakışmıştı. Çinli bir kadın gibi gözlerine sürme çekip parlak bir ruj sürdü. Sonra da toparlanıp hislerinden annmaya çalıştı.

Ortalıkta fahişe gibi boş boş dolaşmak istemiyordu ama onu kapıda görünce ortaya çıkmaya karar verdi. Tesadüfmüş gibi davranacaktı. Eğer ortaya çıkmazsa da, bir sonraki otobüsle geri dönecekti ve o da buraya geldiğini bile bilmeyecekti.

Yandaki dar sokakta bir kadın vardı. Yanında da yere çökmüş bir erkek çocuk. Kadının kucağında bir bebek vardı ve kadın, Malay dilinde yemek için yalvarıyordu. "***Makan, makatı***," diyordu. Bir yandan da elini kaldırıp bebeğin ağzını işaret ediyordu.

Lydia kendini çok çaresiz hissetti. Para verip, parayı gerçekten yemeğe vermesini ummaktan başka ne yapabilirdi? Ama bebeğe kaçamak bir bakış atan Lydia'nın nefesi kesildi. Bebeğin yüzü mosmordu ve belli ki yemek için artık çok geç kalınmıştı.

Cüzdanından bozuk para çıkardı ve bu arada da onu gözden kaçırdı. Adını duyduğunda, şaşırdı çünkü belli ki o, Ly-dia'yı görmüş ve ona doğru yürümeye başlamıştı.

Kalabalık sokakta karşıdan karşıya geçip Lydia'ya gülümsedi. Siyah gözleri şüpheyle bakıyordu. "Bana geliyordun galiba," dedi. "Görüşmeyeli birkaç ay oldu değil mi?"

"Beni mi takip ediyordun?"

Omuzlarını silkip elini uzattı.

Ani bir rüzgâr, gözüne tozları savurunca, birden gözleri sulandı. "Rüzgârdan nefret ediyorum," dedi Lydia.

"Ah. O halde sana rüzgâr şeytanı değmiş."

Lydia gözlerini bir mendille sildi.

Lydia'ya bakıp güldü. "Ah tatlım. Genellikle kadınları ağlatmam."

“Ben de öyle duydum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Sanırım Cicely ile görüşüyorsun.”

Lydia, başparmağının yanındaki deriyi ısırdı ve yüzünün ısındığını hissetti.

“Yüzün siyah olmuş. Şunu al,” deyip Lydia’dan mendili aldı ve o yüzünü silerken, Lydia da yere baktı.

Lydia mırıldanarak teşekkür etti.

“Sanırım açıklamamı beklediğin şeyler var. Önce içeri girsek nasıl olur? Soğuk bir içeceğe ihtiyacın varmış gibi görünüyor.”

Yukarıda perdeler kapalıydı. Perdeleri kapalı, birkaç lambayı açık, tavan fanını da içerideki ağır havayı dağıtması için çalışır vaziyette bırakmıştı. Yine nemli bir gündü. Havayı temizlemesi için yağmur yağması gerekiyordu.

“Böyle aniden çıkageldiğim için üzgünüm. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Tam bir İngiliz’sin Lydia ama söyleyeyim, hiç de rahatsız değilim bundan.” Gülümsedi ve sorgulamasına bir bakış atarak bir portakal uzattı.

“Hatırlıyorsun.”

Portakalı soydu ve uzun bir bardağa yeşil limon ile portakalı sıktı. İçeriyi asit kokusu kapladı.

“Bana yalan söyledin.”

“Buna bir ihmal diyebilir miyiz?”

Lydia buraya tartışmak için gelmemişti. “Ne istiyorsan onu de. Neden bana bahsetmedin?”

“Cicely’den mi?” Başını salladı. “Üzgünüm. İstedim. Hatta Lili’yi görmeye gittiğimiz gün neredeyse söyleyecektim ama gerçek şu ki — yani biraz karışık.”

Lydia ayaklarına baktı ve tırnaklarına oje sürmüş olduğuna sevindi ama buna neden sevindiğini düşünmemeye çalıştı.

“Benim de sana bir sorum var. Neden tek bir kelime bile etmeden gittin?”

Lydia bir nefes verdi. “Bu da çok karışık.”

Bardağa soda ve buz eklerken bir sessizlik oldu.

“Ipoh’a hemen ulaşamamam için George sana ödeme mi yaptı?”

“Ah.”

“Yani reddetmiyorsun?”

Teslim olur gibi kollarım kaldırdı ve sonra da Lydia’ya bardağı uzattı. “George patronumdu ve acı gerçek şu ki o zamanlar seni tanımıyordum.”

“Peki, tanıdığın zaman?”

“Tanıdığım zaman — sen gitmiştin.” Lydia’nın gözlerine baktı ve hafifçe gülümsedi.

Lydia bardağı kafasına dikti. Sorularının cevaplarını bulmak için gelmişti ama buraya geldiğinde, kendisini Singapur’da olduğundan çok daha canlı hissettiği gerçeğini de yok sayamazdı. Singapur’da bunu reddetmeye çalışsa da, düşünceleri tekrar tekrar en başa dönüyordu.

“Bak, George bana seni takip etmemi ve yolculuğu geciktirmemi söyledi. Nasıl yapacağım bana kalmıştı.”

“Ama neden?”

Omuzlarını silkti.

“Peki ya otobüs? Bu çok saçma.”

“Otobüsün senin gittiğin yerle aynı yöne gittiğini biliyordum. Sadece benzininin bitmesi yeterliydi.”

“Ama benzinim vardı.”

Başını eğdi. “Suyin sana Maz’ı getirdiği sırada, benzinini boşaltıp, ayarını değiştirmek çok zor değildi.”

“Buna inanamıyorum. O sesin kedilerden geldiğini düşünmüştüm.” Lydia bir an için düşündü. “Peki ya şoför beni otobüse almasaydı?”

“Onu ikna ederdim.”

“Peki ya kurulan pusu?”

“Hayır. Suçlulardan birini tanıyor olsam da teröristleri ben bile kontrol edemem. Bir süre önce yakalanmıştı ve bize bilgi veriyordu.”

“Ama pusudan bahsetmedi mi?”

Başını salladı.

“Ama çok çılgınca.” Lydia bir süre sustu. “George’un neden yolculuğumu geciktirmeni istediğini söylemedin.”

“Bilmiyorum. Gerçekten.”

Lydia onun geniş elmacıkkemiklerine, derin çukur gözlerine, uzun burnuna ve dolgun dudaklarına baktı ve orada kırılgan bir şeyler gördü. Böyle olmaması gerekiyordu. Ona karşı çıkmak istiyordu ama onun doğruyu söylediğini düşünüyordu.

Lydia’nın ellerini ellerinin arasına aldı. “Bak, Ipoh’a giderken seni takip ettikten ve Jack’e bıraktıktan sonra, geri dönüp, biraz araştırma yaptım. Mutlu değildim. Dediğim gibi, George seni geciktirmemi neden istediğini söylemezdi ama çirkin bir şeylerin parçası olduğu konusunda deliller vardı elimde. Bir yolsuzluk teklifi ve silah kaçakçılığı mesela. Sen Ipoh’ta Alec’in yanına ulaşmadan, Alec’ten halletmesini istediği bir iş olabileceğini düşündüm. Belki bu yüzden benden yolculuğunu geciktirmemi istemişti. Bu sadece bir tahmin tabii ki. George’un bir zamanlar Singapur’daki yeraltı dünyası ile kaçakçılarla ve Çin mafyasıyla sıkı bağları vardı. Özellikle de savaştan önce.”

Lydia başını salladı ve elini geri çekti.

“Seni özledim. Gerçekten Lydia.”

Lydia’nın düşünceleri tamamen karışmıştı. Lydia da onu özlemişti ama bunların bir anlamı yok gibiydi ve hâlâ sorması gereken bir soru vardı.

“Sen ve Cicely neden ayrıldınız?”

Bakışları derinlere dalmış gibiydi. “Benden utanıyordu. Benim geçmişimden. Babam öldüğünde hiç paramız yoktu. Sadece beyaz olmayışım değil tabii, annemin o mesleğe geri dönmüş olması da bunda etken. Cicely tam bir züppe. Bunları öğrendiği için ayrıldık.”

Bir sessizlik oldu.

Pencereye döndü ve Lydia’ya sırtını çevirdi. “Şimdi anlamak zor olabilir ama gençtim ve ondan etkilenmiştim. Yavaş ve zehirli bir şey gibiydi. Ta ki sonunda annemden utandığım için onu ziyaret etmeyene kadar. Onun yalnız ölmesine izin verdim.”

“Çok üzgünüm,” dedi Lydia.

“Beni çağırdı ama ben hep erteledim. Ben gidene kadar da çoktan ölmüştü. Şimdi utançtan...” Ayaklarına baktı.

Lydia, onun göğsünün inip kalkışını izledi ve klişe şeyleri söylemenin çok da kolay olmadığını fark etti.

Başını kaldırdı. “Bu, birlikte yaşamak zorunda olduğum bir şey.”

Yeniden ortalığı bir sessizlik kaplarken, Lydia nasıl tepki vermesi gerektiğini düşünüyordu. Konuya burnunu sokmak ya da daha fazla acı çekmesine neden olmak istemiyordu.

“Şu an olduğun yere nasıl geldin?” diye sordu sonunda, konuyu değiştirmesinin daha iyi olacağını düşünerek.

“Bunu George Parrott’a borçluyum.”

Lydia kaşlarını kaldırdı.

“Annemin müşterisiydi ve o zamanlar rıhtımın alt tarafındaki bir gecekondu mahallesinde yaşıyorduk. Bana bir çıkış yolu sunmuştu. Garsonluk sadece bir başlangıçtı. Daha sonra onun için çalıştım. Beni kanatlarının altına aldı.”

“Anlıyorum.”

Lydia’nın yanma oturdu. “Sana karşı geçmişim konusunda dürüst olmadığım için üzgünüm. Ama al işte, şimdi biliyorsun ve bunu bilmek sadece yaşadığımız ânı mahvediyor.”

“Kendini suçlu mu hissediyorsun?” dedi Lydia ama bu konuşma onu huzursuz ediyordu.

Somurtur gibi gülümsedi. “Ya da korkuyorumdur. Geçmişinde yapmamış olmayı istediğin bir şey yok mu?”

“O kadar kolay değil,” dedi Lydia kendi hatalarını düşünüp. Kızlan götürdüğü hayvanat bahçesinde bazen Jack ile buluştuğunu düşündü.

“Peki, şimdi nereye geldik Lydia?” Çok sessiz konuşuyordu.

Lydia başını eğdi. Onun ruh hali, Lydia’yı da etkilemişti.

“Her şey George Parrott’ta bitiyor. Bundan nefret ediyorum. Kimse göründüğü gibi değil.”

“Onu ziyaret ettiğin gün, yani beni gördüğün gün, yan odada bekliyordum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, ona karşı olduğumu söylemek kolay değildi. Tartıştık.”

“Bu yüzden kendini vurmadı değil mi?”

Adil tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Ben oradayken yapmadı bunu.”

Lydia’mn kalbi sıkıştı. Tüm bunlara nasıl bulaşmıştı? Ayağa kalktı. “Peki, şimdi kimin için çalışıyorsun?”

Adil’in gözleri bulutlandı. “Polise. Bunu bildiğini zannediyordum.”

“Peki, bir soru daha.”

“Sor bakalım.”

“Onu seviyor muydun?” diye sordu Lydia elinden geldiğince rahat olmaya çalışarak.

Adil hafifçe öksürdü. “Onu sevmek zordu.”

“Ama sevdin?”

Adil bunu başıyla onayladı.

O gece dışarı çıktıklarında, gökyüzü pembeydi. Birkaç saniye sonra, gece, simsiyah bir perde gibi çöktü. Yıldızlar ya da ay yoktu. Çok hızlıydı. Kısa bir süre sonra yıldızlar belirecekti. Dar sokaklardan bağırtılar, kahkahalar, köpek havlamaları ve hep yakınlarda olan tuvalet kokuları geliyordu. Bunlar, hâlâ Lydia’ya yabancı geliyordu. Arkalarındaki bir binadan bir inleme sesi geldi. Ağlamaktan çok bir ağıt gibiydi. Bahçıvanın çocuklara gecenin ve karanlığın şeytanlarını uzak tutmak için öğrettiği sihri hatırlamaya çalıştı Lydia Böyle zamanlarda, Malezya gözüne imkânsız bir yermiş gibi görünüyordu. Efsane ve büyülerin karşı konulamaz mekânı. Sömürge memurların Çinli isyancılara karşı savaştığı bir yer. Yalanlarla dolu, beyaz olmanın sizi kızıl saçlı bir şeytan yapacağı bir yerdi burası.

Lydia hareketsiz durdu ama karanlığın içinde sıcaklık artıyordu. Hafif bir rüzgâr bulma umuduyla, rıhtıma doğru ilerlediler. Ama oradaki yelkenli tekneler de hareketsizdi. İleride balıkçı teknelerinden gelen ışıklar, karanlığın içinde seçiliyordu. Esinti yoktu. Lydia’nın boynu tahriş olmuş, kızarmıştı. Tenini kaşırken, Çinli bir ilaç satıcısının derme çatma bir standın üzerinde merhem ve bitkisel ilaçlar sattığını gördü. Onay almak için Adil’e baktı. O da başıyla onayladı.

“Bir soğuk içecek daha,” dedi Adil ve Lydia’yı kemerli bir yere doğru götürdü.

Dumanlı barın arka taraflarındaki köşede duran bir masaya geçtiler. Radyoda ağır şarkılar çalıyordu ve iki-üç çift, tavan fanının altında dans ediyordu. Lydia, düz gri duvarlardaki yeşil kertenkelelere baktı. Çıplak bir ampüle, kocaman gece kelebekleri çarpıp duruyordu. Çarptıkça da kıvrılıp yere düşüyorlardı. Adil, ona kakuleli soğuk bira söyledi.

“Dans etmek ister misin Lydia?”

Lydia dudaklarını araladı ama hiçbir şey söylemeden geri kapattı.

Adil elini uzattı. “Gel.”

İçkileri gelmişti. Lydia kendisininkinden bir yudum aldı ve Adil’in elini tuttu.

“Cicely bana bir şey söylemek istediğinden bahsetmişti,” dedi Lydia, Adil elini beline yerleştirip de birlikte hareket etmeye başladıkları anda.

“Hayır.”

“Beni aradığını söyledi.”

“Kesinlikle geri dönmeni umdum. Bunu bilmelisin ama seni aramıyordum. Gelmek istersen, bu, kendin istediğin için olmalıydı. Ona hiçbir şey söylemedim. Onu görmedim bile.”

Adil’in nefesi, boynunu ürpertiyordu. Sadece sözlerine konsantre olmaya çalıştı. Ona inanmaya karar verdi. Yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre gözlerini kapattı. “George’un Ipoh’a gitmemi neden geciktirmek istediğini gerçekten bilmiyor musun?”

“Gerçekten bilmiyorum. En azından şimdilik.”

Lydia, AdiFin gözlerine baktı. “Sana güvenmem için bir neden var mı?”

“Sanırım seni ikna etmenin bir yolunu bulabilirim,” dedi kibar bir gülümsemeyle ve onu masaya doğru götürdü. Lydia, onun güçlü, şekilli ellerini ve birkaç tüyün olduğu bileğini inceledi.

Barın arkasında şişmiş gözlü ve kem bakışlı bir adam onları izliyordu. Adil konuşmak için ona doğru gitti. Konuşurken ellerini sallıyordu. Malay dilinin farklı lehçelerini konuşabilmek gibi bir yeteneği vardı. Lydia sadece birkaç kelimeyi anlayabilmişti. Adil adama birkaç dolar verdi. Birden Jack’in masaya eğilmiş, masa lambasının ışığında kitap okurkenki bir görüntüsü canlandı zihninde. Geçmişi unutabilmek için gözlerini sımsıkı kapattı ve Adil’e döndü.

Adil geri dönerken gülümsüyordu. “Yarın için ihtiyacımız olan bilgiyi aldım.”

Lydia’nın kafası karışmıştı. Adil çok tuhaftı. Tahmin edilemez biriydi.

Gökyüzünde yoğun bulutlar hızla hareket ediyordu.

“Hava birazdan serinler,” dedi Adil.

Haklıydı. Etraflarında mağazaların levhaları sallanmaya ve yerdeki çöpler havalanmaya başladı. Suyun içindeki tekneler kıpırdanmaya başlamıştı. Rüzgârla birlikte, artık Lydia daha rahat nefes alabiliyor olsa da, aklındaki sorunlarla boğulmuş gibiydi. Giderek grileşen gökyüzünden ilk ılık yağmur damlaları dökülürken, geri dönmek için iyice hızlandılar.

Otlardan kedi dışkısı kokusu geliyordu. Büyükbabamın bir zamanlar sevimli görünen bahçesinde devedikenleri ve karahindibalar büyümüştü. Hava yazın sonlarına ait kokularla doluydu. Babam eski çim biçme makinesini kaldırdı ve paslı bıçaklarına baktı. Omuzlarını silkip yere bıraktı. Omuzları çökmüş bir halde bir yerlere gitti. Üstü başı darmadağınıktı. Veronica'yı özlüyor olmalı diye düşündüm. Ben de kendimi yalnız hissediyordum. Fleur her zamankinden daha sessizdi ve Billy de babasına yardım etmekle meşguldü.

Bir sonraki dişi kahramanımın yaşayacağı deniz kenarındaki evi hayal ediyordum. Amerikan, beyaz ahşap kaplama ve su ile çevrili olan o evi. Tam onu okyanusun yanma çıkaracaktım ki, bir ses duydum.

"Merhaba. Kimse var mı?"

Sesi farklı geliyordu ve belli ki bir şeyleri gizlemeye çalışıyordu. Başımı kaldırınca onun evin yan tarafına doğru geldiğini gördüm. Çok kötü görünüyordu. Her zaman pürüzsüz olan teni, kırmızı ve lekeliydi. Saçı dağınıktı. Bir bahçe sandalyesi çektim ve Veronica oturdu. Omuzları titrerken bir Kleenex peçete çıkarmak için çantasını açtı.

AYRILIK P

Bir an için kimse konuşmadı. Veronica yutkundu ve sonra da derinden bir hıçkırık geldi. Bu beklenmedik duygu seline tanık olmak beni utandırmıştı. Bir an için Bay Oliver'ın ölmüş olmasını umdum ama sonra bu kötü düşünceyi aklımdan çıkardım.

"Afrika'da olduğunu sanıyordum."

Başını kaldırdı. "Sidney," dedi Veronica ve bu sefer gerçekten ağlamaya başladı. Dudağımı ısırıp gözlerine baktım ve endişesini gördüm. Yeniden yutkundu ve

yüzünü buruşturdu. Veronica dünyaya hep mutlu bir ifadeyle bakardı. Sakin ve kontrollü olurdu. Onu bu şekilde görmek beni üzüyordu. Sonunda burnunu sümkürdü ve gözyaşlarını dindirmeyi başardı.

“Hasta değilmiş. Tutuklanmış.”

Donup kalmıştım. Gözlerimi bile kırpmıyordum. Sormaya cesaretim yoktu ama galiba cevabı biliyordum.

“Şey yüzünden...” Sesi iyice azalmıştı.

Bir sessizlik oldu. İkimiz de konuşmuyorduk. Yaşlı mavi gözleriyle baktı bana ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Bir çocuğa sarkıntılık ettiği için,” diyebildi sonunda. O kadar sessizdi ki bunu neredeyse duyamayacaktım. Hafif bir nefes verdi ve gözlerini sildi. “Al işte, söyledim bile. Üzgünüm. Alec’i görmek istiyorum.”

“Dışarıda.” Başımı eğdim.

“Emma?”

Başımı salladım çünkü ona bakamıyordum.

“Emma.” Elini omzuma koydu. “Şimdi, tatlım. Bana doğruyu söylemeni istiyorum.”

Yine başımı salladım. Bu sefer ellerimi kulaklarıma kapatmıştım. Bana dokunmasını istemiyordum. Bunu duymak istemiyordum. Kendimi bir küstümotu gibi hissettim. Kapanmak ve içime gizlenmek istiyordum. Kimse bana dokunamazdı böylece.

Veronica eğildi ve ellerimi kulaklarımdan çekip çenemi kaldırdı. Bembeyaz kesilen yüzünden, olan biteni tahmin ettiğini anlamıştım.

“Onu, o yüzden mi bıçakladın?” diye sordu kısık bir sesle.

Başımla onayladım ve kollarımı kendime sardım.

“Ah hayır. Lütfen bu olmuş olamaz. Sana ne yaptı?”

Birden ayağa kalktım. Bunları kendime saklamak istiyordum. Hiçbir şey beni konuşturamazdı. Hiçbir şey.

“Neden bize söylemedin?”

Bahçe kaydı. Bahçenin ucundaki ağaç sallanıyordu. Etrafımda döndüm. Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissettim. Başım yanıyor gibiydi ve bundan kurtulamıyordum. Sesim yok olmuştu. Konuşursam, korkunç kelimeler dudaklarıma yapışacaktı. O zaman da ağzımdan her şey dökülebilirdi. Sakladığım tüm sırlar babamın karşısında ortalığa saçılabi-lirdi. Onunla ilgili sahip olduğum tüm o kötü düşünceler, anneme olanlar, Billy ile yaptığım tüm o günah dolu şeyler. Tüm planlarım. Her şey ortalığa saçılırdı.

“Kimse bana inanmazdı,” diyebildim sonunda.

“Bize bir şans vermedin.”

Geriye doğru bir adım attım. “Bana kendimi kirlenmiş hissettirdi.”

Topuklarımın üzerinde döndüm, banyoya doğru koşup kapıyı arkamdan kilitledim. Yere oturup ağlamaya başladım. Ağlamam bittiğinde, aynada şişmiş gözlerime baktım. Annemi kaybetmenin acısı tam da oradaydı. Herkesten daha fazla sevdiğim insanı bir daha görememenin acısı. Ona Bay Oliver’dan bahsedememiştim. Ne yapmam gerektiğini so-ramamıştım. Acıyı derinlere sakladığımı düşünüyordum ama bana bakan herkes bunu görebiliyor muydu? Lavaboyu doldurup suyun akışını izledim. Sonra da yüzümü yıkadıktan sonra yere oturdum ve dizlerimi kendime doğru çektim. Kollarımı dizlerime sarmıştım. Kendimi toparlayabilmek içim, sıkıca sanyordum kollarımı dizlerime.

Merdivenin aşağısından konuşma sesleri geliyordu. Babam dönmüştü ve Veronica ile konuşuyorlardı. Veronica’nm ne dediğini duyamıyordum ama yüksek bir hıçkırık, ardından da babamın rahatlatıcı ve kibar sesi duyuldu. Babamın daha önce hiç görmediğim bir yanıydı bu.

Sesler birkaç dakika daha devam etti ve sonra merdivenden gelen ayak seslerini duydum. Veronica olmasını umdum. Babam olmamalıydı.

“Erama?”

Veronica’ydı ama kelimeler boğazımda düğümlenmiş gibiydi. Kalbim yerimden

sıçradığı için nefes almakta zorlanıyordum.

Kapıyı çaldı. “Emma tatlım, çok üzgünüm. Elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Birden öfkeyle doldum ve kapıyı hızla açtım. “Biliyordun. Bunu başından beri biliyor olmalısın.”

Veronica sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi ve başım sallayıp arkasındaki merdivenin parmaklığını tuttu.

“Hayır, yemin ederim. Gerçekten bilmiyordum.”

Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum ve babamın yaklaştığını duydum. Merdivenlerin en yukarısında, hemen banyo kapısının önündeydik. Koşmak istedim ama babamın yaşlı gözlerine ve gerilmiş yüzüne bakınca, olduğum yerde kaldım. Kimse kıpırdayıp konuşmadı. Duvar kâğıdına yaslanan babama baktım. Pembe güller ve yeni açan mavi unutmabeni çiçekleri. Büyükannem seçmişti bunu. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Sessizlik daha da derinleşti. Tüm dünya durmuş gibiydi. Sonra babam bana kollarını uzattı ve ben de yutkunarak ona doğru ilerledim. İlk kez bana sarıldı ve kibarca saçlanmı okşadı.

“Beni affet çocuk.”

O şekilde birkaç dakika kaldık. Sonunda burnumu çektim ve gözlerimi silerek ondan uzaklaştım. O andan sonra bana nasıl bakacağını bilemedi. Bir nefes alıp elimi uzattım. Kaşlarını çatarak baktı elime. Sanki bunun ne demek olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Birden zayıf ve yıpranmış göründü gözüme. Yavaşça bir nefes verdim.

Veronica bana sarıldı ve merdivenlerden aşağı indirdi. Fleur orada bembeyaz bir yüzle mutfak masasında oturuyordu.

“Her şey yoluna girdi artık, değil mi?” diye sordu kısık bir sesle.

Gün doğmadan kalktılar ve dükkân sahiplerinin açtığı metal kepenklerin sesleri arasında ilerlemeye başladılar. Sis, denizin üzerine yoğun bir şekilde çökmüştü ve sabahın ancak solgun bir şekilde doğmasına izin veriyordu. Birkaç bulut tuhaf

bir şekilde temiz gökyüzüne dağılmıştı. Kasabanın dışındaki ağaçlar gölgeye gömülmüştü.

Lydia gözlerini kapattı ve yine aynı görüntü canlandı zihninde. Açık mavi elbiseli bir kadın, etek ucunda ve boynundaki koyu mavi ayçiçekleri. Ama bir şeyler farklıydı. Bu kez kadın dönüp konuşmuştu onunla. Lydia yüzünü görememişti ama ellerini hissetmişti. Bir çocuğunki kadar yumuşaktı, kadının ona söylediği sözleri duymuştu, "Ona geldiğimi söyle." Hepsi buydu.

Lydia gözlerini açtı. Uyuduğunun farkında değildi. Yerleştirme köyüne gelene kadar, güneş parlak bir halde kaplamıştı gökyüzünü.

Sömürge yöneticileri nedeniyle zorlu zamanlar yaşanıyordu. Malezya, ağustosun sonunda, İngilizlerin boyunduruğundan kurtulup bağımsızlığına kavuşmuştu. Lydia yeni on dolarlık banknotları gördü. Kraliçenin yerini bir pirinç tarlasını biçen çiftçi ile bufalo almıştı. Ralph gibi, birkaç

İngiliz memur, idari işlerin aksamadan devam edebilmesi için orada tutuluyordu. Diğerleri gitmişti. Yeni başbakan, bir Polis Denetim Kurulu oluşturuyordu. Böylece iç güvenlik sağlanacaktı. Gerçi hâlâ bazı İngiliz polisleri oradaydı. Lydia, bunun hayatını ne kadar etkileyeceğini bilmiyordu ama artık sokaklarda çok da rahat değildi artık. Birtakım gözler onu daha önce hiç olmadığı kadar sıkı takip ediyor, çantasını daha sıkı tutması gerekiyordu.

Adil, yandan Lydia'ya baktı. Çekik gözlerinde derin bir bakış vardı. "Gözlerini kapattığında ne görüyorsun?"

"Anılar. Görüntüler. Bilirsin ya. Hatırlamak istediğim şeyler. Bazen de unutmak istediklerim."

"Benim sende ne gördüğümü öğrenmek ister misin?" Sustu ve Lydia'ya bakarak gülümsedi. "Yani, sanırım istemezsin."

Lydia gülümsedi. "Söyle hadi."

"Ne kadar güçlü olduğunun farkında olmayan bir kadın görüyorum."

"Bilmiyorum. Bazen tüm bunlar çok fazla geliyor."

"Cesaretini kaybetme. Bayağı ilerleme kaydettin." Adil elini havada geniş bir

şekilde salladı. “Tüm başına gelenlere rağmen, hâlâ buradasın. Hâlâ elinden gelenin en iyisini yapıyorsun.”

Adil’in sözleri, Lydia’nın gözlerini yaşarttı.

“Gerçekten nasılsın Lydia? Bunu her zaman anlamam kolay olmuyor.”

Lydia omuzlarını silkti.

“İyi günlerin de oluyor, kötü günlerin de, değil mi?”

“Sanırım evet.”

“Pekâlâ, umarım bu, iyi bir gün olur. Gördüğüne sevineceğini düşündüğüm biri var.”

Lydia, Adil’in elinde kahverengi bir koli taşıdığını fark etti.

“Bunda ne var?”

Adil burnunun kenarına dokundu.

Kendinden emin bir şekilde, kimliğini gösterdi ve Ly-dia’yı köyün güvenlik kapısına doğru götürdü. Onları, egzoz dumanlan karşıladı. Makineli tüfekler tutan MalezyalI polisleri taşıyan zırhlı bir araç yanlanndan geçti.

Adil, Lydia’nın bakışını gördü. “Bazı kadınlar şey için toplanıyor... yani, onlar buna teröristlerle birlikte yaşamak diyorlar. Gerçi tabii ki, onlarla yaşamıyorlar ama polis artık onları tuzak kurmak için kullanıyor. Şu TIR’ı görüyor musun? Kadınlar ve TODP’larla dolu. Teslim olmuş düşman personeli.”

“Neden teslim olmuşlar?”

“İçeride’ki hayatın çilesinden dolayı. Burada ev, yiyecek ve tıbbi yardım alabiliyorlar.”

Lydia kulübelere göz attı. “Birinde Jack ile yeni bir köye gitmiştim. Burası çok daha kötü görünüyor.”

“Sadece kısa süreliğine yapılmışlardı ama artık biraz daha temizler ve borulardan su geliyor.”

TIR hareket edince, Lydia o tarafa doğru baktı. TIR'ın kenarlan kanvasla kaplıydı.

"Kanvasın yırtıkları var. Görebiliyor musun?"

Lydia başını salladı. İçinde MalezyalI kadın polisler haki renkli üniformalarıyla dolanıyordu. Ön taraflarında gümüş rozetleri vardı.

"İçerideki kadınlar ve erkekler isyancılarla bağlantısı olan binlerinin ismini versin diye uğraşıyorlar."

İnsanlar tökezleyerek ilerliyor ve detaylı bir incelemeden geçmeyi bekliyordu. Öfkeli gözler üzerlerinde olsa da, sakindiler.

"Bazılan çok da mutlu görünmüyor," dedi Lydia.

Adil omuzlarını silkti. "Bağımsızlığa rağmen, ormanda hâlâ Çinli isyancılar var. Bu köyler artık MalezyalIların kontrolünde ve insanlar da yavaş yavaş toprak sahibi olmaya başlayacaklar. Bu da işe yarayacak."

Bulutlar dağılmış, sıcak kendini göstermeye başlamıştı. Köyün derinlikleri daha temiz görünse de, buralarda zayıf kediler dar sokaklarda dolanıyor, domuz gübresi ve çürümüş meyve kokuları Lydia'nın midesini bulandırıyordu. Kafesteki bir kuşun sert ötüşünü duydu. Ateş yakan kadınların yanından geçerken, burunlarına acı biber ve demirhindi kokusu geliyordu. Bir de bir araya toplanmış küçük erkek gruplarının içtiği berbat Çin sigarasının kokusu vardı.

Dar bir sokağa döndüler. Muz ve ananas kabuklarına basarak ortalıkta dolanan bir sürü insanın yanından geçtiler. Sonunda da, küçük bir alana gelip durdular. Parlak siyah saçlı iki çocuk, biri kız biri erkek, kaim toz kaplı zeminde oynuyorsu. Taş yuvarlayıp kiminkinin daha uzağa gideceğine bakıyorlardı.

Oyun durunca, küçük kız kızgın bir şekilde bağırdı. İnce uzun olanı da onları takip etti ama sonra ağzı açık, kalakaldı ve bir an için durup zıplayarak koşmaya başladı.

"Bayan Lydia!"

Lydia'nın önüne gelince utanarak birden durdu. Lydia kollarını ona uzattı. "Maz!

Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin.” Onu kendisine doğru çekip çocuğa sıkıca sarıldı ve sonra yüzünü inceledi. Gayet iyi görünüyordu. Gözlerinden akıl fışkırıyordu. “Büyümüşsün Maznan.”

Birbirlerine baktılar.

“Evet, efendim,” dedi.

Lydia küçük alana bakındı. “Annen nerede?”

Maznan, başını yere indirdi. “Efendim, yine teyzemle kalıyorum. Annem gitti.”

“Bu, senin için,” dedi Adil koliyi uzatarak.

Gözleri kocaman açılan çocuk, kutuyu aldı. “Gerçekten mi? Benim için mi?”

Adil başını salladı.

Maz, yere oturup paketi açmaya başladı. Önce, katlanmış bir atlama ipi düştü ve sonra da tozlu yolun üzerine doğru yuvarlanan parlak mavi bir top.

“Benim şimdi Lydia ile konuşmam gerek,” dedi Adil.

Çocuk başını salladı ve ipi kıza verip bağırarak, topu ortada gezdirmeye başladı.

Adil, Lydia’nın kolunu tuttu ve birkaç metre geri gitti. Parçalı bulutlar gökyüzünü yine kaplıyordu ve rüzgâr, yakındaki bir metal çatıyı tıngırdatıyordu.

“Onun güvende olduğunu görmeni istedim.”

“Tamam.”

“Ve sana neden kuzeye götürmen için teslim edildiğini.”

Lydia hareketsiz bir şekilde durdu.

“Maz, sana teyzesi Suyin tarafından getirildi. George Parrott’m talimatı üzerine. Çocuğun annesi, Maz’ın kaybolduğunu duyunca, geri döner umuduyla.”

Lydia şaşkınlıkla gözlerini kırpıp duruyordu.

“Açıklamama izin ver-”Lydia, onun sözünü kesti. “Benzini boşalttığında, tabii ki Suyin ile olduğumu biliyordun. Onun orada olduğunu nereden bildiğini hiç düşünmemiştim.”

Bir kulübenin içinden çığlıklar duyuldu. Bir kadın dışarı çıktığında, Adil, ilerleyip araya girmeye hazırlandı ama kadın yumruğunu sallayarak, parlak mavi topu ortadaki alana attı. Adil, topun peşinden koştu ama Maz, topa daha önce ulaştı ve kıza pas attı. Kız da dar sokağın ilerisine doğru sürdü topu. Maz, elindeki atlama ipi ve çatık kaşlarıyla ka-lakalmıştı.

Lydia ipi aldı. “Bak, çok kolay. Kısa sürede öğrenirsin.” Nasıl yapılacağını gösterdi ona ve sonra da Adil’i dinlemek için geri döndü.

“Yani,” dedi Lydia. “Dur bakalım anlamış mıyım? Ge-orge’un, Maz’ın annesini ormandan geri getirebilmek için, beni kullandığını mı söylüyorsun.”

“Maz’ın annesi çok şey biliyordu ve adı, en üst isyancılarla anılıyordu. George Parrott onu durdurmak istedi.”

“Yani, hükümete bilgi vermesini istedi, öyle mi?”

Adil başını salladı. “Alec’in ofisinde altı ay çalıştı ama hamile kalınca ayrıldı.”

“Neden isyancılara katıldı?”

“Kardeşinin eşi, onlardanmış. Bir karayolu trenine düzenlenen başarısız bir tuzak sırasında vurulmuş. Cesedi, diğerlerine uyarı olarak kasabaya getirilmiş. Maznan’ın annesi onu çamurun üzerinde, bedeni mermilerden delik deşik olmuş vaziyette görmüş. O anda öcünü almaya söz vermiş. Maz da bunu görmüş. Adam eniştesi oluyormuş.”

“Zavallı çocuk,” dedi Lydia. “Bana eniştesini sevdiğini ama onun öldüğünü söylemişti. Ama nedenini hiç anlatmadı.”

“Maz ile ilgilenmesi için kız kardeşini bırakmış. Kendi üç çocuğu, yoldaki bir bebek ve ölen kocasıyla, kadın sonunda dayanamamış.”

“Beslenecek bir boğaz daha.”

“Aynen. Maznan’ın annesi, kardeşine haber yollatıp para için Maznan’ın

babasına gitmesini söylemiş.”

“Neden kız kardeşini gönderiyormuş ki?”

“İçeride zaman geçirdikten sonra, gün yüzüne çıkmayı riske edememiş.” Adil sustu. Kaşlarını çattı. Yeniden bakışlarım kaldırmadan önce bir süre yere baktı.

Lydia, çocuğun atlama ipindeki denemelerini izledi. Daha önce hiç ip atlamadığı belliydi ve ipin karışmasına aldırmadan pes etmeden atlamaya devam etti. Hayatında birçok şey yolunda gitmemişti ama yine de çok iyi huyluydu ve bundan hiç ödün vermiyordu.

Adil, Lydia’nın çocuğu alması fikrine katılmıyordu. Ge-orge ile tartışmıştı. Bunun tehlikeli olduğunu ve işe yaramayacağını söyledi.

“Ve George sana, beni Jack’in oraya bırakmanı mı söyledi?”

“Planın tek mantıklı yanı bu gibiydi. Yolculuğun geri kalanında Jack’in yanında olman daha güvenli olacaktı. Ve tabii ki, Maz’ın annesi de yolda bir yerlerde bir şeyler olacak olursa, ortaya çıkardı ve bu da senin için daha güvenli olurdu. Seni Ipoh’a Jack’in götüreceğinden emindik. Aynı zamanda Bert de plana dahildi ve o da Maznan’ın annesini arıyordu.” Adil birden durup kollarını uzattı. “Bak, Lydia. Sana her şeyi söylemediğim için üzgünüm.”

Adil samimi görünüyordu. Gözleri pişmanlıkla doluydu ama Lydia omuzlarını silkti. Lydia daha fazla sır olmadığını düşündüğü her an, yeni bir şeyler ortaya çıkıyordu.

“Peki yangın?”

“Tüm planı altüst etti.”

“Jack tüm bunları biliyor muydu?”

“Hayır.”

Lydia, Adil’in gözlerine baktı. “George’un, Ipoh’a varışımı neden geciktirmek istediğini bilmediğini söylemiştin.”

“Bilmiyorum.”

“Yangınla ilgisi yok mu?”

Adil başını salladı.

“O halde, Maz’ı Jack’in evinden kim aldı? Annesi mi?” “İçeride’kilerin ve Lili’nin yardımıyla alındı.”

“Ama Maz’m annesiyle birlikte gözaltında olduğunu zannediyordum.”Adil başını salladı. “Öyle olması gerekiyordu.” Sonra sustu ve omuzlarını silkti. “En iyi hesaplar-”

“Bak!” Maz bağırıp sözlerini kesti. “Yapabiliyorum.”

İkisi de dönüp Maznan’ın sonunda ip atlama tekniğini geliştirdiğini gördüler.

“Seni akıllı ufaklık,” dedi Lydia ve ona doğru koşup çocuğa sarıldı. Ama Fleur’ün tekerleme söyleyerek ip atladığını hatırlayınca nefesi kesildi birden.

Maz ve kuzenini kek yemeye götürdü Lydia. Maz’ın dudaklarının kenarına reçel bulaşmasını keyifle izledi. İki tane daha sipariş etti ama geri geldiğinde, Adil kararan gökyüzünü işaret etti. Tam ortasındaki kızarıklık nedeniyle oldukça uğursuz bir manzaraydı bu.

“Gitsek iyi olur. Bu seferki gerçek bir fırtına.”

Lydia, Maznan’ı yanağından öpmek için eğildi. “Yine görüşeceğiz. Söz veriyorum.”

Uzaklaşırken, Lydia, çocuğa el salladı ve Maz da görünmeyecek kadar uzağa gidene dek onlara el salladı.

“Neden tutabileceğinden emin olmadığın sözler veriyorsun?” diye sordu Adil.

Yağmur tozlu zemine hızla yağmaya başladı ve Lydia’nın çıplak bacaklarına ıslak kumun sıçramasına neden oldu. Lydia, arabaya koştu. Kafası konuşamayacak kadar karışıktı.

Arabaya bindiklerinde, konuşacak olsalar bile sesleri duyulamazdı. Yağmur o kadar gürültülüydü ki, gök gürültüsünü bile yutuyor gibiydi. Maz’ı gördüğü için çok mutlu olsa da, Adil’in sözleri, durumun umutsuzluğunu hissettirmişti ona.

Adil, yola odaklandı ve asfaltın yüzeyinin kırmızı kumla aşındığı yerlerde, araba birkaç kez kaydı. Yağmurdan dolayı, görüntü bulanıktı ve önlerinde de başka araba farı yoktu. Lydia derin bir nefes alıp saçlarını kulağının arkasına attı, ellerini de bacaklarının arasına soktu. Dışarıda rüzgâr, neredeyse yatay duran altmış metrelik tualang ağaçlarını eğiyordu. Rüzgâr, kasabanın ucunda, attap yapraklarıyla ya-pilmiş çatılan savurmuş, teneke kulübeleri bir oyuncak gibi yerinden kaldırmıştı. Hiçbir yerde ışık yoktu.

Fırtına kısa sürdü ama çok sertti. Normal bir günbatımı yerine, gökyüzü tuhaf bir turuncu-kahverengiye dönmüştü. Çok fazla yıkıma tanık olduğu için, Lydia'nm ruh hali Adil'in evine ulaşana kadar değişti ve sakinleşti. George tarafından kullanılmıştı. Bu kadar basitti ve Adil de istemeden de olsa buna ortak olmuştu. Ama şimdi merak ettiği şey, Adil'in ona her şeyi söyleyip söylemediğiydi.

Üst katta, Adil'in ***The Straits Times*** gazetesini alıp göz gezdirişini izledi. Sonra bir an için durup gazeteyi göstermek için Lydia'ya doğru katladı.

"Bir anma töreni yapılacakmış Lydia. Olağanüstü hal süresince ölen ya da kaybolanlar için." Lydia'nm tepkisini görmek için durdu. "Gitmek ister misin? İyi gelecekse, seninle gelirim."

Lydia başını salladı ve gazeteyi ona geri uzattı. İçten ya da yalandan da olsa acıma sözleri ya da başsağlığı dilekleri duymak istemiyordu.

Lydia, uyumsuz evlere ve ortalığı turuncu ışığa boğan dükkânlara baktı. Bir de karşıdaki ışıltılı Çin konağına. Yağmur bittiği için sokaktan yine uğultu yükselmeye başlamıştı.

"Bana George'dan bahset," dedi Lydia, Adil onlara kahve yaparken.

"Gazeteler ve hükümete ait kayıtlar, Japonlar tarafından çok fazla zarar görmüştü ama bazı gazetelerden bir şeyler kesebildim. Savaş öncesinden bir skandal kokusu var ama somut bir şey bulamadım."

"George'a güvenmiyor muydun?"

"Güvenmemek için nedenlerim vardı."

"Ama yine de onun için çalışmaya devam ediyordun öyle mi?"

“Duygularım çok karmaşıktı. Öyle diyelim. Japon istilasının hemen öncesinde, Parrott’lar gitmeyi başardı. Avustralya’ya gittiler. Cicely de onlarlaydı ve savaş sonrası o kaosta, tüm görevi suistimal izleri ortadan kayboldu.”

“Ama sen yine de araştırmaya devam ettin?”

“Aynen.”

Lydia, bu sessizlikten rahatsız oldu.

“Bak, bu kadar yeter,” dedi Adil. “Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum.”

Lydia başını salladı. “Değilim. Sadece bazen kendim yalnız hissediyorum. Yani onlar olmadığı için.”

“Anlıyorum.” Adil bir süre düşündü. “Belki dikkatini c|y ğıtacak bir şeylere ihtiyacımız vardır. Hadi dışarı çıkalım:* Bir film izleriz. Ya da başka bir şeyler yaparız.”

Lydia nefesini tuttu ve bir an için geçmiş zihninde canlandı. O ve Alec’in kızları dışarı çıkardığı bir an. Bir kez daha film izlemeye gitmek iyi olurdu. Sanki filmi sadece onlar için izliyormuş gibi hissedebilirdi.

“Çin sirkine ne dersin?” diye sordu Lydia derin bir nefes alarak.

“Eğer istersen.”

Adil ile gitmekten mutlu olurdu. Etrafında çok az insan vardı ve sanki bir yılan oynatıcısıymış gibi Adil’in sesinde Lydia’yı kendine çeken bir şeyler vardı. Lydia’ya her şeyi söylüyor olsa da olmasa da, başka şansı yoktu. Bu, Jack ile yaşadığı fiziksel tutku gibi değildi ya da bir zamanlar Alec’in sağladığını düşündüğü güven duygusuna da benzemiyordu. Buna henüz bir isim koyamamıştı.

“Seninle bir tuzak sayesinde tanışmaktan memnunum,” dedi Lydia, çantasını alırken.

Adil kaşlarım çattı. “Bu güzel bir şey öyle mi?”

“Hayır. Sadece Alec ve Jack ile partide tanışmıştım. Olanlara bir bak.”

Adil sıra dışı ve derin biriydi. Tıpkı Malezya gibi. Lydia ona doğru gidip elini omzuna koydu ve elinin değdiği yerdeki kasların kasıldığını hissetti. Adil'in saçlarında hâlâ yağmurun kokusu vardı. Kollarını Lydia'ya sarıp gülümsedi ve bunu her yaptığında, Lydia'ya açılan kapının sanki biraz daha açılıyor olduğunu hissetti.

"Kızgın değil misin?"

Lydia başını salladı. "Artık değil."

Sınıf ya da ten rengini kim takardı ki? Lydia kendine baktı ve bir zamanlar olduğu o kadını gördü. Güzel kıyafetlerin giyildiği partileri, tenis kulübünde içilen içkileri, briç oynamayı ve sarhoş olmayı kim takardı? Ve Lydia'nın tüm şüphelerine rağmen, şu anda önemli olan tek şey Adil ile kalmak ve bulutların arasındaki boşluktan gölgesi görünen dolunaya bakmaktı.

Açık penceremden içeri bir yanık kokusu geldi. Artık İngiltere'ye nasıl geldiğimizi hatırlayamıyordum. Kendimi Billy ve benimle ilgili yazarken bulmuştum. Daha gerçekçi yazabilmek için de daha fazla şey denemek istiyordum ama hem kelimeler sıkıcıydı hem de yakılan ateş dikkatimi dağıtmaya yetiyordu.

Delikli bir şort ile eski bir bluz vardı üzerimde, saçımı tara-mamıştım bile. Küt kesilen saçlarım, yaz tatilinde iyice uzayıp dağılmış, rengi de açık turuncuya dönmüştü. Babam kuaföre gitmem için ısrar etmişti ama ben ***Jane Eyre'Ğakı*** Bertha Mason gibi görünme konusunda ısrarcıydım. Bu, en sevdiğim kitaptı. Diğer kızlardan farklıydım. Gerçi güzel saç modelleri ve üzerlerindeki güzel kıyafetler ile onların da benim gibi göründüklerini düşünüyordum. Beni farklı kılan Malezya olmalıydı diye düşündüm merdivenleri koşarak inerken.

Dışarıdaki ateşten dumanlar yükseliyordu ve ilk başta ateşi uzun bir sopayla karıştıranın kim olduğunu göremedim. Duman gözümü yakana kadar yaklaştığımda, Billy'nin bana baktığını fark ettim. Ayak seslerimi duymuştu. Birbirimize bakarken, demir parmaklıklar ardından dedikodu yapan komşuları duyuyorduk. Tuhaf sessizliği ilk bölen o oldu.

"Herkesin çıktığını zannetmiştim," dedi ve yeniden ateşin etrafında döndü. "Son zamanlarda görüşemedik Emma."

"Babanla çalışıyordun."

“Sadece bir haftalığına Em.”

Ayaklanma baktım. “Herkes çıktı. Ben gitmek istemiyorum.”

Döndü ve bana doğru bir adım attı. “Geçen gün geldim. Babanı gördüm. Fleur sana haber vereceğini söyledi ama gelmedin.”

Babamın haftalardır temizlemeyi düşündüğü moloz yığınına baktım.

Billy omuzlarını silkti. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Başımı salladım. “Hayır, tabii ki hayır... Nasılsın?”

Billy konuşmadı. Sadece bir nefes verdi.

“Ne yapıyorsun?”

“Belli olmuyor mu?” dedi. “Merak etme. Buraya öylece gelip ateş yakmaya karar vermedim. Eğer senin için sakıncası varsa...” Sesi giderek azalıyordu.

“Hayır, tabii ki.”

Billy ateşi sopayla yine itti. “Baban, bahçe işlerini yapmam için bana para veriyor. Kış gelmeden önce, ortalığı düzene sokmam için. Bir an önce evin satılmasını istiyor.”

Ona şaşkın şaşkın baktım.

“Sana söylemedi mi?”

Başımı sallayıp çıtırdayan ateşi, vızıldayan böcekleri ve rüzgârın sesini dinledim. Sonbahara ait tüm sesler ve kokular çoktan kendini göstermeye başlamıştı ve şimdi yeni bir okul dönemi yaklaşırken, babam evi satmaya karar vermişti.

“Bana kahve ikram etmeyecek misin?”

Bunu reddedemeyeceğimi hissettim. Eski kasalardan go-kart arabası yaptığımız günlerde, birbirimize her şeyi söyleyebiliyorduk ama artık sadece arkadaş değildik ve ben, dilim bağlanmış gibi hissediyordum. Billy bana karşı çok özenli davranıyordu ve ben, bunun benim suçum olduğunu biliyordum.

“Eğer istersen neden olmasın,” dedim.

Ben kahveyi yaparken, Billy de küçük mutfakta dolanıp ortalığa bakındı. Arka cebinden bir paket Smiths cipsi çıkardı ve küçük kâğıt parçasının içinden tuz döktü. Paketi uzattı ama almak istemedim.

“Odamda içeriz,” dedim ve bir tepsiye iki fincan kahve ile iki muhallebi koyup merdivenlere doğru yürüdüm. Merdivenleri yarıladığımda, odama gidiyor olmamızın bir anlamı olduğunu düşünmemesini umdum.

Billy’nin kıyafetlerinden gelen is kokusu da bizimle ilerliyordu. Yatağın üzerine birbirimizden yarım metre uzağa oturup hiç konuşmadık. Sanki birimiz önemli bir şeyler söylemek istiyor ama konuya nasıl gireceğini bilemiyor gibiydi. Gelen tek ses, Billy’nin cips yerken çıkardığı çıtırtıydı.

Billy, fincanını bırakıp bana yaklaştı. “Müzik markete benimle gelmek ister misin? Almak istediğim yeni bir kaset var. Stantta birlikte dinleriz. İkimize birer kulaklıkla.”

Ben cevap veremeden, sarı saçlarını alnından uzaklaştırıp beni öptü.

Dudaklarındaki tuzun tadını hissedip geri çekildim. Ben bunu yaparken, çenesinin kaskatı kesildiğini fark ettim.

“Sorun ne Em?” diye sordu. “Bu, daha önceden hoşuna gidiyordu. Değişiyor musun ya da neler oluyor?”

Bir nefes verdim. “Billy, bunu yapamam.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Odaya bakındım ve sonra da başımı yere eğdim. Defterimin, masanın üzerinden yere düştüğünü gördüm. Billy de aynı anda bunu görmüştü. Gözlerimdeki endişeyi fark etmiş olmalı çünkü defteri aldı. Elinden almaya çalıştım ama sayfalara bakmaya başlamıştı bile. Ulaşamayacağım bir yere kaldırdı ve yüzü kaskatı kesildi. Bir süre sonra yüksek sesle okumaya başladı.

Daha iyi yazmak için deneyime ihtiyacım var. Hayal gücüm beni ancak buraya kadar idare edebildi. Ve sekse gelince, kesinlikle hiçbir şey aslının yerini tutmaz. İlk denemeden sonra, kararsız ve tedirginim ama Billy ’nin bana sunabileceği deneyimlerin değerini anlamaya başladım. Karakterlerime

derinlik katabilmek için ne büyük fırsat.

Başımı eğdim ve yanaklarımın iç tarafını ısırdım.

“Pekâlâ. Bir şey söylemeyecek misin?” Konuşurken boğulacakmış gibiydi. Birden ayağa kalktı. “Lanet olsun. Bunu nasıl yaparsın Emma?”

Başımı salladım ve kızaran yüzümü gizlemeye çalıştım, en sonunda ona bakmayı başarabildim. “Üzgünüm.”

“Bu kadar mıydı? Karakterlerine derinlik katmak mıydı amacın sadece?” Billy kelimeleri tükürüyormuş gibi konuşuyordu.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Bundan keyif alıyordum.” Ama bu söylediklerim kulağa hiç de gerçekçi gelmiyordu.

Billy, yatağın ucuna oturdu. Çok üzgün görünüyordu. Lütfen ağlamasın, diye düşündüm. Duygularım çok karmaşıktı ve ben bile tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum. Bilmediğim bir şeyi ona nasıl anlatabilirdim ki? Bir şeyin olmasını çok isteyip olduğunda da onu artık istememenin nasıl bir duygu olduğunu erkekler bilemezdi. Onlar genellikle futbol takımlarını destekler, babalarıyla maçlara giderlerdi. Billy de bunu yapıyordu ama o, diğerlerinden farklıydı. En azından ben öyle düşünüyordum.

“Billy,” diye başladım söze. Kendimi savunacaktım ama bana güvensiz bir şekilde bakıyor olması, susmama neden oldu. “Bir yazar olmak istiyorum. O yüzden yaptığım her şeyin iki aşaması var.”

Billy hareket etmeden bana bakıyordu. Ne kadar incindiği gözlerinden belliydi. “İşler böyle yürümez Em.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Önce hayatını yaşamak istediğin gibi yaşar, sonra onunla ilgili yazarsın. Hayatını sırf yazmak için yaşayamazsın. Bu işe yaramaz, Em.”

“Ama ikisini birden yapamaz mıyım?”

Billy omuzlarını silkti. “Beni kullandın Emma ve bu sırada da benden gerçekten hoşlandığını düşündürdün bana.”

“Ben... ben.”

Billy burnunu çekti ve soğuk bir ifadeyle başını salladı. Sanki bir karara varmış gibiydi. “İnsanlara bu şekilde davranamazsın. Bu hiç adil değil.”

Ayağa kalkıp, pencereye doğru gitti.

“Ateşle ilgilensem iyi olur. Ben çıkıyorum.”

Yüzünde öyle düşmanca bir ifade vardı ki, gözyaşlarıma engel olamadım.

“Gözyaşların benim üzerimde işlemez Em. Her şeyi planlayan bir sürtük olduğunu hiç düşünmemiştim. Babana kendisine yeni bir bahçıvan bulmasını söyle.”

Billy gittikten sonra, uzun süre pencerede durdum. Ateş köz haline gelene kadar, bekledi ve daha sonra da hem bahçeden hem de hayatımdan başı dik bir şekilde çıkıp gitti.

Aynada yüzüme baktım. Kızaran turkuvaz rengi gözlerime ve kızarmış soluk tenime. Bertha Mason’a her zamankinden daha çok benziyordum ve pek de güzel görünmüyordum. Okuldan eve geldiğimde, tek gerçek arkadaşım Billy’ydi ve onu kendimden nefret ettirmiştim. Çok utanıyordum ve işleri nasıl yoluna sokacağımı bilemiyordum. Kendimi hiç sevmiyordum. Çok yeteneksizdim. Sanki parmağımı bir şeylerin içine sokup baş edemeyeceğim duyguların ortaya çıkmasına neden olmuş gibiydim. Ve yazdıklarım doğru da değildi. Billy ile olmaktan hoşlanıyordum. Sadece ilişimizin bir adım öteye gitmesine hazır değildim ve bunu söylemek de çok aptalcaydı.

Kendimi iyi hissetmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Düşünüp Fleur için meyveli jöle ya da tatlı yapmaya ve babam için de mutfağı düzeltmeye karar verdim. Bunlar pek önemli şeyler değildi ve beni iyi bir insan yapmazdı ama böyle kötü hissetmeme engel olurdu belki. Billy’yi her düşündüğümde, gözyaşlarımı silmek zorunda kaldım. Onu incitmiş olmaya katlanamıyordum. Her şeyden çok da babamın evi satmasının ne kadar süreceğini ve çok geç olmadan onunla barışıp barışamayacağımızı merak ediyordum.

Anma töreni parkta düzenlendi. Lydia gergindi ve çok hafif hafif nefesler alıyordu. Parmaklarını pencerenin pervazına vurup duruyordu. Malezya'da hayatta kalmanın, bir bataklığın içinde hayatta kalmak gibi bir şey olduğunu kim söylemişti? Eğer mücadele edersen, seni yutardı, öylece beklersen de susuzluktan ve sıcaktan ölürdün. Bunu Alec mi söylemişti? Yoksa Jack mi? Lydia gözlerini kapattı. Malezya'nın koyu yeşil cehennemi onu hâlâ korkutuyordu ama güzelliği de içine işlemişti sanki. Ateşin üzerinde yürüyenler, yılan oynatanlar ve köyler saklanmış gibiydi. Orman sise gömülmüştü.

Pencereden, rüzgârın tozu ve çöpleri savuruşunu izlerken, kahvesini soğutmuştu. Bir zamanlar Alec'e ve Jack'e ihtiyacı vardı. Artık her şey değişmişti. Lydia değişmişti. Saatine baktı. Gitme vakti gelmişti ve yalnız gidecekti. Ve her şey bittiğinde de, kendine yeni bir işle ev bulması gerekecekti ama bu sefer Malezya'da olacaktı. Singapur'da değil. Yakınında olmak istese de, sonsuza dek Adil'in evinde kalamazdı.

Lydia parka geldiğinde, üç-dört kişilik gruplar halinde duran soluk renkli elbiseler giymiş kadınlardan uzakta durdu. Kadınlar kendilerini geniş kenarlı hasır şapkalarıyla yelliyor-

lar, kafa kafaya vermiş, ellerini dudaklarına götürüp fısıldayarak konuşuyorlardı. Erkekler çoktan Ralph'ın etrafında toplanmışlardı. Ralph ise keten bir takım elbise ile kasılarak yürüyor ve sessiz olmalarını işaret ediyordu.

Yeni Malezya'nın kıdemli yöneticisi olarak, Olağanüstü hal süresince, teröristlerin zulmü nedeniyle kaybedilen hayatları andığı coşkulu bir konuşmaya başladı. Lydia'nın olduğu tarafa döndüğünde, Lydia gözlerini ondan kaçırdı. Orada olmak istemiyordu ama isyancıların misafirhaneyi ateşe verdikleri geceden sonra bu onun yapması gereken son göreviydi ve burada olmayı Emma ve Fleur'e borçluydu. Konuşmalar bittikten sonra, tanıdığı insanlara başıyla selam verip acıma dolu bakışların arasından hızla geçti ve terleyip, sinirlenmesine neden olan Ralph'm tatsız sözlerini duymazdan geldi. Cicely'den uzak durmaya çalıştı ve sadece Ralph ile tokalaştı. Kimsenin başsağlığı dileğine ihtiyacı yoktu.

Törenin olaysız bitmesine sevinerek çıkışa doğru ilerlerken, Cicely kendinden emin bir şekilde ona doğru yaklaştı. Lydia, kaçışının olmadığını tahmin edebiliyordu.

“Benimle kısacık da olsa konuşmak istemediğini biliyorum ama kesinlikle tanışman gereken biri var. İtiraz yok tatlım.”

Lydia bir nefes verdi. “Tanrı aşkına Cicely, sen hiç pes etmez misin?”

Cicely onu duymazdan geldi ve dirseğinden tutup yalnız başına ayakta sigara içen uzun boylu ve sarışın bir kadının yanma götürdü onu. Cicely, tanıştırma faslını çabuk geçti. Kadının adı Clara’ydı ve Amerikalı’ydı. O ve kız kardeşi, savaştan beri Malezya’daydılar ve ikisi de İngiliz Hükümeti için çalışmışlardı. Kız kardeşinin savaş sırasında kaybolan eşini bulmak için gelmiş ve sonrasında da burada kalmışlardı. Ne yazık ki kadının ikiz kız kardeşi, yangın sırasından misafirhanede kalan sekreterlerden biriydi. Tanıştırma faslı bitince, Cicely elini sallayarak veda'ederek uzaklaştı.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Clara tam da Batı Yakası aksanıyla. Lydia’ya dikkatle bakıyordu.

“Şu anda burada yaşıyorum ama daha önce Singapur’daydım.”

“Sigara?”

Lydia başını salladı. “Kaba olmak istemem ama...”

Kadın elini kaldırdı. “Konuya geleyim. Kızlarınızın bir fotoğrafı var mı?”

Lydia bir nefes aldı. “Evet ama ben bunun konuyla...”

“Lütfen, sadece birkaç dakikamızı alacak.”

Lydia madalyonunu çıkardı ve kızların fotoğraflarını uzattı.

Kadın, fotoğrafları inceledi ve sonra Lydia’ya baktı. “Yangının olduğu gece kızların orada olduğunu söylüyorsunuz.”

“Kayıtlar yanmış ama evet.”

Clara, madalyonu bir kez daha incelerken sustu. “Yangının olduğu gece oradaydım.”

“O halde kızları görmüş olmalısın.” Lydia dudaklarını ısırdı.

Uzun bir sessizlik oldu.

Cicely, onları bu yüzden mi tanıştırmıştı? Orada olan binleriyle konuşup kızlarına daha yakın hissetmesi ve onların son günlerini öğrenmesi için mi? Lydia kendi sesini duydu sonra. “Nasıl görünüyorlardı? Mutlu görünüyorlar mıydı?”

Clara bir an için tereddüt etti. “Yalnız, onları tanımıyorum. Ben-”

Clara birden sustu.

Lydia ona bakıp kaşlarını çattı. Parktaki sesler giderek arttı. Böcek vızıltıları, trafiğin gürültüsü ve insanların konuşmaları üzerine üzerine geliyordu. Lydia o anda başka bir yerlerde olmak istiyordu.

“Üzgünüm,” dedi Lydia madalyonu almak için uzanarak. “Bunu yapamam. Gitmem gerek.”

Clara fotoğraflara bir kez daha baktı ve başını sallayıp madalyonu geri verdi. “Yangından önce iki çocuklu bir aile kalıyordu ama bir hafta öncesinde bir eve taşınmışlardı. Birkaç çocuk daha vardı.”

Lydia birden durdu. “Kız mı?”

“Sadece iki erkek vardı.”

Uzun bir sessizlik oldu. Lydia, elini kalbinin üzerine götürdü. “Kız çocukları olan ailenin taşındığından emin misin?”

Kadın gülümsedi. “Kesinlikle. O gece çok zor bir geceydi. Kız kardeşim üç aydır orada yaşıyordu ama Ipoh’taki ofislerin tehlike altında olduğu uyarısı geldikten sonra, çok az yeni aile taşındı oraya. Neyse ki, misafirhane, o zamana kadar neredeyse tamamen boşalmıştı.”

Bu çok saçmaydı. Yer, Lydia’nın ayaklarının altından ka-yıyormuş gibiydi. “Başka kız çocuğu yok muydu?”

Clara başını salladı.

“Bana kız çocukları olan aileden bahsedin.”

“Bir adam ve... iki kızı vardı.” Durdu ve hatırlıyormuş gibi baktı.

Lydia, ellerini göğsünün altında, birleştirdi ve boğazının düğümlendiğini hissetti. Daha önce hiç olmadığı kadar gergindi.

Kadının gözleri aydınlandı. “Hatırlıyorum. Kadın, hamileydi. O yüzden gittiler. Bebek gelmeden kendi evlerinde olabilmek için. Onlar da kız kardeşim gibi, iki-üç aydır misafirhanedeydiler. Ah, eşi de kadın kadar iriydi. îki kişilik yiyenin sadece kadın olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum.”

Lydia, incecik bir bedene sahip olan Alec’i düşündü. “Yani başka kız çocuğu yok muydu?”

“Ben oradan ayrıldığımda, gece yarısını geçiyordu. Defteri imzaladım ve en son saat altıda binlerinin geldiğini gördüm. O da orta yaşlı bir çiftti. Çocukları da yoktu. Parti dağılmış ve herkes sarhoş bir şekilde salondaki yataklara uzanmıştı. Kapıcı çocuk da benden sonra binayı kilitledi.”

Clara sustu.

“Lütfen devam et.”

Teröristler tüm binayı yangını hızlandıracak bir maddeyle çevrelediler ve çıkışları kapattılar. Çok fazla ahşap olduğu için de birkaç dakika içinde tutuştu. Kız kardeşimi son görüşümdü bu.” Clara bir nefes verdi ama başını eğmedi.

Lydia, üzüntüyle dokundu koluna. “Yani kızlanm ancak gece yarısından sonra geldiyse, orada olabilir?”

“Kimse gece gelmezdi. Sıkı bir sokağa çıkma yasağı vardı ve bu çok riskliydi. Ben çıkabildim çünkü polis aracıyla gidiyordum. Sabaha karşı bir ya da iki gibi yangının başladığını düşünüyorlar.”

“Eğer orada olsaydılar, birkaç haftadır orada kalıyor olmaları gerekiyordu,” dedi Lydia, George’un, misafirhaneye gidişlerinden bahsettiğini hatırlayarak. Ve bu da kendisi Malak-ka’dan ayrılmadan önceydi. “Onları görmüş olman gerek.”

“Üç ay boyunca her gün kız kardeşimi gördüm ve kendi evlerine taşınmış olan ailenin çocukları dışında, hiç kız çocuğu yoktu. Orada kimlerin kaldığından hep bahsederdik.”

“O halde-” Lydia bacaklarını hissetmiyordu. Lydia elini uzattı ve Clara da ellerinden tutup, sıkıca destekledi; ama boğazındaki düğüm yüzünden Lydia cümlesini tamamlayamadı.

Clara’nın yüzü birden ciddileşti. “Bunun bir şok olduğunu biliyorum ama yangının olduğu gece kızlarınızın misafirhanenin yakınlarında olmadıklarından kesinlikle eminim.”

Lydia gözlerini kapatıp boğazını terk eden nefesi hissetti. Kalbi kulaklarında atıyor gibiydi. Arka taraftan dışarıdan gelen sesleri duyuyordu. Clara ona sarılıp, omuzlarını okşadı. Lydia bir nefes daha almaya çalıştı ve geri çekilip kadını yanaklarından öptü. Kadın gülümsedi.

“Teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz,” dedi Lydia ve Malakka’ya doğru ilerlemeye başladı. Aklından bir sürü şey geçiyordu.

Kasabada, bebekler ağlıyor, satıcılar bağırıyor ve kol kola yürüyen kadınlar dedikodu yapıyordu. Dışarıdan gelen sesleri fark etmese de, çekçeklerin zilleri, oluklarda oynayan çocukların sesleri ve açık pencerelerden yayılan müzik duyuluyordu. Lydia, yayaların arasından yürürken, sadece kulaklarında atan kalbini duyabiliyordu. Kızlarına sarılmak için hazır bir şekilde kollarını önüne uzatmıştı. Kalp atışlarını duymaya hazırdı. Kızlarının kalp atışları! Yumuşak canlı tenleri. Aklında çocuklarının sesleri belirip yok oldu. Emma’nın, Malakka’daki masasında oturmuş, kocaman gülüşüyle defterine yazı yazdığını düşündü. Fleur, çukura düştüğünde bile Emma çok iş bitiriciydi. Sevimli Fleur.

Anılar zihninde canlandıkça, Lydia gözlerinin yandığını hissedip gözyaşlarını siliyordu. Tüm bu süre boyunca hayatta olduklarını düşünmek... Onların öldüğünü düşünmeye alışmak. Hayatta olduklarını —ya da hayatta olabileceklerini— düşünmek şu an çok zor geliyordu. Onları hep kalbinde taşımıştı ama canı çok yanıyordu. Ve her geçen günü onlardan biraz daha uzaklaşıyormuş gibi düşünerek yaşamıştı. Ama şimdi attığı her adımda onlara yaklaşıyor olabilirdi. Tırnağını derisine geçirdi. Bu bir rüya değildi. Uyanıktı ve gümüş rengi yağmurun altında ıslanıyordu.

Rüzgâr esmeye başladığında, henüz üç yaşındayken, rüzgârlı bir günde etrafında dönüp, “Rüzgâr nereden geliyor anneciğim?” diye yüksek sesle soran Emma’yı düşündü. Lydia da ona bir devin nefesinin buna sebep olduğunu söylemişti. Emma ise başını tek tarafa yatırıp gözlerini kısmış ve, “Aptal olma anneciğim.

Dev diye bir şey yok,” demişti.

Bunları düşünürken, sokağm ortasında durup bir çığlık atmak istiyordu. Kalbinin hızla atışım ve kontrol edemediği gözyaşlarını herkese göstermek istiyordu. Kendini hem çok mutlu hem de delirmiş gibi hissediyordu. Sanki bambaşka bir dünyadaydı. Hayat hiç hayal edemeyeceği kadar değişmişti birdenbire. Burada hem çocukları ölmüş hem de yeniden hayata dönmüştü. Buna ancak hastalığının başlarında inanabilirdi. Uykudan uyanıp, kısa bir süreliğine hayatta olduklarım düşündüğü zamanlar olmuştu. Yangmın kokusunu düşünmek bile çıldırmasına neden oluyordu o zamanlar. Ama şimdi tüm olan bitenden sonra Adil’i görmek istiyordu. Hem de çok istiyordu. Bunun doğru olduğuna kendisini ikna etmesini istiyordu.

Ancak hava kararıp fenerler yakıldığında, Adil’in evine ancak ulaşabilmişti. Kendisine bir kahve yaparken, elleri titriyordu. Clara bundan emin olduğuna göre, eğer hayattaysalar, o zaman neredeydiler? Alec bunca zaman ne yapmıştı? Bu çok saçmaydı. Neden kızları alıp ortadan kaybolmuştu ki? Bunun tek nedeni Jack olamazdı. Lydia her şeyin bittiğine yemin etmişti ve Alec’in de bunu kabul ettiğinden emindi. Bu üzüntünün sona ermesini çok istiyordu ve artık sona erecekti. Gerçekten sona erecekti. Ama birden neşesine gölge düştü. Ya Clara yanılıyorsa? Ya da haklı olsa bile, ya Emma ve Fleur’ü bir daha hiç bulamazsa?

Kahvesini bıraktı. İçemiyordu. Alec, Malezya’da bir yerlerde miydi? Ormanla kaplı ve karışık bu yerde miydi?

Gıcırdayıp çatırdayan Adil’in evi de en az Lydia kadar rahatsız görünüyordu. Bir pencere açtı ve karşıdaki dar kaldırımda ilerleyen yaşlı bir kadına dikkatini vermeye çalıştı. Ama oda giderek daraldı. Tüyleri diken diken oldu, başı zonkluyordu. Yere oturup dizlerini kendisine doğru çekip gökyüzünde çizgi gibi duran üç pembe buluta baktı. Renkli Malezya kuşlarını düşündü. Parlak balıkları ve parıldayan böcekleri. Çocukları hâlâ buralarda bir yerlerde olabilir miydi? Malezya’dalar mıydı? Bulutların arasında altın rengi bir şeyler bir zikzak çizince, Lydia bunun bir işaret olduğunu düşündü. Buradaydılar. Bundan emindi. Ayağa kalktı.

Aynaya baktı. Hem mutluluk hem heyecan vardı gözlerinde. Avucunu kalbine koyup birkaç derin nefes aldı.

Adil ne yapacaklarını bilirdi. O yüzden daha sakin bir şekilde onu beklemeye başladı.

Birkaç saat sonra kapı açılınca, başını çevirdi. Adil, yanına gelip oturdu. Lydia'nm elini tutup ağlamasına izin verdi. Lydia konuşmaya çalıştığında, hiç durmayan gözyaşların-dan sesi duyulmuyordu. Ama sonunda konuşabildiğinde, Adil'in gözlerine baktı ve orada kendi yansımasını gördü.

"Bu çok güzel bir haber," dedi Adil.

"Mükemmel bir haber."

Lydia birkaç kez burnunu çekti. Gülümsemesine engel olamıyordu. Susamış olsa da, gözleri çok ağlamaktan kurumuştu ve gözyaşları birden kontrol edemediği bir kahkahaya dönüştü.

Lydia'yı kendisine doğru çekti. "Onları bulmana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi Adil.

"Sen olmasan ben ne yapardım?"

"Bir yolunu bulurdun ama bunu yapmana gerek yok. Bunu başaracağız. Söz veriyorum sana."

Adil başını eğdi ve Lydia'yı ilk kez dudağından öptü.

Adil kendisine sarılarak otururken, Lydia çok uzun zamandır hissettiği yalnızlık duygusunun yavaş yavaş kaybolduğunu hissediyordu. Kalbi hızla çarparken, yalnızlığın yerini hızla aidiyet duygusuna bıraktığını fark etti ve kızların öldüğünü düşündüğü o berbat günden beri ilk kez kendini güvende hissetti.

Lydia ertesi güne umutla uyandı. Gerçi çok uyuyamadığı için biraz yorgundu. Adil, hâlâ Malezya'da olduklarından şüpheli olduğunu söylediğinde, Lydia ne düşünmesi gerektiğini bilemedi. Adil, öyle olsa şimdiye kadar bir şeyler duymuş olacaklarını düşünüyordu ama Lydia bundan emin değildi. Ticari gemilerin, depolarda, kauçuk, ahşap ve ipekle yüklenişini izledi. Denizin ilerisinde, yolcu gemileri beyaz balinalar gibi görünüyordu. Bunlardan biri mi taşımıştı kızlarını?

Kalabalık iskeleden, gemicilik ofisine doğru giderken, kızların gemide geçen günlerini hayal etti. Geceleri ışıklar suyun üzerine yansıyınca, hissetmiş olabilecekleri keyif ve korkutucu heyecanı. Gemiye su sıçradıkça aldıkları tuzlu okyanus kokusunu.

Ama gemicilik ofisinde, Alec'in iki kızla birlikte gemiye bindiğine dair bir kayıt yoktu. Tenindeki ter soğumaya başladı. Ne Avustralya'ya, ne Bomeo'ya ne İngiltere'ye ne de başka bir yere giden gemilerde isimleri yoktu. Lydia, daha sonra, gözyaşlarına engel olmaya çalışarak, iskelede ilerledi. Kısa boylu Sumatra teknelerinin köpüklü dalgalarla sallanması bile onu gülümsetmemişti.

Kadınlara özel bir sayfa için onunla röportaj yapmayı bekleyen bir muhabirin olduğu ***The Straits Times*** gazetesine gitti.

$

*****

AYRILIK

Telefonlar çalıyordu. Daktilo tıkırtılarım ve arkadaki radyodan gelen yüksek müzik sesini duyabiliyordu. Sigara bağımlısı oldukları için parmaklarında nikotin izleri olan ve ıslık çalarken, bir yandan da hiç çekinmeden Lydia'mn bacaklarına bakan birkaç adamın yanından geçti. Bakışlarını arkasında hissetse de, başı dik bir şekilde yürümeye devam etti. Bu uzak bir ihtimal olsa da, Adil yanılıyorsa ve kızlar hâlâ Malezya'daysa, birileri bunu hatırlayabilirdi. Muhabir, çocuklarının öldüğünü zanneden ama sonra hayatta olduklarını öğrenen ve nerede olduklarını bilmeyen bir kadın, kadın okuyucularımızın hoşuna gidecektir deyip, bir sigara daha yakmıştı.

Daha sonra Lydia, bir telgraf göndermeye gitti. Yarım saat sıra bekleyip yine ensesinde ve göğsünde o karıncalanmayı hissetti. Alec her zaman ne olursa olsun, İngiltere'ye asla gitmeyeceğini söylerdi. Ailesiyle iletişim halinde olmasa da, acaba onlar nerede olduğunu biliyor olabilirler miydi? Alec'in babası, telefon bağlatılmasmı reddetse de, Lydia yine de Uluslararası Rehber'den arattı. Ama öyle bir telefon yoktu. O yüzden bir telgraf ya da mektup göndermeliydi. Telgraf daha çabuk giderdi. Mektubu Alec'in ailesine yazmayı düşündü ama son anda verdiği bir kararla onların evine Emma'nın adına gönderdi. Mektubunu Emma'mn okuyabileceği düşüncesi, kalbinin yerinden çıkacak gibi olmasına neden oluyordu.

Baraja gidip denizin safir rengine dönüşünü izlemek Adil'in fikriydi. İngiltere ve Avustralya'daki polislerle konuşup yeni gelmişti. Nemli bir akşamdı ve Lydia, arabaya yürürken, sürekli alnındaki teri siliyordu.

"Peki, tam olarak ne dediler?"

"Alec'in ülkelerine girdiğini bilmeden, kayıp olup olmadığım nereden bileceklerini sordular?"

"Peki, adli bir soruşturma falan?"

“Sadece kendi ülkelerinde işlenen bir suçu soruşturabi-lirler. İngiliz polisi Vergi Dairesi’ni ya da Emeklilik ve Sigorta kurumlannı araştırmamızı önerdi.”

“Geri döner dönmez bunu yapacağım. Yarın ilk postayı yakalamam lazım.”

“İstersen gitmeyebiliriz.”

Lydia duraksadı. “Şimdi ya da birkaç saat sonra olması bir şeyi değiştirmez. O yüzden gidelim.”

“Uzun sürmez. Sadece sana iyi geleceğini düşündüm.”

“Biliyorum.” Lydia sustu. “Doğrudan İngiltere’ye gidebilirim. Alec’in ailesinin evine giderim. Sonuçta, Malezya’da olmadıklarını düşünüyorsun.”

“Evet, ama Alec’in oraya bir daha asla dönmeyeceğini kendin söylemiştin. Dünyanın diğer ucuna bir hiç uğruna neden gidesin ki? Sana çok pahalıya patlar hem herhangi başka bir yerde de olabilirler. Önce somut bir şeyler elde edip edemeyeceğimize bir bakalım.”

“Belki bir özel dedektif?”

Adil yüzünü buruşturdu. “Bana kalırsa, onlar gayet güvenilmez oluyorlar. Paranı alıp, seni ortada bırakıp gidiyorlar. Ama İngiltere’deki Somerset House ile iletişim kurmayı deneyebiliriz. Eğer yeniden evlendiyse, bir evlilik kaydı olacaktır.”

“Peki ya Interpol?” diye sordu Lydia.

Adil gülümsedi. “Pek mümkün değil. İstiyorsan Interpol Genel Sekreterliği’ne yazarım ama onlar daha çok organize suçlarla ilgilenirler.”

Lydia bir nefes verdi ve kendini arabanın hızına kaptırıp mektubu şimdiden aklından yazmaya başladı.

Adil anayoldan bir dağ yoluna saptığında, düşüncelerinden koptu. Arabayı tepeye yakın bir yere park etti. Denizden ferah bir esinti geliyordu ve eğreltiotlarıyla kaplı bir yoldan yürümeye başladılar. Adil, Lydia’nın büyük kaya parçalarının yanından geçmesine yardım etti. Adil’in eli kendisine değdiğinde, Lydia açıklayamadığı bir şeyler hissettiğinin farkındaydı. Kader gibi. Çinliler

buna ***Yuanfen*** diyordu. Bir tür birleştirici güç. Lydia, henüz kaderlerinde birlikte olmalarının yazılı olup olmadığını bilmiyordu ama en azından Adil, Lydia'nm kendi gücünün farkına varmasını sağlamıştı. Dağların tepesinden leylak rengi bir ışık süzülüyor ve çukurların karanlık görünmesine neden oluyordu. Adil ona bakıp gülümsedi. Yüzünde herhangi bir maske yoktu. Kendini Lydia'ya açmıştı ve birlikte trene bindikleri gün Lydia'nm ilk anda fark ettiği sıcaklık, artık oldukça açıktı.

"Bak," dedi Adil ileri doğru bir adım atarak. "İşte orada. Parrott'ların evi orası."

"Çok yakın görünüyor."

"Kuş uçuşu evet ama arabayla gidince oldukça uzak."

Şelalelerin ve kaya havuzların yanından geçtiler. En yukarı çıktıklarında, Lydia aşağı baktı. Küçük ışıklar nokta şeklinde belirmeye başlamıştı. Sanki vadinin üzerine yerleştirilmiş peri ışıklarından bir kolye gibiydi. Batıda, gökyüzünün okyanusla birleştiği yerde, soluk lila rengi, turuncu ve altın rengine dönüşüyordu. Lydia topuklarının üzerinde döndü. Barajın yüzeyinin kırmızıya döndüğünü görüp ıslık çaldı. Sonra da gökyüzünün hızla okyanusun üzerinde kayboluşunu izledi. Limanda sadece küçük mor teknelerin hareketleri görünüyordu.

Adil, kararan havaya baktı. "Geri dönsek iyi olur. Hava kötüleşiyor."

"Teşekkür ederim. Çok güzelmiş."

Adil'in yüzünde, Lydia'nın tanımlayamadığı bir ifade belirdi. Eline dokunduğunda, bunu bildiğini düşünmüştü ama yine de kelimelere dökmesini istiyordu. Adil konuşmadı ama Lydia'nın karşısında durup elbisesinin askılarını iterek, ellerini omuzlarına koydu. Lydia başını eğdi ve ellerini Adil'in yüzüne doğru uzattı.

İkisi de konuşmadı.

"Belki de şu an doğru zaman değildir," dedi Adil. Elbisenin askılarını yeniden kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Sadece bir kereliğine hayat karmaşasından uzak olsak çok güzel olmaz mıydı?"

Adil güldü. “Belki, ama sanırım o zaman da fena halde sıkılırdık.”

“Bu kadar şey yaşadıktan sonra, ben bir dilim sıkıntı alabilirim.”

Adil gülümsedi ve Lydia’nın elini tuttu. Kayaların üzerinden atlayıp gülüşerek arabaya doğru ilerlediler. Bir yandan da hava karamış, yağmur yağıyordu.

Harriet’m evine ulaştıklarında, iri yağmur damlaları yere çarpıyordu. Sırılsıklam olmamak için verandada durdular ama fazla büyük bir incir ağacı binanın duvarına iliştirilmişti ve cam çatının altına, onların yüzüne ve saçlarına su damlatıyordu.

Harriet’ın küçük kalçalı çalışanı kapıyı açtığında, kaşlarını çatıp onlara şüpheli bir bakış attı. Adil, kendilerini içeri alması için çocuğu ikna etti ama çocuk yine de temkinliydi. Birkaç dakika sonra, binlerinin seslerini duydular ve Har-riet kapıda belirdi. Asit sarısı bir kimono giymişti. Parlak turuncu ruju dişlerine bulaşmıştı ve üstdudağınm çatlak kısımlarına birikmişti, ikisinin de suratına tek tek baktı. Belli ki onları gördüğüne çok sevinmemişti. Geniş yanakları kızardı. Kolyesinde panldayan yakut neredeyse boynunun katları arasında kaybolacaktı.

Sarhoş mu yoksa sadece konuşmaktan mı kaçmıyor acaba diye düşündü Lydia.

“Seni daha önce görebileceğimi düşünmüştüm,” dedi Harriet.

Adil başını salladı.

“Pekâlâ, Tanrı aşkına oturun.”

Lydia, Harriet’ın yüzünü incelediğinde, bir önceki buluşmalarından bu yana yaşlanmış olduğunu düşündü. Saç diplerinden beyazları çıkmıştı. Göz çevresi kırışmış ve biraz daha kilo almıştı. Belki George’un ölümünden dolayı belki de parçalanmış bir sömürge hayatı sürmenin zorluğundan dolayı diye düşündü Lydia.

“Bana çok tuhaf bakıyorsun tatlım. Gördüğün şeyden hoşlanmadın mı?” Harriet, Lydia’nın daha önce duymadığı bir sertlikte konuşuyordu.

Lydia anlamsız bir şeyler mırıldandı.

“Burada olduğumuza göre,” diye başladı Adil, doğrudan Harriet’a bakarak.

“Burada olduğunuza göre,” diye lafım kesti Harriet. “Kelimeleri kıvırmayalım. Sanınm George ile ilgili gerçeği öğrenmek istiyorsunuz?”

Adil, sandalyenin ucunda beton gibi bir yüzle duruyor, gözlerini hiç kıpırdatmıyordu.

İçeride ürkütücü bir sessizlik oldu.

Harriet hiç de doğal olmayan bir şekilde güldü. “Keşke George bir kez daha yoldan çıkmasaydı. Gerçeğe çok yaklaşmıştın Adil ama senin gönderdiğin memurlar gelene kadar biz tüm kanıtları yok etmiştik.”

“Dolandırıcılık mı?” diye sordu Lydia.

“Silah kaçakçılığı tatlım. Alec biliyordu tabii ki. O da bir ölçüde buna dahildi. George bunu söylemeyi reddediyordu. Ama Alec’in gitmesine o yüzden yardım etti. Sahte pasaportlar, senin için sahte bir yol. Çok üzgünüm tatlım.”

“Sahte pasaportlar mı? Sahte yol mu? Bir dakika. Yani, kızlan yurtdışına mı götürdü?”

Birden bir panik dalgasının içinde boğulacak gibi oldu. Adil’e döndü. O da başını sallıyordu. Lydia konuşmak istiyordu ama panik dalgası geçene kadar derin derin nefesal-ması gerekiyordu.

Lydia omuzlannı silkerken, Harriet hafifçe öksürdü ve uzaklara baktı.

Lydia sonunda yeniden konuşabildi. “Anlayamıyorum. Alec neden birden gitmek zorunda kaldı ki? Tabii ki bunun tek nedeni ben ve Jack olamayız.”

“Bunun da etkisi vardı sanırım. Bir erkeğin gururunu asla küçümseme tatlım.”

Lydia, ona öfkeyle baktı. “Ah, hadi ama. Alec, çocuklarımı aldı.”

“Neyse... ama haklısın tabii ki. George çok açgözlüydü. Hükümetin kaynaklarını kullandı. Sanırım Alec tam da burada işe karıştı. Finans yöneticisi olarak.”

Lydia, kalbi durmuş gibi hissetti. “Bu işte birlikte olduklarını mı iddia ediyorsun?”

Harriet omuzlarını silkti. “Korkarım ortaklığın ne ölçüde olduğunu bilmiyorum.”

“Pekâlâ, Alec’i vakti zamanında birçok şeyle suçlamıştım ama dolandırıcı olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Ah, endişelenmene gerek yok.”“Endişelenmek mi? Alec için mi? Şu anda yapabileceğim son şey bu olur!”

“Neyse, bunu kanıtlamak için artık hiçbir şey yok. Kanıt olabilecek sadece tek bir belge var.” Harriet, sorgulamasına Adil’e baktı.

Adil başını salladı.

“O halde tam da tahmin ettiğim gibi Alec almış ve o da kendini ele verecek gibi görünmüyor değil mi?”

“Adı ne?” diye araya girdi Adil, Lydia’ya da susmasını söylemesine bir bakış atarak. “Hangi isimle seyahat etti?”

Harriet başını salladı. “Üzgünüm hatırlamıyorum.”

Lydia buna pek inanmamıştı ve yüzünden de bunu belli etmiş olmalıydı.

“Bu doğru,” dedi Harriet. “Bunu sadece bir kez duydum. Kendisininkine çok benzeyen bir şeydi. İnana bana. George

ölmeden kısa bir süre öncesine kadar her şeyden habersizdim.”

“Peki, ne oldu?” dedi Adil.

“Her şeyi yaktığımızda, belgenin kayıp olduğunu fark ettik. George, belgeyi Adil mi yoksa Alec mi aldı emin değildi. İki türlü de gerçek ortaya çıkacak olursa, George adına leke sürülmesini kaldıramazdı. Onun konumundaki bir adam. O zaman bana her şeyi itiraf etti.”

Harriet yere bakıyordu. Sonra başını kaldırıp onlara döndü. Sahte bir gülümseme vardı yüzünde.

Lydia derin bir nefes aldı ve öfkesine engel olabilmek için dudaklarını sıktı.

Harriet'ın anlattığından daha fazlasını bildiğini düşünüyordu.

"Eğer çocuklarımın hayatta olduklarını öğrenmeseydim, bunu bana söyleyecek miydin? Yoksa onların öldüğünü düşünmeye devam etmeme izin mi verecektin?"

"Tatlım, kendi yöntemlerimle öğrenmeni sağladım. Cla-ra'yı buldum ve Cicely'den sizi tanıştırmasını istedim."

"Ama bunu bana nasıl yapabildin? Nasıl bu kadar zalim olabildin? Gittiklerini gördüğümde, ilk sana gelmiştim."

"O zamanlar gerçekten bilmiyordum."

"Belki o zaman bilmiyordun ama aylardır biliyorsun."

"Gerçekten üzgünüm. Kocamı suçlu duruma düşürmeden bunu öğrenmeni sağlamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ne kadar hatası olursa olsun, onu seviyordum. Sana yaptıklarını öğrendikten sonra bile." Bir sessizlik oldu. Lydia ayağa kalktı ve kalbinin çok hızlı attığını fark edip Harriet'a dönmeden önce birkaç adım attı. "Yüce İsa, bu inanılır gibi

değil! George'un, Ipoh'a gidişimi geciktirmesinin nedeninin, Alec'e avantaj sağlamak olduğunu mu söylüyorsun? Yani bana her konuda yalan söyledi?"

Harriet bunu başıyla onayladı.

"Ve çocuklarımın öldüğünü düşünmeme neden oldun." "Üzgünüm. Bu tamamen farklıydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"George'un söylediğine göre, bu seyahati planlamaları beklediklerinden uzun sürmüştü."

Lydia, elini ağzına götürdü. "Yüce Tanrım. Bunları duymaya dayanamıyorum. Yani, onları kıl payı kaçırdığımı mı söylüyorsun?"

Harriet bir kez daha öksürdü ama konuşmadı.

“Ama neden tüm bunların böyle olması gerekiyordu? Alec beni de yanlarında götüremez miydi?”

Harriet bir nefes verdi. “Nedenini biliyorsun. Jack ile birlikte olduğunu düşünüyordu.”

Lydia, başının çatlayacak gibi olduğunu hissetti. “Peki, yangın çıkmasaydı ne olacaktı? Ipoh’a gidip Alec’in orada olmadığını görseydim?”

“Sanırım o zaman da farklı bir sahte yolculuk planlamıştı senin için,” dedi Harriet.

“Peki, tüm bunların sonunda ne olacaktı peki?” Harriet’m yüzünden suçluluk duygusu okunabiliyordu. “Üzgünüm.”

İçerideki tek ses, bahçeye düşen yağmur ve aniden gelen bir gök gürültüsüydü. Lydia, çenesinin yeniden kasıldığını hissetti.

“Tüm bu zaman boyunca neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı? Onların öldüğünü düşündüğüm zamanlarda, bir yanımın ölüp gittiğini biliyor musun?”

Harriet derin bir nefes alıp yere eğdi başını.

“Hayır, sanırım bunu bilemezsin. Senin hiç çocuğun olmadı, değil mi?” Lydia’nm sesi titriyordu. Kendini dalga geçilmiş, aldatılmış hissediyordu. Kimseye inancı kalmamıştı. Kendi kendini sakinleştirmeye çalıştığı sırada, Adil’in sesi sessizliği böldü.

“Burada mı kalacaksın?” diye sordu Harriet’a. “Yani, bağımsızlıktan sonra çok fazla şey değişti.”

“Ah, sanırım evet,” dedi Harriet. Sesi daha iyi geliyordu. “Nereye gidebilirim ki? Yaşlanmanın kötü yanı bu. Sahip olduğundan daha fazlası olmuyor. İkinci şansın olmuyor. Şikâyet etmiyorum. George’un kirli geçmişini hep biliyordum. Bunlara katlanabilirdim ama kaçakçılığını öğrenince artık canıma tak etti.”

Lydia ona baktı. “Hiç öyle görünmüyor.”

Kısa bir sessizlik daha oldu ve Harriet ardından hafifçe gülümsedi. “Malezya’yı seviyorum. Surrey’e geri döndüğümü hayal edemiyorum. Yani, burada hayat ve

ölüm birbirinden ayrılmaz iki unsur değil mi? Tabii ki her yerde öyle ama burada, biliyorsunuz işte. Arkadaşın Jack. O da biliyordu."

Lydia ürperdi.

"Rus ruleti. Nasıl öleceğini bilirsin. Tabii ki, bu, seninle tanışmadan önceydi. Sanırım savaş sonrası hayatın verdiği boşluk onu depresyona soktu. Seninle tanışmak da onun için kırılma noktasıydı ama onun gibi tipler için bu, an meselesidir..." Harriet'ın sesi giderek azalmıştı.

"Bak, seni yeterince dinledim," dedi Lydia. "Jack artık bir ölü ve geçmişi deşmenin bir faydası olduğunu düşünmüyorum. Sanırım artık gitsek iyi olur, değil mi Adil?"

Harriet, onu duymazdan geldi. "Malezya'dan sadece bir kez ayrıldık — savaş sırasında. 1941. Singapur'a Japonlar tarafından yapılan ilk hava saldırısından hemen önce, Geo-rge'un işi için."

Harriet geçmişten bahsederken, Lydia ve Adil birbirlerine baktılar. Lydia hâlâ kızgındı. Adil'e ağız hareketleriyle bir şey sordu. Şimdi ne yapacağız? Adil de başını sert bir şekilde salladı. Dışarıda, yağmur yerleri dövmeye devam ediyordu. Makineli tüfek gibiydi sesi. Lydia kendini kapana kısılmış gibi hissetti. Gitmek istiyordu. Sanki bir dakika daha kalacak olursa kontrolünü kaybedecek gibiydi.

"George'a hayatımı borçluyum," dedi Harriet. "Malezya 1942'de düştüğünde, eski dostlarımız öldü. Hayat. İyisi de var kötüsü de. Göreceksin."

"Bunu kesebilir miyiz lütfen? Şimdi." Lydia sesinin yükseldiğini fark etti. "Geçmişe bakmamayı tercih ediyorum."

"Haklısın tatlım. Umanm George'un talihsiz kaçakçılık geçmişine de bir perde çekebiliriz." Harriet, Adil'e baktı.

Adil ona baktı ama bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu. Lydia'nın düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Adil ve Harriet bir süre daha konuşurken, Lydia, pencerenin önündeki sehpada duran pembe gül tomurcuklarına baktı. Tatlı kokuları, oldukları yerden, Lydia'nın burnuna kadar geliyordu.

"Gece kalırsınız," diyordu Harriet. "İki tane tek kişilik yatak olur mu? Başka

odalar da var tabii ama şu anda yataklar yapılı değil. Fırtına geri dönmek için fazla sert.”

DİNAH JEFFERIES

“Belki,” dedi Adil, Lydia’dan onay almak için ona dönerek.

Lydia yağmura bakıp, omuzlarını silkti.

Harriet hangi kapıyı kullanmaları gerektiğini gösterdi ve onlar odadan çıkarken, Lydia omuzlarından arkasına döndü baktı. “Merak ediyorum da, acaba kullanabileceğim bir uçak postası kâğıdın ve kalemin var mı?”

“Yazı kâğıdı mı? Tabii ki, odana gönderirim.”

Evin arkasındaki küçük misafir odasında, Lydia pencereyi aralık bırakıp başucu lambasını söndürdü. Odanın bir köşesindeki masa lambası içeriyi loş bir şekilde aydınlatıyordu. Adil, Lydia’nın yatakların birinin yanında durduğu yere geldi. Durup, birkaç adım geri gitti ve Lydia’nın yüzünü okumaya çalıştı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Aslında deli gibi öfkeliyim.”

Harriet’ın itirafını duymanın verdiği şok, Lydia’ya gerçekliği sorgulatmıştı. Bir de Harriet’ın evinde, Adil ile birlikte bir odada olmaları vardı tabii. Her şey çok hızlı gelişiyordu ve tüm bunlar cesaretinin kırılmasına neden oluyordu. Önce hissettiği öfke ve şimdi de onun kendisini içine çektiği boşluk.

“Hadi yataklardan birine birlikte uzanalım,” dedi Adil. “Sen iyi hissedene kadar sadece.”

İkisi de kıyafetleriyle birlikte yatak örtüsünün üzerine sırtüstü uzandılar. Parmaklarını birbirine kenetlemişlerdi.

AYRILIK

*

Lydia, ona doğru yan döndü ve elinibacağının üzerine koydu. Lambadan gelen

ışığın, gözündeki yansımasına baktı. Adil, elini hafifçe sıktı. Lydia'nın aklında düşünceler gezinip duruyordu. Harrief m söylediği her şeyi bir kez daha düşünüyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Adil bir süre sonra.

"Evet."

Lydia birden utanıp, Adil'in yüzüne dokundu ve aralarında bir şeyler oldu. Adil yavaşça yan döndü ve gömleğini gevşetip, dirseğinin üzerine verdi ağırlığını. Uzanıp, Ly-dia'nın elbisesinin yan tarafındaki fermuarı açtı. Bir süre bekledi. Lydia, elini Adil'in gömleğinin altına uzattı ve avucunu sırtında gezdirirken teninin serinliğini hissetti.

"Hadi yatağın içine geçelim," dedi Lydia.

"Emin misin?"

"Eminim. Şimdi, Tanrı aşkına, şu gömleği çıkar!"

Adil ona bakıp gülümsedi. Lydia bir süre ona baktı ve sonra da başını arkaya eğip güldü. Adil, Lydia'nın saçlarını kulaklarının arkasına itip gömleğini çıkarmak için yatağın içinde oturdu. Lydia elbisesini sıyırıp başının üzerinden attı ve sonra da örtünün altına girdi. Ayakları çarşafın içinde kıpırdayıp duruyordu. Adil, yatak örtülerini yere itti. Lydia ağır bir nefes alıp, gözlerini kapattı.

Bir ara Lydia bir daha asla huzurlu hissedemeyeceğini düşünmüştü. Aynı görünüyor olsa da, hayat onu yaşlandır-mıştı, masumiyetini çalıp, yerine hiç istemeyeceği bir olgunluk vermişti. Onu diğerlerinden uzaklaştırmış ama aynı zamanda da Adil'i vermişti. Lydia gözlerini açtı ve ona göz kırpıp gülümsedi.

}) DİNAH JEFFERIES {{

Sevişmeleri ağır ağır yanan bir ateş gibiydi. Güvensizlik ve şimdiye kadar bilmedikleri bir heyecanın karışımıydı bu. Adil çok nazik ve uyumluydu. Kimi zaman neredeyse Ly-dia'nın nefesini kesiyordu.

Sonrasında, Adil yerden bir çarşaf çekip, çıplak bedenlerine örttü. Lydia da tek

kişilik küçük yatakta ona iyice sokuldu. Adil, onu gözkapaklarından öptü ve sonra da hafifçe horlayarak uyumaya başladı. Lydia bu yakınlığın tadını çıkarıyordu. Ay ışığı altında, Adil'in uykusunda gülümseyişini izledi. Horultusu, çatıdan damlayan yağmurun sesine karışıyordu. Onun yanından ayrılmak istemese de, uyuyamadığı ve gün boyu yaşananlardan dolayı fazla gergin olduğu için, Lydia ondan uzaklaşıp, mektuplarım yazmaya karar verdi.

Vergi Dairesi'ne, Emeklilik Kurumu'na ve Somerset House'a yazdıktan sonra, ışığı söndürdü ve diğer tek kişilik yatağın serin çarşafının altına girdi. Adil gerekli adresleri sabah alırdı. Elini diğer yatağa uzatıp onun sıcaklığını hissetmek istedi. Gecenin basit sessizliği içinde, kelimeler ve eylemler son bulmuşken, Lydia sessizce uzandı ama zihni durmuyordu.

Gece birden kendini gösterdi ve Lydia'nın düşünceleri çözülmeye başladı. Emma ve Fleur'ün nerede olduğunu hâlâ bilmemeleri çok acıydı. Onları düşündü. Ellerini tuttuğunu hayal etti ve seyahatleriyle ilgili neden hiçbir kanıtın bulunamadığını düşündü. Eğer Alec hâlâ Malezya'da olsaydı, kesinlikle birileri bir şeyler biliyor olurdu. Özellikle de Adil'in bağlantılarından biri. Ama hiçbir yerde kayıtları yoktu ve sahte pasaport, yurtdışına çıkmak için değilse ne içindi peki? Yeniden Alec'in anne babasını düşündü ama Alec'in oraya bir daha asla dönmeyeceğinden emindi. Ora-

ya geri dönmekten ne kadar nefret ettiğini kaç kez söylemişti? Lydia, başka bir araba alıp Tayland'a gitmiş olabileceğini düşündü. Ama Adil, tüm sınır kayıtlarının incelendiğini söylemişti.

Onu sahte bir şehre göndermek? Bu u kadar acı çekmesine neden olmak. Ve George'un onu bu şekilde aldatması. Lydia başını salladı. Jack ile olan ilişkisi, Alec'i zannettiğinden çok daha fazla incitmiş olmalıydı. Gün doğarken, kızaran gökyüzünü ve diğer bir açık pencereden gelen ağlama sesini fark etti. Galiba Harriet diye düşündü ve o sırada uykuya daldı.

1957, bahar yarıyıl tatiliydi. 1955'te, İngiltere'de geçirdiğimiz ilk Şubat ayını düşündüm. Yeni gelmiştik o zamanlar. Yatak odamızın penceresinden sarkan buzlarla ilgili şaşkınlıkla bir şeyler yazmıştım. Bir de evden okula doğru yürürken, havada soluduğumuz kömür dumanının tuhaflığım. Ama bunları düşünmek annemden ayrılmakla ilgili bir sürü şeyi hatırlamama neden oluyordu.

Veronica kapıdan kafasını uzattı. Babam ve o, Veroni-ca'nm Afrika'ya yaptığı ziyaret sonrasındaki ertelemeden sonra hâlâ evlenmemişlerdi.

Veronica gelip, kolunu bana sardı ve omzumun üzerinden baktı. "Yeni bir hikâye mi?"

"Sayılmaz."

"Bak Emma, acayip telaşlıyım ama sadece sana çok heyecanlı bir haber aldığımı söylemek için geldim."

Birden ürpererek ona baktım. "Birileri annemi mi buldu?"

Veronica yatağın kenarına otururken yüzü biraz asıldı. "Hayır, üzgünüm tatlım. Bu konuyu kapattık ve bunun gerçekleşmeyeceğini bilmen lazım. Ama söz veriyorum çok sevineceksin."

Tam o sırada, Fleur odama girip kapıyı da arkasından kapattı.

Î

AYRILIK

İ

Ona dönüp kızgın bir bakış attım. Lafımızı kestiği için sinirlenmiştim. "Konuşuyorduk Fleur."

"Tahmin et ne oldu?" dedi Fleur beni duymazdan gelerek. Yerinde duramıyordu. Gözleri ışıl ışıldı ve yanakları kızarmıştı. "Görmedin tabii, değil mi?"

"Neyi görmedim?"

Yatağıma, Veronica'nın yanına oturup zıpladı. "Çocuğun getirdiğini gördüm. Çok şıktı. Kırmızı şeritli lacivert bir üniforması ve bir de küçük şapkası vardı. Bana ıslık çaldı."

"Fleur, ne anlatacaksan çabuk anlat?" dedi Veronica çantasını alırken.

"Telgraf. Üzerinde Em'in adı vardı. Babam aldı."

“Bu, şimdi mi oldu?” diye sordum.

“Bir süre önce. Yurtdışından geliyor gibiydi. Babam, üst kata götürdü.”

Ne olursa olsun, Fleur babama hep sadık kalmıştı ve şu an bunları bana söylüyor olması çok tuhaftı. Kaşlarını çatıp yere baktı. “Sana vereceğini düşünmüştüm. Ama sonra sen de hiçbir şey söylemedin. Ne olduğunu öğrenmek istedim. Sana vermediğinden emin misin?”

Başımı salladım. Bana sarıldığı günden beri, birbirimizden uzak duruyorduk. İkimiz de olan şeyden bahsedemeye-cek kadar çok utanıyorduk.

“Sana anlattığımı söyleme,” diye yalvardı Fleur gözlerini kocaman açarak.

“O zaman nasıl soracağım?”

Fleur yüzünü astı.

Veronica bana başını salladı.

}) DINAH JEFFERIES

O gittikten sonra, Fleur ile birlikte aşağı indik.

Babam mutfakta Campbell’s kremalı tavuk çorbasını ısıtıyordu. Bu, Fleur’ün en sevdiğiydi. Gerçi ben büyükannemin kurutulmuş bezelyelerini tercih ederdim. Büyükannemi her düşündüğümde boğazımda oluşan düğümü yutkundum ve kollarımı birleştirdim.

“Telgrafı alabilir miyim lütfen?” dedim sakin konuşmaya çalışarak.

Sert bir ifadeyle bana baktı. Olduğum yerde bekliyordum.

“Bana gönderilmiş olanı.”

Omuzları çöktü birden. “Sadece seni korumak istedim.”

Ona öfkeyle baktım. “Ama baba, bana gönderilmiş. Fleur görmüş.”

Fleur gözlerini formika masadan hiç ayırmıyordu. Sanki tava, havuç ve güveç resimleri çok ilginçmiş gibi sürekli oraya bakıyordu.

Ben başka şeyler düşünüyordum. “Evi satmayı düşündüğünü neden bize söylemedin? Billy’den duydum.”

“Bunu planladığımı biliyordun,” dedi babam. Çorbayı karıştırırken sırtı bana dönüktü.

Tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim ama öfkemi kontrol ettim. “Hayır, baba. Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey söylemiyorsun.”

İçeride bir sessizlik oldu ama ocaktaki çorba kaynamaya devam ediyor ve babamın elindeki ahşap kaşık, tavanın dibine sürtüyordu.

“Ve neyse, ben taşınmak istemiyorum.”

Dönüp bana baktı. “Bu senin verebileceğin bir karar değil.”

Elimi uzattım. “Telgrafı alabilir miyim lütfen?”

“Fleur yanılmış. Telgraf sana gelmemiş.”

Fleur’ün ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını görebiliyordum. Ona göre, babam hata yapmazdı.

“Pekâlâ, o halde neymiş?”

“Haddini aşıyorsun Emma. Telgraf seni ilgilendiren bir şey değil.”

Sonra birden sakinleşmiş gibi yere baktı. “Çorbanızı alın. Ben birkaç dakika içinde döneceğim.”

Mutfağın yeni jaluzileri kapalıydı. Loş odayı pencereden süzülen çok az bir ışık aydınlatıyordu. Çorbaları koydum ve sessiz bir şekilde içtik.

Babam geri gelmeyince, Fleur dışarıya çember çevirmeye ve ben de gizlice babamın odasına gittim. Orada değildi. Telgraftan da iz yoktu. Benim olmadığını kanıtlamak için neden bana göstermek istemediğini anlayamıyordum. Annemle ilgili bir şeyler olmalıydı. Babamın şifonyerinin aynasındaki yansımamı gördüm. Gözlerimin altında torbalar oluşmuştu ve yüzüm soluktu. Dışarıdan, köyden uzaklaşan sığırcık kuşlarının sesi geliyordu.

Kendimi huzursuz hissettim. Orman yılanlarının tıslamalarını duyuyordum. Sanki uzun otların arasından usulca yaklaşıyor gibiydiler. Bunu düşünmemeye çalıştım. Burası İngiltere'ydi. Yılan yoktu. Öyle korkunç ormanlar yoktu.

Yatak odamda, Veronica defterimin üzerine bir not bırakmıştı.

Yarın, saat tam onda, belediye binasında. Orada ol ve Johnson, Price& Co 'dan gelen mektubunu da getir. Öptüm.

Sonunda, birkaç hafta sonra, gazete yazısı yayımlandı ama Emma'ya gönderdiği telgrafa bir cevap gelmemişti ve yolcu listelerinde de hiçbir şey yoktu. Lydia'nın duyguları çok karışıktı. Postaneye gelince bir uçak postası etiketi istedi. Gazete yazısını dörde katlayıp büyük kahverengi bir zarfın içine koydu. Başı ağrıyordu. Alnını silip defterini açtı ve adresleri aradı. Alec'in İngiltere'ye gittiğine ya da ailesine nerede olduğunu bildirdiğine inanmıyordu ama denemek zorundaydı.

Somerset House, kibar bir mektupla geri dönüş yapmış ve herhangi bir evlilik kaydı bulunmadığını söylemişti. İngiliz Vergi Dairesi, dışarı bilgi veremiyordu ve Emeklilik Kurumu'ndan da şimdiye kadar bir cevap gelmemişti. Adil, Kuala Lumpur'daki İngiliz Yüksek Kurulu'na bile gitmişti. Çok güzel, verandası sütunlu ve yapraklarla kaplı bahçesi olan bir binada hizmet verseler de, sistemleri karmakarışıktı. Birkaç ay sonra geri gelin, demişlerdi. Adil ile birlikte bir şeyler çıkana kadar sistematik olarak her ülkeyi araştırmaya karar vermişlerdi. Ama mektuplar ve uçak postaları bir servet tutuyordu. Lydia nakit ihtiyacı için ne yapacaktı? Singapur'daki birikimleri onu ancak birkaç ay daha idare ederdi. Bu parayla ancak tek bir uzun yolculuk yapabilirdi

bu yüzden yeniden iş bakmaya başlamalıydı. Bu kez iş, Ma-lakka'da olmalıydı.

Adil'in evine döndüklerinde, Lydia acı kahvesinden bir yudum aldı ve huzursuz bir şekilde sokaktaki seyyar satıcılara baktı. Şehrin gürültüsü anlaşılmaz bir uğultu gibiydi. Çince, Hintçe. Gürültülü Malay dilinde müzikler. Karşıdaki bir hareket dikkatini çekti. Bir kapı girişinin gölgesinde, gözlerini ışıktan dolayı kısmış bir kadının yukarı baktığını gördü.

Lydia yeniden baktığında, kadın onu çağırıyordu. Göz kırptı. Kapının eşiğinde duran kadın açık mavi bir elbise giyiyordu ve etek ucunda lacivert çiçekler vardı.

Bu mümkün olamazdı. Başının döndüğünü hissedip şakaklarını ovdu. Adil'in baş ağrısı için verdiği Çin haplarının yan etkisi miydi acaba bu? Lydia çantasını alıp merdivenlerden indi. Paspasın üzerinde bir zarf vardı. İlerlerken zarfı çantasına koydu. Dışarıdaki sıcak bir duvar gibi çarpıyordu yüzüne. Sokağı kontrol etmek için etrafına bakındı. Çekçekler ve satıcılarla doluydu. Kadın gitmişti. İçeri girmek için geri döndüğü sırada açık mavi elbisenin ucunu sokağın köşesinde gördü. Kadın yeniden onu çağırdı ve Lydia da kendisine engel olamadı. Kadını takip etti. Elbisesinin altındaki teri hissedebiliyordu.

Kadın, rıhtımın yanındaki eski Çin yerleşkelerine doğru giden sokaklara giriyordu. Etrafındaki sesleri anlayamıyor-du. Ziller çalıyor, köpekler havlıyor ve kafeslerdeki kuşlar ötüyordu. Birkaç yaramaz çocuk, bisikletli zayıf MalezyalIları kovalıyordu. Lydia geriye doğru bir adım attı. MalezyalIlar kaçtı ama çocuklar büyük bir gürültüyle ona dokunarak, etrafını sardılar. Lydia panik oldu. Kalbi deli gibi atıyordu.

}) DINAH JEFFERIES

Mavi elbiseli kadın bunu fark edince dönüp normal bir Çince ile bağırdı. Çocuklar ortadan kayboldu.

Eski İngiliz Hükümeti tarafından propaganda için asılan dikkat çekici akrobat posterlerinin olduğu bir kavşağa geldiğinde, sokaklar daraldı ve Lydia asılan çamaşırların arasından acemi bir şekilde ilerledi. Tereddüt ediyordu. Çocukların kendisine saldırması, boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. Kadın, birkaç adım ileride duruyordu. Bir köprüden geçip hızla Lydia'yı yanma çağırdı. Gün ortasıydı ve binalardan birinin açık kapısından, acılı çıtır ördek kokusu geliyordu. Bir diğerinden de demirhindi ve kişniş kokusu.

Yakındaki yerleşim yerlerinde, evler dar ve sıkışıktı. Lydia, çantasını sıkıca tutup göğsüne bastırdı. Gürültü başını döndürüyordu. İnsan kalabalığının olmaması iyi bir şeydi ama zorlukla nefes alıyordu. Eliyle alnını silip hızlandı. Kadın çok uzak olduğu için, onu net göremiyordu ama yine de Lydia uzaklarda gördüğü mavi rengin peşinden gitmeye devam ediyordu. İnsanların daha da azaldığı yerlerdeki, baharatçıların, takımların ve Çin Mezarlığında yakılması için kâğıt eşyalar satan dükkânların yanından hızla geçti. Vitrin camlarından birinde kâğıt bir gitar, bir Budist tapmağı ve bir de küçük kâğıt nehir kayığı gördü.

Kanalların üzerinden geçen dar köprülerden birinde kısa bir süreliğine durup,

soluklandı, büyük parlak balık sürülerinin toplandığı yere, aşağı baktı. Nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Uzun bir süredir taksi de görmemişti ve dönüş yolunu bir daha hiç bulamayacağını fark etti. Ama sonra kadının tam da açık bir lağımın kenarında durduğunu gördü.

Koku berbattı ve şu anda net bir şekilde görebildiği için, kadının iyi olmadığını anlayabiliyordu. Teni çok soluk ve bedeni de çok cılızdı. Beklerken kadının gözlerinden bundan hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Sonra da dönüp iskeledeki ejderhalı kapılardan birini açtı. Sola doğru birkaç adım gidip dar bir araya girdi. Suyun kenarındaki derme çatma teneke kulübelerden birinin yanında durdu.

Kadın içeri girip eski bir hasırın üzerine çöktü. Lydia da arkasından gidip, bir sandalye bulmaya çalıştı. Ama yoktu. Kasvetli odada ucuz bir koku ile çürümüş ananas kokusu vardı. Tavan, böceklerden dolayı simsiyah olmuştu. Ama bir köşedeki parafın lambası ve bir çiviye asılı bir pantolon dışında içerisi boştu. Mat ile kaplanmış ahşap, yatak görevi görüyordu. Lydia oturunca, yatak sallandı,içerisinin loşluğuna alışırken kadının yüzüne dikkatle baktı ve görüntüsü paspal olsa da, tavırlarından gayet gururlu biri olduğunu fark etti.

Kadın yeniden konuştuğu zaman, kelimeleri çok yavaştı.

“Beni tanımadın mı?”

Lydia başını salladı. “Tanımalı mıyım?”

Kadın ona yorgun bir bakış attı ve yere tükürdü. “Hayır. Senin gibiler asla tanımaz.”

“Benim gibiler?”

“Şımarık beyaz kadınlar. ***Efendim***.” Kadın, son kelimeyi azarlar gibi söylemişti.

Lydia, kadının nefretine şaşırmıştı. “Ne istiyorsun?”

Kadın gözlerini kıstı. “Okudun mu?”

Lydia kaşlarını çattı.

“Okumadın mı?”

Lydia bir an için düşündü ve sonra çantasına uzandı. “Bunu mu diyorsun?”

Lydia zarfı açarken, kadın başıyla onayladı. Bir parça kâğıt yere düştü. Lydia uzanıp çeki aldı. İsmi okuyamıyordu ama birileri Alec’ten birkaç yüz dolarlık bir çek almıştı.

Lydia şaşırdı.

“Sessiz kalmak için ödülüm,” dedi kadın gözlerini Ly-dia’dan ayırmadan.

“Sessiz kalmak?”

“Bu kadar aptal olamazsın.”

Lydia’mn tüyleri diken diken olmuştu. “Bunun ne için olduğunu bilmiyordum.” Lydia çeki inceledi. Alec’in kaybolmasından birkaç hafta öncesiydi tarih. Belli ki paraya çevrilmemişti. Lydia arkasına baktı. Arkasında da hiçbir şey yoktu.

“Kocan bana çenemi kapatmam için para verdi. Bana bu çeki verdi.” Kadın, yere tükürdü. “Çek, benim ne işime yarar? Ona söyledim. Nakit istedim. Çek olmazdı. O da nakitle geri gelip, çeki geri istedi. Ben de ona attığımı söyledim.”

“Sana inandı mı?”

“Bilmiyorum ama başka ne yapabilirdi ki? Bu benim sigorta poliçem.” Kadın güldü ama bu, bakışlarıyla çelişen acı bir gülüştü.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Neyden değil — kimden!”

Lydia kaşlarını çattı.

“Maznan. Sessizliğim. Onun babasının kim olduğunu söylememem için.”

Lydia kadına öfkeyle baktı. Bu, doğru olabilir miydi? Kirli zemine baktı. Pürüzlü ahşap duvarlara ve tavandaki böceklere. Alec tabii ki buraya gelmemişti. Bu, düşünülemezdi.

Kadın kendinden emin bir tavırla gülümsedi ve sonra da başını salladı.

“Bunu anlamama izin ver,” dedi Lydia. “Maznan’ın, Alec’in çocuğu olduğunu söylemiyorsun tabii ki.”

“Ah. Anlayabiliyor. Ama bu sadece ilk kısım.”

Lydia, para isteyeceğini zannetti ama öyle olmadı.

“Maznan’ı babasına götür.”

Lydia şaşırarak başını salladı. “Alec’in nerede olduğu konusunda bir fikrim yok... ve Maz köyde mutlu değil mi?”

“Yerleştirme köyünde!” Kadın homurdanıyordu. “Para olmadan, kız kardeşim ona bakamaz. Benim de param yok ve hastayım. Yakında öleceğim.”

“Maz’in Alec’in oğlu olduğuna neden inanayım?”

Kadın belindeki bir ceketten bir sürü fotoğraf çıkardı ve Lydia’ya uzattı. Hepsinde Alec, bu kadınla birlikte ve çıplaktı. Her biri bir öncekinden daha uygunsuzdu fotoğrafların.

“Bunların çekildiğinden haberi yok muydu?”

Kadın gülümsedi. “Tabii ki yoktu.”

“Ama neden?”

“Sigorta poliçesi. Sana daha önce de söylemiştim.”

Lydia başını salladı. “Bu nasıl bir yaşam tarzı!”

“Hepimiz sizinki gibi konforlu hayatlar süremeyebiliriz ***efendim."***

Lydia, diğer fotoğraflara da baktı. Dördünde, Alec’in kucağında küçük bir erkek çocuk vardı. Çocuk, kucağına oturmuş, tek kolunu da Alec’in boynuna dolamıştı.

“Çok hoş.” Lydia hissettiğinden daha rahat konuşuyordu. “Bu, hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

Fotoğrafları, kendisini bekleyen kadına fırlattı ve yere dökülmelerini izledi.

Kadın, hepsini yerden alıp özenle cebine yerleştirdi.

“Peki ya Maznân’ın büyükanne ve büyükbabası? Ona bakmak istemiyorlar mı?”

“Çok yaşlılar,” dedi kadın.

“Sana inansam bile, neden yardım etmeliyim ki?”

Kadın, bu sözleri düşündü. “Benim için değil. Maznan için.”

“Peki ya Jack? Kimse ona yardım etmedi.”

Kadın yalan söylüyor olabilirdi. Kanıt neredeydi? Çek başka bir şey için de olabilirdi ve çocuk Maz olmayabilirdi. Lydia bir an için tereddüt etti. Hayır, bu doğru değildi. Fotoğraflardan birinde, çocuğun Maz olduğu belliydi ve Alec asla melez bir çocuğun kendisine sarılmasına izin vermezdi.

Kadın kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Açık renk gözlerine hiç dikkat etmedin mi? Neredeyse mavi olan gözlerine?”

Lydia, nefesini tuttu. Çok şaşkındı. Tanrım, aldatılmak çok kötüydü ama böylece terk ettiği bir çocuk... Bu daha da kötüydü.

“Yani, çocuğa eşlik edecek en doğru insan bu yüzden bendim,” dedi Lydia. “Yani, ailenin içinde kalması için.”

Lydia, şakaklannı ovarken bir sessizlik oldu. Başı ağrımaya başlıyordu. Jack’ten bahsettiğinde, Alec’in nasıl alaycı bir şekilde güldüğünü hatırladı. Evet, Alec, Cicely ile yatmıştı ve eğer bu doğruysa, sürücüsünün kızından da bir oğlu vardı. Bir diğer rahatsız edici düşünce canlandı aklında; Adil bunu da biliyordu ve ona söylememiş miydi?0 yüzden mi, Ipoh’a ilk gidecekleri zaman Lydia’yı çocuğu almaktan vazgeçirmişti.

Lydia, daha sonra Maz’la ilk tanışmasını düşündü. “Kız kardeşin bana getirdiğinde, Maz yaralıydı. Bunun nedeni neydi?”

Kadın gülümsedi. “Sadece bir kaza ama senin karar vermende de yardımcı oldu.”

Girişten bir gürültü geldi. Çenesinde beyaz tüyler çıkmış, dişleri olmayan yaşlıca

bir kadın, gülümseyerek odaya doğru bir çocuğu itiyordu.

Lydia ayağa kalktı. “Maz!”

Annesi, ayağa kalktı ve kolunu çocuğun omzuna koyup ileri doğru bir adım attı. Yüzündeki alaycı gülümseme silinmişti. “Yani, onu alacak mısın?”

Lydia, kadının bakışlarındaki üzüntüden etkilenmişti.

“Ama o senin oğlun.”

“Ona bir hayat sunamam. Ama kocan sunar.”

Lydia kendini dağılmış gibi hissediyordu. Maz’a çok düşkündü ama bu çok saçmaydı. Adil’in, Maz’m annesinin sonunda öleceğini söylediğini hatırladı. O zaman çocuğa ne olacaktı?

Maz, sırıtarak geldi ve ellerini, Lydia’ya uzattı. Lydia da yenik düştüğünü fark ederek gülümsedi.

Kadın onları labirent gibi sokaklardan geçirdi ve Adil’in yaşadığı bölgeye götürdü. Lydia, hayatla oyun oynuyormuş gibi hissediyordu. Alec’in kızlan götürdüğü yeri bulabilmeyi umuyordu. Ve kader, Maz’ı ikinci kez koruması için ona gönderdiğine göre, bu sefer Alec’i bu çocuk için de bulması gerekiyordu.

Kadın, Maz’ı alnından öpüp katlı ve yıpranmış incecik bir kâğıdı ona uzattı. “Buna pasaport için ihtiyacın olacak.”

Lydia kâğıdı açtı. Tanrım, bu, Maz’m doğum sertifı-kasıydı. Babasının adının karşısında net bir şekilde Alec Cartwright yazıyordu. Kadın bunu neden en başından göstermemişti ki?

Lydia yürürken, kadının yaşamış olduğu fakirliği düşünmeye çalıştı. Eski bahçıvanlarının nasıl zorlukla geçindiğini hatırladı. Kızlarını, ruhlar, küçük çocukları canlı canlı yutan yılanlar ve sadece geceleri dışarı çıkıp, yakalayacak insan arayan cadılarla ilgili hikâyeleriyle nasıl korkuttuğunu düşündü. Emma birinde koşarak gelmiş ve nefes nefese, arka bahçede bir Siyam kedisini öldüren, kurbağa suratlı şeytan hikâyesini anlatmıştı.

Fleur bir şeytan yakalayıcısına ihtiyaçları olduğu konusunda ısrarcıydı ve Lydia

da bunun için eski bir oyuncağı kullanmıştı. Bebeğe beyaz bir elbise giydirip, çocuklarının penceresinin dışına koydular. Ertesi gün, bahçıvan karısı tarafından yapılmış bir bez bebek daha getirdi. Böylece iki bebekleri olmuştu ve tabii ki bahçıvan bunun için para istemişti. Lydia kendini kandırılmış gibi hissetmişti.

Ama hayat zordu. Sadece yeni yerleştirme köyünde değil, dışarıdaki dünyada da zordu. Ve Lydia şimdi yakınlardaki yerleşim yerlerinde, insanların nasıl yaşamaya zorlandıklarım görüyordu. Bir dolar kazanmak için bile neler yapmaları gerektiğini görüyordu. Gerçek şuydu ki, bahçıvan oldukça yaratıcıydı.

Maz, annesinden ayrılmış olmasına rağmen, neşeyle konuşuyordu. Olayların sonucunu görebilmek için fazla küçüktü. Lydia, çocuğun elini sıkıca tuttu ve Adil'in evinin sokağına girmek için köşeyi dönmek üzereyken, arkasına bakıp, mavi eteğin karanlığın içinde kayboluşunu izledi. Ne kadar tuhaf diye düşündü. Eğer kadın mavi giymemiş olsaydı, onu asla takip etmezdim.

Günlerden cumaydı ve bahar tatilinin son günüydü. Veroni-ca, buluşmak istediği belediye binasında, seçmen kütüklerinin kaydını istedi. Sol elinde Bay Johnson'dan gelen eski mektup vardı ve bana doğru sallıyordu.

"Bak, Emma," dedi ve sağ üst köşedeki bir referans numarasını gösterdi.

Yüksek sesle okudum. "E C-Mb/0557/002."

"Tamam. İlk kısım, E C-Mb. Bunlar baş harfler."

"Peki diğerleri?"

"0557, 1957'nin beşinci ayı demek. Ve 002 de belli bir dosyanın sahibine o ay gönderilen mektup sayısı. Bu durumda E C-Mb'ye yani."

"Bunu anladım. Yani?"

"Yani, bu da dün sana söylemeye fırsat bulamadığım haberi kanıtlıyor."

"Ama pek umut olmadığını söylemiştin."

"Gerçekten yoktu. Ama birkaç hafta önce, kasabaya gittiğimde, Freddy'ye güzel

bir öğle yemeği ısmarladım ve senin adına ona yalvardım.”

Şaşırmıştım. Yüzümü ekşittim.

Veronica elini kaldırdı. “Her şey ortaya çıkacak. Johnson,

Price& Co.’yu arayıp, müşterileriyle iletişime geçip, sana bilgi verip veremeyeceklerini sormaya karar verdi. Bay Johnson senin mektubunu almıştı. Yani tabii ki seni tanıyordu.” “Peki, Bay Johnson müşterisiyle iletişime geçti mi?” “Yani, başta isteksizdi ama Freddy onu ikna etti ve sonunda o da kabul etti. Amaç, müşterinin adının açığa çıkmasını isteyip istemeyeceğini görmekti.”

Kalbim hızla atıyordu. “İstedi mi?”

Veronica başıyla onayladı. “Yani, bunu düşündü ve sonunda kabul etti. Bayan E. Cooper-Montbeliard. Müşterinin ismi bu. Çok sıra dışı bir isim, değil mi? Referansa yeniden bak.”

Baktım. “Ah.”

Veronica sırıttı. “Kesinlikle.”

“C-Mb, Cooper-Montbeliard anlamına geliyor.”

Emma başını salladı. “Evet, ipucu hep oradaymış ama bunu anlamak mümkün değildi.”

“Ve şimdi seçmen kütük kayıtlarını kontrol edeceğiz ve Freddy’nin verdiği adresin doğru olup olmadığını kontrol edeceğiz.”

“Ama tatilin son günü yaklaşıyor,” diye hayıflandım. “Sadece yarın var ve sonra da pazar günü öğleden sonra, yeniden okula döneceğim.”

Veronica kolumu hafifçe okşadı. “Ama mektup yazabilirsin, değil mi?”

Ertesi gün, mektubumu yazdıktan sonra, yağmurun bitmesini beklerken, hikâyelerimden biriyle birlikte oturdum.

Kahraman, İspanyol kökenli ve uzun boylu bir erkekti. Adı, Pedro Gonzalez Montes’di ve Claris’i şeytani büyükbabasından kurtarmak için bir merdivenden

çıkıyordu. Pedro, yukarı gelmek üzereyken, merdiven kaydı ve çocuk yere düştü. Ölmemişti ama kör olmuştu ve geçici bir süreliğine yatağa bağlı kalmıştı. Artık bir kahraman olmayacaktı. Tabii ki Bay Rochester ortaya çıkmasaydı.

Yazmak, küçükken sandığım kadar kolay değildi. Karakterlerim o zamanlar ne dersem yapıyorlardı ama artık merdivenlerden düşüp beklenmedik işlere kalkışıyorlar ve çoğunlukla da yaramazlık yapıyorlardı. Yazdıklarımdan memnun olmayarak homurdandım ve Claris'i kanla kaplı çarşafın üzerinde öylece uzanırken bıraktım. Bulunduğu yeri ayıran duvarın arka tarafından, koşuşturan sıçanların sesleri geliyordu.

Nemli bulutlarla kaplı, yağmurlu bir sonbahar günüydü. Yağmur, şemsiye kullanacak kadar çok değildi ama aynı zamanda ıslatıyordu da. Mektubu postaladıktan sonra, geri dönerken kapıya tam yaslanmıştım ki, Fleur evden koşarak çıktı ve bana çarptı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kolumu omzuna koydum ve onu kendime doğru çektim. Ağlamayı kesene kadar sırtım okşadım.

"Hadi biraz dolaşmaya gidelim, sonra bana neler olduğunu anlatırsın," dedim.

Fleur başını kaldırdı. Gözleri kızarmıştı, omzunun arkasından kapıya baktı. Başıyla dediğimi onayladı ve yutkunurken, "Onların kavga ettiğini duydum," diyebildi.

Nedenini sordum ama Fleur kekelemekten neler olduğunu anlatamadı. Bu kadar ciddi olmasa, komik olduğunu düşünebilirdim. Dar yoldan ilerledik ve Fleur'ün gözyaşlarının dinmesini bekledim.

Yeniden konuşmaya çalıştı. "Çok kötüydü Emma," dedi, sonra durdu ve gözlerini ovdu. "Sen gittikten sonra posta geldi. Babam büyük kahverengi bir zarfla geldiğinde, Ve-ronica ve ben mutfak masasında oturuyorduk. Babam zarfı açtığında, bir gazete kâğıdı kayıp yere düştü. ***The Straits Times*** olduğunu gördüm."

Yeniden ağlamaya başladı. Şu ana kadar anlattıkları bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Veronica onu aldı... ve ben de gördüm Em. Annem ve bizim fotoğrafımız vardı. Küçüklük fotoğrafımız. Veronica bembeyaz kesildi. Tamamen beyazdı. Büyük bir manşet atılmıştı. Babam, gazeteyi almaya çalıştı ama Veronica ayağa kalkıp yüksek sesle okudu."

Dudaklarımı iyice ısırdım.

“Çok korkmuştum.” Kocaman parlak gözleriyle bana baktı ve burnunun kenarından gözyaşları süzülmeye devam etti. Yeniden sırtını okşadım.

“Annem ölmemiş. Bizi terk etmemiş. Hatta kayıp bile değilmiş.”

O kadar sessiz konuşuyordu ki, onu doğru duyup duymadığımdan bile emin olamamıştım. “Bu, eğer bir şakaysa, hiç komik değil Fleur.”

“Değil Em, değil. Bizi arıyormuş. Nerede olduğumuzu bilmiyor. Öldüğümüzü zannetmiş ve sonra hayatta olduğumuzu öğrenmiş. Bizi arıyormuş.”

DINAH JEFFERIES

Derin bir nefes aldım. Öyle çok sıcaklamıştım ki neredeyse başım patlayacak gibiydi. Çıplak ağaçlar sallanıp yere doğru eğiliyordu. Durgun hava canlanmıştı ve dünya tamamen ters dönmüştü. Onlarca soru vardı kafamda ama cevapların hiçbirinin bir anlamı yoktu.

“Hâlâ Malezya’daymış. Babam beni odama gönderdi ama ben koridordan dinlemeye devam ettim.”

Yolun dönüp durmasına engel olmak için kaldırıma oturdum.” Belki eski bir gazetedir,” diyebildim ama sanki dilim iki katı büyüklükte gibiydi ve sözcükler çok komik çıkıyordu ağzımdan.

“Veronica tarihini de okudu. Yeniydi. Babam neden onun bizi terk ettiğini söyledi?”

Eğildim ve başımı dizlerimin arasına koydum. Fleur yanıma oturup elimi tuttu.

“Veronica ağlamaya başladı. Babamın sessiz bir şeyler söylediğini duydum ama Veronica ağlamayı ve ona isimler takmayı kesmedi. Nasıl kendisini ***poligamiye*** bulaştırabile-ceğini ve böyle şeytanca bir şeyi nasıl yapabileceğini soruyordu bağırarak. Peki ya kızlar, diyordu.” Fleur bir süre sustu. “Em, ***poligami*** ne demek?”

Gözlerimi sildim. “Ah, Unlu, iki kişiyle evlenen insan demek.”

“Ama o zaman Veronica öyle olmazdı ki.”

“Hayır, babam olurdu.”

Annem, konusunda babama hiçbir zaman inanmamış olsam da, şüphelerimin bu şekilde onaylanmış olması... Nefesimin kesildiğini hissettim. Sanki birisi gelip, sırtıma vurmuş gibiydi.

“Buna hiç inanmamıştın, değil mi?”

Başımı salladım.

“Üzgünüm Em. Annem konusunda sana hak vermediğim için üzgünüm. Ben nedime olmak istiyordum.”

“Ah, Solgun!” Onu kendime doğru çekip, sıkıca sardım. İkimiz de titriyorduk. Yanımızdan bir araba geçtiğini duyduk ama ne düşünüyor olduklarım umursamıyorduk. Bir süre sonra, gözlerimi gri güne kapattım. Birkaç derin nefes alıp, onu kendime doğru çektim. Eve dönüp bizi ne bekliyorsa, onunla yüzleşmeye karar verdik. Artık telgrafın annemle ilgili olduğundan emindim. Belki ondan gelmiş bile olabilirdi.

Veronica yanımızdan Morris Minör aracıyla geçti. Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Daha önce bu kadar üzgün birini görmemiştim galiba. Elimi kaldırıp, gülümsemeye çalıştım ama o, beni görmedi.

Ayrılık acısından hiçbir zaman kurtulamamıştım ve şimdi bağırmak ve tüm dünyaya annemin hayatta olduğunu duyurmak istiyordum ama eve döndüğümüzde, mutfaktan gelen patırtı ve gürültü yukarı hızlıca çıkmamıza neden oldu. Fleur elimi sıkıca tutup, benim odama gelmek için yalvardı.

“Em, annem ile ilgili ne hatırlıyorsun?”

“Birçok şey.”

“Anlat bana.”

“Saçlarını. Nasıl topladığını ve sabahlan hep nasıl şarkı söylediğini.”

“Park. Bizi parka götürüyordu.”

“Evet ve hayvanata bahçesi. Annem, aslanları severdi.”

Fleur yere bakıp, yutkundu. “Bunu hatırlayamıyorum.”

“Ağlama Fleur.”

“Sanırım kaplanları hatırlıyorum. Annem bizi sevmiyor muydu Em?”

Kolumu ona sardım ve bana bakmasını sağladım. “Bunca zaman bunu mu düşündün? Bizi sevmediğini mi zannettin?”

Fleur başını salladı.

“Dinle beni. Bizi her şeyden daha çok seviyordu. Bu dünyadaki her şeyden daha çok.”

Babamı sımsıkı tutmak ve dişleri dökülene kadar onu sallamak istiyordum ama neler yapacağını görene kadar beklemeye karar verdim. Hikâyelerimden birini Fleur’e okudum. Kaygan merdivenli olanı okumadım. Claris’in kendisini esir alan adamdan kurtulmak için bir tiyatro topluluğuna katıldığı hikâyeyi okudum. Okumak, zihnimi rahatlatmama yardım ediyordu ama tüm o süre boyunca, babamla nasıl başa çıkacağımı düşündüm. Tam Claris kurtulmak için anahtarı bulmak üzereydi ki, babam geldi ve bacaklarını açıp, elleri belinde kapıda durdu.

“Neden bana böyle bakıyorsun?” dedi.

Küstahça konuşuyordu ama blöf yaptığını düşündüm.

“Bunun nasıl göründüğünü biliyorum ama en iyisini yapmaya çalıştım.”

Fleur halıya bakıyordu ve ben de onun başının üzerinden doğrudan babama bakıyordum. “Şimdi ne olacak?” diye sordum mümkün olduğunca sakin bir şekilde isyanımı bastırmaya çalışarak.

Babam hiç tereddüt etmedi. “Taşınıyoruz. O kadar.”

Fleur’le duyduklarımıza inanamayarak baktık birbirimize. Bunu yapamazdı. Kesinlikle yapamazdı. Fleur beni desteklediğini belli etmek için başını hafifçe salladı ve ben de babama karşı çıkmaya karar verdim.

“Ama baba, annem ne olacak?” Hâlâ kibar olmaya çalışıyordum. “Taşınırsak bizi nasıl bulacak?”

“Benden şüphe mi ediyorsun Emma?”

Ediyordum. Tabii ki ediyordum ama babamın bakışları beni susturdu. Yutkunup, öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

“Güzel. İkinizin de mantıklı davrandığını görmek güzel.”

Yüzündeki rahat ifade miydi buna neden olan bilmiyorum ama kendimi kaybettim. Daha fazla susamazdım karşısında. Bir şeyler kırıldı ve eskiden annemin kullandığı sözleri hatırladım. Ayağa kalktım. Bir adım attım ve parmağımı ona doğru salladım.

“Seni aşağılık pislik. Sen tam bir aşağılık pisliksin!”

Fleur’ün ağzı açık kaldı ve babam tam elini bana doğru kaldıracakken, gözlerinin içine baktım. İkimiz de donup kaldık. Nefes almasını bekledim. Aldığında ise, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve âdemelması yukarı aşağı kıpırdayıp duruyordu. Fleur’ün kısık bir sesle, “Baba yapma,” dediğini duydum.

Babamın sesi azaldı. Çökmüş gibi görünüyordu. “Üzgünüm. Ah Tanrım,” dedi. Döndü ve kapıyı açık bırakarak odadan çıktı.

Fleur ile birbirimize bakıyorduk. İkimiz de bu sözcükleri söylemeye cesaret ettiğim için çok şaşkındık. Babamın tepkisi de şaşırtıcıydı. Öyle çöktüğünde, neredeyse acımıştım ona.

“Bunu neden yaptı Em?”

Bir an için söyleyecek bir şey bulamadım ama bunun peşini bırakamazdım. “Bilmiyorum ama öğreneceğim.”

Babamın öfkesinden artık korkmuyordum. Büyükbabamın eski serasının dışında buldum onu. Veronica bu serayı canlı tutmaya çalışsa da, sadece üzerlerinde çürük domateslerin olduğu birkaç domates bitkisi ve bir de salatalık vardı. Veronica bundan gurur duyuyordu. Etli sandviçlerimizin içine hep bu o acı salatalıktan dilimliyordu ama Fleur de ben de salatalık dilimlerini çıkarıp, o görmediği bir anda da çöpe atıyorduk. Zavallı Veronica.

Kapıyı açtığımda babam beni fark etmedi ama ateşin yandığı yere doğru gidip, uzaklara baktı. Yığından hafif bir duman çıkıyordu ama görebildiğim kadarıyla ateş canlı değildi.

“Baba,” diye seslendim arkasından. “Bu çok acı değil mi?”

Bana üzgün bir ifadeyle baktı. Kontrolünü yitiriyordu. Babamı daha önce hiç böyle görmemiştim. Boğazımdaki düğüm, ağlamama engel olmamı zorlaştırsa da, konuşamı-yordum. Babam çok yaşlı ve korkmuş görünüyordu. Altımdaki zeminin kaydığını hissediyordum.

“Baba, annemin bizi terk etmediğini neden söylemedin? Neden onun öldüğünü düşünmemize izin verdin?” diye sordum kibar bir şekilde.

İnce mavimsi duman, daireler oluşturuyordu. Babam başını salladı ve ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı. Uzun metal bir çubukla, yapraklan ateşe doğru itti. Daha koyu renk bir duman yükseldi. Bir an için halüsinasyon gördüğümü ve bunların gerçek olmadığını düşündüm.

}f AYR-ILIK

“Öyle düşünüyordum,” dedi babam bana bakmadan. “Burasının biraz havaya ihtiyacı var.”

“Baba, annem neden İngiltere’ye bizimle gelmedi?”

Babam ateşin diğer tarafına doğru birkaç adım attı ve ateşin üzerinden kızarmış gözlerle bana baktı. “Sadece yetişkinlerin anlayabileceği konular var Emma. Büyüdüğün zaman anlayabileceğin şeyler.”

“Ben artık çocuk değilim,” dedim kaşımı annem gibi kaldırarak.

Babam da bunu gördü ve bir sessizlik oldu. Bir karatavuk, ateşin birkaç santimetre üzerinden çılgın gibi alçak uçuş yaptı.

“Billy ile öpüştük mesela.”

“Ah Tanrım,” dedi babam hafifçe. “Tıpkı annesi gibi.”

“Baba, George Parrott’m adresini istiyorum. Annemin nerede olduğunu bulmam

gerek.”

Babam bana baktı ve sonra daha sakin bir ifade takındı. “George Parrott işine yaramaz.” Ceket cebine uzandı ve katlanmış bir gazete uzattı. Kelimeleri iki kez okudum ve söylediğinin doğru olduğunu anladım. George Parrott ölmüştü.

Uzayan sessizliği, her şeyin normal olduğunu, normal bir aile olduğumuzu düşünmeye ve beni gerçekten seven babamla dışarıda vakit geçiriyormuş gibi hissetmeye çalışarak geçirdim. Annem, mutfakta akşam yemeğimizi hazırlıyormuş gibi. Babam bir süre sanki aramızda bir duvar yokmuş gibi, normal bir şekilde konuşmaya çalıştı. ***Satılık*** levhasından dolayı, evi görmek isteyen insanların olacağını ve annemi bulmak için Malezya’ya dönemeyeceğini söyledi.

}) DlNAH JEFFER1ES fr

Belki benim büyüyünce Malezya’ya gidebileceğimi söyledi. Sanki bu beni rahatlatacakmış gibi.

“Annemle ilgili gazete yazısmı görebilir miyim? Onunla röportaj yapan kişiyle iletişime geçebilirim. Bize, annemin nerede olduğunu söyleyebilirler.”

Babam, sonunda tutuşan ve bahçenin her yanma duman saçmaya başlayan ateşi işaret etti.

Hızla koşup kenarı simsiyah olan yazıyı aldım. Yazı elimden düşerken, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Gelip elini omzuma koydu. “Böylesi gerçekten daha iyi Emma. Onu unutmaksın. Giden oydu. Bunu isteyen oydu. Ben değildim.”

Kaskatı kesildim.

“Biz değildik, yani.”

Onu ittim ve ofladım. Gerçekten beni korumak mı istiyordu yoksa sadece kendisini mi savunuyordu bundan emin değildim.

“Kimin için iyi? Benim için mi yoksa kendin için mi?”

Yüzü kızardı. Koltukaltlarından gelen kokuyu yine hissettim. Yalnız

görünüyordu. Sanki nereye ait olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Ama artık çok geçti.

“Hadi,” dedi babam. “Üzgünsün. Hadi elini saralım.”

“Haklısın. Üzgünüm... senden nefret ediyorum.”

Yüzü gerildi. “Emma, beni dinle.”

“Hayır, sana inanmıyorum ve telgraf konusunda da sana inanmıyordum. Onu annem gönderdi. Bunu onun yaptığını biliyorum ve onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim. Asla.”

Dönüp, hızla uzaklaştım. Annem bizi arıyordu. Koşarken, bana dokunduğunu hissediyor, parfümünün kokusunu

f

*

AYRILIK

alıyordum. Dudaklarım kurudu ve kusacağımı düşündüm. Önemi olan tek şey annemi bulmaktı ve Jack’e gitmiş bile olsa, bu umurumda değildi. O, benim annemdi ve onu seviyordum.

Patikada ilerlerken, köy evlerinin başladığı yerden yükselen dumanı gördüm. Bu, Billy’nin yaşadığı yerdi. Boğazım bir kez daha düğümlendi. Köyde karşılaştığımızda, ona ne kadar üzgün olduğumu söyledimve arkasından gelen utanç verici sessizlik sırasında da gözyaşlarına boğuldum. Gözlerini kısarak baktı bana. Sonra konuşmasını beklerken saçlarımla oynamaya başladım. Billy beni alnımdan öptü ve bir mendille gözyaşlanmı silip, gülümsedi.

“Merak etme, geçti. Hadi Em, bunları unutalım.”

“Arkadaş mıyız yani?”

“Arkadaşız,” dedi göz kırparak.

Ona, ***The Straits Times*** gazetesindeki yazıdan bahsettim.

“Ve babam az önce yaktı onu. Hiçbir şey yapamıyorum. Bak, yazıyı ateşten çıkarmaya çalıştığım için elim yandı.”

“Annem bir şeyler sürsün yarana.”

Başımla onayladım.

Bana tuhaf bir ifadeyle bakıp sırıttı. “Sen tam bir aptalsın Emma.”

Kaşlarımı çattım. “Üzgün olduğumu söylemiştim. Aramızın düzeldiğini zannediyordum.”

“Hayır, o yüzden değil. Görmüyor musun?”

Başımı salladım.

“Emma, bir yolu var. Hadi. Bizim eve gidelim. Yolda anlatacağım.”

Adil’in evine giderken, Lydia ve Maz bir sürü yiyecek aldılar. Az ileride, Singapur’daki gemicilik ofislerinde, son üç yılın yolcu listelerini incelemek için uzun bir yolculuktan dönen Adil’i gördüler. Bu kez, resmî izin alınmıştı. Nefes nefeseydi ve yanakları kızarmıştı. Tek elini Lydia’nın omzuna atıp, diğer eliyle de Maz’m elini tutup eğildi nefes alış verişlerini düzenlemeye çalıştı.

Lydia ona bakıp gözlerindeki heyecanı gördü. Kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. “Sakin ol,” dedi Lydia. “Yavaş yavaş.”

Adil bir nefes alıp devam etti. “Alec’in tasvirine uygun birini gören bir adam var.”

“Malezya’da mı? Yani o, Malezya’da mı?”

Adil, onu susturmak için elini kaldırdı. “Tam o tarihlerde, iki kız çocuğuyla, İngiltere’ye giden bir yük gemisine binerken görmüş. Ofisteki çalışanlardan biri hatırladı. Bunun aklına kazındığını çünkü genellikle çocuklarıyla yalnız seyahat eden bir erkek görmeye alışık olmadığını söyledi.”

Lydia hiç hareket etmiyordu. Bir an için ne diyeceğini bilemedi.

4

AYRILIK

I

“Bütün yolcu listelerini iki kez kontrol etmiştim ama kaçırdığım bir şey vardı — yük gemileri Singapur’dan kalkıyor. Onlar da sadece birkaç yolcu alıyorlar. O yüzden o yılın tüm yük gemilerinin listelerini izlemek için onay aldım.”

“Ve?”

“Ve Alec Cartwright ismi yoktu.”

Lydia’nın yüzü asıldı ama Adil hemen elini omzuna götürdü. “Hayır, dinle.” Ellerini iki omzuna birden koyup onu tam karşısına aldı. “Harriet, kendisininkine yakın bir isim kullandığını söylemişti, hatırlıyor musun? Belgenin üzerinde oynaması zor olmasın diye...”

Lydia’ın başı dönüyordu ve nefes almaya bile cesareti yoktu. Bu gerçekten olabilir miydi?

“C ile başlayan bütün isimlere baktım ama sonuç yoktu. Ama Singapur’dan Liverpool’a giden yük gemisine, iki kız çocuğuyla binen bir Alec Wainwright buldum.”

“Ah Tanrım! Cartwright yerine Wainwright. Sadece birkaç harf değişikliği.”

“Aynen.”

“Alec, Ingiltere’ye asla dönmeyeceğine yeminler ediyordu. Bundan emin misin?”

“Kızlardan biri sekiz, diğeri on bir yaşında. Ve isimleri Fleur ile Emma olarak kayıtlı. Gerçekten onlar Lydia. Gerçekten.”

Lydia, elini kalbinin üzerine koydu. Maznan’ın doğumuyla ilgili durumu kendisinden sakladığı için ona kızgındı ama artık bu, umurunda değildi. Çocuklar Ingiltere’deydi ve Lydia onları bulacaktı.

DINAH JEFFERIES

“Teşekkürler Adil. Ah, teşekkürler.”

Lydia onu yanağından öptü. Maz hafifçe bağırıp kaldırımda komik bir şekilde dans ederken, gülümseyerek birbirlerine baktılar.

Lydia kahkahalara boğuldu. Bu, imkânsız bir hayalin gerçek olması gibiydi. Çocuklarını zihninde hep yaşatmıştı. Aslında yaşatmasına gerek kalmamıştı çünkü zaman geçtikçe onlar tüm düşüncelerini istila etmiş gibiydi. Onların öldüğüne inandığı zamanlarda bile, içinde yaşıyorlardı. Gözlerinde ışık olan parlak küçük insanlar. Banyan ağacının gölgesinde bağdaş kurup oturan Fleur’ü düşündü. Parlak mavi gözleri, ayaklarının üzerine yığılı pembe meyveler. Üzerinde kuşlar öterken, düşünceli bir şekilde bakıp, “Anneciğim, kar nasıl bir şey?” diye soruyordu.

Ve şimdi, tüm bu olanlardan sonra, küçük kızı bu sorunun cevabım belli ki öğrenmişti.

Büyükannemin sarı ve açık kahverengi tavuk ve domuz resimleri olan duvar kâğıdı uzun zaman önce gitmiş onun yerine duvar, daha modem, yumurta sarısı bir renge boyanmıştı. Mutfak masasında oturmuş, Fleur ile birlikte öğle yemeğini bekliyorduk.. Noel tatili neredeyse bitmiş ve 1958 yılma girmiştik. Kalbim çok hafiflemişti. Bu sene, annemi yeniden görebilmeyi umuyordum. Geçen yarıyıl tatilinde, Veronica ile birlikte belediye binasında adresin doğru olduğunu öğrendiğimiz gün, Kingland Hail’deki Bayan E. Coo-per-Montbeliard’a yazmıştım.

Mektubumda kim olduğumu anlatmış ve cevabı eve göndermesini istemiştim. Ama Noel tatilinden önce göndermemesini rica etmiştim. Şimdi aklımda berbat bir düşünce vardı. Ya tatilin ne zaman bittiğini bilmiyorsa ya mektup, ben okula gittikten sonra gelirse? Artık gazete yazısı hakkında konuşulmuyordu ve babam her zamanki kontrolüne kavuşmuştu. Tabii ki ***The Straits Times*** gazetesine yazmıştım. Muhabirin adını bilmeme gerek yoktu. Billy’nin dediği gibi doğrudan editöre yazmıştım. Haklıydı. Bunu kendim düşünemediğim için tam bir aptaldım. Şu âna kadar cevap gelmemişti.

Sonunda bir telefon bağlatmıştık. Babam, numarayı söylemek için Veronica'yı aramıştı ama üç gündür kimse aramıyordu. Mutfaktaki radyodan ***The Goorı Show***'u dinlerken, telefon çaldı. Hepimiz birden yerimizden sıçradık ve babam koridora doğru hızla gitti. Radyoyu tamamen kıstım ve babamı hiç duymadığım kadar üzgün bir şekilde konuşurken duydum. Sonra gelip bize Veronica'nın döneceğini söyledi. Fleur ellerini çırptı, ben de gülümsedim.

Gazete yazısı gelip de, annemin kayıp olmadığını öğrenene kadar, Emma RothwelFden hiç haber yoktu. Veroni-ca elinden geleni yapsa da, hayal kırıklığına uğramıştım. Şimdi, onu yeniden göreceğim için mutluydum. En azından onunla annemi nasıl bulacağım konusunda konuşabilirdik. Bu konuda daha fazla şansımız olabilmesini umuyordum.

Noel öncesine kadar, postacı günde iki kez, farklı saatlerde geldi hep. Postayı babamdan önce alabilmek için her gün koştum ama kısa süre sonra yeni okul dönemi başlıyordu. Bugün posta, öğle yemeği sırasında gelmişti. Babam kalkmak için sandalyesini arkaya itti.

"Sorun değil, ben alırım," dedim ve kalkıp koridora doğru koştum.

"Bir şey mi bekliyorsun Emma?" diye seslendi babam arkamdan.

"Hayır, hiçbir şey," dedim ve zarfı iç çamaşırımın içine soktum. "Sadece geciken Noel kartımız olup olmadığını merak ediyorum."

Öğle yemeği bitmek bilmedi. Tüm bu olanlardan sonra, hayatın normale dönmesi çok tuhaftı. Hiçbir şeyin değişmemesi. Her şey normale dönmüştü. Babam her zamanki gibi kötü yemekler yapıyordu. Bugünkü yemek patatesli ve mısırlı biftekti. Boğazıma takılıyordu ve yutmakta güçlük çekiyordum.

Yemek bitti ve hızla yukarı çıkıp, tuvalete girdim. Kapıyı kilitleyip sırtımı kapıya yasladım. Uzun bir nefes verip zarfı açtım.

Sevgili Emma, yazıyordu.

Mektubunu aldığıma şaşırmadım. Uzun süre düşündükten sonra, avukatımın adımı açıklamasına izin vermeye karar vermiştim. Seninle tanışmaktan memnuniyet duyarım. Eğer istersen, yarın, cumartesi günü, burada, Kings-land'de çay içmeyi teklif edebilirim. Sen, okula dönmeden önce. Eğer bu uygun değilse, bana haber vermene gerek yok. Ben ne olursa olsun, orada

olacağım. Zaten her gün saat dörtte orada çay içerim. Sadece tarih uygun değilse, bana başka bir tarih önerebilirsin.

Sevgiler,

Emmeline Cooper-Montbeliard

Mükemmel. E C-Mb ile yarın saat dörtte Kingsland Hall'de buluşacaktım. Kim olduğunu ve neden okul masraflarımı ödediğini öğrenmek için tek şansım buydu. Zarfı dikkatli bir şekilde elbisemin altına soktum ve Veronica çay

için geldiğinde, beni yarın oraya götürmesi için ona yalvarmaya karar verdim.

Ertesi gün öğleden sonra, Veronica saat tam üçte geldi. Kar, bahçemizi başka bir yer gibi gösteriyordu. Ön taraf buzla kaplanmış, çimler karın altında kalmış ve dış kapıda da bir örümcek ağı donarak asılı kalmıştı. Örümceklerin ağlarını yavaş yavaş örmelerini izlemek çok hoşuma giderdi. Onlara ne olduğunu merak ettim. Onlar da mı donmuştu?

Babam, Veronica'yı bu kadar kısa süre sonra yeniden gördüğüne şaşırmış gibiydi ama bir önceki gün onunla fısıldayarak konuştuklarımızı duymamıştı. Beni yanağımdan öptüğünü ve beni çok özlediğini söylediğini duymamıştı. İyi kalpli Veronica. Babama, yeni ayakkabı almak için ayağımı ölçtüreceğimiz gibi bir yalan söyledi. Babamın buna gerçekten inanıp inanmadığını bilmiyordum ama itiraz edecek durumda değildi.

Kidderminster'ın dar sokaklanndan geçtik. Kirli kırmızı tuğla evlerle kaplıydı sokak. Sonunda karın arazileri kapla-dığıaçık bir alana geldik. Buzlu yollara rağmen, iyi ilerlemiştik ve hemen sonra da karşımızda açık bir şekilde duran iki uzun demir kapıyı bulduk.

Çıplak ve dev ıhlamur ağaçları ve çakıltaşlarıyla kaplı garaj yolundan geçtikten sonra, karşımızda uzun ve şık bir şekilde duran Kingsland Hall'ü bulduk. Beklediğim gibi kasvetli bir yapı değildi. Gösterişli de değildi. Hatta adından anlaşılacağı üzere resmî bir bina da değildi. Sadece konforlu olacak derecede büyük bir malikâneydi. Pembemsi tuğla-

larla yapılmıştı. Sütunları ya da direkleri yoktu ve pencerelere bakılacak olursa,

üç katlıydı. Zemin katta dizili olan pencerelere bakarken, yanağını cama dayamış dışarı bakan bir kadını gördüm. Beni gördüğünde, başını çevirmedi ve ben de kendimden daha emin görünmek için başımı yukarı kaldırdım.

Birkaç basamağı çıkarken, soğuktan dolayı ağzımdan buhar çıkıyordu. Veronica eski tip zili çaldı. Meşe ağacından yapılmış sağlam kapının köşelerine palamut şekilleri işlenmişti ve kapı açıldığında da yukarıdan melek objeleri sallanıyordu. Gergin olmama rağmen, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve kapıyı açan orta yaşlı adamın omzunun üzerinden arka tarafı görmeye çalıştım.

Ahşap kaplı koridorda, şevkim kırıldı. Altın çerçeveli yağlıboya tablolar ve pirinç kaplı ağır mobilyalar duvarları çevreliyordu. Tablolarda, sert bakışlı erkeklerin ve beyaz tenli ciddi kadınların yüzleri vardı. Ahşap kaplamanın üzerinde, duvarlar koyu yeşile boyanmıştı. Eğer burası bir hayır kurumuysa, çok utanırım diye düşündüm. Biraz ilerideki ayaklı duvar saatine baktım ve o sırada farklı bir zil sesi duydum.

Aynı adam, koridordan geri döndü ve kendisini takip etmemizi söyledi. Uzun bir oturma odasına girdik. Üç uzun pencere, buradan ön bahçeye ve garaj yoluna bakıyordu. Kadını, bu pencerelerden birinde görmüştüm. Koridorun aksine, oda çok aydınlıktı ve kadın, hayatımda gördüğüm en büyük şöminenin yanında oturuyordu.

İnce ve uzundu. Açık mavi bir takım elbise ile beyaz fırfırlı bir gömlek giymişti. Tamamen beyaz olan saçları kısa

ve modem bir kesime sahipti. Derin bakışlarıyla bize oturmamızı söyledi.

“Formalitelerle ilgili bölümü geçtiğimize göre,” dedi, “Şimdi çay içebiliriz.”

Yardımcısı başını salladı ve kapı, arkasından ağır bir şekilde kapandı.

Kadın gözlerini bana çevirdi ve ben de koltuğumda huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Telefon çaldı. İsteksiz bir şekilde cevapladığını düşündüm ama bu arada etrafı inceleme şansı bulmuştum. İçeride tatlı bir parfüm kokusu vardı. Bir de şöminede yanan odunun kokusu. Duvarlar soluk bir ipek kumaşla kaplanmıştı. Yerde geleneksel kilimler vardı ve pencerelerden birinin pervazına da parlak ahşap hayvanlar diziliydi.

Telefon görüşmesi bitince, kibar bir şekilde bize döndü. “Küçük hayvanlarımı sevdin sanırım. Afrikalılar.”

Tereddütlü bir şekilde gülümsedim.

“Geldiğine sevindim. Sanırım neden eğitim masraflarını karşıladığımı merak ediyorsun.”

Odadaki atmosferde nasıl davranmam gerektiğini kestirmek çok zordu ama başımı sallayıp, “Evet, lütfen,” diyebildim sonunda.

Kadın bir nefes verdi. Sanki bir şeyleri hesaplıyor gibiydi. Veronica ile birbirimize baktık.

Birkaç dakika sonra,yeniden konuştu. “Yardımcım, babanın annen olmadan döndüğünü duyduğunu söylediğinde, şaşırmıştım.”

“Bunu nasıl öğrendi?” diye sordu Veronica.

“Yerel dedikodular. Böyle küçük yerlerde, her şey çok çabuk yayılır.”

Kaşlarımı çattım. “Ama bu sizi neden ilgilendiriyor?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Sanırım Emma, ailesine olan ilginizin nedenini merak ediyor,” dedi Veronica.

Kadının sesi biraz titredi. “Sanırım bunu söylemenin tek bir yolu var. Umarım bunu söylediğimde benden nefret etmezsin.”

“Hayır,” diye mırıldandım, ne demek istediğini anlaya-mayarak.

Oda sessizdi ama dışarıdan kilise çanlarını, bir araba motorunu ve esmeye başlayan rüzgârı duyabiliyordum.

“Gerçek şu ki,” diye devam etti kadın. “Lydia Cartwright benim kızım.”

Yutkunup, elimi Veronica’ya uzattım.

“O halde siz-” Veronica’nın sesi giderek azalmıştı.

“Evet — ben Emmeline Cooper-Montbeliard, Emma’nın büyükannesi.”

Sandalyeden zorlukla kalkıp, bacaklarımın beni taşıyabilmesini umdum. “Olamazsın. Benim annemin annesinin adı Emma Rothwell’di.”

Kadın başını salladı. “Bu doğru. Rothwell, büyükteyze-min kızlık soyadıydı. Yıllar önce de hiç kimsesi olmadan öldü. Ailenin o kolundan kimse kalmadığı için, cezamı çektiğim sürede o soyadını aldım ve ismimi de Emma olarak kısalttım.”

}) Dinah Jefferies ({

Ona dikkatle bakıyordum. Küçük portremi çıkarıp, ona uzattım ve tepkisini izledim. Konuşmak istiyordum ama dudaklarım öylesine kurumuştu ki hiçbir şey söyleyemiyordum.

“Evet, bu bir zamanlar bendim,” dedi sadece ve bana geri uzattı. Ama sonra öne doğru eğilip kollarını kendisine sardı.

Yeniden yerime oturdum. Bir el boğazımı sıkıyormuş gibi hissediyordum. Konuşmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Kadın başını kaldırdı. “Avukatım gizli araştırmalar yaptı ve hepinizin nerede yaşadığını buldu ve o sırada Lydia’nın gerçekten sizinle olmadığını da öğrenmiş olduk. Malak-ka’daki eski evinizde de değildi.”

“Eski evimiz?” dedim zorlukla.

“Evet. Alec’in ailesinin evinin nerede olduğunu biliyordum çünkü avukatım, Lydia Malezya’ya gitmeden önce bile bana onun nerede olduğunu hep bildirirdi. Babanla iletişime geçtim. Kim olduğumu ona söyledikten sonra, buluştuk. Bunun benim için önemli olduğunu anlayabiliyorsundur. Ly-dia’nın ortadan kaybolduğunu düşününce, suskun kalmam mümkün olmadı. Tabii ki baban kim olduğumu bilmiyordu ve öğrendiğinde de şok oldu.”

Bize hiçbir şey söylemedi, diye düşündüm içimden.

“Annenizin seni ve küçük kız kardeşini terk ettiğini söyledi. O yüzden İngiltere’ye onsuz gelmiştiniz. Çocukken yaşadığı şeyden sonra, kendi çocuklarını terk etmesi benim için inanılır gibi değildi.”

“Buna ben de hiç inanamadım,” dedim sürekli yutkunarak. “Hem de hiç.”

“Neyse, babanla bir anlaşma yaptık. Bazı maddi sıkıntılar yaşıyordu. O yüzden senin okul masraflarını ödemem karşılığında, o da annenin nerede olduğunu bulmam konusunda bana yardım edecekti. Neyse ki onunla görüşmeye başladığım sırada, o da tam senin için okul bakıyordu. Bunun gizli kalması konusunda ısrar etti. Seninle ve kız kardeşinle tanışmayı çok istesem de, bunu yasakladı. Bunun her şeyi altüst edeceğini söyledi. Neyse, sizi tanımıyordum ve bunu kabul etmek zorunda kaldım.”

“Peki, ne buldu?” diye sordu Veronica.

“İşe yarar hiçbir şey. Sadece kayıp olduğunu.”

“Bize de öyle dedi. Kayıpmış, öldüğü düşünülüyormuş,” diye ekledim ben de.

“Ben bunun çok saçma olduğunu düşündüm ve kendim araştırmaya başladım. Başlarda, hiçbir şeye ulaşamadım ama yakın zamanda Malezya gazetesindeki bir yazı sayesinde, bir arkadaşının adresine ulaştım ve ona bir telgraf gönderdim.”

Kadın yere bakıyordu.

Gazetedeki yazı. Az önce soğuk olan oda bu kez beni boğuyor gibiydi. Sandalyenin kenarlarına tutunup öne doğru eğildim. Bedenim gerilmişti ama hâlâ ona bakıyordum. Elini boynuna götürdü ve bir şeyler aradı. Fırfırlı yakasının hemen altında, zümrüt gözleri olan bir kertenkele zincirin ucunda sallanıyordu.

“Şimdiye kadar hiçbir cevap almadım.”

Kalbimin hızlandığını fark ettim ve daha yavaş nefesler almaya çalıştım.

DİNAH JEFFERIES

“Lütfen bana annenden bahset Emma,” dedi kadın sessizce. Elleri titriyordu ve sesine hâkim olmakta da güçlük çekiyor gibiydi.

“Ne dediniz?”

“Annen.”

Uzun bir koridorda geri geri yürüyormuşum gibi hissediyordum. Yüzüm solmuş olmalı çünkü Veronica'nın, başımı dizlerimin arasına koymamı söylediğini duydum.

Bir süre sonra başımı kaldırdım. "Annemin kertenkeleleri vardı... Küpeleri. Başka bir şeyi yoktu."

"Evet, onlar benimdi." Kısa bir sessizlik oldu. "Artık eskiden olduğum insan olmadığımı söylemek istiyorum. Hepimiz değişiyoruz. Hayat bizi değiştiriyor."

Yan tarafta Veronica'nın başını salladığını gördüm.

"Onu bırakmaya zorlandım ve kızımı görmeme izin verilmedi. Bu korkunç bir çıkmazdı ama kendimi çok küçük düşürmüştüm. Aileme yaşattığım utancı hayal bile edemezsin."

Yüzüne baktım. Yüzündeki çizgilere, güzel tenine ve alnındaki daha da derin çizgilere. Gözlerindeki acıyı gördüğümde buna dayanamayacağımı düşündüm.

"1924 yılında, ailem kızım ile iletişim kurmamı yasakladı. Sadece rahibelerden birini, Lydia ile bir kez buluşmama izin vermesi için ikna ettim. Weston-super-Mare'de, deniz kenarında bir tur atmaya çıkmışlardı. Onlarla orada buluştum ve kumdan bir aslanın yapılışını izledik. O günün hâlâ en mutlu günüm olduğunu düşünüyorum. Ne giydiğimi bile hatırlıyorum. Etek ucunda parlak mavi çiçekleri olan bir elbise. Çok sonraki yıllarda bir ziyaret daha olacaktı... ama o ziyaret engellendi."

Bahçede karın uçuşmasına neden olan rüzgâra baktım. Hem annem hem de onu terk eden bu kadın için üzülüyordum ama annemin yalnız geçen çocukluğundan dolayı, ona öfke duymaktan da alıkoyamıyordum kendimi. Annemin kollarında olmayı çok özlemiştim. Gözyaşlanma hâkim olamadım. Elimin tersiyle yaşlan sildim.

"Ona veda ettiğimde, kalbimin bir parçasını ardımda bırakmıştım," dedi kadın. "Onu bir daha görmeme asla izin vermediler. Tüm haklarımdan vazgeçtim ve bunun onu çok üzeceğini söylediler. Gördüğün gibi o zamanlar işler çok farklıydı."

"Peki ya babası?" diye sordu Veronica yumuşak bir şekilde.

Kadının nasıl tepki vereceğini görmek için döndüm. Çenesi titredi ve ağlayacağını düşündüm. Bize arkasını döndü ve ateşe bir kütük daha koyup alev almasını bekledi. Geri dönene kadar, yüzündeki ifade toparlanmıştı.

“Charles Lloyd Patterson, ressam... onu suçlamamalısınız. Onun haberi yoktu ve ben de Lydia’yı alamazdım. Bu, o zamanlar imkânsızdı. Param ve hiçbir imkânım olmadığından ailem ne söylerse onu yaptım.”

“Bu nasıl oldu?” diye sordu Veronica.

Ben de bunu öğrenmek istiyordum ama kadınm açık sözlülüğü beni şaşkına çevirmişti.

Büyükannem —öyle olduğunu söylüyordu— ayağa kalkıp şöminenin karşısında yürümeye başladı. Ellerini birbirine sürtüp duruyordu. “Anne ve babam, Charles’ı benim portremi çizmesi için görevlendirdiler. Bu ikimiz için de sürpriz oldu — birbirimize âşık olduk. Çok gençtim. O ise değildi.”

}) Dinah Jefferies fr

“Peki ya doğumdan sonra.”

“Eve dönmek istedim ama babam beni Londra’da bir apartman dairesine götürdü. Bunun, onun kalbini kırdığını düşünüyorum. British Museum’da listeleme işine girdim ve babam ölene kadar da geri dönmedim. Sonra da Londra’dan ayrılıp, yaşamak için buraya geldim. Zaten beş yıl sonra da annem öldü.”

“Peki ya ressam?”

“Charles’ı bir daha hiç görmedim. Lydia ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu.”

“iki tablonuzu gördük,” dedim. “Gençken çizilmiş olanları.”

Yürümeyi bırakıp, bana baktı. “Oraya mı gittin?”

Başımla onayladım. Ona kızmak istiyordum ama başara-mıyordum. Uzun bir sessizlik oldu. Ne Veronica ne de ben konuşamadık.

“Peki sen? Bana çok kızgın mısın?” diye sordu kadın. Yüzü biraz kasılmıştı ve

hafif bir korku vardı ifadesinde.

Saçımdan sarkan tutamı, parmağıma doladım. Bu kadında bir şeyler ona acımama neden olmuştu. Bir bebeği o şekilde terk etmek zorunda kalmak. Onu yargılamaya çalışıyordum ama olmuyordu. “Hayır,” diye fısıldadım.

Yüzü birden aydınlandı ve kollarım uzattı. Bir an bile tereddüt etmeden yanına gittim ve tenindeki parfümün kokusunu hissettim. Yanaklarımdan öptü. Hayal edebileceğiniz en hafif öpücüktü bu.

Veronica da yaşlı gözlerle bizi izliyordu. Gelip, yeniden onun yanma oturdum.

“Ve Alec. Onun Lydia’nın kocası olduğunu nereden öğrendiniz?”

“Gelin, size göstereyim.”

Emmeline bizi odadan, evin arka tarafındaki dar bir koridora götürdü. Boynundan bir anahtar çıkardı ve odalardan birinin kapısını açtı. Odanın içindeki hafif güneş ışığı, kardan dolayı yumuşamıştı.

Duvarlar dopdoluydu. İki bebek, iki küçük kız çocuğu, parlak saçlı güzel bir kadına ait fotoğraflar ve gazeteden kesilen yazıların hepsi mantar bir panoya asılmıştı, ileri doğru bir adım attım. Annemin düğünü. Doğumumun ilanı. Babamın, annemin kaybolduğundan bahseden kısa notu. Malezya’nın güzelliğini ve ormanlarındaki terörü anlatan yazılar.

Yüzümden kanımın çekildiğini hissettim. Zorlukla nefes alıyordum. Resimler zihnimde dans ediyordu. Olayları, gezileri, duygulan ve denize giderken, turuncu çatılı bungalovlara güneşin vurduğunu hayal meyal hatırlıyordum. En çok da limon otu ve annemin parfümünün kokusunu hissediyordum.

“Yani bizimle ilgili her şeyi biliyorsun,” dedim ona bakarak. “Fleur, ben ve annemle ilgili.”

Kafasını salladı. “Her şeyi değil. Hâlâ annenin nerede olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi, avukatım vasıtasıyla onu uzun süre takip ettim. Bana hep onunla ilgili bilgiler verdi. Evliliğini ve sîzlerle İngiltere’ye geri dönmediğini biliyorum. Avukatıma, sonuçları ne olursa olsun bir araştırma başlatmasını söyledim.”

Kadın, elini boynuna götürdü ve öylece durdu.

“Lütfen devam edin,” dedim.

}) Dinah Jefferies fr

“Bir süre sonra, onunla daha fazla şey öğrenmek için yurtdışma gittik. Malezya’yı ziyaret etmek istiyordum ama Avustralya’dan ilerisine gidemedim. Sağlık sorunlarım var, görüyorsunuzdur. ”

“Onu bulmamız lazım,” dedim sessizce.

Bana dikkatle baktı. “Bunu yapabiliriz ve umarım sen, Veronica, bize yardım edersin.”

Veronica başıyla onayladı.

Emmeline bize kapıyı gösterdi ve ben de onun elini tuttum. Buz gibiydi. Omzunun üzerinden, yağlıboya tabloları yine gördüm ve onların benim aile büyüklerim olup olmadığını merak ettim.

“Neden büyüdükten sonra ona kim olduğunu söylemedin? Yeniden buraya yaşamaya geldiğinde?” diye sordum.

“Bunu hep yapmak istedim. Ama bunu erteledikçe...” Sesi iyice azalmıştı. “Neyse, beni bir şeyler engelledi. Önce savaş, sonra birden Malezya’ya gitmeleri. Üzgünüm.”

“Peki, avukat, masraflarımı karşıladığınızın öğrenilmesine izin verip vermediğinizi sorunca, bu sefer neden kabul ettiniz?”

“Seninle ve kız kardeşinle tanışmayı çok istiyordum ve Lydia’ya da Alec’in yardımıyla ulaşma konusunda başarılı olamadığıma göre, artık ikinize olan ilgimi ortaya koymakta bir sakınca görmedim. Baban ne derse desin.”

Birden sustu.

Yüzündeki stresi görebiliyordum. Onu yanağından öptüm. Çok soğuktu.

“Şubatta yine gel. Yarıyıl tatilinde. Ve ben de o zamana kadar neler bulabileceğiz, ona bakayım,” dedi. “Ve eğer onu bulmak için Malezya’ya gitmemiz gerekirse, o zaman birlikte gideriz.”

El sallarken gülümsüyordum. Veronica ile birlikte dışarı çıktık. Gökyüzü incecik, süt gibi .görünüyordu ve çok soğuktu. Kalbim ise alev alevdi. Artık okul masraflarını kimin ödediğini biliyordum ama bunun pek bir önemi kalmamıştı. Asıl önemli olan Emma Rothwell'i bulmuş olmamdı. Büyükannemi bulmuştum.

Veronica'nın, babamın neden gerçeği sakladığını merak edip etmediğini düşündüm. Bence ediyordu.

"Babamla ilgili ne yapacağız?" diye sordum.

"Belki de bunu babandan saklamak en doğrusu olur. Annenin nerede olduğunu öğrenene kadar."

"Ama evi satmak istiyor."

"Endişelenme. Bunu yavaşlatmanın bir yolunu düşüneceğim. Seni yarıyıl tatilinde alacağım ve birlikte büyükanneni görmeye gideceğiz."

"Bu olaydan sonra onu hâlâ seviyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Aşk kolay bir şey değil ve bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum ama sanırım evet. Çok karmaşık bir adam ve bana ihtiyacı var."

Haklıydı. Bunu anlamak çok zordu.

Heyecandan dolayı uyuyamayan Lydia, iki tane uyku hapı aldı. Bu hapları, kızlarının yangında öldüğünü düşündüğü sıralarda almıştı. Güzelce uyudu ve AdiPin yatağına yayılmış bir şekilde uyandı. Güneş, yatak odasının jaluzisinden içeri süzülüyor, içeriyi çizgi çizgi aydınlatıyordu. Adil ile birlikte yatmanın nasıl bir duygu olduğunu düşündü. Sabah uyandığında, aklında hep Adil'le ilgili düşünceler vardı ama gece uyumaya gittiğinde ya da gün boyunca hep kızlarını düşünüyordu.

Oturma odasından gelen sesleri duyup yataktan kalkarak yavaşça kapıya doğru gitti.

Cicely mükemmel bir makyajla orada duruyordu. “Selam tatlım. Zor bir gece miydi?” İmalı bir şekilde güldü ve Adil’e bir bakış attı. “Bizimle bir kahve içmek ister misin?”

Lydia kendini çok tuhaf hissediyordu. Cicely, onu nasıl sinir edeceğini çok iyi biliyordu. Kaşlarını çatıp pencereye doğru gitti ve Cicely’nin gözlerine bakmaktan kaçındı. Kendi kırmızı ojelerine dikkatle bakıp, sonra da pencereden dışarıyı izledi. Hava çok rüzgârlıydı. Ne yapacağını bilemeden, pamuk gibi görünen bulutlara baktı ama o sırada ne olursa olsun, Cicely’ye bir teşekkür borçlu olduğunu hatırladı.

Arkasını döndü. “Beni Clara ile tanıştırdığın için sana hiç teşekkür etmedim. Onunla tanışmasaydım, neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.”

“Teşekkür etmene gerek yok tatlım.”

Lydia, kuvvetli güneş ışığının altında duran Cicely’nin yüzüne baktı ve onun için üzüldü. Göz kenarlarındaki çizgiler daha da derinleşmiş gibiydi ve yaşı artık belli oluyordu.

“Gitsem iyi olur. Bol şans tatlım.” Cicely güldü ve Adil’e bakarak başını eğdi. “İyi eğlenceler!” Tek kaşını kaldırıp bilezik dolu bileğini hafifçe ona değdirdi.

Lydia yüzünü astı.

Adil ona göz kırptı. Bordo ve mavi bir şeyler giymişti; bu renkler, kahverengi gözlerini daha da ortaya çıkarmıştı. “Seni kızdırmasına izin verme.”

Maz, taburesinde dönerek mandalina soyuyordu. İçeriyi asitli bir koku kaplamıştı.

“Beni utandırmaktan başka bir şey mi istiyormuş?”

Adil başını sallayıp zarfı uzattı. “Çok kolay utanıyorsun. Ama sebep buymuş. Bunu getirmiş.”

Lydia gözlerini kırptı. “Kimden gelmiş?”

Adil omuzlarını silkip, telgrafı merakla ona uzattı.

Lydia okuyup, kaşlarını çattı.

“Evet?”

“Anlayamıyorum. Bir kadın nerede olduğumu soruyor.”

“Kimmiş?”

“Adı, Cooper-Montbeliard. Ailem adına istediğini söylüyor. Cevap vermem için Worcestershire’dan bir posta numarası var.”

Dinah Jefferies ({

“Neden Cicely’ye göndermiş?”

“Bilmiyorum. Ama ne demek istiyor?” Lydia yere baktı. ***“Ailem adına.*** Emma ve Fleur’den bahsediyor olmalı.”

Kısa bir sessizlik oldu. Lydia başını kaldırmadan önce birkaç kez daha okudu. Adil elini ona uzattı. O da Adil’in yanma gidip başını göğsüne yasladı. Maz, sehpanın üzerine zıplayıp, bağırarak alkışlamaya başladı.

“Maz, kıracaksın.” Adil elini uzatınca, çocuk yere çöktü. “Ve lütfen yatağını topla.”

“Neyi bekliyoruz?” dedi Lydia uzaklaşarak. Posta numarasını bir kâğıt parçasının üzerine yazdı.

“Bu kadını tanıyor musun?”

Lydia omuzlarını silkip ellerini kaldırdı. “Umurumda değil. Bugün bir cevap gönderiyorum.”

“Hemen gidecek misin? Yani, İngiltere’ye.”

Lydia başıyla onayladı bunu. Bir yandan da şakakları zonkluyordu. Ona yeniden dokunmak istiyordu. Başını göğsüne yaslayıp, kalp atışlarını yeniden hissetmek istiyordu. Ama kızlarının sesi geri çekilmesine neden oluyordu.

“Daha önce kimse sana en sıra dışı gözlere sahip olduğunu söylemiş miydi?” dedi Adil gülümseyerek.

“Hiç fark etmediğini düşünmüştüm,” dedi Lydia başını yana eğerek. Güldü ama titriyordu. Daha önce de güzel olduğu söylenmişti ama bunu Adil’den duymak bambaşkaydı.

Sessizlik olunca, ikisi birden durdu. Adil’e karşı hissettikleri yavaş yavaş oluşmuştu ve ona karşı hissettiği şey her neyse, Adil de kendisi için aynısını hissediyordu. Lydia gö-ğüskafesinin daraldığını hissetti. Nefes alamayınca, ona ar-

kasını döndü ve bulaşıklarla ilgilendi. Ondan ayrılma fikri içini acıtıyordu. Ona söylemesi gereken şeyler vardı ama kelimeler bir türlü dudaklarından dökülmüyordu.

Maz etrafında dönüp duruyordu. Yeniden tabureye geçmişti. Lydia, Adil’in onunla konuştuğunu duydu.

“Konuşmamız lazım,” dedi Lydia birden. Bir yandan da ağlıyordu.

Odanın ortasında birbirlerine bakıyorlardı. Adil, hareketsiz bir şekilde onu dinliyordu. Sanki tüm bedeni Lydia’ya odaklanmış gibiydi.

“Kocamı ve kızlarımı kaybettim.”

“Öyleyse bile bunu tek başına yapmadın.”

“Belki öyledir ama bunu tek başıma yapmam lazım. Kızlarımı yeniden görmeliyim. Üzgünüm. Yani-”Adil ona doğru bir adım attı. Adil’in kendisi için hissettiklerinin, onun Adil için hissettikleri kadar yoğun olmasını umuyordu. Lydia’nın boğazına tüm duyguları bir yumru olup oturmuş gibiydi, el bezini ona doğru salladı.

“Çocuklarımı ön plana koymalıyım,” dedi Lydia. “Bunu en başından beri yapsaydım, bunların hiçbiri yaşanmazdı... Bende her ne görüyorsan-”“Birlikte olmak istediğim kadını görüyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu. Maz bile mutfak taburesinde dönüp durmayı kesti.

“Benimle, Jack ile ve kızlar ile ilgili her şeyi bilmene rağmen mi?”

Adil, ona doğru geldi ve elini Lydia’mn beline koyup, yavaşça alnını öptü.

“Lydia. El bezini bırak. Gidip, hazırlan.”

Lydia ona baktı. Yüzünde gördüğü ifadeden çok etkilenmişti. Adil onu önemsiyordu.

Gemicilik ofisine gittikten sonra, eve geri döndüler ve Adil rahatlayarak gülümsedi.

“Seninle gelmeme ihtiyacın olmadığından emin misin?” diye sordu.

Lydia’nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibiydi. Gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. “Zaten küçük bir yol arkadaşım var.”

Maz ona bakıp sırıttı. “Gemiye bineceğim.”

“Tanrı’ya şükür Süveyş Kanalı açıldı,” dedi. “Yoksa gidişiniz aylar sürerdi.”

Lydia bunu düşünmemişti. Maz’ın doğum belgesinin olması da büyük şanstı. Böylece, Adil, yolculukla ilgili belgeleri hazırlamıştı ve yola çıkmadan önce İngiltere’den bir cevap gelmesine yetecek kadar zamanı kalmıştı. Mektupta tam olarak nereye gitmesi gerektiğinin yazılı olduğunu umuyordu.

“Gemiye binmek istiyorsun, değil mi tatlım,” dedi Lydia çocuğun saçını okşarken. “Merak etme. Ben sana iyi bakacağım.”

Adil’in omzunun üzerinden, denizdeki sis ve okyanusun üzerine yayılan bulutlara baktı. Manzaradan başını çevirince de, Adil’in çıkık elmacıkkemiklerine ve birbirinden uzak gözlerine baktı. Adil odanın etrafında dolanırken, ağır yürüyüşünü izledi.

“Üzgünüm,” dedi Lydia kısık bir sesle.

Adil, avucunu başına götürdüğünde durmuştu. Lydia başka bir şeyler daha bekliyordu. Belki ifadesinde bir değişiklik olabilirdi. Ama Adil’in yüzünde her zaman görmeye alışık olduğu ifadenin dışında bir şey vardı. Gözleri farklı bakıyor, daha sıcak ve derin gülümsüyordu ve açıkça belli etmese de Lydia bu ipuçlarından, onun hislerinin gerçek olduğunu anlıyordu. Ve bunu bilmek Lydia’nın daha rahat nefes almasını sağlıyordu. Sanki boğazındaki düğüm azalıyor gibiydi. Lydia gülümseyip bir kutu şekerli hurma alıp pencereye gitti. Maz ve Adil de geldiler ve üçü birlikte, hurmaları yiyip, üzerindeki bulutların

birden dağıldığı gökyüzünü izlediler.

“Artık pişmanlık yok,” dedi Adil.

“Hem de hiç.”

“Yazacak mısın? Bana haber ver. Hemen.”

“Hemen.”

Sokaktan kavunların tatlı kokusu geliyordu. Pencereden kuşların ötüşü duyulunca, Lydia yine dışarı baktı. Tuhaf da olsa, Malezya’dan ayrılacağı için üzgündü.

“Teşekkürler,” dedi Lydia birden ağzının kuruduğunu hissederek.

Adil eğildi ve Lydia’nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözkapaklarım öptü. “Her zaman olduğunu söylediğin kişiydin — gerçek bir arkadaş. Hatta bundan daha da fazlası oldun. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama kendimi daha iyi tanımamı sağladın.”

“Hazır olduğunda ben burada olacağım,” dedi Adil. “Senden gelen tek bir söz, bir sonraki gemiye atlamam için yeterli. Sen işlerini halledince, ne yapacağımıza karar verebiliriz. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.”

Lydia başını salladı ve parmağını dudağına götürdü. Bu, yeni, olgun bir aşktı. Açıklanmaya ihtiyaç duyulmayan bir kesinliği vardı. Emma’mn bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırladı. Malakka’da Lydia ve Alec’in iyi tanıdığı bir çift ayrıldığında, Emma başını yana eğip, üzgün bir şekilde, “Çünkü birbirlerine ***uygun*** kişi değillerdi,” demişti.

Lydia bunu hatırlayınca, gülümsedi.

“Komik olan ne?” diye sordu Adil.

“Sen. Benim için ***uygun*** olan kişi sensin. Umarım İngiltere’deki soğuğa katlanabilirsin.”

Adil güldü. “Çok güçlüyümdür Lydia.”

Lydia hayatını artık onsuz hayal edemiyordu. Geleceğini düşündüğünde, kendisini hayal ettiği her yerde, Adil de vardı. İstese de hayallerinden onu çıkaramıyordu. Her şey yoluna girecekti. Birbirlerini yeniden göreceklerdi ve bu, çok da uzun sürmeyecekti. Güneş, bulutların arasından kendini gösterdi. Hava aydınlandı. İşte bu kadar. Lydia gözlerini kapatıp içten içe gülümsedi. Kendini hafiflemiş hissediyordu. Sahilde, açık mavi elbiseli bir kadın ona el sallıyordu. Zihninde bir yerlerde hep orada duran hayalet yok oldu. Lydia geleceğe dönmüştü yüzünü. Tanrı'nın yardımıyla, kızlarını yeniden görmek üzereydi. Hayat ona ikinci bir şans vermişti ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

Uzun zamandır beklediğim yarıyıl tatili gelmişti ve Vero-nica beni Kingsland Hall'e götürecekti. Soğuk bir gündü ve her yeri beyaz bir sis kaplamıştı. Veronica'nın arabasını okulun yan tarafına park ettiğini gördüm. Soğuk havadan dolayı duvarın çatladığı yerdeydi.

Ancak arabaya bindiğimde bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Ona ne olduğunu sordum ama bana bakmıyordu ve Kingsland Hail'e gidip gitmediğimizi öğrenmek istediğimde de, yüzünde üzgün bir gülümsemeyle başını hafifçe bana doğru çevirdi.

"Üzgünüm ama hayır. Hemen eve gitmemiz gerek."

"Ne oldu?"

"Baban biliyor."

Kaşlarımı çattım.

"Onu aldattığımızı biliyor. Ona söylemeden seni Kingsland Hall'e götürdüğümü. Çok kızdı. Onu aldattığımı söylüyor."

"Kendi yaptığından sonra bunu nasıl diyebilir!" Veronica başını hafifçe salladı. Ağlamak üzereydi sanki. "Nasıl öğrendi?"

"Dün gece büyükannenle telefonda konuşmamı duydu. Biletlerle ilgili konuşuyorduk."

Tuhaf bir şekilde konuşuyordu ama ben bunun ne demek olduğunu hemen anladım. Veronica'nm üzüntüsüne rağmen, gülümsedim. Bu bir mucizeydi. Buna inanamıyordum. Kollarımı kendime doladım heyecandan yerimde duramıyordum. Malezya'ya gitmek için bilet!

"Büyükannen, gazetedeki yazıyı gördükten sonra, annenin Cicely adında bir arkadaşının adresini almış. Belli ki gazeteye yazıyı yazan gazeteciden."

"Cicely'yi hatırlıyorum." Ben editörden cevap alamamıştım ama büyükannemin benden daha başarılı olmasına çok sevindim.

"Cicely'ye bir telgraf göndermiş ama henüz cevap gelmemiş. O yüzden şimdi bir uçak postası gönderip, ikinizin birlikte Malezya'ya gideceğinizi söyleyecekmiş."

Aklımda korkunç bir düşünce belirdi. "Peki ya babam gitmeme engel olmaya kalkarsa?"

"O zaman büyükannen yalnız gider," dedi Veronica. "O yüzden doğrudan eve gidiyoruz. Baban kötü bir halde. Onu ikna etmeyi deneyeceğim. Sana yeni bir pasaport çıkarmamız lazım ve bunu onun yardımı olmadan yapamam. Fazla düşünecek vakti olmasını istemiyorum."

Eve döndüğümüzde ortam çok gergindi. Fleur geceyi bir okul arkadaşında geçirecekti ve ben de odama girip kapımı aralık bıraktım. Aşağıdan babamın sesi geliyordu ve tüm söylediklerini anlamasam da, ses tonundan aksilik ettiğini anlayabiliyordum.

Veronica sonunda yukarı çıktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve her zamankinden daha solgun görünüyordu. "Biz dışarı çıkıyoruz. Cotswolds'taki Chipping Campden'de öğle yemeği yemeye ikna ettim onu. Sana uyar mı?"

Cevap olarak sadece gülümsedim.

Büyükannem olduğu sürece, babam ne yapabilirdi ki? Benim büyükannem. Kelimeyi tekrar tekrar söyledim ve kendime bir çimdik attım. Büyükannemin Malezya'nın sert iklimiyle baş edebileceğinden çok emin olmasam da, şimdilik çözülmesi gereken bir pasaport meselesi vardı.

Öğleden sonra çok yavaş geçmişti. Çok umutluydum. Dışarıdan bir ses duyduğumda, tam da Malezya'nın sıcağını hayal ediyordum. Kaşlarımı çattım.

Fleur erken mi gelmişti? Aşağı indim ve mutfak penceresinden bahçenin ucundaki kayın ağacının arkasındaki güneşe baktım. Gün batmak üzereydi ve orada birileri vardı. Arka kapıyı açtım.

“Bunların hepsini bir gün yazacaksın,” dedi Billy bana doğru gelip yanağımdan öperek.

Bundan emin değildim. Claris’i kaderine terk ettiğimden beri çok az yazmıştım. “Neyi?”

“Saçlarında uçuşan rüzgârı Em. Babamın motorunu aldım. Nereye gitmek istersin?”

Kingsland Hall’e giderken, siyah ve soğuk görünen nehre baktım ve Billy ile ayaklarımızı suya soktuğumuz yeri hatırladım. Uzun yolda ilerlerken, evin üst tarafından yeni ay belirmeye başladı. Uzun bir nefes verdim. Yeni ay. Yeni hayat.

Kapıya gelince, bizi büyükannemin yardımcısı karşıladı. “Burada değil,” dedi endişeli bir şekilde.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Nerede o zaman?” “Büyükannen hastanede. Çok üzgünüm.”

Billy’ye döndüm. “Beni oraya götürür müsün? Lütfen Billy.”

Yardımcı elini uzattı. “Korkarım hastalığı ciddi. Tüm bu heyecan sebebiyle, bunun bir gün olacağını biliyordum. Başhemşire ile az önce görüştüm. Yarın sabaha kadar kimsenin onu görmesine izin vermeyecekler.”

“Billy?”

“Hadi Em. Sabah gideriz. Onun da dediği gibi.”

Bacaklarımı hissedemeyerek, masanın yanında durdum. Danışman bizi ana binanın en üst katma gönderdi. Saat çok erken olmasına rağmen, hastane çok hareketliydi ve gittiğimiz her yerde peşimizden eter kokusu da geliyordu. Taşıyıcılar, el arabalarını sürüyordu. Biz de birbirimize sarılıp, yavaşça konuşarak, beyaz önlüklü doktorlara görünmemeye çalışıyorduk. Bir döner kapıyı itince, gürültülü bir koğuşa girdik. Herkes koşuyor, telefonlar durmadan çalıyor ve çelimsiz sesler yardım istiyordu. Kapının üzerinde ***Akut***

Takip yazıyordu. Kahvaltı servisi yapılıyordu. Tam geriye doğru bir adım atmıştım ki, şişman bir hemşireye çarptım.

“Ziyaret saati değil,” dedi hemşire kaşlarını çatarak. “Bu konuda çok katıyız.”

“Lütfen. Büyükannemi görmek için geldim. Bayan Coo-per-Montbeliard.”

Kadın bunu düşündü ve sonra da bizi ana kapıdan dışarı çıkarıp, bir koridora doğru götürdü. Bir odanın kapısında durdu. Başının üzerindeki kırmızı ışığın altından bana baktı.

“Bu oda dolu olan tek oda. İçeri girebilirsin ama onu heyecanlandırma. Çok hasta.”

Derin bir nefes aldım. “Beni bekler misin Billy?”

Billy başını salladı ve ben de kapıyı açıp içeri baktım. Perdeler kapalıydı ve ışık da çok loştu. Hâlâ turuncu ambalajı üzerinde olan bir şişe Lucozade, bir teneke Ovaltine ve de açılmamış bir kutu Black Magiz çikolatası yatağın yanındaki metal komodinde duruyordu. Başta, onu göremedim. Yüzü beyazdı ve beyaz saçları da yastığın ve çarşafların arasından belli olmuyordu. Sanki içeride kimse yok gibiydi. Sadece hafif bir ıslık bana yalnız olmadığımı hissettirdi. Nefes alış verişlerini dinledim ve sonra biraz daha yaklaşıp yatağının yanındaki sert ve yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturdum.

Yanında duran metal direkteki seruma bağlıydı. Sandalyenin arkasına yaslanıp, gözlerimi kapattım. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok dilememiştim. Tanrı’ya büyükannemi iyileştirmesi için yalvardım. Annemin tanışabilmesi için onu hayatta tutmasını diledim. Artık Malezya’ya gitmenin söz konusu olamayacağını biliyordum ama bunun bir önemi yoktu. Sadece onun yaşamasını istiyordum. Onu bulup, bu kadar kısa süre içinde kaybetmek hiç adil değildi. Gözyaş-larımı silsem de akmaya devam ediyorlardı.

Bir süre sonra büyükannem gözlerini açtı ve yüzünde tuhaf bir bakış gördüm. Ama benim kim olduğumu anlamayıp gözlerini yeniden kapattı. Bir hemşire endişeli bir şekilde içeri girdi ve bana bakarak başını sallayarak dışarı çıktı. Popom sert ahşabın üzerinde uyuşmuş bir şekilde orada saatlerce oturdum. Billy bana sıcak çikolata ile bir çörek getirip, beklemek için kantine geri döndü.

Bir doktor geldi.

“İyi olacak mı?” diye sordum omuzlanm çok gergin bir şekilde.

Doktor hafifçe öksürdü. “Zatürre olmuş.” Sesi olağan ve duygusuz geliyordu.

“O benim büyükannem. Lütfen söyleyin.”

Bir an için düşündü. “Bak,-bunu söylemek çok zor. Astımı var ve bu ikisi kötü bir birleşim. Onu yakından takip ediyoruz. Burada bekleyebilirsin ama kantine insen daha iyi olur.”

“Bekleyeceğim.”

Doktor perdeyi tümden açıp, topuklarının üzerinde döndü.

İçeri aniden giren ışık gözlerimi kırpmama neden oldu. Pencere, bir otoparka bakıyordu. Aşağıdan geçip giden insanlara baktım. Hepsinin yüzünde keder ve korku vardı. Sonra sandalyemi ona yaklaştırdım, gözlerimi kapatıp, son üç yılda olan biten her şeyi düşündüm. Malezya’dan ayrılırken bir çocuktum ve şimdi büyükannemin nefes alış verişlerini dinlerken, ne kadar çok yol kat ettiğimi düşündüm. O şekilde çok uzun bir süre oturdum. Gri zemine bakarken bir yandan da düşünüyordum.

AYRILIK.

Î

Büyükannemin sesi beni şaşırttı.

“Emraa?” dedi.

Nefesim kesilmişti — gözlerine baktım. Hayat dolu ve gayet kendindeydi.

“İyi olacaksın.”

Gülümsedi ve hiç nefes almadan konuştu. “Dinle çocuk. Yeni bir vasiyet hazırladım. Avukatımda var ve yardımcım ne yapması gerektiğini biliyor. Eğer bana bir şey olursa, yaşınızı doldurduğunuzda, her şey senin ve Fleur’ün olacak.”

“Ama hiçbir şey-”Titreyen elini kaldırdı. “Bu arada, o zamana kadar da ikinizin

bir şeye ihtiyacı olursa diye bir fon ayarladım. Yaşınız dolduğunda ikiniz de isterseniz benim evimde yaşayabilirsiniz. Diğer torunumla da tanışmayı dört gözle bekliyorum.”

“Peki ya annem?”

“Evet. Eğer beni affederse. Okuluna gelmeyi düşünüyordum ama sonra bunlar oldu. Malezya biletleriyle sana sürpriz yapacaktım ama şimdi.” Bir nefes verdi ve omuzlarını yavaşça silkti.

Elini tuttum. “Anneme ne olacak? Arkadaşına yeniden yazacak mıyız?”

“Ben zaten yazdım. Uçak postasıyla bile biraz zaman alır ama çok geçmeden haber alırım. Tabii ki, şu Cicely, annenin nerede olduğunu bilmiyor da olabilir ama en azından başlangıç için bu kadarı bile iyi. Yardımcım biletleri iptal etti bu arada. Ama iyileştiğimde, gidebiliriz.”

Kalbim hızlandı ve yanağımı yatak örtüsünün üzerine koyunca, büyükannem saçlarımı okşadı.

“Merak etme tatlım, onu yine göreceksin. Birbirinize anlatacak bir sürü şeyiniz var.”

Ona baktım. “Peki ya sen?”

“Benim de.” Gözlerini kapattı.

Yutkundum. Boğazım düğümleniyordu. Nabzını hissediyordum.

“Endişelenme,” dedi yeniden gözlerini açarak. “Sadece yorgunum. Hemen toparlanacağım. Artık yaşayacak çok şey var. Hak ettiğimden çok daha fazla şey.”

Boğazım kurudu ve konuşamadım. İyi olacaktı. Ve bir gün hepimiz Kingsland Hall’de birlikte yaşayacaktık.

Yüksek tavan ve cilalı ahşap merdivenler zihnimde canlandı. Bu mümkün olabilir miydi? En heyecanlı hikâyelerimde bile böyle bir şeyi hayal edemezdim. O kadar mutluydum ki zıplamak istiyordum ama bir yandan da içimden bir ses fısıldıyordu:Afeifert ***Cicely*** büyükannemin telgrafına cevap vermedi? ***Ya annen***

artık seni istemiyorsa? Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için başımı salladım. Annemi düşünmekten ve onu özlemekten nefes bile alamıyordum. Başarısız olacağımızı düşünmek istemiyordum.

Liverpool Rıhtımı'nda, insanlar karışık gruplar halinde duruyorlardı. Malezya'nın koyu bulutları ve tropik fırtınalarının aksine, hava soluktu. Makine yağı kokan şapkalı adamlar yağlı ve mavi iş önlükleriyle ağır halatları ve zincirleri çekiyorlardı. Yeri is kaplamıştı. Ama bu koşuşturma ve kirin hemen arkasında da İngiliz olmanın verdiği sakinlik vardı. Lydia, kızlarını, en son üç sene önce gördüğünden beri neler olduğunu düşünmeye cesaret edemiyordu. Onların öldüğünü düşündüğü zamanlar artık bir rüya gibiydi.

Bayan Cooper-Montbeliard'dan bir cevap gelmemesine şaşırmıştı. Lydia, elinde gideceği bir adres olacağına güvenmişti ama yine de Alec'in ailesinin evini denemeye karar vermişti. Maz'm elini sıkıca tuttu ve göreceklerini hayal ederek heyecanlandı. Yemyeşil uçsuz bucaksız araziler. Lydia başını yana eğip, kollarını ileri uzattığında ve nemlenen teniyle avuçlarını yukan kaldırdığında, birkaç kişi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Taksi yavaş ilerledi. Lydia, şoföre yakın bir yere park etmesini ve kendisini beklemesini söyledi.

Çocuğun başını okşadı. "Maz, arabada kal. Geç kalmam."

Uzaktan, Alec'in ailesinin evi tamamen aynı görünüyordu. Gerçi kapatılmış gibiydi ve bahçe de bakımsızdı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Alec'in babası bahçenin böyle olmasından hiç hoşlanmazdı. Ön taraftaki tel örgüye yaslanmış, aşırı büyümüş otların üzerinde bir ***Satılık*** levhası gördü. Kalbi birden hızlandı.

Etrafa bakındı. İki yan evdeki komşuları otları biçiyordu. Lydia ona doğru gidip, öksürdü. Adam ona baktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Lydia. "Eric Cartwright ve eşine bakıyorum. Nerede olduklarını biliyor musunuz acaba?"

Adam ayağa kalkıp, sırtını ovdu. Elini kulağına götürdü. "Ne dedin tatlım?"

“Eric Cartwright’ı arıyordum,” dedi Lydia daha yüksek bir sesle.

“Ah hayır, onlar gittiler,” dedi başını sallayarak. “Üzgünüm tatlım.” Tırmığını yeniden aldı ve garaj kapısına doğru sallana sallana gitti.

“Nereye gittiklerini biliyor musunuz?” diye seslendi Lydia ama adam duymadı ve kapıyı kapattı.

Postanedeki telgraf gişesinde, metal bir kafesin ardındaki beyaz saçlı bir kadınla konuştu. Kadın, Maz’a dikkatle bakınca, Lydia, çocuğun elini daha sıkı tuttu ve onu ikna etmesini umduğu bir gülümsemeyle bakmaya devam etti kadına.

“Bayan Cooper-Montbeliard’dan bir telgraf aldım. Adres bir posta kutusu numarasıydı. Ona bir telgraf gönderdim ve cevap almayı bekliyordum ama almadım.”

“Sizin posta numaranız kaç?” diye sordu kadın.

“Hayır, benim bir posta numaram yok.”

“Ama cevap almayı beklediğinizi söylediniz az önce.”

“Üzgünüm bir karışıklık oldu. Benim istediğim, bana telgraf gönderen kişinin adresini öğrenmek.” Lydia çantasını karıştırdı ve bir kâğıt parçası çıkardı. “Bakın, numara bu. Yazmıştım.”

Kadın, dudaklarını büzdü. “Ah, hayır. Adres vermeyiz hiç. Posta kutusunun mantığı da budur zaten.”

“Ama bu gerçekten çok önemli.”

Kadın sertleşti. “Her zaman öyledir tatlım. Sanırım hepsi bu kadar.”

Lydia başını salladı. Bunca yolu, birileri kendini başından atsın diye gelmemişti. “Hayır, bitmedi. Bakın, numara bu. En azından bana başka bir telgraf daha gönderilip gönderilmediğini kontrol edemez misiniz? Bayan Lydia Cartwright.”

“Yani, bunu yapabilirim.” Kadın durdu ve numaraya bakıp, kaşlarını çattı.

“Bunun doğru bir numara olduğundan emin misiniz?”

Lydia başını salladı.

“Telgrafın aslı elinizde değil mi?”

Lydia giderek daha da altüst olarak, çantasını karıştırdı. Telgrafı Adil’in evinde bırakmış olamazdı değil mi? Numarayı bir kâğıt parçasına yazdığını hatırlıyordu. Telgrafı da kaybetmemek için güvenli bir yere koymuştu ve kâğıt parçasını da telgraf ofisine götürmüştü. O da elindeki kâğıt parçasıydı.

“Üzgünüm tatlım. Bu numara, bizdeki numaralar arasında yok. Büyük bir alanı kapsıyoruz ama numaralarımızdan hiçbiri yediyle başlamıyor. İyi günler diliyorum.”

Lydia topuklarının üzerinde dönüp, kendini toparlamaya çalıştı. Hatırlayabilmek için beynini zorluyordu. Yanında getirmiş olmalıydı. Kendisi ve Maz için birer çanta hazırladığını düşündü ama telgrafı çantaya koyduğunu hatırlayamıyordu. Çantasına koymayı unutmuş olabilir miydi? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdi? Telaşla rakamları yazarken yanlışlık yapmış olmalıydı ve heyecandan da asıl telgrafı orada bırakmıştı.

Belli ki Bayan Cooper-Montbeliard cevabını asla alamayacaktı.

Maz ile birlikte karmakarışık duygularla anacaddede duruyorlardı. Şimdi ne olacaktı? işler planladığı gibi gitmiyordu ve tüm bunlardan sonra kızlarını bulamayacak olması nefes almasına engel olacak kadar canını acıtıyordu.

“Üşüyorum efendim,” dedi Maz dişleri titrerken.

Lydia onu kendi tiftik iplikli ceketine doğru çekti. “Seni zavallı şey. Ben, soğuğu unuttum. Sana daha kalın bir mont almamız lazım.”

Maz’a güzel ve kalın yünlü bir mont aldıktan sonra, soğuktan uzak bir kafede oturdular. Maz kafası karışık bir şekilde bakıyordu ona.

“Şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu.

“Ben de bunu düşünüyorum.”

Maz, buharlı pencerelerin arkasından geçenlere baktı. Hepsi atkı ve yün şapkalar takıyordu ve Maz’ın alışık olduğu insanlardan çok farklıydı.

“Hep bu kadar soğuk mu?”

“Yazın değil.”

“Yazlan Malezya’daki gibi sıcak mı?”

“Hayır tatlım.”

Lydia gülümsedi ve birden ne yapacağını buldu. Tabii ki emlak ofisi. Hemen ayağa kalktı ve elini çocuğa uzattı.

Maz, ellerini lacivert montunun cebine soktu ve evin biraz ilerisindeki takside oturdu.

“Üzgünüm tatlım,” dedi Lydia. “Sadece bir dakika bekle.”

Alec’in ailesinin evine gelmişlerdi. Rüzgâr, uzun otları uçuruyordu. Lydia çantasından bir parça kâğıt ile bir kalem buldu ve kapıyı açıp parmaklığın yanındaki ***Satılık*** yazısını görmek için eğildi. Emlak ofisinin ismini, adresini ve telefonunu dikkatle yazdı. Bir arabanın yanaştığını fark etmemişti.

Bir adam seslendi. “Havadan dolayı. Bu sefer düzgün çaksan iyi olur. Neden şansımız olmadığını şimdi anlıyorum.”

Lydia bu sesi hemen tanıdı. Ayağa kalktı ve nemli ellerini montuna silip, ona doğru döndü.

Adam ona bakıp, bir adım geri gitti. “Lydia!”

Uzun bir sessizlik oldu.

Lydia hissedebileceği o kadar çok duygu varken, ona acıyor olmasına şaşırmıştı. Sanki hayat ondan alınmış, geriye de bir şey kalmamış gibi görünüyordu. Koyu renk bir mont giymişti. Kısa saçları seyrekleşmiş ve gözlerinin etrafı da halkalarla dolmuştu. Çok daha yaşlı görünüyordu. Arabanın içinde, küçük bir kız pencereden bakıyordu. Lydia’nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kız, Morris Oxford’un içinden çıkıp, yolda durunca, gözlerini kocaman açtı.

Bu, onun sarı saçlan yan tarafa eğilip, bombe yapan küçük bebeği değildi. Bu yeni Fleur’ün açık kahverengi saçları vardı. Örülmüş, arkasında sallanıyordu ve

bir de gözlük takıyordu.

“Fleur?” dedi Lydia.

Lydia’nın boğazı düğümlenmişti. Ön bahçede durmuş, yeniden konuşmaya çalışıyordu ama sesi çıkmıyordu. Zaman uzayıp gidiyordu. Kapıyı açıp, yürümeye başladı. Göz-yaşlarmdan dolayı net göremiyordu. Durdu. Çocuk kıpırdamıyordu. Lydia kollarını uzattı.

“Fleur, benim annen. Beni tanımadın mı?”

Lydia gözyaşlarını sildi. Gri takım elbiseli ve uzun boylu sarışın bir kadın arabanın diğer tarafında ayakta duruyordu. Yanma gelip, Fleur’ün kulağına bir şeyler fısıldadı ve omzunu okşadı. Lydia’ya doğru çocuğu hafifçe itti.
Fleur kurulu bir bebek gibi öne doğru birkaç adım attı. Lydia da ona doğru gitti. Birbirlerine dikkatle baktılar. Fleur konuşmuyordu ve yüzü bembeyazdı. Lydia, kızının karşısında dizlerinin üzerine çökene kadar, boğazı tıkanmış gibiydi. Konuşamıyordu ve zorlukla nefes alıyordu.

Fleur’ün saçlarının sabun kokusunu alabiliyordu. Elini kaldırdı ve ona dokunmak istedi.

Fleur onay almak için sarışın kadına döndü. Kadın başıyla onayladı ama Fleur kıpırdamadı. Kafası karışan Lydia da kadına baktı. Kadın yine başını salladı.

Lydia ve kızının arasında yarım metre vardı. Birbirlerine dokunmuyorlardı. Sonra Fleur, hafifçe annesine doğru eğildi. Lydia da ipucunu anlayıp, kızının saçlarını hafifçe okşadı.

“Şuna bak. Saçların çok uzamış. Çok güzel olmuş.”

Kollarını kızına doladı. Bu ânı defalarca düşünmüştü. Rüyalarında kızlarının hayaline sarılmıştı. Gözlerindeki ışığı görmeye çalışmıştı. Ama bu seferki gerçekti. Hayatından daha kıymetli olan kızı, ona geri verilmişti.

“Pekâlâ, burada soğukta bekleyemeyiz. İçeri girsen iyi olur,” dedi Alec yaşadıkları duygusal ânı bölerek.

Lydia olduğu yerde kaldı.

“Lydia?” dedi Alec.

Lydia, Fleur’ün elini tuttu ve ayağa kalkıp, dikkatle yüzüne baktı. “Ailen nereye gitti?”

“Hiçbir yere gitmediler.”

“Komşular gittiklerini söyledi.”

“Üzgünüm, Alec’in babası öldü. Annesi de huzurevinde,” dedi sarışın kadın. İleri doğru gelip, elini uzattı. “Ben Veronica.”

Lydia onunla tokalaştı ama aklında sadece kızlan vardı. Sokağa bakındı.

“Enuna nerede?”

Alec, ilerideki bir alanı işaret eti. Bir motorun arkasından uzun boylu bir kız iniyordu. Lydia, kaskını çıkarıp saçlarını sallayışını ve ardından da parmaklannın üzerinde yükselip bir çocuğu öpüşünü izledi.

“Biz görmeyelim diye oraya park ediyor,” dedi Veronica. “Gerçi tabii ki biz bunu biliyoruz.”

Kız arkasını döndü. Lydia onun hareketsiz bir şekilde kalakaldığını gördü. Modem kıyafetler giymiş, uzun boylu bir kız. Soğuğa rağmen bermuda pantolon, bileğinde botlar ve kısa kesilmiş saçları. Lydia, Fleur’ü alnından öptü. Veronica kızın omzuna, onu rahatlatmak için elini koydu. Lydia, uzun boylu kıza doğru koştu. Otların üzerinde kayınca, durdu. Kız, kıpırdamıyordu. Bu, yetişkin kız, onun kızı mıydı? Palyaço kostümü giyip, okuldan gelirken koşarak gelen ve, ***Anneciğim,*** diye bağıran kız mı?

Emma sallanıyor gibi görünüyordu.

Lydia yanma gidip omuzlarından tuttu.

Emma’nın çenesi titredi. “Anneciğim?”

Lydia, Emma’nın artık bir yetişkin gibi görünen yüzünü inceledi ve turkuvaz rengi gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti.

“Ah, benim güzel kızım, sizi bulamayacağımdan çok korkmuştum.”

“Sana bir mektup bıraktım anneciğim. Nereye gittiğimizi sana yazdım.”

Lydia aniden bir nefes alıp, Alec’a bakmak için arkasını döndü ama Emma’nın omuzlarını tutmaya devam ediyordu. Alec, yere bakıyordu.

“Eve geldiğimde, ev boştu ve siz gitmiştiniz. Bir mektup yoktu.” Lydia sustu ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Kızının gözlerindeki derin acıyı görebiliyordu.

Herkesin onları izlediğini fark etti. Sadece Alec, Fleur ve Veronica değil. Tüm dünya gözlerini onlara çevirmiş gibiydi.

“Ah, anneciğim,” diye fısıldadı Emma.

Lydia kızını kollarının arasına aldı ve Em’in kalbinin, kendi göğüskafesinin üzerinde hızla atışını hissetti. Hayatı boyunca bu kadar değerli bir şeyin olabileceğini hayal bile edemezdi. Em, hıçkırmaya başladı ve Lydia da parmaklarıyla kızının gözlerindeki yaşlan sildi.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, dikkatle birbirlerini inceleyip, küçük değişimleri görmeye çalıştılar: bir çizgi, yüz şeklinde değişiklik, kilo alma, zayıflama.

Emma geriye doğru bir adım attı. “Saçında daha fazla beyaz var. Değişmişsin.”

“Sen de.”

Emma kızardı ve yine hıçkınrken konuşmaya çalıştı. Lydia onun omzunu okşayıp, her nefes alış verişinde inip kalkan göğüskafesine baktı. Fleur de yanlarına geldi ve iki kızı yan yana durdular. Lydia onlara dikkatle baktı. O kadar gururluydu ki kalbi patlayacak gibiydi.

“İkiniz de çok güzelsiniz.”

Fleur sevimli bir şekilde gülümsedi. Em de kızardı.

Alec ve Veronica biraz uzak duruyordu.

“İyi biri,” dedi Fleur, Lydia’nın kulağına sessizce. “Babam, onu poligami yapmak istemesine rağmen, o, babamı affetti.”

Bunu gerçekten yapacak mıydı acaba diye düşündü Ly-dia. Kızlarının elini tutarak Alec'e doğru birkaç adım attı.

"Sanırım içeri girsek iyi olur," dedi Alec.

"Evet, lütfen içeri gir," dedi Veronica da. "Ben çay yaparım, siz de özel olarak konuşursunuz."

Bir an için kimse kıpırdamadı ve sonra arkada ergen bir çocuk belirdi. "Bu, aile mevzusu. Sonra görüşürüz Em."

"Billy de içeri gelebilir, değil mi?" diye sordu Emma.

"Muhtemelen hayır. Konuşmamız gereken şeyler var," dedi Lydia. "Ben babanızla birkaç dakika konuşurken, sen de Veronica ve Fleur ile içeri gir."

Fleur, gülümseyerek bunu onaylayan Veronica'ya sorgulamasına bir bakış attı.

Fleur ve Veronica kapıya doğru giderken, Emma öperek çocuğa veda etti. Lydia ve Alec'in gözleri kesişti.

Diğerlerinden uzaklaşınca, Alec yüzünü buruşturdu. "Seni seviyordum Lydia. Tüm o hasta arkadaş saçmalığı. Beni çok kaba bir şekilde terk ettin."

"Ben seni seçtim."

Alec ona öfkeyle baktı. "Sen beni seçmeyi uzun zaman önce bırakmıştın. Kızları seçmiştin."

Lydia, onun yüzünü inceleyip çenesindeki jilet kesiğine ve gömleğinin yıpranmış yakasına baktı. Artık saf biri değildi ama yine de gözlerine baktığında, bir zamanlar sevdiği o adamdan bir iz bulabilmeyi umdu.

Uzun bir sessizlik olunca, Alec kollarım göğsünün üzerinde birleştirdi.

Genç adamdan ayrılan Emma, -ön kapıda uran Fleur ve Veronica'nın yanma gitti. Lydia ayak seslerini ve taksinin olduğu taraftan gelen cılız sesi duydu.

“Bayan Lydia, efendim?”

Döndüğünde, Maz’ın kendisine doğru koştuğunu gördü.

“Aman Tanrım. Unutmuştum.” Küçük çocuğun elini tutup hafifçe sıktı ve sonra kızlarına döndü. “Kızlar, lütfen içeri girmeden önce buraya gelin.”

Fleur, Emma’nın yanına gitti.

Lydia, Maznan’ın sırtını okşadı. “Maz,” dedi Lydia. “Üvey kız kardeşlerinle tanışmanın vakti geldi.”

Lydia, Emma’nın bembeyaz olduğunu fark etti. Başını salladı. “Hayır, tatlım. Benim oğlum değil.” Maz’a dikkatle bakan, Alec’e döndü.

Uzun bir sessizlik oldu.

Lydia, yeniden kendini gösteren rüzgârı hissetti. Otların savrulurken çıkardığı sesi duyuyordu. Son birkaç yıl zihninde canlandı. Alec’in neden olduğu acıyı. Kalp kırıklığım. Yapacağı hiçbir şey bunu düzeltemezdi. Sadece tek bir şey hariç.

Alec, bir süre Lydia’ya baktı ve sonra Veronica’nın aldığı nefesi duydu, aniden dönerek hafifçe gülümsedi. Başını sallayıp ön kapıya doğru birkaç adım attı. Alec, sonunda onu bekleyen kızlara bakıp, Maznan Chang’a döndü.

Küçük çocuk, onu tanıyarak gülümsedi.

Herkes, Alec’in eğilip, çocuğu kucaklamasını izledi.

Maz ona sarıldı ve bir yandan da Lydia’ya gülümsedi.

“Efendim, annem size asla söylemememi tembihlemişti. Bu benim babam.”

Fleur yutkundu ve Emma da onu rahatlatmak için elini kardeşinin omzuna koydu. Veronica ön kapının kilidini açtı.

“Sanınm yeterince şey duydum,” dedi Veronica sert bir sesle. “Şimdi hepimiz içeri girmeliyiz. Bunların hiçbirini anlayamıyorum ama belli ki yapılması gereken açıklamalar var.”

Annemsiz üç yıl yaşamıştım. Şimdi kayıp yıllardan bahsettiğimizde, cesur bir şekilde bunun bizi en azından güçlendirdiğini söyleyebiliyoruz.

Annem, sürekli bizi izliyor. Bir dakika bile bizimle ilgilenmediği olmuyor. Boynundaki bir madalyonda, biri bana biri Fleur'e ait iki fotoğraf var. Banyo haricinde boynundan hiç çıkarmıyor. Kendi fotoğrafıma baktığımda, etrafını inceleyen, eğri gülüşlü ve burnunun bir tarafında leke olan bir çocuk görüyorum. O zamanlar kim olduğumu hatırlamam çok zor ama bazen eskiye bakıp geçmişi yeniden canlandı-rabileceğimi düşünüyorum. Ve orada annem, Fleur ve ben, birlikte oluyoruz. Yıllardan hâlâ 1955 ve bunların hiçbiri yaşanmamış oluyor.

Annemin geri döndüğü o ilk gün, eve girdiğimizde, annemi daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Hepimizin karşısında babamı polise ihbar etmekle tehdit etti: dolandırıcılık ve çocuk kaçırma diyordu. Fleur gözyaşlarına boğuldu ve Veronica da bembeyaz bir yüzle annemi sakinleştirmeyi başarabildi. Babam, hiç kanıtı olmadığını söyledi ama annem o gece bizi onunla o evde bırakmayı reddetti. Babam sanırım kanıt konusunda blöf yapıyordu çünkü annemin

polise gitmemesi karşılığında, bizim geceyi annemle otelde geçirmemize izin verdi. Fleur'ü, gitmesi için Veronica'nın ikna etmesi gerekti ama çocukla ben çok heyecanlıydık. Annem, Fleur ve benim kalıcı velayetimizi aldı ve Maz da bizimle yaşamayı tercih etti. Doğruyu söylemek gerekirse, annem de bir polis soruşturması istemiyordu. Zaten yeterince olay yaşadık demişti daha sonra bana. Ayrıca, babamız hapishaneye gidecek olursa, bu Fleur için çok kötü olurdu.

Fleur ve Maz bazı hafta sonlan babamda kalmaya gittiklerinde, öfkeli bir adamla karşılaşsınlar istemiyorduk. Ben, babamı yaptıkları yüzünden affedemiyordum. Annem de. Annem, Fleur ve Maz'ı bırakmaya geldiği zamanlarda babama karşı soğuk bir kibarlık gösteriyordu. Babamın konuşmak istediğini hissediyordum ama annem istemiyordu. En üzücü olay da Veronica'nın hepimizin bir araya geldiği o gün gitmesi olmuştu. Üç ay olmuştu ve o zamandan beri kimse onu görmemişti. Belki de Maz, bardağı taşıran son damla olmuştu. Her neyse, babam yalnızdı ve belki de bu, onun için yeterince iyi bir cezaydı.

Annem, kendi annesiyle ilk kez tanıştıktan sonra, otele kıpkırmızı gözlerle döndü ama aynı zamanda yüzünde kocaman bir gülümseme, elinde de Kingsland'in anahtarları vardı.

Büyükannemin büyük oturma odasında, annemin şömineyi yakışını izliyordum. Gazeteleri buruşturup çam kozalaklarını ve çırayı ekliyordu. Hâlâ güzeldi. Artık daha az parıldıyordu sadece ve saçlarını kaplumbağa kabuğundan bir tokayla tutturuyordu. Eskisi gibi salmıyordu. Mayıs ayı gelmişti ama annem hâlâ üşüyordu.

Şöminenin yanından kalktı. Yanakları kızarmıştı. Bizim orada beklediğimizi gördü.

“Anne, bu Billy. Babamın evinde görmüştün.”

“Hatırlıyorum. Selam Billy. Elini sıkmıyorum.” Kirli ellerini bir beze sildi.

“Billy’nin grubu Mecca Ballroom’da çalıyor. Cumartesileri Birmingham’da.”

“Ah?”

“Az para alıyoruz ama bu, mükemmel bir firsat,” dedi Billy.

“Eminim.”

“Neyse, anne. Billy onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu.”

“Motorla değil Bayan Cartwright. Benimle, karavanla gelecek.”

“Ah, sanmam,” dedi annem ve Fleur’ün kek pişirdiği mutfağa doğru ilerledi. “Henüz çok küçük.”

“Anne!”

“Emma?”

Birbirimize bomboş baktık. Annemin ilk unutuşu değildi yaşımı. Yüzümü astım. “Ben ***on beş*** yaşındayım.”

Bana boş gözlerle baktı. Sanki bir şeyleri hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra da yaşlanan gözleriyle başını salladı. “Evet öylesin.”

“Yani gidebilir miyim?”

“Yani, on beş bile çok erken.”

“Eğer işe yarayacaksa, karavanı babam kullanacak,” diye ekledi Billy.

“Tamam, pes ediyorum. Çok geç kalmamak şartıyla.”

Annem, Fleur’e yardım etmeye giderken, Billy ile birbi-rimiza bakıp güldük. O kadar heyecanlıydım ki, on yaşında bir çocuk gibi zıplayıp durdum.

“On beş yaşında olduğunu zannediyordum,” dedi Billy sesimi taklit edip, yüzüme bakarak.

Ona bir tane vurdum.

Bugünlerde umudumu hiçbir şey eksiltemezdi. Genç olmak, Billy ile Mecca Ballroom’a gitmek ve annemin geri dönmesi mükemmeldi. Bir ucu annemin kalbine, diğer ucu da benimkine bağlı olan o ip hiç kopmamıştı. Bunu hep biliyordum. Ve bu, her şeyden, büyükannemi bulmaktan ya da Kingsland Hall’de yaşıyor olmaktan çok daha değerliydi.

Keşke kollarımı açıp yere uzandığımda, on bir yaşıma geri dönebilseydim. Gözlerimi kapatıp kamımın üzerine uzandım yine. Malakka’daki evimizin yatak odasındaki zeminin deliklerini saydım. Malezya çok uzun bir zaman öncesinde kalmıştı ve çok uzaktı ama limon şerbeti gibi pamuksu bulutlan ve bahçenin ucundaki ağaçlardan gelen kokuları hiç unutmayacaktım.

Hayat beni nereye götürürse götürsün, bir gün sesleri duymayacak olsam bile, Malezya hep orada olacak, kalbimde yaşayacaktı. Orası, hayatın ne kadar kötü olabileceğini henüz görmeden önce geçirdiğim çocukluğumun ülkesiydi. Ve limon otunun kokusunun, annemin sabahları söylediği şarkılann ve kızıl havalarda cennet çiçeğinin üzerinde öten kuşun sonsuza dek kalacağı yerdi benim için.

YAZARIN

NOTU

Ayrılık, Malezya’da 1950’lerde yaşanan olağanüstü halin neden olduğu koşulların anlatıldığı bir kurgudur. Karakterler hayal ürünü olsa ve yaşayan ya da hayatını kaybetmiş hiçbir kişiyle benzerlikleri bulunmasa da, o dönemlerde Malezya’da geçen çocukluğumun zaman zaman hikâyede etkileri ve yansımaları bulunmaktadır.

Romanın bir kısmında, aile hikâyelerimden ilham aldım. Örneğin, karakterim Emma gibi ben de bir balmumu müzesine tesadüfen gittim ve onun gördüklerinin aynısını gördüm ve annem gerçekten de Singapur’da bir otelde şarkı söylerdi. Diğer anıların arasından, Johore bölgesindeki bir kauçuk fidanlığında, doğal bir havuzda yüzdüğümü, kauçuk işçilerinin parti için kasabaya geldiklerinde koridor masasında üst üste yığılan silahlarım, Çinli sütannem Ah Moi’nin beni götürdüğü, Chinatown’da-ki renkleri ve gürültüleri hatırlıyorum. Sütunların üzerine kurulu evleri, arkalarında kuyruklarını bırakan kertenkeleleri ve Malezya’ya dair daha birçok koku, ses ve görüntüyü hatırlıyorum.

Annemin anıları, onun notları ve mükemmel fotoğraf albümleri, kitaptaki birçok mekân için, özellikle de Jack’in fidanlığı, Harriet Parrott’ın ve Cicely’nin evleri ile Akıl Hastanesi için, ilham kaynağı oldu. Youtube, sömürge dönemindeki evlerle, bir fidanlıktaki günlük hayatla ve bir de Singapur ve Malezya’daki yerel hayatla ilgili çok güzel görüntüler var.. Colonial Film listesi, İngiliz İmparatorluğu ile ilgili birçok zengin kaynağa ulaşmamı sağladı.

Babam, posta sistemlerinin geliştirilmesi ve iyileştirilmesi için çalışıyordu ve birçok yıl, yıl içinde sekiz kez taşınıyorduk. Babam, işinden fazla bahsetmezdi ama Malezya’yı severdi. Onun anıları, eğer orada kalsaydı neler olurdu diye düşünmeme neden oldu ve ormanı, Malezya köylerini ve de yerleştirme kamplarını şekillendirmemde bir anlamda etkili oldu.

İnternetin yanı sıra, Amazon ve Google da bana kitapların, blogların ve anıların yoğun olduğu bir dünyaya adım atmam konusunda çok yardımcı oldu. Malezya’nın, özellikle de doğduğum yer olan Malakka’nın böyle bir yer olmasına minnettarım. Böyle sıra dışı bir yerde, sıra dışı bir dönemde dünyaya geldiğim için şanslı olduğumu düşünüyorum. Etkilerinin hâlâ üzerimde var

olduğuna inanıyo-

t

i

AYRILIK

rum. Romanda, Malezya'daki birçok şey anılarıma dayalı olarak anlatıldı. O yüzden var olabilecek herhangi bir yanlış, benim geçmişle ilgili puslu anılarım nedeniyledir. Malezya'yı hatırladığım şekliyle anlatmak istediğim için modem halini ziyaret etmekten kaçındım. Malezya'daki yer isimlerini 1950'lerdeki şekliyle yazdım.

Lydia, Alec, Emma ve Fleur'ün hikâyesi, benim ailemin hikâyesi değil. Biz, asla ayrılmadık ama Emma'mn bindiği türden bir gemiyle, hep birlikte İngiltere'ye döndük. Ancak, bizim yolculuğumuz 1957'deydi ve Süveyş Kanalı henüz kapalıydı. Gemi sahnesini, fırtınada güvertede yürüyebilme yeteneğimi keşfettiğim yolculuk sırasındaki kendi anılarıma dayanarak anlattım.

Emma'nın hatırladığı hayalet hikâyeleri ve masallarını internetten ve bir kısmını da şu kitaplardan aldım: 1 ***.Malay Magic,*** Walter Skeat (Macmillan, Londra, 1900).

2.Shaman, Saiva and Sufi, R. O. Winstedt (İlk basım Singapur 1925; Yeniden Basım, Forgotten Books, 2007).

3.The Book of Chinese Beliefs, Frena Bloomfield (Arrow Books, Londra, 1983).

DlNAH JEFFERIES ({

Lydia'nın yaşadıklarıyla yüzleşmesini, kendim bir ebeveyn olarak yaşadığım evlat kaybından esinlenerek yazdım. Bu, gerçekten asla kaybolmayan bir acı. O yüzden, son olarak buraya daha sonra kız kardeşimin kocası olan kişi tarafından yazılmış bir şiiri eklemek istiyorum. O zamanlarda aldığım kibar kartlar ve mektupların arasından, bu sözler hâlâ boğazımı düğümlemeye yeter. Umarım romanın içindeki bazı sözler de sîzlerde de aynı etkiyi uyan-dırabilmiştir.

DİNAHYA, OĞLUNUN ÖLÜMÜ ÜZERİNE

Seni bir daha tek bacaklı bir adam olarak Gelirken gördüğümüzde Artık orada olmayan uzvuna Bakıyor olacağız.

Yüzlerimizde, senin kahkahanın Yarısı bir gülümsemeyle Seni bir daha gelirken gördüğümüzde, Yüzünde bir gülümseme arayacağız.

Ama tek bacaklı bir adam gibi gururla konuşurken ve topallamayı reddederken duyduğumuzda seni

Senin acından dolayı bizler topallayacağız.

Ve sadece huzur olacak Bunu fark ettiğimizde Sandalyenin etrafında toplanacağız.

Tek bacaklı adamımız Düşeceğin her an,

Seni yakalamak için bizler hazır olacağız.

Sadece huzur olacak Bunu fark ettiğimizde Sandalyenin etrafında toplanacağız Yaşadığın yılların ışığı gibi On dört gölge olacağız.

Dick Holdsworth, 1985

TEŞEKKÜR

Bu kitabın basımındaki paha biçilemez emekleri olan kişilere teşekkür etmek istiyorum. En başından beri bana verdiği cömert destek için, eski dostum Gillian White'a. İlk taslakları okuyup, bana akılane ve zekice yorumlar yapan Vanessa Neuling'e. Kitabı şevkle ve adanmışlıkla ele alan ve uzman tavsiyelerini esirgemeyen dağıtımcım Hardman& Swainson'dan, Caroline Hardman'a. Tüm Viking/Penguin ekibine, özellikle ikisi de mükemmel insanlar olan yayın yönetmeni Venetia Butterfıeld ve editörüm Elspeth Sincla-ir'e. 1950'lerde Malezya'da yaşamakla ilgili anılarını ve İngiltere'deki yatılı okul döneminde biriktirdiklerini benimle paylaşan Nicole Wotherspoon'a. O zamanlar, miras kanununun nasıl olduğunu ve cesedin kayıp olması durumunda ölüm sertifikası için ne yapılması gerektiğini bana anlatan Sophie Endersby'a. Anıları ve fotoğraf albümü için anneme. Gencinden yaşlısına beni destekleyen sevimli aileme, özellikle de kahrımı çok çeken, kitabıma çok güvenen ve araştırmalarımda her daim bana yardımcı olan eşim Richard'a. Hepinize çok teşekkür ederim.

OT!)A VE (SAVATIN

(SwiAm

DINAH JEFFERIES

Çeviren: Meltem Sağlam

Kadın ince, beyaz bir zarfı dudaklarına götürdü. Kısa bir süre daha tereddüt ederek uzaktaki Singala flütünün can acı-tıcı tatlı notalarını dinlemek için duraksadı. Kararını gözden geçirdi ve avucunda bir çakıltaşı tuttuğu sırada uzun uzadıya düşündü. Sonra zarfı mühürleyip solgun, kırmızı güllerle dolu bir vazoya yasladı.

Sayvanlı yatağın önünde antika bir sandık duruyordu. Koyu ahşaptan yapılmış sandığın yanlan, hareli saten kumaş kaplıydı ve deri bir kapağı vardı. Kadın kapağı kaldırdı, naftalinin mide bulandıncı kokusuna burun kıvırarak fildişi gelinliğini alıp sandalyesinin arkasına yasladı.

Güllerden birini seçti, tomurcuk kısmını kopardı ve hâlâ uyuyor olmasından memnun olduğu bebeğe şöyle bir baktı. Makyaj masasına geçip çiçeği sarı saçlanna tuttu; kaliteli bükme ipek gibiler, derdi ***o*** hep. Başını iki yana salladı ve çiçeği bıraktı. Bugün olmazdı.

Bebeğin kıyafetleri halihazırda yatağın üzerinde gelişigüzel yığınlar halinde duruyordu. Parmaklarının ucuyla, gözleri ağrıyana dek örmekle geçirdiği saatleri hatırlayarak yeni yıkanmış bir bebek ceketine dokundu. Kıyafetlerin ya-

nmda beyaz havlu mendiller duruyordu. Daha fazla zaman kaybetmeden mavi, küçük ceketi katladı; iki mendil araşma koydu ve çinko kaplı sandığın en altına yerleştirdi.

Her bir parça katlandı, mendiller arasına konuldu ve sonra diğer yünlü şapkalar, bebek patikleri, gecelikler ve bebek tulumları katları arasına yerleştirildi. Beyaz. Mavi. Beyaz. Mavi. En sona muslin önlüklerle havlu peçeteler kalmıştı. Onları da uç uca birleştirdi ve bittiğinde, o sabahki işlerini gözden geçirdi. Bunun ne anlama geldiği önemli olmaksızın, hiçbir korku belirtisi göstermedi.

Gözlerini tekrar bebeğe çevirdiğinde gördüğü titreyen kirpikler, çocuğun yakında uyanacağının habercisiydi. Acele etmesi gerekiyordu. Kendisi için seçtiği elbise, canlı bir deniz yeşili tonundaki Doğu ipeğindendi ve ayak bileklerinin biraz üzerinde bitiyor, yüksek bel bir kuşağı bulunuyordu. Bu, Paris'ten gönderilen en sevdiği elbisesiydi. Hamile kaldığından emin olduğu parti gecesi de bunu giymişti. Yine duraksadı. Bunu giymek, kalp acıtmak için fazla sert bir girişimmiş gibi görünür müydü? Emin olamadı. Rengini seviyordu. Kendine böyle söylemişti. Her şeyden önce, rengini.

Bebek sızlanıp huysuzlanmaya başlamıştı. Kadın saate baktı, bebeği beşiğinden alıp pencerenin yanındaki emzirme koltuğuna geçti. Açık pencereden gelen hafif bir meltemle serinlediğini hissetti. Dışanda güneş tepedeydi ve sıcak basmak üzereydi. Bir yerdeki evin birinde bir köpek havlıyor, mutfaklardan yoğun yemek kokuları yükseliyordu.

Geceliğini açıp açık renk, damarlı göğüslerinden birini çıkardı. Bebek hafifçe yanaştı ve sonra memeyi buldu. O kadar güçlü bir çenesi vardı ki kadının göğüs uçları çatlamış, yara olmuştu. Acıya dayanabilmek için dudağını ısırmak zorunda kalıyordu. Dikkatini dağıtmak için odaya bakındı. Hatıralar, odanın dört köşesinin her birindeki eşyalara kendilerini iliştirmiş gibiydi: Kuzey'den gelen oyma ayak iskemlesi, yatak başında duran kendi diktiği abajur, Hindi-çinli kilim.

Yanağını okşamakta olduğu bebek emmeyi bıraktı, boştaki elini kaldırdı ve yürek parçalayıcı bir güzellikteki anda yumuşacık, narin parmaklarını kadının yüzüne doğru uzattı. Ve işte o an, gözlerinden yaşların döküldüğü an oldu.

Bebeğin gazını çıkardıktan sonra onu yumuşak, tığ işi bir şala sarılı halde yatağa koydu ve giyinip tek eliyle bebeği tekrar kucağına alıp etrafa son bir bakış daha attı. Boşta kalan eliyle sandığın kapağını kapadı, takmaktan vazgeçtiği gülü verniklenmiş çöp kutusuna attı ve sonra avucunu vazoda kalan çiçeklerin üstünde gezdirerek, güllerin çürümüş yapraklarını salladı. Yapraklar beyaz zarfın yanından süzülüp kan damlacıkları gibi ağaç zemine düştü.

Kadın, Fransız pencerelerini açtı ve bahçeye göz gezdirerek yasemin kokulu havayı üç defa derin derin içine çekti. Meltem durmuş, flüt susmuştu. Korkacağını sanmıştı fakat onun yerine içi huzurun rahatlatıcı hissiyle doluverdi. Sonra birbiri ardından gelen, kendinden emin, kaçınılmaz adımlarla yürümeye başladı. Evi ardında bıraktığında, sükûnetin renginin; morun, en açık tonunu hayal ediyordu.

Sarkısı

